

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

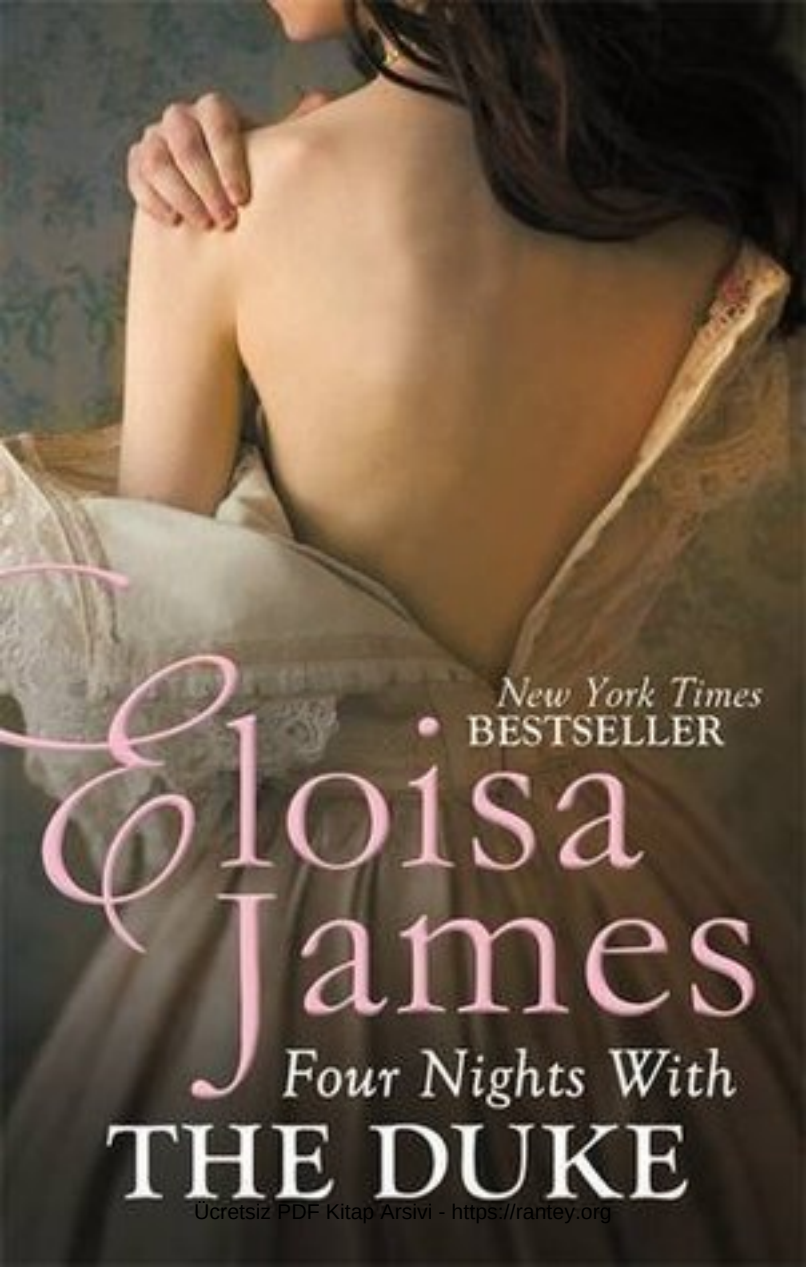
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times
BESTSELLER

Gloisa
James

Four Nights With
THE DUKE

ELOISA JAMES

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

AVON
BOOKS

Four Nights with the DUKE

"Eloisa James is extraordinary."

LISA KLEYPAS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Nothing gets me to a bookstore faster than Eloisa James." JULIA QUINN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ELOISA
JAMES

Of Nights
with the
DUKE

AVONBÖGxs

Adanmışlık

Bana tutkulu Arap atlarının hikayelerini
anlatan harika yazar Cathy Maxwell için
Sevdikleri için yas ,
Sonra da bana Jafeer'e model olan
muhteşem atının üzerinde çekilmiş
bir fotoğrafını gönderdi.

Ve okuyucularımla paylaştığım neşeyi
bana veren kocam Alessandro için

İçindekiler

1. [Adanmışlık](#)
2. [Teşekkür](#)
3. [Önsöz](#)
4. [Birinci Bölüm](#)
5. [İkinci Bölüm](#)
6. [Üçüncü Bölüm](#)
7. [Dördüncü Bölüm](#)
8. [Beşinci Bölüm](#)
9. [Altıncı Bölüm](#)
10. [Yedinci Bölüm](#)
11. [Sekizinci Bölüm](#)
12. [Dokuzuncu Bölüm](#)
13. [Onuncu Bölüm](#)
14. [On Birinci Bölüm](#)
15. [On İkinci Bölüm](#)
16. [On Üçüncü Bölüm](#)
17. [Bölüm On Dört](#)
18. [On Beşinci Bölüm](#)
19. [On Altıncı Bölüm](#)
20. [On Yedinci Bölüm](#)
21. [On Sekizinci Bölüm](#)
22. [On Dokuzuncu Bölüm](#)
23. [Yirminci Bölüm](#)
24. [Yirmi Birinci Bölüm](#)
25. [Bölüm Yirmi İki](#)

26. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
27. [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
28. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
29. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
30. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
31. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
32. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
33. [Otuzuncu Bölüm](#)
34. [Otuzbirinci Bölüm](#)
35. [Bölüm Otuz İki](#)
36. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
37. [Bölüm Otuz Dört](#)
38. [Sonsöz](#)
39. [1800'de ve Sonrasında Kariyer Romantizmi](#)
40. [Cennette Yedi Dakika İçin Bir Duyuru Sayfası](#)
41. [Yazar Hakkında](#)
42. [Eloisa James tarafından](#)
43. [Telif Hakkı](#)
44. [Yayıncı Hakkında](#)

Teşekkür

Kitaplarım küçük çocuklar gibidir; onları okur-yazar duruma getirmek için koca bir köy gerekir. Kitaplarımın hazırlanmasında emeği geçen

köyü: editörüm Carrie Feron; menajerim Kim Witherspoon; yazı ortağım Linda Francis Lee; web sitesi tasarımcım Wax Creative; ve kişisel ekibim: Kim Castillo, Anne Connell, Franzeca Drouin ve Sharlene Martin Moore. Jody Gayle dönemin dergileriyle ilgili, Carola Dunn da Regency yarış pistlerindeki özel locaların görgü kuralları ve randevularıyla ilgili uzmanlığını paylaştı. Ayrıca, HarperCollins'in sanattan pazarlamaya ve halkla ilişkilere kadar pek çok departmanındaki insanlar bu kitabın okuyucuların eline geçmesi için harika bir iş çıkardılar: her birinize yürekten teşekkür ediyorum.

Önsöz

İlkbahar, 1787

Bir Müzik Resitali

Villiers Dükü'nün konağı

Emilia Gwendolyn Carrington on beş yaşındayken cehennemin nasıl bir yer olduğu hakkında oldukça iyi bir fikre sahipti. Mia'nın mürebbiyesi ona Dante'nin dokuz cehennem çemberi hakkında her şeyi öğretmişti.

Mia'nın ilk çemberi, annesi öldüğü için on beş yaşında, kiralık bir refakatçinin himayesinde sahneye çıkmasını gerektirmişti.

Onun ikinci daire vardı eklendia uzak daha kötü rezillik: Büyüleyici, dul babası evli bir düşesle, moda dünyasındaki herkesin bildiği aleni bir *ilişki* yürütüyordu.

Üçüncü çembere geçen yıl kadar bir süre önce girmişti, tüm nedenlere rağmen aynı düşesin oğlu Vander'a umutsuzca aşık olmuştu. Dünyadaki en duyarlı ve zeki çocuktu (ya da Mia öyle sanıyordu). Bebeklerin mezarlarını koruyan taştan melekleri andıran yüzüyle çok da güzeldi.

Cehennemin kalan çemberleri mi? Altısı da mı?

Birbiri ardına ortaya çıkıyorlardı. Mia, hayranlık duyduğu Evander Septimus Brody'nin, müstakbel Pindar Dükü'nün de orada olması ihtimaline karşı babasına Villiers'in müzikaline katılması için yalvarmıştı. Villiers Dükü'nün en büyük oğlu Tobias, Vander'ın en iyi arkadaşı olduğu için bu olası görünüyordu.

Anlaşıldığı üzere, ev gerçekten de Eton'dan tatile gelen oğlanlarla dolup taşıyordu ve bu kalabalığın arasında onu görmezden gelen Vander da vardı. Mia buna aldırmadı: ona uzaktan tapınmaktan mutluydu. Onun gibi biri için fazla tanrısalı.

Ayrıca, başka bir kıza dans ederek eşlik ettiği de yoktu. O ve diğer Etonlular vakitlerini henüz öğlen olmamasına rağmen konyak yudumlayarak, yüksek sesle küfrederek ve genellikle on beş yaşlarından çok daha büyükmüş gibi davranarak geçirdiler. Mia sonunda duvarları kitaplarla kaplı, sakın bir oda olan kütüphaneye çekildi.

Raflarda en sevdiği roman olan Eliza Heywood'un *Aşırı Aşk'ına* benzer bir şey ararken, dehşet *içinde* yaklaşan erkeklerin sesini duydu. Daha da kötüsü, seslerin Vander ve arkadaşı Tobias'a ait olduğunu hemen anladı; Tobias bugünlerde kendisine Thorn diyor gibiydi.

Kütüphane koridorun sonundaydı, yani kaçış yoktu. Paniğe kapılan Mia kanepenin arkasına geçti ve tamamen gizlenene kadar aşağı kaydı.

Ancak o zaman cehennemin o son, en iç çemberine girdiğini gerçekten anladı.

Çocuklar bir aşk şiirini tartışıyorlardı.

Sıradan bir aşk şiiri de değildi.

E. Septimus Brody'nin Aşk Şarkısı üzerine kafa yoruyorlardı.

-Başka bir deyişle, Mia'nın kendisinin yazdığı, açıkça Vander'a hitap eden bir şiir. Kalbini, sevgisini ve gözyaşlarını dökmüştü.

Çok iyi değildi; şiirlerinin hiçbiri çok iyi değildi.

Yine de bu onun şiiriydi ve evindeki masasında güvenle durması gerekiyordu. Bir müzikalde ortalıkta dolaşmıyordu. Ve kesinlikle hakkında yazdığı çocuğun elinde değil.

Bir mide bulantısı dalgasının ortasında bile Mia ne olduğunu tahmin etti. Babası şiiri bulmuş ve metresiyle paylaşmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü; metresi de şiiri oğluyla paylaşmıştı. Mia şiire bu başlığı vermekle aptallık etmişti.

En azından Vander kahkahalarla inlemiyordu, muhtemelen anlayamadığı için. O ve Thorn pek de edebiyatçı tipler değildi, tabii on beş yaşında bir çocuk böyle bir şey yapabilirse.

"Sence *ay ışığının denizi* nasıl *öptüğüyle* ilgili kısım bir tür ima mı?" Thorn sordu.

Mia gözlerini devirdi. Ne kadar saçma bir öneriydi. Muhtemelen okurken hâlâ dudaklarını oynatıyordu.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Vander, biraz kararsızca. "Hadi onu ateşe atalım. Kimsenin görmesini istemiyorum."

Daha rahat bir nefes almamıştı ki bot sesleri ve bir çocuk bağırdı: "Her yerde sizi arıyordum. Villiers ikizlerinden biri az önce sinirden kustu. Aşağısı *leş gibi kokuyor!*"

"Bizi neden aradığınızı anlayamıyorum Rotter," dedi Vander, sesi birdenbire müstakbel bir dük gibi çıkmıştı. "Size en son

seninle daha fazla bir şey yapmak istemediğimizi söyledik."

"Lanet olsun, terbiyesizleşmeye gerek yok," diye karşılık verdi çocuk, bu çıkıştan hiç etkilenmemişti. "Elinde ne var?" Mia'yı dehşete düşüren bu sorunun ardından bir itiş kakış ve yırtılan kâğıt sesleri duyuldu.

Eğer Dante cehennemin onuncu çemberini düşünmüşse, işte burasıydı. Francis Oakenrott adının ima ettiği kadar çürümüş bir çocuktü. Onunla iki kez, babasının onu sürükleyerek götürdüğü ev partilerinde tanışmıştı. İlk görüşte karşılıklı bir nefret vakasıydı.

"Bir aşk şiiri," diye bağırdı, belli ki çok sevinmişti. "Sakın bana edebi eğilimi olan bir opera dansçısıyla birlikte olduğunu söyleme. Müdür senin bağırsaklarını jartiyer olarak kullanacak."

"Ver şunu bana," diye hırladı Vander.

Ama Oakenrott görünüşe göre yakalanmaktan kurtulmuş. "Lanet olsun, bu tamamen saçmalık!" Giderek yükselen, havlayan bir kahkaha attı. Ardından bir gümbürtü daha geldi. "Tanrı aşkına, geri çekil ve okumama izin ver. Küçük sırrını saklamak için artık çok geç. Sanırsın utanıyorsun."

Mia sessiz bir iniltiyle kaneppe yastığını yüzüne çekti. Ölmek, yerdeki bir çatlağın içine düşmek istiyordu.

Oakenrott gıcırtılı bir falsetto ile "*Aşktan deliriyorum*," diye okudu. "Biliyor musun, bunu sahnede görebilirim. Drury Lane'in arka kapısında mı takılıyordun?"

"Kesinlikle kafayı yemiş," dedi Thorn. "Senin gibi pis kokulu, terli bir heriften kim hoşlanabilir ki?"

"Sen sadece kıskanıyorsun," diye karşılık verdi Vander. "Sana doğru bakması için deli olması gerekir. Ya da Rotter'inkine."

"Peki deli kadın kim?" Oakenrott kâğıdı hışırdadı. "Emilia Carrington? Annenin kızını mı kastediyorsun?"

"Yapma," diye uyardı Vander, sesi aniden tehlikeli bir hal almıştı.

Belirgin bir sessizlik anı yaşandı. "Pekâlâ. Bu edebi başyapıta geri döneceğim. *Kimse halimden anlamıyor,*" diye okudu, sesi daha da yükselmişti. "*Ay ışığının denizi öpmesiyle* ilgili bu kısmı seviyorum. Belli ki ay ışını sende ve o da deniz." Bir başka havlayan kahkaha çağılayanına girdi. Mia'nın göğsünden bir hıçkırık yükseldi ve öyle sert bastırdı ki göğüs kemiğine doğru bir ağırlık saplandı.

"Tam bir pisliksin," dedi Thorn. "O kız kaç yaşında bu arada?"

"Benimle aynı," diye yanıtladı Vander. "On beş."

"*Rüyalarımda benimle evlendin,*" dedi Oakenrott, bir sonraki dörtlüğün başını okuyarak. Mia'nın boynundan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "*Güzelliğin beni sarhoş ediyor.*"

Oakenrott kükredi. Vander inledi.

İçten bir tokat sesi duydu ve ardından Thorn, "Bir de şu açıdan bak, en azından konyak hakkında bir iki şey bilen bir kıızı etkilemeyi başardın," dedi.

"Dün gecedен sonra senin kadar değil!" Vander karşılık verdi.

Muhtemelen hepsi sarhoş serserilerdi. Mia'nın mürebbiyesi ona erkek gibi davranan oğlanların çok fazla içtiğini söylemişti.

Oakenrott acımasızdı; bir türlü susmuyordu. "*Odam ay ışığıyla dolu ve senin gözlerin inci gibi.*" İnci gibi gözlerini onun mehtaplı odasına götürmeye davet edildiğini mi sanıyorsun?"

"El yordamıyla yolumu bulmam gerekir," dedi Vander ve Mia sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. "Kimse inci gibi gözlerin arkasını göremez."

Mia'nın dudakları istemsizce, asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceği bir lanet sözcüğü şekillendirdi.

Oakenrott ıslık çaldı. "İnci mi? Gerçekten ne tür incilerden bahsettiğini biliyorsun, değil mi? İnci damlaları! İnci iksirleri, ilk formdayken böyle derdik. Hayır, inci tutkusu değil miydi? Onun gibi bir şeydi. Her neyse, bu okuduğum aşk muhallebisinden bahseden ilk şiir!"

Birden üç çocuk da histerik bir şekilde gülmeye başladı.

"Aşk muhallebisi" mi? Mia'nın bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama içgüdüsel olarak bunun iğrenç bir şey olduğunu biliyordu. Erkekler doğaları gereği iğrençti; Vander için yanıp tutuşurken bunu geçici olarak unutmuştu. Onun tanrısal olduğunu düşünüürken.

Gerçekte o kalpsiz bir domuzdu.

"Onun eteklerinin altına girmedin, değil mi?" Oakenrott'un sesi bu ihtimal karşısında neşeli geliyordu. "Babası *senin tatlılığın içinde kaybolmakla* ilgili bu cümleyi alıp sana bir teklifte bulunman için baskı yapabilir."

"Asla!" Vander'ın sesi o kadar dehşete düşmüştü ki, bu kelime Mia'nın derisinin üzerinden bir yılan gibi kaydı. "Beni arzuladığını düşünmek biraz tuhaf. On beş yaşındaki bir kız nasıl böyle şeyler düşünüür? Yine de babasının kızı olduğunu sanıyorum."

Mia zorlukla nefes alabiliyordu çünkü ses çıkarmadan hıçkırmaya çalışıyordu. Mia'yı iğrenç biri gibi göstermiş, onu arzuladığını söylemişti. Öyle bir şey değildi. O öyle biri değildi.

"Odanın bir ucundan sana baktığını hiç fark ettin mi?" Thorn sordu. "Çünkü burada şöyle yazıyor: *Bütün gece aya bakan kuş gibi, ben de sana bakıyorum.*"

"Bir kuş gibi mi, yoksa bir Cennet Kuşu gibi mi?" Oakenrott araya girdi. "Belki de kendini edebi bir ışık eteği olarak ayarlayabilir. Bir şiire bir egemen, bir bilmem neye iki egemen."

"Tek söyleyebileceğim onun berbat bir şair olduğu," dedi Vander. "Şiirlerin kafiyeli olması gerektiğini ben bile biliyorum."

Ne salak ama. Mia titreyerek nefes aldı. Kaçmak zorundaydı. Buna daha fazla katlanamazdı.

"Bence çerçeveletmelisin," dedi Thorn, "çünkü sana şimdiden söyleyebilirim ki başka hiç kimse senin hakkında övgüler düzecek kadar güzel olduğunu düşünmeyecek. Özellikle de ay ışığının boyutu göz önüne alındığında."

Bu bir itiş kakış ve daha fazla kahkaha getirdi. Hem de onun pahasına. Mia boğazındaki havanın tıkırdadığını hissedebiliyordu. Muhtemelen bu ölüm çingırağıydı. Belki de ölecekti ve cesedini tam bu noktada bulacaklardı.

Oakenrott, "Biliyor musunuz, arkadaşları uyarmam gerekiyor," dedi. "Herifin biri şu anda onunla sohbet ediyor olabilir ve onun nasıl bir reçelli tart olduğu hakkında hiçbir fikri olmayabilir."

Mia kaskatı kesildi.

"On beş yaşında böyleyse, yirmi yaşında nasıl olur?" "Bunun şakasını bile yapma. Onu mahvedersin," dedi Thorn sertçe.

"Tek kelime etmemelisin."

Oakenrott, "Şiir apaçık ortada olan bir şeyin kanıtı," diye itiraz etti. "sürtük gibi bir görünüm var. Hepsi orada. O yaştaki çoğu kız

önünde elmalı köfte var, ama onunki kirazdan çok lahanaya benziyor!"

Lahana mı? *Lahana mı?*

Mia bir hıçkırığı daha bastırdı. Bir saniyeliğine sessizlik oldu, Mia'nın Vander'ın parlak zırhlı bir şövalye gibi onu savunduğunu hayal etmesine yetecek kadar uzun bir sessizlik. Hırlayarak, *Kapa çenenin Oakenrott. Sürtük gibi görünmüyor.*

Öyle bir şey .

"Uyarıda bulunmaya gerek yok," dedi Vander kesin bir ifadeyle. "Bu evde o ufak tefek şeyle konuşma zahmetine girecek tek bir adam bile yok. Davet edilmesinin tek nedeni annemin sevgilisini getirmesi ve onun da kızını yanında sürüklemesiydi. O bir sadaka vakası, işte bu."

Bir hayırsever. Hem dandik bir tane.

Ondan daha da çok nefret ediyordu çünkü haklıydı: çelimsizdi. Diğer kızlar uzun boylu ve salkımsaçaktı, ama o "minyon "du, bu da kısa boylu olduğunu söylemenin gösterişli bir yoluydu.

Ve yuvarlak. Şişman demek istedi.

O bir canavardı, korkunç bir canavar.

Öfke faydalı bir duygudur. Öfke, üzüntü ve utancı yakıp yok eder. Öfke Mia'yı ayağa kaldırdı ve yumruklarını sıkarak kanepenin etrafından çıktı.

Onun şiiri hakkında ne düşündüğünü bilse de, öfkesine rağmen, Vander'ın görüntüsü onu çarptı. Onu bu kadar yakından görmekten etkilenmeyecek kadar uzun zamandır seviyordu.

Şimdiden uzun boylu ve geniş omuzluydu. Bir gün nasıl bir adam olacağını vücudunun çizgilerinden ve

Çenesinin gücü.

Dudaklarını bükerek ona bir aşağı bir yukarı baktı ve ardından arkadaşlarına da aynı incelemeyi yaptı.

Thorn dehşete düşmüş, Oakenrott şaşırmış görünüyordu ama Vander'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onda gördüğünü sandığı her şey, sahip olduğuna inandığı her iyi özellik, babasının patavatsızlıklarına karşı bir panzehir gibi görünen centilmenlik . . şey, bu özellikleri uydurmuş olmalıydı. Yüzünde okunabilir hiçbir şey yoktu ve belli ki bulmayı arzuladığı şeyi görmüştü.

"Yani," dedi, şükürler olsun ki sesinin sabit olduğunu fark etti. "Hayal güçleri, aptalca bir aşk şiirine zamparalık okuyabilecek kadar iğrenç olan üç çocuk." Thorn'un elinden buruşuk sayfayı kaptı ve ikiye böldü. Sessiz odada bu ses çok yüksek çıkmıştı. Tekrar yırttı, tekrar yırttı ve parçaları yere düşürdü.

"Aşık olarak kendimi aptal durumuna düşürmüş olabilirim," dedi Vander'a, "ama bunun için benimle alay etmeye hakkınız yok. Senin bir beyefendi olduğunu düşünecek kadar aptal olduğumu biliyor musun?" Kendini tuttu. Babası onun babasıydı, günahları ne olursa olsun. "Daha iyi bilmeliydim," diye ekledi. "Benim babamın kızı olduğumu söylüyorsunuz. Siz, Lord Brody, belli ki annenizin oğlusunuz."

Solunda, Thorn itiraz eder gibi bir hareket yaptı ama Thorn ona bir bakış attı ve o da çenesini kapattı.

Vander ona sadece baktı. Neden onun güzel gözlerinin sert ve soğuk olduğunu hiç fark etmemişti?

"Şimdi kendimi ve *lahanalarımı* salona götüreceğim," dedi, başı dikti, ama onu orada tutmak için toplayabildiği tüm irade gücünü kullanmıştı. "On beş dakika burada kalma nezaketini gösterirseniz, babamı bulup gideceğim."

Hiçbiri tek bir kelime etmedi, baş belası korkaklar.

bir şey daha geldi. "Üstelik," dedi sesini olabildiğince sertleştirerek, "çaresiz kalsam bile tek birinizle bile evlenmem! Tüm İngiltere'de kalan tek erkek siz olsanız bile!"

Birinci Bölüm

On üç yıl sonra

*Brandy, Bucknell & Bental, Publishers'in ofislerinden 27 Ağustos
1800*

Sevgili Bayan Carrington,

Yeni romanınızın elimize ulaşma olasılığı hakkında bilgi almak için yazıyorum. Bildiğiniz gibi, el yazmasını yaklaşık altı ay önce almayı umuyorduk. Bir yıl önce babanızın ve kardeşinizin trajik ölümüne hepimiz çok üzüldük. Ancak, Bayan Lucibella Delicosa'nın yeni romanı için yalvaran mektupların ofislerimizde yığıldığını size söylememek ayıp olur. Bir Meleğin Biçimi ve Bir Şeytanın Kalbi adlı romanınız o kadar cazip ki, abonelikler şimdiden son iki romanınızın satışını durumda.

*Derin saygılarımla ve olumlu bir yanıt bekleyerek,
burada kalıyorum,*

William Bucknell, Esq.

Not: Bayan Julia Quiplet'in son romanını da ekliyorum. Sanırım henüz onun eserlerini okumadığınızı söylemiştiniz ve biz de bu eserleri keyifli bulacağınıza inanıyoruz.

4 Eylül 1800

Rutherford Park

Pindar Dükü'nün kır evi

Mia bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama kendi kadın kahramanlarından biri gibi titriyordu. O Genel olarak koy onu fakir Bayanlar içinde Ölümlü Tehlike, Örneğin, şehvet düşkününü bir ev sahibi tarafından takip edilen, dizleri acınası bir şekilde vuran ve narin elleri titreyen, buz gibi suların kıyısında duran bir kadın.

Okuyucuları Ölümcül Tehlike'yi bekliyordu. Büyük harflerle.

Önünde uzanan aşağılanma yerine bir şelalenin üzerinden atlamayı seve seve seçerdi.

Kendisinin pek de nazik olmayan elleri titriyordu, bu yüzden onları yumruk haline getirerek damadının adını anons etmesini izledi. Vander'in kâhyası, daha Pindar Dükü'nün kâhyası şöyle bir baktı

Genç bir bayanın yanında refakatçi olmadan gelmesine açıkça şaşırmış bir şekilde ona baktı.

Yoğun aşağılanma Ölümcül Tehlike olarak sayılır mı?

Hayır, çünkü aşağılanarak ölmek mümkün olsaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Ne de olsa yıllar önce Villiers'in kütüphanesindeki utanç verici şiir olayını atlatmış, ardından evlilik piyasasında başarısız olmuş ve daha da kötü bir aşağılanma yaşamıştı: bir ay önce mihrapta terk edilmek.

Gerçek şu ki, bir yazar olarak karakterlerine karşı her zaman nazikti. Ölümcül Tehlike'de hiçbir zaman eğilmeler yer almadı. Dahası, kahramanlarının ince, narin bedenleri sayesinde her zaman akıntıya karşı güvenle yüzüyorlardı, batmayacak kadar hafiflerdi. Tanıdığı başka bir yazar, bir kartalın kafasına kaplumbağa düşürmesi sonucu bir karakterin ölmesine neden olmuştu. Kaplumbağa cinayeti mi?

Bir Lucibella romanında değil!

Okurları kana susamış kuşlar olmayacağını, kimsenin sunakta bırakılmayacağını biliyordu. Bırakın bir düke evlenme teklif etmeyi, hiçbir kadın kahramanını evlenme teklif etmeye zorlamamıştı.

Beyefendiler onun kadın kahramanlarının ayaklarına kapanırdı, tersi olmazdı. Bu, türün katı bir gerekliliği idi. Tanrı biliyor ya, Lucibella Delicosa okurlarını kendi tehlikesi yüzünden hayal kırıklığına uğratmıştı: Kahramanlarından birini Mia'nın utandırılmak üzere olduğu gibi utandıracak olsa, yayıncısının kapısından öfkeli mektuplar yağardı.

Ama en azından, diye hatırlattı Mia kendine, gerçekte Vander'ın ayaklarının dibine düşmüyordu.

Yetki ondaydı.

Kontrol ondaydı.

Daha iyi düşünmeden derin bir nefes aldı, pardösüsünü uşağa uzattı ve onun yanından geçerek sabah odasına doğru yürüdü. Mia, merhum düşesin babasıyla on yıllar süren *ilişkisi* nedeniyle genç bir kızken dükün malikânesinde epey zaman geçirmişti ve nereye gittiğini biliyordu.

Bu dramın başrol oyuncularları olan babası ve Vander'in annesi vefat etmiş olsa da malikânede hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Her yatay yüzey, merhum düşesin küçük yaratıklara olan hayranlığının kanıtı olan hayvan figürleriyle doluydu.

Kâhyaya döndü. "Lütfen Ekselanslarına ziyaretimin oldukça kısa süreceğini bildirin."

"Majestelerinin kabul edip etmediğini öğreneceğim," dedi ve Sola.

Elbette Vander onu görecekti? Onu nasıl reddedebilirdi ki? ebeveynlerinin ilişkisi? Sağduyu ona, adamın tam da bu nedenle onu reddedebileceğini hatırlattı.

Şöminenin üzerinde duran camdan hayvanat bahçesine bakmak için yaklaştı. Tek boynuzlu at boynuzunu kaybetmişti ama tüm hayvanlar hâlâ oradaydı, sessizce pençelerini havaya kaldırmış ya da kuyruklarını sallıyorlardı; bazılarının küçük hayvan aileleri vardı, sanki ev uyurken çiftleşip çoğalmışlardı.

Ama eline aldığı küçük cam kıvrımına, bir kurbağa yavrusuna konsantre olamıyordu. Önünde uzanan şeyi düşünmek -evlilik teklifi- başını döndürüyor, sanki korsesi göğsünü daraltıyor ve nefes almasını zorlaştırıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Yıllar önce,

Vander'ın yüzüne karşı onunla asla evlenmeyeceğine yemin ettiğinde, gözlerinde bir eğlence parıltısı belirmişti.

Ya şimdi kahkahayı patlatırsa?

Olağanüstü güzel, zarif, zeki değildi. ..ve bir serveti bile yoktu. Kim bir çiçeğin bir düke evlenme ettiğini duymuş ki?

Mia derin bir nefes daha aldı. Dük'e tam olarak evlenme *teklif* etmiyordu. Bu acınası olurdu. Ona *şantaj* yapıyordu ki bu tamamen farklı bir şeydi.

Daha gösterişli. Daha tehlikeli. Daha suçlu.

Neredeyse her şeyde yaptığı gibi, bu onun başına gelmiyormuş, kahramanlarından birinin başına geliyormuş gibi davranmalıydı. Hayatını dışarıdan gözlemleme konusunda zaten bolca pratiği vardı. Düzenli olarak açıkça sıkılmış beylerle sohbet ediyor, aynı anda sohbeti öyle bir şekilde yeniden yazıyordu ki, kendisinin fantastik bir şekilde idealize edilmiş bir versiyonu onları arzudan şaşkına çeviriyordu.

Eve döndüğünde, kendine menekşe rengi gözler ve ince bir bel vererek sahneyi tam olarak yeniden hayal ettiği gibi not ederdi. Bazen bütün gece kahramanlarından birinin maceralarını anlatırdı; o kadar iyi huylu, nazik ve temiz kalpli bir kızdı ki, sadece en zeki okuyucular onun oldukça zeki olduğunu fark ederdi.

Buna karşılık, erkekler Mia'nın zeki olduğunu fark etmiş, ama bu onları rahatsız etmiş gibi görünmüştür.

Eğer hayat onun romanlarından birini taklit etseydi, Vander odaya girer ve bir bakıştan sonra ona öyle bir tutkuyla kur yapmaya başlardı ki

şantaj gibi tatsız bir konudan hiç edilmeyecekti.

Mavi gözleri sahiplenici bir coşkuyla parlayacaktı. Hayatının geri kalanında, Majesteleri onunla geçirmiş olabileceği, ancak bir çocuk olarak duygusuz ve duygusuz körlüğü nedeniyle kaybettiği on üç yıl pişmanlık duyacaktı. Zalimce hakaretleri için kendini acı bir şekilde suçlayacaktı.

Ne yazık ki bu pek olası değildi. Mia'nın deneyimlerine göre, insanlar zekice hakaretlerden asla pişmanlık duymazlardı, muhatabı ne kadar acıtılırsa acıtsınlar.

Bugüne kadar lahanadan nefret etti. Oakenrott'tan da.

Tuhaf bir uyuşukluk çöktü üzerine. O, Emilia Gwendolyn Carrington, bir dükü kendisiyle evlenmeye zorlamak üzereydi. Yirmili yaşlarında, ne menekşe rengi gözlere ne de ince bir bele sahip olan yaşlı bir kız-

Bu yararlı bir düşünce zinciri değildi.

Titremesini durdurmak zorundaydı. Teklif onun yararına değildi. Uzun bir süre için de değildi. Vander'ın kendisiyle en fazla bir yıllığına, sadece ismen evlenmesine ihtiyacı vardı. Yeğeni Charles Wallace'ın vesayetini alabilmesinin tek yolu buydu.

Yeğeni mi? Her açıdan Charlie onun oğluydu. Kendi çocuğu.

Derin bir nefes aldı. Kadınlar denize düşen çocukları kurtarmak için uzun gemilerin güvertelerinden atladılar. Kaplanlarla ve yaban domuzlarıyla savaştılar.

İnsan yiyen bir etoburun yanında sıradan bir dük neydi ki? Bazı yaratıkların o kadar büyük dişleri olduğunu duymuştu ki

oyulur ve çorba kepçesi olarak kullanılır.

Doğru.

İşin zor kısmı, avukatı Bay Plummer'ın, Dük'ün teklifinin nedenlerinden haberdar edilmemesi konusunda kararlı olmasıydı, aksi takdirde Majesteleri neredeyse kesinlikle hayır diyecekti.

Dük onunla evlenerek sadece küçük bir çocuğun vasiliğini üstlenmekle kalmadı, aynı zamanda kendi mülküne bitişik olan ve akranlarına son derece şüpheli görünecek son derece büyük bir mülkün kontrolünü de ele geçirdi. Evlilikleri, ebeveynlerinin neden olduğu skandallar hesaba katılmadan bile *olay* yaratacaktı: Vander, hiç kuşkusuz, Charlie'nin anne tarafından amcası Sir Richard Magruder'ın mülkünü çalmakla suçlanan bir davayla karşı karşıya kalacaktı.

Vander -Pindar Dükü Ekselansları- sadece kendini beğenmiş, ayrıcalıklı, aptal *bir adamdı*, diye hatırlattı kendine. Dişleri orba kepçesi olan bir kaplan değildi.

Bunu yapabilirdi.

Bunu yapmalı.

İkinci Bölüm

Bir Meleğin Biçimi ve Bir Şeytanın Kalbi: Bir Roman ÜZERİNE NOTLAR

Kadın kahraman ince, ruhani, söğüt gibi ... zayıf demenin başka bir yolu var mı? Gerçekten kahvaltılık eden biri için garip bir şekilde hafif.

O kadar çekici ki, kahramanımız onu görünce dönüyor.

Mavi gözler, sarı saçlar, zarif her şey.

Dantel moda mı oluyor? Dantel yapımcısı. Dantelin nasıl yapıldığını araştır. Bobinler mi?

İlk görüşte, kahraman dizlerinin üzerinde.

Yağmurda. Çamur.

Kesinlikle çamur.

"Majesteleri, Bayan Carrington sizinle konuşmak istiyor."

Vander bir an için onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra bunun talihsiz şair Mia olması gerektiğini fark etti. Ahırları tercih ederek kibar toplumdan tamamen uzak durması, onu yıllardır görmediği anlamına geliyordu.

"Ziyaretinin nedeni hakkında herhangi bir bilgi verdi mi?"

"Hayır, . Kendisiyle konuşmak isterseniz sabah odasıdır ya da şu meşgul olduğunuzu kendisine bildirebilirim. Refakatsiz olduğunu da eklemeliyim. Ayrıca, avukatınız kütüphanede. Bir süredir bekliyor ve sabırsızlanmaya başladı."

Mia'yı gördüğünü hatırlayabildiği son zaman, on beş yaşındayken yaşadıkları o utanç verici olaydı.

Sabahın köründe, yanında refakatçi olmadan onu ararken aklından ne geçiyordu? Neden onu arasın ki?

"Bayan Carrington'a gideceğim," diye karar vererek yatak odasından çıktı. Şaire bir dinleyici borçluydu, sadece bu durumu daha iyi idare etmesi gerektiği için bile olsa. Bu anı bile onu biraz ürpertmişti. Aptal ve gençti ama yine de bir eşek gibi davranmıştı.

Vander kelepçelerini düzelterek merdivenlerden indi. Mia'nın adı da bir yıl önce anne babalarının ölümüyle onunki kadar lekelenmiş olmalıydı. Pindar Düşesi'nin Lord Carrington'la yatakta öldüğü gerçeğini örtbas etmek mümkün değildi. Tüm İngiltere onların ölümüne yol açan hasarlı soba bacasını biliyordu: Bu skandal parlaması, aynı handa uyuyan diğer sekiz talihsiz insanın ölümünü gölgede bırakmıştı - doğru hatırlıyorsa, Mia'nın erkek kardeşi ve baldızının da dahil olduğu bir liste. Onun için korkunç bir yıl olmuş olmalıydı.

Tam son basamağa ulaştığında, avukatı Grieg kütüphaneden fırladı ve ona yaklaştı. Vander dinlerken neredeyse yüksek sesle inliyordu. Görünüşe göre Sör Cuthbert, And Dağları'na yapılacak bir arkeolojik keşif gezisini finanse etmek için düşüncesizce bir söz vermişti.

Amcasının tek gelir kaynağı Vander'ın ona verdiği ve Chuffy'nin hemen kadife paltolara ve çuval şişelerine harcadığı harçlık olduğu için, sözünü yerine getirecek durumda değildi. Görünüşe göre Chuffy, Pindar Dükü'nün keşif gezisini destekleyeceğine dair bir not karalayarak bu küçük sorunu aşmıştı.

Chuffy'ye fonlarının ahırlarında bağlı olduğunu ve şu anda And Dağları'na yapılacak bir seferi finanse edemeyeceğini söylemek zorunda kalacaktı. Ya da hiçbir zaman.

Mia Carrington hakkında hatırladığı ilk şey tombul bir yüzü ve muhteşem göğüsleri olduğuydu.

Bunca yıl sonra yüzü daha inceydi. Muhtemelen göğüsleri hâlâ oradaydı ama üzerinde çenesinden aşağısını gizleyen, ev dokuması, sıkıcı bir elbise vardı. Bir misyonere benziyordu. Belki de misyoner olmuştu?

Bir sempati parıltısı hissetti. Dini eğilimleri, eğer varsa, muhtemelen ebeveynlerinin evliliğin kutsallığını açıkça göz ardı etmelerine bir tepkiydi. Yine de eğer din değiştirmeye geldiyse-

"," dedi reverans yaparak. "Sizi tekrar görmek ne kadar güzel."

Sesinde bir damla alay var mıydı? Elbette değildi. Ne de olsa evine davetsiz gelen kendisiydi, tam tersi değil.

Eğildi. Doğrulduğunda, kadının eldivenli ellerini kavuşturmuş, bir oyunu izleyen birinin havasıyla kendisini izlediğini gördü.

Tuhaf.

"Bayan Carrington, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Bir iyilik istemek için geldim."

Vander'in omuzları gevşedi. Bu misyoner kadın muhtemelen ahlaksız babasının günahlarının kefareтини ödemek için bir misyona katılmıştı. Bir katkı payı istiyordu. Taleplere alışkındı: arkadaşı Thorn dışında hayatındaki hemen herkes bir noktada ondan para . Dük olmanın ayrılmaz bir parçasıydı bu.

Bağış, yıllar önce onun duygularını incittiği için hissettiği o uygunsuz suçluluk duygusunun sonuncusunu yatıştırmanın mükemmel bir yoluydu.

"Yardım etmekten büyük mutluluk duyarım," dedi. "Oturmak misiniz? İsterseniz çay için zili çalabilirim."

Bir ağaç gibi hareketsiz duruyordu, sadece elleri birbirine dolanıyordu. "İsteğimi duyduktan sonra cömert olmaya meyilli hissetmeyebilirsiniz."

"Sizi çocukluğunuzdan beri tanıyor olmama dayanarak bile olsa, istediğiniz her türlü yardımı kabul edeceğime sizi temin ederim." Ona ölçülü bir gülümseme verdi ve onu odadan ne kadar çabuk çıkarabileceğini merak etti. Sekreteri gerçek altınları teslim edebilirdi. "Ne kadar istiyorsunuz?"

Oldukça narin bir çenesi vardı. Bunu fark etmişti çünkü sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi gözle görülür bir şekilde gerilmişti. Çocukken şişman bir güvercine benzerdi, küçük bir göbeği ve ona ayak uydurmaya çalışırken çimenlerin üzerinde fırıl fırıl dönen bacakları vardı.

Yapabileceğinden değil.

"Bayan Carrington," diye sordu, kadın cevap vermeyince, "anladığım kadarıyla bir hayır kurumu için para topluyorsunuz ve sizi temin ederim ki

katkıda bulunacaktır."

"Hayır," dedi, çenesi yine gerilmişti. "Bambaşka bir şey istemeye geldim."

"Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," dedi, sesine bir parça sabırsızlık sızmasına izin vererek.

"Evlilik," diye ağzından kaçırdı ve bir yudum hava aldı. Adam tamamen sessiz bir an boyunca ona baktı.

"Benimle evlenmeni istiyorum." Hızlı söyledi ve kelimeler birbirine karıştı.

Kaşlarını çattı. "?"

"Evlenme teklif ediyorum," dedi. Sonra da ağzını kapattı.

Vander doğru duyduğundan emin olmak için başını sallama dürtüsüne engel olmak zorunda kaldı. Kadına dokunmuş olmalıydı ama delilik onun ailesinde vardı, kadınıninkinde değil.

Ama delirmiş olmalıydı, çünkü sanki kendisini ciddiye alma ihtimali varmış gibi umutla ona bakıyordu.

Boğazını temizledi. "Teklif etmeniz ne büyük incelik." Şüphesiz bu bir tür hile miydi? "Ancak üzülererek belirtmeliyim şu anda evlenmeye niyetim yok."

Yüzünden bir şey geçti - hayal kırıklığı mı? Bu mümkün müydü?

"Sanırım deli olduğumu düşünüyorsunuz. Korkarım biraz öyleyim."

"Anlıyorum." Vander tüm beklentilerin aksine eğlenmeye başlamıştı. Ne de olsa ailesi onunkini mahvetmişti. Babasının baştan çıkarması

Annesi Pindar Düşesi'ni alay konusu yapmıştı.

Ve şimdi de Carringtonın kızı *onunla* evlenmeyi düşünecek kadar cüretkâr mıydı? Gerçekten de aile taşaklıymış.

Kadınları bile.

"Demek bir koca arıyorsun," dedi memnuniyetle. "Ve sen de düşündün ki, hey ho, bir dükü deneyeceğim?"

"Bu hiç nazik bir davranış değil," dedi gözlerini kısarak.

Gözleri dikkat çekici bir yeşildi ve kalın kirpikleri vardı. Renkleri onu hiç de çekici kılmıyordu; tam tersi. Eriyen mavi gözlü kadınları tercih ederdi. Yazın gökyüzü gibi gözleri.

"Oturmanız için ısrar etmek zorundayım," dedi. "Kur yapmak çok zahmetli bir iş, öyle değil mi?"

Uzun bir süre sonra onun karşısındaki sandalyeye geçti ve bir kez daha denemediyse lanet olsun. "Benimle evlenir misiniz, Majesteleri?"

"Kesinlikle hayır." Kelimeler bir kurşun gibi fırladı. "Aile geçmişimiz göz önüne alındığında, dünyada evleneceğim son kadın sensin. Aslında, birkaç yıl önce bana da aynı duyguları ifade ettiğinize inanıyorum ve fikrinizi neyin değiştirdiğini hayal edemiyorum."

Dengesizdi. Bir kadının bir düke evlenme teklif etmesinin, üstelik dükün bunu kabul edeceğini düşünmesinin başka bir açıklaması olamazdı. Sanrılardan muzdaripti.

"Aramızda gerçekleşecek bir evliliğin yol açacağı skandalı hayal bile edemiyorum," diye ekledi.

"Birlikteliğimizin spekülasyon konusu olacağının farkındayım," dedi, sanki hava durumunu tartışıyorlarmış gibi. "I

Dedikoduların beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ayrıca, ebeveynlerimizin ilişkisini bir tür yıldızlar arası trajedi olarak görmeye başladım."

"Bu bir trajedi, tamam mı?" diye söylendi. "Senin piç baban annemi baştan çıkardı, onu bir fahişeye dönüştürdü ve soyadımı mahvetti."

Sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı ama korktuğuna dair başka bir belirti göstermedi. "Annemle babam birbirlerini severlerdi, Majesteleri. Birliktelikleri toplum tarafından onaylanmadı, ama gözlemlediğim kadarıyla, evcimenlik açısından kesinlikle sıkıcıydı. Eğer hayatlarına mal olan kaza olmasaydı, eminim ki önümüzdeki kırk yılı birlikte geçireceklerdi."

Vander bir bastırdı. Carrington'dan başka hiç kimsenin nefret etmediği kadar nefret ediyordu. Nefretini o kadar uzun süre üzerinde taşımıştı ki, artık rahat bir hale gelmişti ve bu uyumu yeniden değerlendirmeye hiç niyeti yoktu.

Yıllar boyunca, ahırda yatmak zorunda kalsa bile Carrington'la aynı evde bulunmamaya özen göstermişti.

Bu da annesini ölümünden önce aylarca görmediği anlamına geliyordu.

İçindeki suçluluk duygusu ses tonunu amaçladığından daha sert bir hale getirdi. "Bayan Carrington, isteğinizi kabul etmek bir yana, neden dikkate alacağıma inandığınızı anlayamıyorum. Evlenmeye karar verdiğimde, hem kadını seçeceğim hem de ona kendim evlenme teklif edeceğim."

Kahretsin, bu çok saçmaydı. Şu anda bir metresi yoktu ama olsaydı bile İngiltere'deki herhangi biri onun misyoner gibi giyinmiş, kısa boylu, yuvarlak hatlı bir kadın olmayacağını tahmin ederdi.

"O kadar insan arasından neden bu istekle bana geliyorsun?" diye sordu gerçek bir merakla. "İngiltere'de evlenebileceğin milyonlarca erkek var, eğer geleneklere karşı gelmeye ve kendi kurunu yapmaya karar verdiysen. Açık konuşmak gerekirse, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Korkunç elbisesinin altında, onun on beş yaşındayken olduğu kadar gür olduğunu tahmin ediyordu. Hatta şehvetli. Varlıklarını sergilediği takdirde muhtemelen istediği herkesle evlenebilirdi. Uzun boylu, söğüt gibi bir tipi tercih edebilirdi ama cep Venüs'ünü tercih eden pek çok erkek tanıyordu.

Bunun ötesinde, zina yapan annesi değildi. Bir düşesi metresi yapan bir adamdan çok daha az utanç duyardı.

"Çeyizin var, değil mi?" diye sordu, çünkü kız bir önceki sorusuna yanıt vermemişti. Ailesinin toprakları düklük koltuğuna bitişikti, bu yüzden bariz bir sorun olsaydı duyardı. Son duyduğuna göre, Carrington'ın varisi reşit olmadığı için malikâneyi Sör Richard Magruder yönetiyordu. Sör Richard hayranlık duyduğu bir adam değildi ama muhtemelen yeterli bir iş çıkarırdı.

"Bir çeyizim var." Bir an tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı ve retikülünden defalarca katlanarak küçük bir kare haline getirilmiş sararmış bir kâğıt çıkardı. "Bir de bu var."

"Lanet olsun," dedi Vander inleyerek. "Başka bir şiir olmaz. Ben edebiyatçı değilim Bayan Carrington. Bir lirikle fikrimi değiştiremezsiniz."

Yanakları şaşırtıcı derecede güzel bir kırmızı tonuyla alevlendi. "Ben asla-" Kendini tuttu ve baştan başladı. "Hayır, bu bir şiir değil.

Bu bir mektup."

Gözlerini kıstı, farkına vardığı bir şeyle omurgasından aşağı bir buz damlası kayd. "Bana şantaj mı yapacaksın? Sanırım bu annemin babana gönderdiği iğrenç bir saçmalık."

Ayağa kalktı ve bir adım öne çıkarak eğildi ve ellerini koltuğa dayadı. "Yayınlayın ve lanetlenin, Bayan Carrington. Yayınlayın ve bunu yaparken de cehenneme gidin."

Ellerine bakıyordu ve neredeyse alnına dokunacak kadar ona yaklaşmış olmasına rağmen ona bakmıyordu. İnce bir hanımeli kokusu aldı - kalın yünlere iyice bürünmüş biri için beklenmedik bir koku.

"Anladığım kadarıyla beni seninle evlenmeye zorlamayı planlıyorsun?" Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu, vücudunun ona yakın olmaya verdiği rahatsız edici tepkiye öfkelenmişti. "Canı cehenneme. Grub Street'te mektubunu satın alan her kim olursa olsun prim almaya dikkat et, çünkü seni uyarıyorum: Seni mahvedeceğim."

"Önce belgeyi okumak istemez misiniz?" Kadın sonunda adamın gözleriyle buluştu.

"Annemin coşkulu yapısı mektubun saçmalıklarla dolu olduğunu garanti ediyor. Ay ışıkları ve inciler, sanırım?"

İrkildi ve yüzü daha da solgunlaştı. Ama hatırladığı kadar cesurdu. Boğazını temizledi ve tekrar onun yüzüne baktı. "Mektup annen tarafından değil, baban tarafından yazıldı," diye düzeltti onu.

"Babam yetişkinlik hayatının çoğunu özel bir akıl hastanesinde geçirdi, bu gerçeği sen de benim kadar iyi biliyorsun.

yap. Onun atıp tutmalarından birini yayınladığınız için beş pounddan fazla alacağınızı sanmıyorum."

Bir an sessizlik oldu.

"Majesteleri," dedi. "Mektubu okumanız size yalvarıyorum."

Vander bir saniye daha ona baktı, sonra mektubu ondan aldı ve doğruldu, bir adım geri çekildi. Mektup kesinlikle merhum dükten gelmişti; Vander onun elini her yerde tanıyabilirdi. Babasının deli ilan edilmesinden çok önce yazılmıştı ama el yazısı bu gerçeği yalanlıyordu.

Babası delilik nöbeti geçirdiğinde, yazıları onun ruh halini yansıtırdı. Yazılar sayfa boyunca savrulur, harfler sert bir rüzgârla savrulmuş gibi eğilirdi. Akıl hastanesinden yirmi ya da otuz sayfalık mektupların geldiği haftalar olmuştu, her sayfa acil, talepkar ... tutarsızdı.

Mektubu okudu.

Üç kez daha okuduktan sonra dikkatlice katladı. "Bunu yayınlarsanız unvanımı ve mülkümü alırlar."

Gözleri ciddiye, hiç de zafer kazanmış gibi değildi. "Sanırım haklısınız."

Vander başının döndüğünü hissetti. "Demek babam kraliyete ihanet etmiş." Annesi Carrington'ın kollarında öldüğünde ailesinin dibe vurduğuna inanmıştı; meğer daha da düşmüşler. Delilik, zina ve şimdi de ihanet.

"Öyle görünüyor."

"Bu teklifi postalamış bile krala suikast düzenleyebileceğinden şüpheliyim. Babamın saraya giriş izni yoktu. Anladığım kadarıyla, okuldayken bile herkes ondan uzak duruyordu.

Duyguları kolay bir arkadaş olamayacak kadar aşırı ve öngörülemezdi."

Aldığı darbe aklını başından almıştı. Düklüğü onun için önemli olan her şeyin anahtarıydı: ahırları, malikanesi, kır evleri. Her şey Kraliyet'in eline geçecekti. Çocukluğunda yaşadığı fiyaskodan ve ailesinin neden olduğu skandallardan sonra atları onun hayatıydı.

Kelimeler bilinçli bir irade olmaksızın ağzından fırladı. Küfürler, bir huzurunda asla kullanmadığı kaba yeminler.

Ama o bir hanımefendi miydi?

Hayır. O lanet bir şantajcıydı.

Duymamış gibi yapmasına rağmen ağzı sıkıştı.

Onu

"Bu mektuba rağmen, seninle çalışmayı kabul edeceğimi düşünemezsin.

seninle evleneceğim." Bir an için kontrolünü kaybetti, ama tekrar . Bir kadını tehdit ederse lanetlenirdi, onu kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışan birini bile.

En ufak bir korku belirtisi göstermedi.

Hayır, Mia Carrington bir Amazon'a benziyordu, eğer bu kadın savaşçı ırkının minyon okçulardan oluşan bir birliği varsa. Garip bir şekilde kışkırtıcıydı.

Ama kendini yatak odasına çağrılan bir uşak gibi hissediyordu, leydisinin keyfi için çağrılmıştı ve bu dayanılmaz bir şeydi.

"Yıllar önce, dünyadaki son erkek olsam bile benimle evlenmeyeceğinize yemin etmiştiniz. Ne değişti Bayan Carrington? Şöhretimizin eskisinden daha kötü olmasının yanı sıra

biz gençken? Tanrı aşkına, neden kendini böyle utandırıyor?"

Üçüncü Bölüm

KAHRAMAN ÜZERİNE NOTLAR

Melek Formu: Kahraman son derece zariftir; Weston tarafından yapılmış bir palto giyer, gümüş tepeli bir bastonu vardır. Yuvarlanan siyah saçlar. Güneşte keten tohumu gibi saçlar. Kahverengi gözler.

Başlık. Bir sayı mı? Son dört Lucibella kahramanının hepsi düğ. Ama neden şeytani bir kalbi var?

Gerçek hayattan mı? Terk edilen kadın kahraman mı? SEBEP??? Çünkü değil. Kalp değişikliği-kahraman çok aşık. Kötü kontu mu getirdin? İkiz mi?

'Kont' İngilizce bir unvan mı? Hiç karşılaşmadım (Debrett's'e bakın). Ya da: Fransızca-Bavyeralı comte. Daha haince. (Okuyucular hainliği anlayacak mı? Comte, bu konuda? Yazım?) Kont ile kal.

Kont Frederic!

Onu St. Paul Katedrali'ndeki mihrapta bırakır. Neden? Güzel soru.

"Kendimi utandırmak mı?" Mia daha önce hiç bu kadar öfkeli bir ses duymamıştı. Ve soğuk.

Eğer güzel ve nemli gözlü olsaydı, evlenme teklif etmek bu kadar aşağılayıcı olmazdı. Ama bu haliyle ... bir yanı aşağılanmışlık duygusuyla kıvranıyordu. Bir parçası mı? Bütünüyle.

"Evlilik teklifini utanç verici bir şey olarak görmüyorum," dedi sesinin gıcırtya dönüşmesini engellemeye çalışarak. "Elimde özel bir ruhsat var ve çok yakında evlenmek istiyorum."

Gök gürültüsü yerine, öfkeyle keskinleşen bir kahkaha daha duydu. "Şaka yapıyor olmalısın. *Seninle* evleneceğimi mi sanıyorsun?" Gözleri onu tepeden tırnağa taradı.

Sertçe yutkunarak sessizliğe gömüldü. Çekiciliğini -ya da eksikliğini- düşünmemeye çalıştı ve çoğu zaman başarılı oldu.

"Şaka yapmıyorsun." Adam parmağını bile kıpırdatmadı ama kadın havada bir tehlike hissetti, sanki adam öfkesine hâkim olamazsa dönüp yumruğunu pencereye indirecekmiş gibi. Daha önce hiç duymadığı bazı sözler söylemişti bile.

Konuşmak için kendini zorladı. "Avukatım ruhsatı aldı. Birkaç gün içinde evlenebileceğimizi umuyordum. En azından bir hafta içinde, Majesteleri."

"İnanılır gibi değil. Size defalarca sordum ve yine soracağım. Neden benimle evlenmek istiyorsunuz, Bayan Carrington? Bu bir hırs meselesi mi?

"Aman Tanrım," diye devam etti Vander, bir yanıt beklemeden. "Yıllar önceki şiir olayının intikamını mı alıyorsun?"

"Tabii ki hayır! Konunun konuyla ilgisi yok." Mia retikülünden katlanmış başka bir kâğıt çıkardı. "Babanızın yazdığı mektup sizde kalabilir, Majesteleri. Evliliğimizle ilgili şartlarımı yazılı hale getirme cüretini gösterdim."

"Özellikler?" Vander .

Sanki başka bir dünyaya düşmüş gibi hissetti. Kadınlar evlilik teklif etmiyorlardı. Evlilik içinde ya da dışında erkek davranışları için "şartnameler" yayınlamadılar.

"Evliliğimizin şartları." Belgeyi yan masanın üzerine koydu. "İşte burada."

Vander öne doğru bir adım attı ve onun bileğini yakaladı. Şok edici derecede küçüktü. "Bu hiç mantıklı değil."

Kurtulmaya çalıştı ama faydası olmadı; adam ondan çok daha uzun ve on kat daha ağır atları zapt etmişti. "Sosyal statü için hırslı mısın? Yoksa baban ölmeden önce seni bu işe mi soktu?"

Gözlerini kaçırdı ve adam gerçeği mide bulandırıcı bir gümbürtüyle fark etti. "İşte bu kadar. O lanet mektubu nasıl aldığını sormadım bile. Çaldı, değil mi? Ya da annem ona verdi. Annemi batağa sürüklemek ve babamı utandırmak yetmedi, Carrington onun Pindar soyunu kirleteceğinden emin oldu."

"*Befoul?*" Kendini kurtarmak için çırpınmayı bıraktı ve saçma bir masumiyet havasıyla ona baktı.

"Kanımı lekeliyorsun," dedi, onu incitmek istiyordu. "Sanırım herkes ailenizin çocuklarının düklük soyunu lekeleyeceği konusunda hemfikirdir. Babam benim en iyi ailesiyle evlenmemi bekliyordu, Bayan

Carrington. Babanız annemle olan birlikteliğinden dolayı yüceltilmedi. Tam tersi."

Ona ters ters baktı. "Bir deli tarafından yönetilen bir düklük soyunu lekelemekten bahsettiğinizi hatırlatmama izin verin ve-" Durdu.

"Ne?" dedi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Annemi hangi kelimeyle tanımlarsınız?"

"Bu tartışmayı yapmamalıyız, Majesteleri."

Bu kez iki elini birden yakaladı ve kızın soluk soluğa kalmasına fırsat vermeden onu kendine doğru çekti. "Sanırım aradığın kelime *fahişe*."

"Değildim ve annen hakkında bu şekilde konuşmamalısın," diye bağırdı. "Dahası, o kelimeyi benim yanımda bile konuşmamalısın!"

Vander'ın tutuşu sıkılaştı. "Küfrettiğimde sesin çıkmıyor ama 'fahişe' dediğimde hakarete uğramış bir rahibe gibi ciyaklıyorsun. Sen gerçekte kimsin, Mia Carrington?"

"Bana söylediğiniz her şeyim, Majesteleri," dedi kararlılıkla. "Bir duvar çiçeği, yaşlı bir hizmetçi, bir sadaka vakası. Kocaya ihtiyacı olan çaresiz bir kadın."

"Bir koca mı?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Senin yatağında mı? Mesele bu mu yani?"

Yanakları kızardı. Demek buydu. Hâlâ onu arzuluyordu, ki bu onu güldürmeliydi. Ama bu kadar yakınken, onun küçük, gür bedeninden gelen sıcaklığı hissedebiliyordu.

Onun gözlerine bakmak istemiyordu; gözleri kendisini tuhaf ve dengesiz hissetmesine neden oluyordu. Hızlı bir hareketle onu çevirdi, böylece kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ön tarafına yasladı.

Kollarının çemberine mükemmel bir şekilde oturdu, o kadar mükemmeldi ki, ne yaptığını fark etmeden önce onu daha da yakınına çekti.

"Seninle benim, ebeveynlerimizin sahip olduğu türden bir ilişkimiz olacağını hayal ediyor musun?" diye sordu. Sağ elini kızın karnının üzerine koyarak onu sıkıca kendine doğru çekti, böylece kız onun vücuduna verdiği tepkiyi yanlış anlayamayacaktı. Hâlâ kaya gibi sertti ve sandalyede üzerine çıktığından beri de yleydi.

O bir hanımefendi değildi ve adam ona hanımefendi gibi davranma nezaketini göstermeyi reddetti. Yapmak istediği şey, medeni toplum diye bir şey duymamış bir adam gibi davranmaktı: onu sandalyeye yatırıp götürmek.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. Sesinde hiç korku duymamıştı, bu yüzden itirazını görmezden geldi.

"Bir fahie istiyorsam, parasını öderim," dedi, kalçalarını kadının yanlış anlayamayacağı sert bir hareketle öne doğru iterek. "Kadınla evlenmem. Baban böyle formalitelerle uğraşmadı, sen neden uğraşasın ki?"

Başı öne doğru eğilmiş ve saçları tokalarından dökülmüş bir halde uzaklaşmak için çabalamaya devam etmekten başka bir tepki vermedi. Vander belki de bulundukları konumdan en çok etkilenenin *kendisi* olduğuna dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Lanet bir nedenden ötürü, kızın vücudu neredeyse onu yakıyordu ve sanki onun yumuşak, ele avuca sığmaz kokusuyla evriliymiş gibi hissediyordu.

Hiç böyle hissetmemişti: ham ehvetten başı dönüyordu, onu alıp kanıtlamaya a-

Bir yeminle onu serbest bıraktı ve geri çekildi, sanki bu onu onu atmak istemesine neden olan açlıktan kurtaracakmış gibi

Bir yatağa, herhangi bir yatağa, ve onun vücudunu kendi vücudunun altına sok.

Yavaşça arkasını döndü. Soluk altın rengi saç kurdeleleri boynuna düşüyor ve elbisesinin sıkıcı kumaşına doğru kıvrılıyordu. Bu durum onu bir kez daha şoke etti.

"Annen bir fahişe değildi," diye tekrarladı, her zamanki gibi sertti. "O babama aşıktı. Onu bu şekilde damgalamak adil değil!"

"O olmayabilir ama oğlu olacak. Sonuçta benim hizmetlerimi satın alıyorsunuz, değil mi? Fiziksel durumu oldukça iyi olan bir dük için piyasa fiyatı suçlayıcı bir mektup gibi görünüyor. Belki de babanın eşyalarını aramalısın. Böyle iki mektupla neler yapabileceğini bir düşün. İki asilzade, aynı yatakta, aynı anda."

"Bu söylediğin iğrenç bir şey," dedi, sesi ilk kez titriyordu.

Ellerini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı şehvetiyle karışmıştı. "Sorun buysa sana bir çeyiz veririm." Boşuna çabaladığını biliyordu. "Seni geleneksel yollarla bir erkeği cezbedebileceğin kadar zengin yapabilirim. Bunu yapmanıza gerek yok Bayan Carrington. Olanları unutabiliriz."

Gözlerini ona dikti, çenesi tekrar havaya kalktı. "Büyük bir çeyizim olmadan bir koca bulamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Vander onun gerçekten berbat elbisesine baktı. "Makul ölçülerde şık bir elbise alırsan, eminim birini bulabilirsin," diye önerdi. "O konuda da yardımcı olabilirim. Birkaç beyefendi tanıyorum-"

"Bir dük yeterince para verse benim gibi biriyle evlenecek kadar çaresiz kim var?" diye araya girdi.

Ona baktı, sonra omuz silkti.

Bir ustanın elinden çıkmış bir Yunan heykeli gibi her tarafı kaskatı kesilmişti. Ama muhtemelen soyunduğunda kadınsı bir zarafete sahipti, o sap gibi ince Yunan tanrıçalarının kıskanacağı bir vücudu vardı. Derin gül dudakları ve o gözlerle bir araya geldiğinde, kesinlikle bir erkeği ayaklarının altına alabilirdi. Belki de bütün bir kalabalığı.

O onlardan biri olmazdı.

" yazık ki planınız için, benim zaten bir çeyizim var," dedi. "Yeterince büyük. Üstelik benim Kendime ait param var."

Gözlerini kısmıştı. "Bu durumda, neden bu lanet şeyi yapmaya zorluyorsun? İntikam olmadığını söylüyorsun. Ya da şehvet. Tanrı biliyor ya, evliliğimiz bir felaket olurdu." Ve sonra her şey iyice içine işledi, yakıcı bir zehir gibi sızdı. "Bayan Carrington, bunun karşılığında size aşık olacak birinin var olduğuna inanmalısınız. Beni gerçekten sevmiyorsunuz. Beni tanımıyorsunuz bile."

"Ben-"

"Bakın, en yakın arkadaşım Thorn-Tobias Dautry- hiç evlenmeyi düşünmedi. Daha geçen yıl, hiç beklenmedik bir anda, sanki kafasına bir top mermisi çarpmış gibi aşık oldu."

"Aşk kafaya darbe almak gibi bir şey mi?"

Konuya ısınarak başını salladı. "Ya bu başına gelirse? Senin başına geldiğinde," diye değiştirdi. "Hayallerindeki adamla tanıştığında, eğer sen ve ben çoktan evlenmiş olursak kimsesiz kalacaksın."

Dudaklarının şehvetli, dolgun kıvrımı ince bir çizgi halinde sıkılaştı, bu da bir izlenim bıraktığını gösteriyordu. "Evliliğimizin gelişmesinin hiçbir yolu yok," diye devam etti. "Hiçbir koşul altında olmaz. Geçen yıl Leydi Xenobia'ya kur yaptım. Tüm Londra'nın, belki de tüm Britanya'nın en güzel kadınlarından biri. Ve bir markizin kızı."

Hiçbir şey söylemedi.

"Hindistan uzun boylu ve söğüt gibi," dedi konuyu zorlayarak. "Son derece güzel, bir tanrıçanın duruşuna sahip." India'nın kendisi için biraz fazla uzun olduğuna karar vermiş olmasına aldırmadı.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü ikimiz de zaten biliyoruz, Majesteleri," diye cevap verdi Mia, çenesi dik, omuzları geride, sanki bir yargıcın karşısındaymış gibi. "Yıllar önce, daha Villiers'in kanepesinin arkasından çıkmadan önce beni dandik bir sadaka vakası olarak nitelendirmiştiniz."

Aslında hatırladığı şey onun cesaretiydi. Bir meydan okumayı geri çevirebileceği birden fazla zaman olmuştu ama küçük Mia'nın kanepenin etrafında dolandığını hatırlıyordu.

"Aşk hakkında ağdalı konuşman fikrimi değiştirmede, hakaretlerin de değiştirmede." Retikülünü aldı ve kapıya doğru yöneldi. "Lütfen bana müsaade edin."

İki uzun adımla onun yanından geçip kapıyı kapattı. Yeşil gözleri koyu ve buğuluydu: görüldüğü kadar etkilenmemiş değildi.

"Bu çılgın fikirden vazgeçmelisin," diye emretti.

Mia derin bir nefes aldı. Umutsuzca nasıl karşılık vereceğini düşünmeye çalışıyordu. Avukatı şantajı kolaymış gibi göstermişti.

Dalga

Dük, başka seçeneği olmadığını ve isteklerinizi yerine getirmesi gerektiğini anlayacaktır.

Şimdi her şey farklıydı, olayda, Vander'la gerçekten karşı karşıya geldiğinde. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Kendini sefil ve aşağılık hissediyor, Vander'ın öfkesi ve hoşnutsuzluğu karşısında hırpalanıyordu. Ama pes etmek yerine, kendini küçük tatlı Charlie'yi düşünmeye zorladı. Ve amcası, korkunç Sör Richard'ı.

Bu düşünce onu sakinleştirdi ve gözyaşlarını tutmayı başardı. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Ama seninle evlenmeliyim."

Vander'in yanağında bir kas çalıştı.

"Evlilikten beklentilerim masanın üzerine bıraktığım belgede sıralanmıştır," dedi, sesini bir mucize eseri sabit tutarak. "Çok az şey istiyorum," diye ekledi. "Lütfen, Majesteleri, sadece ... sadece bana bu iyiliği yapın."

Vander dinlemiyordu; bunu anlayabiliyordu. Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, gözlerindeki parıltı onu yakardı.

Ona doğru uzandı ve her aptal tavşan gibi o da dondu kaldı.

"Eğer karım olacaksan, senin tadına da bakabilirim," dedi, çığ ve alçak sesle.

Ama o başka bir şey söyleyemedi, adamın ağzı onunkine indi ve dudaklarını açmaya zorladı.

Öfkeli bir öpücüktü, intikamcı bir .

Mia, Gryffyn Kontu'nun oğlu Edward Reeve ile nişanlandığında, onun öpücüklerinden çok hoşlanmıştı. Edward saygılıydı ve asla edep sınırlarının dışına çıkmamıştı... ya da fazla çıkmamıştı.

Nişanlı oldukları aylar boyunca, yas döneminin bitmesini beklerken, onu kızarıp kıkırdayana kadar öptüğü zamanlar oldu.

Bu onu terk etmeden önceydi tabii ki.

Vander'ın bu öpücüğünün Edward'inkiyle hiçbir ortak yanı yoktu. Vander ağzını onunkinin üzerine eğdiğinde Mia, kafa derisini karıncalandıracak kadar şiddetli bir sıcaklık şoku hissetti.

Dili Mia'nın ağzına kaydı ve iri vücudu, nişanlısının gösterdiği centilmenliğin hiçbirini göstermeden Mia'nın vücudunu itti. Mia kendini yüzme bilmeden bir nehre atılmış gibi hissetti.

Ona dokunduğu her noktada bir ateş parıltısı, küçük bir acı hissediyordu. Ağız daha da açılarak onu içeri davet etti ve ona daha fazla erişim sağlamak için başını eğdi. Zihni bulanıklaştı ve elleri göğsünü itmeyi bırakıp boynunu çevreledi. İpeksi saçların parmaklarına değmesi karnında bir ateşin alevlenmesine neden oldu.

Titreyerek, gözleri kapalı, Vander'ın çekildiğini ilk başta fark etmedi. Ta ki onu kapıya doğru tutan kol düşene ve dişlerini takırdatan bir sarsıntıyla yere yığılana kadar.

Keşke gözlerini kapalı tutabilseydi.

Gözlerindeki küçümseme acımayla savaşıyordu ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Vander uzandı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Bir erkeği seni sevmeye zorlayamazsın, Mia." Sözleri sertti ama yumuşaklık da vardı, şantaj yapmak dışında bir koca bulamayan bu yaşlı kıza acıyordu. Sanki ona akıl veren bir ağabeymiş gibi Mianın ismini kullandı.

Mia ciğerlerini kavuran, sanki içten dışa doğru yanan bir nefes çekti. Bundan daha aşağılayıcı bir şey olabilir miydi? Evlendiklerinde Charlie'yi de alıp İskoçya'da yaşamaya gidecekti.

"Bunun zor bir ders olduğunu biliyorum. Zamanla başka birini seveceğine güvenmen gerekiyor," diye ekledi Vander üzgün görünerek. Onun için üzüldüm.

İskoçya yeterince uzak değildi.

Bavyera. O ve Charlie, kimsenin onları tanımadığı Bavyera'ya gideceklerdi. Charlie on sekiz yaşında İngiltere'ye dönecek ve Carrington malikanesini Vander'dan geri alacaktı.

En azından, eğer Vander başa geçerse, ona miras kalacak bir mülkü olacağını biliyordu. Sör Richard, Charlie'nin mirasını umursamadan hepsini anlamsız davalarda harcayacaktı.

Bay Plummer onun yokluğunda Vander'ın boşanmak için Lordlar Kamarası'na dilekçe vermesine yardım edebilirdi; her şeyi o halledecekti. Kendisinin İngiltere'ye dönmesine hiç gerek yoktu.

Vander'ın gözleri onunkilere odaklanmıştı. "Bana mektubu yok etmemi söyle, Mia. Haysiyetini ve kendine olan saygını koru. Senden nefret etmeme neden olma."

Kendine olan saygısını korumayı ne kadar istediğini bilmiyordu. Saygınlığı gitmişti ... ama namusu? Kendisi gibi davranan bir kadın hakkında ne düşüneceğini bildiği için ürperdi. Onun kitaplarındaki hainlerin sonu hep kötü biterdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ama yapamam."

Mia pişman görünüyordu... ama Vander onu serbest bırakmaya hiç niyeti olmadığını anlayabiliyordu. Onu önlüğünün iplerine bağlamaya kararlıydı. Ya da belki yatak direği demek daha doğru olurdu.

Bir erkeğin neye ihtiyacı olduğu, erkeğin karısından ne talep edeceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Açıkça söylemek gerekirse, kadınlarla erkekler arasında gerçekte neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri olmayan yaşlı bir hizmetçiydi: terli, homurdanan, zevkli gerçek. Öfke onu tekrar doldurdu, suyun kaynamaya başlaması gibi.

"Ay ışığını aldığını mı sanıyorsun Mia? ne dersiniz deyin, sizi temin ederim ki bu koşullar altında performans göstermeyecektir. Sen değil. Biz erkekler biraz tuhafızdır. Yatak partnerlerimizi *seçmeyi* severiz. Ve açık sözlülüğümü bağışlarsanız, ben sizi seçmezdim."

Yanaklarına yeniden renk gelmişti. "Şiirimin bununla, mahrem konularla hiçbir ilgisi yoktu!"

"Katılmıyorum." Vander ceketini yırtıp arkasına attı. "Ne yapıyorsun?"

Yeleğini giymeye başladı, onu da bir kenara fırlatırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu kez bir cam kırığı sesi duydu.

Nefes nefese kaldı. "Sen sadece-"

"Bir erkeğe şantaj yapmanın onun sikine ne yaptığını görmeniz gerekmez mi? Pardon, *ay ışınına*?"

Elleri bel kemerine gitti ve ilk düğmeyi açtı. Aynı anda Mia'nın iri gözleri, tatlı göğüsleri ve o öpücüğün birleşimi onu sardı. Vücudunun sertleştini hissetti.

Aslında, siki hiç kadar sertleşmişti.

"Cehennem," diye mırıldandı. Bu ilk planını mahvetmişti. Boş ver: Evliliğin şiirsel değil, terli ve gerçek olduğunu anlaması için onu şok edebilirdi.

"Ne sanıyorsun?" diye sordu.

Vander elini yavaşça pantolonunun ön kısmında gezdirdi ve Mia'nın gözleri bu hareketi takip etti. Mia muhtemelen evlilik yeminlerinin romantik bir gücü olduğuna inanıyordu. Hatta anne babalarının yaşadığı ahlaksız ilişkiyi bir peri masalına dönüştürmüştü.

Muhtemelen o romanlardan çok fazla okumuştı, hiçbir erkeğin yapmayacağı gibi davranan, bir andan diğerine dizlerinin üzerine çöken beyefendilerle ilgili saçmalıklarla dolu olanlardan. Bir spanyelin kemik için yalvardığı gibi bir kadın için yalvarıyordu.

"Yaptığım şey sana o lanet olası şiirde yazdığın her şeyi santim santim göstermek," dedi dişlerini göstererek ve gülümsemeye yaklaştı. Bir düğmesini daha açtı, pantolonunun önü gerilmişti.

Onun bir fare gibi ciyaklayıp odadan kaçmasını bekliyordu. Kadınlar gerçeklerden kaçmak için böyle şeyler yaparlar.

Ama Mia onu şaşırttı. Tekrar. "Fark etmem gereken bir şey mi var?" diye sordu.

Bir an için neredeyse ona hayranlık duydu. Böbürlenmiyordu ama her yerinin iri olduğunu biliyordu. Tecrübeli fahişeler onun aletinin büyüklüğü karşısında şok olmuşlardı.

O değil.

Yatağına girmek için düklüğünü tehdit edecek kadar zahmete giren biri için Mia şaşırtıcı derecede soğukkanlı görünüyordu.

Üç numaralı düğme.

"Yaptığın şeyi hemen bırak!" dedi, sonunda biraz tedirgin görünüyordu. Sesi onu daha da sertleştiren boğuk bir pelteklığe bürünmüştü.

"Malları değerlendirmek istemediğinizi mi söylüyorsunuz? Gerçekten Mia, pazar yerinde nasıl davranman gerektiğini öğrenmelisin. Satıcılar her zaman mallarını sergilemek isterler."

Bunun üzerine sırtı sertleşti. "Beyefendilerin bu tür ayrıntıları kendilerine saklamalarının bir nedeni var," diye parladı. "Örneğin siz, yeterlilik kuruntusuna kapılmış görünüyorsunuz!"

"Aslında benim bir inancım var," dedi. "." Çözdüğü her düğmeyle, kadının kararlılığının her işaretiyle, boğazında şişen öfkenin onu boğmakla tehdit ettiğini ve giderek daha da çirkin davranmasına neden olduğunu hissetti.

Tehlikeye kur yapardı, kadınlara değil. Bazen belli belirsiz bir eşten söz ediyordu ama şimdi ani bir netlikle bir eş istemediğini fark etmişti.

Varlığının her zerresi bu fikre direniyor, bu delice durumda anlayabileceği tek şekilde savaşıması ona bağıırıyordu. Son düğmeyi de çözdü ve aleti serbest kaldı, kadının gözlerinden sadece ince ipeğiyle korundu.

"Peki Bayan Carrington, ay ışını beklentilerinizi karşılıyor mu?"

Bir an için kızın yeşil gözlerinin karardığına yemin edebilirdi ama hemen ardından kız kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hatırladığım kadarıyla, sen daha on beş yaşındayken, en yakın arkadaşların cüssenle ilgili bazı endişelerini dile getirmeye başlamışlardı bile."

Şaşkınlık içini parçaladı ve bir kahkaha attı.

"Gördüğüm şey, Majesteleri, Doğa'nın kendisine verdiklerini kutlama sağduyusuna sahip, Doğa'nın cimriliğini görmezden gelen bir adam!"

Vander sıırttı, çok az insanın kendisiyle sözlü münazara yapabileceği düşüncesi beyinde yanıp söndü. Tam cevap verecekti ki Mia'nın arkasındaki mandalı yokladığını fark etti. Anında onu kendine çekti ve kalçalarını vücuduna doğru savurdu. Sonra ellerini Mia'nın sırtından aşağı kaydırđı ve parmaklarını Mia'nın poposunda gezdirerek onu kendine doğru sımsıkı tuttu.

Hiçbir şey söylemedi ama dudaklarından bir ses kaçtı, küçük bir hava püskürmesi adamın vücudunda cevap niteliğinde bir ürperti yarattı.

Bir hata daha yapmıştı. Az önce onun eline düşmüştü. Ne düşünüyordu ki? Bu kadın on beş yaşında şehvetli şiirler yazmaya başlamıştı. Onu yatmak için istiyordu ve muhtemelen unvanı umurunda bile değildi.

Ne de babasının kızıydı.

O daha konuşmadan Mia göğsünü itti ve o da gitmesine izin verdi. Yanaklarına renk gelmişti; adamın gözleriyle buluşmadı, bir omzunun solunda bir yere bakıyordu. "Artık senden ayrılmalıyım," dedi, sesi olduğundan daha boğuk çıkmıştı. "Lütfen taleplerime vereceğiniz yanıtı bana bildirin."

Vander o kadar şaşkındı ki onu durdurmadı.

Orada durmuş, kapalı kapıya bakıyordu, pantolonunun paçası açıktı, aleti zonkluyordu.

Şimdi ne halt edecekti?

Dördüncü Bölüm

ARSA ÜZERİNE NOTLAR

İlk bölüm Flora'nın dantelci olarak çalışmak üzere ... yürümesiyle açılır. (Mütevazı bir geçmiş, yetim, vb. ekleyin)

Saygıdeğer, yaşlı bir beyefendi olan Bay Mortimer, temiz ve yamalı elbisesi içinde karşıdan karşıya geçerken onu görür. Bu kadar güzel, nazik ve hak eden bir kız yoksul bırakılamaz, zalim dünyanın merhametine terk edilemez. (Bunu sevdim!)

Vasiyetini değiştirip ona yüz bin pound (çok mu fazla?) bıraktıktan hemen sonraki gece ölür, tek bir şartla: kendisinden başkası için bir kuruş bile harcamaması şartıyla. Örneğin, yaşlı dadısına bir kulübe alırsa

-Ya da bir marul yaprağı. Tüm mal varlığını kaybeder.

İlginç. Evlenirken büyük bir çeyiz.

*Öyleyse Frederic neden ona kazık
atsın ki?*

Sonrasında parayı kim alıyor?

Kızgın akrabalar!

Vander gözlerini ateşe dikmiş, yanındaki masada duran yarısı boş konyak şişesine bakıyordu. Hayatında içki tutma yeteneğine lanet ettiği nadir anlardan biriydi bu.

Sarhoş olmak istiyordu.

Mia gittikten sonra, başka seçeneği olmadığını açıkça belirten avukatıyla sert bir konuşma yapmıştı. Mia o lanet mektupta her ne talep ediyorsa -ki henüz açmamıştı- buna uymak zorundaydı.

Ya da düklüğünü kaybeder.

Thorn odaya girdiğinde Vander başını bile kaldırmadı ama en yakın arkadaşının gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Ne haltlar dönüyor burada?" Thorn uzanıp masadaki konyak şişesini aldı ve bir sandalyeye çöktü. "Yarış mı kaybettin?"

Vander bir an sessiz kaldı. "Sana aşk için evlenmeyi planladığımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun? En aptalca fikirlerimden biri olduğunu da eklemeliyim." Ne düşünüyordu ki? Tüm bu tutku erkekler için değildi.

"Kendimi aptal olarak görmüyorum," dedi Thorn şişeyi kaldırarak. "78'de yapılmış bir konyak içiyorsun. Bunun için bir bardak gerek." Ayağa kalktı ve bir süre sonra Pindar Dükü'nün armasıyla kesilmiş bir bardakla geri döndü.

"Konumuz sizin evliliğiniz değil," dedi Vander, konyağından sağlıklı bir yudum alarak. "Benimki. Beni tebrik etmek için tam zamanında geldin."

Thorn bardağını içmeden yere bıraktı. "Ne oluyor be? Ne oldu böyle?"

"Babam deliydi," dedi Vander, altın sıvının eğdikçe bardağın kenarında nasıl küçük akıntılar oluşturduğunu gözlemleyerek. "Ama aynı zamanda hain olduğu da ortaya çıktı. Sıradan bir ihanet de değil: Babam yazılı olarak kralı öldürmeyi teklif etmiş ve böylece Bonnie Prince Charlie'nin tahta oturmasını sağlamış."

"Ne?"

Vander hâlâ kendi düşünce zincirini takip ediyordu. "O bir deliydi. Ve bir boynuzluydu. Ama onun da bir hain olarak lanetlenmesine izin verirsem lanetleneceğim."

"Bunun evlilikle ne ilgisi var?" Thorn kafası karışmış bir halde sordu.

"İhanet mektubu bir kadının elinde. Ve evlilik talep ediyor."

"Lanet olsun."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Düklüğünüzü nasıl elinizden alabilirler? *Sen* vatana ihanet etmedin."

Vander omuz silkti. "Avukatım düklüğe el konulacağından emin. Görünüşe göre, gözdelere dağıtılacak dükalıklar az bulunuyor ve ben hiçbir zaman Kraliyet'in dalkavuşu olmadım." George'a ve sarayına kendini sevdirmeye zahmetine girecek bir tip değildi. Ya da genel olarak topluma.

Tek arkadaşının bir dükün piçi de olsa bir piç olduğu gerçeğine tanıklık edin.

Thorn yine, "Cehennem," diye mırıldandı. "Kim bu kadın?" "Onunla tanıştın."

"Öyle mi? Adı ne?"

"Şair."

Thorn kaşlarını çattı. "Şair mi? Carrington'ın kızı diye birini hatırlamıyorum!"

"İşte bu." Vander bardağına biraz daha konyak doldurdu.

"Annenin sevgilisinin kızı seni

Evlilik mi?" Thorn'un sesi gerçekten şok olmuş gibiydi, ki bu çok eğlenceliydi. Sokaklarda büyüdükten sonra, suçluluğa dair kanıtlar onu nadiren şaşırtırdı.

"Bu onun için doğru bir unvan," diye kabul etti Vander. "Ona Lirikçi de diyebilirsiniz. Ya da Pindar'ın Yakın Düşesi. Eğer öfkeli olmasaydım, onun yaratıcılığından etkilenirdim. Azminden bahsetmiyorum bile."

"Doğru anladığımdan emin olmama izin verin: annenizin sevgilisinin kızıyla evlenmeniz için ihanetle suçlanma ve düklüğünüzü kaybetme tehdidiyle size şantaj yapılıyor."

"söyleyince kulağa Yunan dramı gibi geliyor."

"Canı cehenneme," dedi Thorn, sesi tiksintiyle çınlayarak. "Senin hakkında o dayanılmaz derecede kötü şiiri yazdı. Babası ahlaksız bir zamparaydı. Evliliğiniz hayatınız boyunca dedikodu konusu olacak. Buna değmez. Düklüğü bırak gitsin."

"Bunu düşündüm."

"Eee?"

"Babamın deliliği bu ismi lekeledi ama bu hala benim ismim. Atalarımdan biri Kral Charles'ı Püritenlere karşı savunurken kafasını kaybetti. Bir diğeri Kral 2. Henry için savaştı. Bir kale -ailemin kalesi- bu ev inşa edilmeden üç yüz yıl önce burada duruyordu. Onların gitmesine izin verirdim, ailemin tarihi

Bir kadın beni şantaja başvuracak kadar çok istediği için mi ailemi terk edeyim?"

"Şöyle söyleyeyim: Annen deli bir adamla evlendi, sen de deli bir kadınla evlenmek üzeresin."

Thorn'un sesi sıkıntılıydı ve Vander bir an durakladı. Ama deliliği *biliyordu*. Hayatı boyunca deliliğin içinde olmuştu. Deliliğe yakalanmış bir insana kulak olması yeterliydi ve kafa derisi karıncalanmaya başlardı.

Mia'dan böyle bir şey hissetmemişti. "Kızgın değil," dedi sonunda. "Onu nasıl tarif edeceğimi bilsem kahrolurum ama deli değil. Takıntılı belki."

Thorn, "Davaya ülkedeki en iyi avukatları koyacağız," dedi. "Onun itibarını sarsacaklar. Deli ya da değil, *onu tımarhaneye* kapattıracağız. Ya da mektubu çalarız! Bana talimatını verin, ben de hemen bir adam ."

Vander belli belirsiz gülümseyerek, "Buna gerek yok," dedi. "O verdi

Ben.

" "Yak onu," diye tersledi Thorn.

"Yapamam," dedi Vander. "Centilmenlik kuralları falan."

"Bu tamamen saçmalık. Ne olursa olsun, ben centilmen değilim. şunu." "Hayır."

"Mektubu sana vermek çok zekiceydi," dedi Thorn.

kabul etti. "Kendini kendi standartlarıyla kısıtlanmış bulacağını biliyor olmalıydı. Ben olsam evini dağıtır ya da yeri yakıp yıkardım."

"Bu bir isim ve soy meselesi," diye açıkladı Vander. "Bu daha büyük bir şey. Tüm bu karmaşa beni ne yaptığım hakkında düşünmeye itti."

gerçekten istiyorum. Annem Carrington'a umutsuzca aşıktı, onunla birlikte olmak için her şeyi riske atmaya hazırdı. Adam boş kafalı, hafif parmaklı bir aptal olsa bile."

"Buna itirazım yok."

Vander Thorn'a baktı, onun yüzünün kederli olduğunu biliyordu. "Eskiden aşık olmaktan belli belirsiz bahsederdim - çünkü bu, bir gelin bulabileceğim sosyete etkinliklerinden kaçınmak için mükemmel bir bahaneydi. Açıkçası, böyle bir tutku tarafından tuzağa düşürülseydim dehşete düşerdim."

"Ben de eskiden böyle düşünürdüm," diye gözlemledi Thorn.

"Dahası, karım sevgililer edindi diye dillere düşmesinden nefret ederim. Çıldırabilirim," dedi Vander soğukkanlılıkla.

"İşte bu var. Bayan Carrington'ın ona olan hayranlığının sürekliliği göz önüne alındığında, muhtemelen başka bir erkeği düşünmeyecektir."

Vander'ın gülümsemesi muhtemelen biraz vahşiydi. "İşte bu kadar.

Benim için mükemmel bir evlilik."

"Ona bir varis bulman gerekecek, bu da onunla yatman gerektiği anlamına geliyor. Bana şantaj yapan bir kadınla yapamam. Tabii sadece senin adını istemiyorsa?"

"O şiiiri hatırlamıyor musun? Yanılmıyorsam, benim unvanım ay ışığımdan çok sonra geliyor."

Thorn tekrar küfretti. "Bu tahammül edilemez."

"Şart değil. Sık sık soğuk bir eşe sahip olmanın cehennem olacağını düşünmüşümdür. Görünüşe göre bende tam tersi var. Ama bu konuda bazı kısıtlamalar getirmek istiyorum."

"Ne ?"

"Ona dört gece ayırıyorum."

"Aylık mı, haftalık mı?"

" de değil," dedi Vander, eğlenerek. "Yılda dört gün." Başıını kaldırdığında Thorn'un yüzünün kahkahalarla dolu olduğunu gördü.

"sırada ona fazladan bir gece verebilirim," diye ekledi.

"Doğum gününde."

Thorn nadiren gülerdi; bu onun doğasında yoktu. Ama Şimdi kıkırdadı.

Vander, "Dört gece bir varis üretmek için yeterli olmalı," dedi. Sevilen bir eğe sahip olmak dünyanın sonu değildi. Özellikle de aralarındaki anlaşmanın şartları gereği ona eşlik etmesi gerekmiyordu.

"India ne olursa olsun ondan nefret edecek." Thorn sandalyesinden kalktı. "Senin için planları vardı."

"Geçen sefer tiyatroya gittiğimizde üzerime ittiğin kız bütün gece bana keçi gibi meledi. Yüzü de gaga gibiydi."

"Onlar elmacık kemikleri, seni gt."

"Onları sevmedim." Kız tamamen köşeli kemikler ve sert kenarlardan oluşuyordu. O tercih etti ...

Kolunun altına sığınan bir kuş gibi sığan bir kadını tercih ederdi. Doğruyu söylemek gerekirse, Thorn'un muhteşem karısı India bile onun için fazla uzundu.

Thorn gözlerini ona dikti. "Bana sadece şunu söyle: Bayan Carrington dört gecelik limitinizi kabul ediyor mu?"

"Ona henüz söylemedim, ama o söyleyecek. O şiirdeki ifadeyi doğru hatırlıyorsam, aşktan *delirmiş*. Her türlü kırıntıyı alacaktır.

ona doğru fırlattı. Sanırım teklifini üç ya da dört kez tekrarladı.
Kısacası bana yalvardı."

"Kahretsin," dedi arkadaşı, belli ki iğrenmişti. "Bu evlilik sana
kendi önemin hakkında çılgınca şişirilmiş bir fikir verecek."

Vander ona sırtıttı.

Beşinci Bölüm

FLORA VE LONDRA ÜZERİNE NOTLAR

~ Bay Mortimer'ın avukatı ona mücevherler, araba ve hizmetçiler satın alır.

. başka?

~ Modacı, bu kadar zarif bir genç bayana gardırop sağlamaktan mutluluk duyuyor. İnce, tay gibi bacaklar, doelike gözler (çok fazla hayvan metaforuna dikkat edin)

~ Haftalar içinde tüm Londra Flora'nın ayaklarının altında olacak.

~ Erdemli, yoksul çiftçi, Bay Wolfington. "Sunduğum tek altın kalbimdir!"

~ Kont Frederic balo salonunda onun elini istiyor.

~ Frederic ve Flora bir, iki kez dans eder. Balo salonu onun göksel güzelliğini, sarı saçlarının yanındaki koyu renk saçlarını görünce iç çeker.

~ Yine de bu neşeli şenlik sahnesinde bile Flora açıklanamaz bir endişe duygusunun farkındaydı.

Vander bütün gün evlilik meselesini görmezden gelmiş, sabah beşten akşama kadar ahırında çalışmıştı. Bir aygır Afrika'dan satın alınan ve soyu nedeniyle seçilen at o sabah teslim edilmişti. Genç at Jafeer, yeni ikametgâhında hem vahşi hem de tamamen sinirli bir hale gelmişti ve Vander öğleden sonranın çoğunu onu sakinleştirmeye çalışarak geçirmişti.

Ahır sahibi iyi bir gece uykusunun Jafeer'in mizacında büyük fark yaratacağına inanıyordu. Vander o kadar emin değildi. Arap atının kişnemesinde gerçek bir sıkıntıya işaret eden vahşi bir ton vardı.

Harikulade. Aygır İngiltere'ye kadar getirtmişti ... ve şimdi eğitilmesi imkânsız olmasa da zor olacağının tüm işaretlerini gösteriyordu.

Çalışma odasına girdi ve el değmemiş bir mektup gözüne ilişti: Mia'nın sözde evlilik şartları. Öfke bir alev gibi omurgasını sarmıştı. Bu kadın gerçekten de evliliklerinin şartlarını belirleyebileceğini mi düşünüyordu?

Kendisini düşes yapması için ona şantaj yapıyordu ve üstüne üstlük kendi şartlarında da ısrar mı ediyordu? Canı cehenneme. Bir erkek karısının efendisidir. Mia'yla evlendikten sonra kontrol onda .

Belki unvanını satın alabilirdi ama başka bir şey yapamazdı. Ani bir hareketle çarşafı buruşturdu ve ateşin içine . Çarşaf kütüklerin üzerine düştü ve saniyeler içinde alevler tarafından tüketildi.

Korkutucu cüssesi ve sert tavırları konusunda kendini asla kandırmamıştı. Ülkedeki en az sofistike dük olduğunu biliyordu.

kara. Ama Mia onun öfke patlamasına karşılık hiçbir korku belirtisi göstermemişti, oysa yetişkin adamlar onun huzurunda titremişlerdi.

Karasevdası o kadar güçlüydü.

Daha küçük bir kızken kararını vermiş, annesinin ölümünden tam bir yıl sonrasına kadar beklemiş olmalıydı. Yumruğunu sıktı ve düşünerek şömine rafına vurdu. Bunca zaman sonra bile onu bu kadar çok istemesi ve ona şantaj yapmaya hazır olması fikrinde son derece rahatsız edici bir şey vardı.

Doğrusu, onunla yatma fikrinden tiksinişmesi gerekirdi. Ama aptal olmasına rağmen, öfkesine rağmen onun şehvetli vücudundan hoşlanıyordu.

Elini bıraktı ve arkasını dönerek masasına doğru yürümeye başladı. Muhtemelen onu evcilleştirmek için arzusunu kullanmaya çalışacaktı. Varlığının her zerresi bu fikri reddediyordu.

Düklüğü zamanı gelmiş olabilir.

Ama o düktü. Burası onun her şeyi ve sahip olduğu her şeydi. Evin kemikleri onundu. Duvarları kaplayan atalarının portreleri, o ataların kemikleriyle dolu mahzen . . annesinin gömülü olduğu tabut, babasınınki onun yanında, bu koşullar altında ironik bir eşleşme.

Hayır.

Evlilik gibi önemsiz bir şey yüzünden tüm bu geçmişin bir yabancının eline geçmesine izin veremezdi. Bu unvanı kendi çocukları için saklamak istiyordu, bu çocuklar Mia Carrington'ın rahminden çıkmış olsalar bile.

İçinde barbarca bir şey kıpırdandı. Kıvrımları, dolgun ağzı, altın rengi saçları: hepsi onun olacaktı. O anda daha da sertleşti.

düşündüm.

Şehvet dalgasını tiksinti izledi. İnanılmaz derecede dar görüşlüydü. Ya onu çatı katına kilitlediyse? Aç bıraktıysa? Ya öldürdüyse? İş mahkemeye intikal etse ve evliliklerinin kirli gerçekleri ortaya çıksa, soylu akranlarından oluşan bir jürinin onu cinayetten mahkûm etmeyi reddedeceğini hissediyordu.

Ona gerçekten zarar vereceğinden değil; düşünceler başka, eylemler tamamen başka bir şeydi. Ama *onun* bu evlilik için öne sürdüğü şartları pekâlâ kabul edebilirdi ve ateşe attığı kâğıttaki taleplerinin canı cehenneme.

Sandalyesine çöktü, oymalı bir kırtasiye kağıdı aldı, bir mektup karaladı ve tam adıyla imzaladı.

Bayan Carrington:

*Aşağıda bu evliliğin parametrelerini bulacaksınız.
Şartlarıma açıkça rıza göstermezsen seninle evlenmem ve
düklüğün canı cehenneme.*

Evander Septimus Brody

4. Pindar Dükü

Vikont Brody

Baron Drummond

Mektubu katladı, hiç kullanmadığı mühür balmumunu çıkardı ve bir mum yakmakla, balmumunu eritmekle ve mektubu koyu kırmızı düklük mührüyle damgalamakla ilgili tüm zahmetli işlerle meşgul oldu.

Zili çalarken ağzının kenarları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir uşak geldiğinde mektubu uzattı. "Bunu sabah Carrington malikânesine gönder. Bayan Carrington'a damadın cevabını bekleyeceğini bildirin."

Altıncı Bölüm

*Bayan Emilia Carrington'dan William Bucknell'a, Esq.
Mssrs. Brandy, Bucknell & Bental, Yayıncılar 6 Eylül
1800*

Sevgili Bay Bucknell,

Sizi temin ederim ki, siyahlarımdan neredeyse hiç çıkmadığım gerçeğini göz önünde bulundurarak elimden geldiğince hızlı yazıyorum. ~~Ve terk edildim.~~

Bir Meleğin Biçimi ve Bir Şeytanın Kalbi'nde mükemmel bir ilerleme kaydediyorum ve gerçekten de yaklaşık ~~elli~~-yüz sayfa yazdım.

Olay örgüsünde bazı yararlı düzenlemeler yaptım ve bunun çok orijinal ve taze bir roman olacağına inanıyorum. Kadın kahramanım Flora, kahramanımız tarafından mihrapta terk ediliyor. Ancak, bu aşağılanma intikamsız kalmayacak.

Ayrıca açlıktan neredeyse ölmek üzeredir ve kötü kalpli Lord Plum'dan erdemi bozulmadan zar zor kaçar, ta ki-~~onu~~ kaçan bir atın elinden kurtaran Kont Frederic ile yeniden bir araya gelene kadar.

Okuyucularımın konuyu oldukça keyifli bulacaklarına inanıyorum.

Tüm saygımla,

*Bayan
Carrington*

Not: Lütfen Bayan Julia Quiplet'in tüm romanlarını bana posta ile gönderin. Gönderdiğiniz kitabı okumaktan çok keyif aldım. Pek çok nedenden ötürü, can sıkıcı birkaç gün geçirdim ama roman beni çok rahatlatmış. Hatta dün gece Kayıp Windhower Dükü'nün son sayfasını çevirene kadar uyuyamadım.

*Carrington House,
Üstat Charles Wallace Carrington'ın Mülkü Bayan
Emilia Carrington'ın Konutu
(Ve, bu konuda, Bayan Lucibella Delicosa)*

Mia o sabah beşten beri masasının başındaydı ve inanılmaz derecede gecikmiş taslağı üzerinde kafa yoruyordu.

İlk bölümü yazmak için. Charlie'yle birlikte Bavyera'ya kaçmak zorunda , onun yazarlık gelirine ihtiyaçları olacaktı.

Sadece olay örgüsü hakkında notlar yazma ve diyalog parçalarını deneme aşamasına gelmişti ki bunu bir roman yazmak için oturmadan önce haftalarca yapabilirdi.

Belki de Flora şeytani alçak Kont Frederic'i annesinin dua kitabıyla (hoş bir dokunuş) yere serebilir ve ardından acınası bir şekilde "Ama ben seni seviyorum . . ."

Flora karşılık verirdi, "Neden ağladığınızı bilmiyorum Kont. Delirdiğimde sizden daha yakın arkadaşlarımı kaybettim!"

Mia bu hakareti bir yerde okumuştı.

Ne yazık ki, bitlenmiş bir kadın kahramanı düşünmenin bile bir anlamı yoktu. Bir Lucibella kahramanı asla kendini haşarat tarafından istila edilmiş bulmazdı. Onun kadın kahramanları her zaman vadilerde kovalanır ya da ırzlarına geçilmekle tehdit edilirdi. Ama bit, adet kanaması ve hatta çürük dişler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Çıban. Çiçek hastalığı. Frengi.

Bir Lucibella kahramanı, şekil bozucu bir enfeksiyon teşhisi konduğunda bayılır, hatta muhtemelen ölür.

Dahası, bir Lucibella kahramanıyla karşılaşan her beyefendi içgüdüsel olarak saygıyla eğilirdi. Hiçbir erkeğin pantolonunu kırbaçla açıp mahrem yerlerini göstermeyeceğini söylemeye bile gerek yoktu.

Bu da Mia'nın tekrar Vander'ı düşünmesine neden oldu, gerçi dürüst olmak gerekirse onu düşünmekten vazgeçmemiştir.

Evlilik eyleminin işleyişini gayet iyi anlıyordu. Ama bir erkeğin o kısmı, hayal ettiğinden çok daha büyük ve hayatiydi.

Çünkü onu hayal etmişti. Kabaca bir tüy kalem büyüklüğünde olduğunu düşünmüştü. Ya da bir kurşun kalem.

Belli ki fena halde yanılmıştı.

Tabii sadece Vander'ın boyunu aşmadıysa.

Ne de olsa onunla ilgili her şey diğer erkeklerden daha büyük görünüyordu. Göğsü daha genişti, omuzları daha genişti. Diğer kısımlarının da birbiriyle uyumlu olması mantıklıydı.

Muhtemelen kocaman bir ayak vardı. Kocaman diz kapakları.

Aşağılanma ile ... aşağılanma savaşıyordu. Sertçe yutkundu. Çoğu erkeğin küçümseyici tavırlarının onu çekici bulmadıkları anlamına geldiğini çıkarmak bir şeydi. Ama tüm bunların doğrulandığını duymak başka bir şeydi. Vander onu şişman, kısa ve utanç verici buluyordu. Ve belli ki onu babasının fırçasıyla katrana bulamıştı.

Mia, Lord Carrington'ın zina yaptığını ilk fark ettiğinde dehşete kapılmıştı ama özünde romantik biriydi. Babası düşesi o kadar çok sevmişti ki bir daha asla evlenmemişti. Dük ne zaman akıl hastanesinden taburcu edilip Rutherford Park'a dönse, babası endişeden hasta olurdu.

Kendi kendine mırıldanarak kütüphanesinin etrafında bir o yana bir bu yana yürürdü. Bir ya da iki hafta içinde dükalıkta bir şey olur -Mia ne olduğundan asla tam olarak emin olamazdı- ve Lord Carrington'ı çağıran bir not gelirdi.

Dük tekrar hapse girecek, babası da düşesin yanındaki yerini alacaktı. Mia babasından aşkın evlilik yeminlerinden daha önemli olduğunu öğrenmişti. Aşk her şeydi.

Karakterlerinden hiçbiri zina yapmıyordu, çünkü Mia okurlarının ihtiyaçlarını çok iyi anlıyordu. Zinadan söz edilse Flora bayılırdı. "Alem" kelimesi onun ciyaklamasına ve odadan kaçmasına neden olurdu, ancak Mia onu durduramazdı.

Bunun için yeni ve ilginç kullanım alanları bulmak - örneğin bir karga alemi ya da bir tatlı alemi.

Bir Vander cümbüşü.

Vander'ın kendisini okşadığı anı kalbinin yeniden hızlanmasına neden oldu. Lucibella kahramanları şehvet düşkünü değildi. Aşk ilanlarında ilkeli ve samimiydiler, içlerinde zerre kadar şehvet yoktu. Dahası, Ölümçül Tehlike karşısında bile sükûnetlerini koruyorlardı.

Vander sakin değildi. Tutku ve öfkeyle yanıyordu. Kendini kaybettiğinde, sanki bir aslan odanın içinde kuduruyormuş gibiydi.

Belki bu romanda sorun yaşamasının nedeni, kahramanının Vander'a kıyasla çok etkisiz ve yavan kalmasıydı.

Mia kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi. Kararsızlığı bırakmanın ve olay örgüsünün ana hatlarını belirlemenin zamanı gelmişti. Altı roman yazdıktan sonra, olay örgüsüne bir kez sahip olduğunda kitabı oldukça hızlı bir şekilde yazabileceğini biliyordu.

Kalemını tekrar eline aldı: Frederic, Flora'yı mihrapta küçük düşürmeyi planlar, ancak Flora onun hain planını fark eder. Sonunda gerçek duygularının nerede yattığını anlar (ama çok geçtir), kendini Flora'nın ayaklarının dibine bırakır.

Kont dizlerinin üzerinde bekledi, zarif başı eğikti, gözleri aradığı cevabı bulmak için tozu arıyordu.

Ama ne yazık ki kibirli ve kendini beğenmiş asilzade için Flora, unvanın süslerini ve sadece doğuştan gelen koşulları görebiliyordu. Kont iyi bir adam değildi.

Bay Wolfington akranı olmasa da çok çok daha iyi bir adamdı.

Onunla bir izbede yaşamak, aşağılık kontla bir sarayda yaşamaya tercih edilirdi.

Mia durakladı. Lucibella'nın önceki romanları, elmas kolyeler bir yana, pek çok hizmetçiye hükmeden kadın kahramanlarla sona erdiğinden, okurları bu duyguya şaşıracaktı. Aslında, okurlarının çoğunun Flora'nın izbe bir evde yaşamamanın zevkleri hakkındaki fikirlerini paylaşmayacağına dair güçlü bir his vardı içinde.

Omuz silkti. Kahraman kulübesinin zeminini kazabilir ve bir kese altın bulabilirdi.

Kapı açıldı. "Evet?" Gözleri uşağının elindeki gümüş tabağa takıldı. Üzerinde bir mektup duruyordu: zengin krem rengi kâğıt katlanmış ve sanki İmparator Şarlman tarafından gönderilmiş gibi kırmızı balmumuyla mühürlenmişti.

Vander'in karakteri hakkındaki görüşleri her geçen saat azalıyordu. Taş atacak durumda olduğundan değil. Ama Vander'ın kendi önemine aşırı derecede inanan biri haline geldiği anlaşılıyordu.

Sağduyu onu dürttü. Ne bekliyordu ki?

Tanrı aşkına, o bir *düktü*. İnsanlar muhtemelen gece gündüz ona yaltaklanıyordu.

Tanrıya şükür, Vander'ın Lucibella gibi haysiyetsiz bir ikinci kişiliğe sahip biriyle evlendiğinden haberi yoktu. Muhtemelen bu utanca katlanmaktansa düklüğünden vazgeçerdi. Sadece hantal bir hayırseverle evlenmekle kalmıyor, aynı zamanda hüznü şiiir yeteneğini itibarsız bir kurgu kariyerine dönüştürmüş biriyle evleniyordu.

Mektubu aldı ve mühürleri kırdı. Yani taleplerini kabul etmezse düklüğünün "cehenneme gitmesine" izin mi verecekti? Şartlarının ne olduğu önemli değildi; kabul etmekten başka çaresi yoktu. Ne olacaksa olacaktı.

İmzasının altındaki satırları iki kez okudu ve her şeye rağmen gülmeye başladı. Deli bir adamla evleniyordu, o kadar kibirliydi ki, gerçekten ona umutsuzca aşık olduğuna inanıyor ve onunla yatması için yalvarıyordu.

Ve ona pay verecekti. Ona dört gece verecekti. Ona yalvarmak mı?

Gülümsemesi kayboldu. Vander ondan bir gece için yalvarmadan önce Dante'nin tüm cehennem çemberleri donana kadar bekleyebilirdi.

Dük olağanüstü yakışıklıydı, buna şüphe yoktu ama aynı zamanda tanıdığı en kibirli adamdı. Açık ara. Adamın pantolonunun düğmelerini açtığı anı düşündü. Onun ihtişamına kapılıp korkudan titremesi mi gerekiyordu?

Herhalde merak duygusuna kapılmaması gerekiyordu. (Ki öyleydi, her ne kadar utanç verici ve hanımefendiliğe yakışmayan bir durum olsa da).

Belli ki Vander, onun boyunu ölçüp biçeceğini ve diğer yöne doğru kaçacağını düşünmüştü. Erkek anatomisi hakkındaki önceki bilgileri birkaç mermer heykelle ve büyükçe bir incir yaprağının arkasında yattığını hayal edebildiği şeylerle sınırlıydı.

Yaprakların büyüklüğü, ihtişamı konusunda haklı olduğunu gösteriyordu.

Yine de, bir bakışının bile onu dehşete düşüreceğine inandığına göre, kadınlar onu fena halde gururlandırmış olmalıydı.

Vander'in mektubundan başka ne sonuç çıkarılırsa çıkarılsın, evliliklerinin kısa sürdüğünü anlattığı mektubunu görmezden geldiği açıktı. Güzel. Sadece onu mihraba götürmesi gerekiyordu, ondan sonrasını Bay Plummer devralabilirdi.

Cevabını kısa tuttu.

Evliliğimiz için öne sürdüğünüz şartları kabul ediyorum; yani sadece sizden bu ayrıcalığı istediğimde ve yılda dört gecedен fazla olmamak kaydıyla yakınlaşacağız.

Yakınlık fikri parmaklarını titretti ve imzasının ardından bir leke bıraktı. Vander . . . çıplak. Yatakta.

Düğünden hemen sonra Rutherford Park'tan ayrılacaktı, bu da soruyu anlamsız kılıyordu. Bay Plummer'a göre, Vander'in Charlie'nin vasisi olması evliliğin feshini gerektirmeyeceği için evlilik tamamlanamazdı.

Bu evlilik zevk için değildi. Dört gece değil. *..herhangi bir* gece değil.

Mektubu mühürledi ve Vander'in bekleyen damadıyla birlikte geri gönderdi. Sonra iki cümle daha yazdı ve üzerlerini çizdi, ta ki yapması gerekenin oturup Bayan Julia Quiplet'in romanını yeniden okumak olduğuna karar verene kadar. Bu onu dünyada düzgün beyefendiler olduğuna ikna edebilirdi.

Ama önce Charlie'nin nasıl olduğuna bakmalıydı. Ayağa kalktı ve çocuk odasına yöneldi. Charlie, dükler gibi önemsiz şeylerden çok daha önemliydi. Evlilik. Düğün geceleri.

Yeğeni çocuk odasının köşesindeki küçük masada oturuyordu. İçeri girer girmez gözleri parladı. "Mia Teyze! Aristophanes üzerine yazdığım makaleyi okumak ister misin?"

"Elbette," dedi ona gülümseyerek. Ağabeyinin ölümünden sonraki bir yıl içinde Sör Richard Charlie'nin öğretmenini kovmuş, ardından da papazı yeğeninin eğitimini üstlenmesi için ikna etmişti.

Ağabeyi John dehşete düşmüş olmalıydı. Tek oğlunun durumu onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama Charles Wallace'ın bir gün Carrington mülkünü yöneteceğini bildiği için oğlunun talimatlarını yerine getirmekten asla kaçınmamıştı.

Charlie boru gibi bacaklarının üzerinde odanın içinde salındı, kanepenin yanında durdu ve koltuk değneğine yaslandı. "Sorun nedir?" , onu kucağına çekti ve ona sarıldı.

Yakında dokuz yaşına basacaktı. Sonra on, sonra yirmi.

Bu çocuğu mutlu ve güvende tutmak için şeytanın kendisiyle evlenmesi gerekse bile bunu yapardı. John'un vasiyeti evlenmesini gerektiriyordu; neyse ki ne kadar süreceği belirtilmemişti.

Neşeli görünmeye çalışarak, "şeyim yok!" dedi. "Ben iyiyim. Aslında, bir dükten gelen evlilik teklifini kabul ettiğimi ilk sizin bilmenizi istiyorum." Evlenme teklif eden kişinin kendisi olduğu gerçeğini aklından uzaklaştırdı. Charlie'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Genç hayatında zaten çok fazla endişesi vardı. "Düşün sevgilim, ben bir düşes olacağım. Bu Bay Reeve'le evlenmekten çok daha iyi."

"Hayır!" Charlie kaşlarını çatı. "Bay Reeve geri gelecek; geri geleceğini biliyorum! Bana başka bir koltuk değneği yapacağına söz verdi. Bunu yapmadan gitmezdi. Söz verdi."

Mia iç çekti. Charlie mihrapta terk edilmiş olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. "Bay Reeve Hindistan'a gideceğini söyleyen bir not bırakmıştı, hatırladın mı?"

Eski nişanlısı Edward, onu kilisede bekleme utancından kurtarmaya zahmet etmemişti ve bu yüzden onu asla affetmeyecekti. Neden düğünden önceki gece kaçmaya karar verememişti ?

Bu aşağılayıcı olurdu ama katlanılabilirdi. Özel olarak yas tutabilirdi. Mektup Sör Richard'a teslim edilmiş, o da St. Ninian's'ın girişinde beklerken mektubu yüksek sesle okumuştı.

Edward ülkeden kaçma kararını ailesine bile bildirmemişti; Gryffyn Kontu ve karısı mabette töreni bekliyorlardı. O sabah onları gördüğünde, onlar da en az kendisi kadar şaşkın ve perişan görünüyorlardı.

Kalbinin küçük, gizli bir yerinde Charlie'nin haklı olduğuna inanmak istiyordu. Bir gün Edward geri dönecekti. Onu sevmişti. Ona bakmıştı... şey, onun Vander'a baktığı gibi bakmıştı.

Bir gün Edward onu mihraptan kaçmaya iten evlilik korkusundan uyanacaktı ama çok geç olacaktı.

"Bekleyemem Charlie," dedi zorlukla yutkunarak. "Babanın vasiyetindeki vasilik maddesinin yürürlüğe girmesine sadece iki hafta kaldı." Ağabeyi onu Charlie'nin vasisi olarak atamıştı ama ölümünden sonraki on iki ay içinde önemli ve değerli bir adamla evlenmesi gerektiğini de belirtmişti.

Mia'nın, mülk yönetiminin tekrarlayan ve sıkıcı işlerini üstlenebileceği ağabeyinin aklına bile gelmezdi. O ve babası, Mia'nın kitaplarını "karalama" diye niteleyerek onu hep küçümsemişlerdi.

Yazdıkları geçen yıl Carrington malikânesinin kazandığından daha fazla kazanmıştı ama bunu babasıyla paylaşmamıştı, ilk kitabı çıktığından ve babası da ona cömertçe parasını kendine saklama hakkı tanıdığından beri.

Onun sözleriyle.

"Keşke gitmeseydi," dedi Charlie, bariz olanı dile getirerek. "Bay Reeve gelecek kış bir kızak alıp beni karda çekeceğine söz vermişti ve bana bir şeyler icat etmeyi öğretecekti."

Mia'nın kolu ona sıkıca sarıldı. Ağabeyi öldüğünde Sör Richard, Mia'nın nişanlısının gayrimeşru olduğu ve dolayısıyla "önemli ve değerli" bir adam olmadığı gerekçesiyle derhal yeğeninin vesayetini elinde tutmaya çalışmıştı. Ne yazık ki bu girişim sonuçsuz kalmıştı.

Sör Richard açtığı davaları genellikle kazanırdı -ki bu davalar sayısızdı- ama bu davayı kaybetmişti. Bunun yerine Edward'ın avukatları hemen iftira davası açmışlardı. Edward gayrimeşru olabilirdi ama bir kontun oğluydu. Dahası, matbaacılar tarafından kullanılan yeni bir tür kağıt yapma makinesi de dahil olmak üzere çeşitli makineleri mükemmelleştirerek servet kazanmış bir Oxford profesörüydü.

Mia onunla aslında Lucibella Delicosa Londra'yı ziyaret ettiği sırada, yayıncısının ofisinde tanışmıştı. Bir an için aşklarının ilk günlerini özlemle düşündü.

Babası ve erkek kardeşi hâlâ hayattaydı ve sonunda hayranlık duyduğu bir adamla tanıştığına inanmıştı.

Sonra kendini salladı. İronik bir şekilde Sör Richard haklı çıkmıştı: Edward "önemli ve değerli" bir adam değerdi, yoksa onu asla terk etmezdi.

Charlie'ye, "Kendi başına bir şeyler icat etmeyi öğreneceksin," dedi. "Bay Reeve'den başka biriyle evlenmek zorundayım. Şansımıza düğ devreye girmeyi teklif etti." Charlie'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Sör Richard'a gitmene izin vermeyeceğim, Charlie O'Mine."

Başını onun omzuna yasladı ve diğer kolunu da ona doladı. Onun ince ve kuş gibi kemiklerini vücudunda hissedebiliyordu. Bir erkek olma yolunda ilerliyor olabilirdi ama şimdilik hâlâ bir çocuktı ve çelimsizdi.

"Sör Richard'ın vasisi olmaktan hoşlanmıyorum. Bana sanki üç parmağım ya da iki burnum varmış gibi bakıyor."

"Amcan için bir daha endişelenmemize gerek yok. Dükün vesayeti altında olacaksın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Charlie yürek parçalayıcı bir kararsızlıkla baktı. "Bir dükle hiç tanışmadım. Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Elbette tanıyorum," dedi Mia. "Majestelerini çocukluğumuzdan beri tanırım, bu yüzden eski dostluğumuza dayanarak bize bu iyiliği yapacak kadar cömert davranıyor."

Keşke gerçek bu olsaydı. "Bu evlilik işi bittikten sonra, ikimiz bir seyahate çıkabiliriz diye düşündüm. Bavyera'da bir tur yapmaya ne dersin?" Bavyera ona her zaman, gelecekteki kadın kahramanlarının maceralarında dekor olarak kullanabileceği kaleleriyle çok romantik bir yer olarak görünmüştü.

Evlilik sözleşmesi imzalandıktan sonra İngiltere'yi ne kadar erken terk ederse, Vander da o kadar erken terk nedeniyle boşanma ya da zina nedeniyle fesih davası açabilirdi. Okumaya zahmet etmediği mektupta ona açıkladığı gibi.

Her ne kadar atı Lancelot'u özleyecek olsa da, onu İngiltere'de tutacak başka hiç kimsenin ve hiçbir şeyin olmadığını fark etmek oldukça üzücüydü - Charlie onunla birlikte olmasa bile. Şu anda hayatı tuhaf bir şekilde ince görünüyordu.

"Evet, lütfen!" Sesi heyecanla yükseldi. "Bunu her şeyden çok isterim."

"O zaman biz de öyle yapalım."

"Gemide yürümekte zorlanabilirim."

Mia, Charlie'yi kaygan bir güvertede düşününce ürperdi. "Kamarada kalacağız ve sen farkına bile varmadan kendimizi Kanal'ın karşısında bulacağız," dedi neşeli görünmeye çalışarak.

Ve başarısız.

Hafif kolları onun boynuna dolandı. "Her şey yoluna girecek teyze," dedi, ağabeyininkine çok benzeyen siyah başını omzuna yaslayarak.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Charlie'nin sesi sadece bir iplik . "Ben de seni seviyorum."

Yedinci Bölüm

ARSA ÜZERİNE NOTLAR

~ Tüm Londra Flora'nın ayaklarının altında.

~ Flora, Kont Frederic'ten emin değildi: Niyetlerinde bu kadar titiz olan kont, gerçekte Zalim bir Hain'den başka bir şey olmayabilir miydi?

Frederic: "Kim böyle bir Kadınsı Zarafet ve Tatlılık resmine bakıp da Cennetin Mükemmel Eserlerinden birini tanımayabilir?"

~ İlk topta hemen kendini ilan etmeli mi?

"Kalbim size delicesine bağlı," diye haykırdı kont.
(Haykırdı mı? Protesto mu etti?)

*"Ruhum için en kutsal olan her şey üzerine yemin ederim
ki kalbim size ~~delicesine~~ ve sonsuza dek bağlı," diye haykırdı
kont, kalbi hissettiği-duygunun ıstırabıyla ~~aşkla~~ çarpıyordu.
Fena değil.*

Rutherford Park

Üç gün sonra

Mia'nın düğün sabahı, beklenmedik derecede boğucu bir yaz sonu güneşi vaadiyle açıktı. Saat beşte kafası karışmış bir halde uyandı ve Charlie'nin uyanıp uyanmadığına bakma vaktinin geldiğini düşündü.

Ama tanımadığı duvar kâğıtlarına gözlerini kırıştıtırırken, bir gün önce yeğenine iyi geceler öpücüğü verdiğini ve Vander'in malikânesine gittiğini hatırladı. Evleri arasında sadece bir saat vardı ama Dük geceyi Rutherford Park'ta geçirmesini emretmişti ve böyle önemsiz bir konuda tartışmanın politik olmadığını düşünüyordu.

İsyanı gecenin çok geç bir saatinde gerçekleşmiş ve müstakbel kocası tarafından karşılanmadan, merhum düşese ait olduğunu tahmin ettiği bir yatak odasına götürülmüştür.

Mia yatak direklerinden sarkan parlak altın püsküllere, tuvalet masası boyunca uzanan Lyonnaise ipeği asmalara, şöminenin üzerinde duran düklük mührüyle işlenmiş gümüş vazoya tiksintiyle baktı.

Vazo, porselen, lake ve yeşim taşından yapılmış küçük hayvanlardan oluşan bir yığınla çevriliydi.

Onun için çaresizdi. Babası ona çocuk veremediği için sevgilisine Çin hayvanlarını vermiş olabilir miydi?

Bu hüzünlü bir düşünceydi. Düşesin sırrı olan bir kadın gibi hüzünlü bir gülümsemesi vardı. Belki de bu sır onun zinası değil, daha üzücü bir şeydi. Daha mahrem bir şey.

Mia omuz silkti ve zıplayarak yataktan çıktı. Gün ortasına kadar gitmiş olacaktı. Varlığıyla Vander'ı gereğinden fazla kızdırmaya gerek yoktu. Mia'nın onun çatısı altında kalmaya niyeti olmadığını ve evliliğin sadece sözde olduğunu duyunca çok sevinecekti.

Hizmetçisi Susan gülümseyerek kafasını kapıdan içeri uzattı. "Günaydın hanımefendi!" Yan taraftaki banyo odasına götürdükleri buharlı su dolu tenekeleri taşıyan uşakları içeri buyur etti.

Mia, merhum düşesi düşünmeden edemiyordu. Örneğin, Majesteleri neden etrafı tamamen aynalarla çevrili bir küvet istemiş olabilirdi?

Kendisi de her zaman kendi vücuduna ya da herhangi bir yerine bakmamak için elinden geleni yapardı. Nereye bakılırsa bakılsın, duvarlar gümüş rengi camlarla bezenmişken, pembe etin rahatsız edici genişliklerini görmemek imkansızdı.

Islanmayı reddetti ama yıkandı, dışarı çıktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzun bir havluya sarındı. Gerçekten de bu yolculukla ilgili her şeyin mümkün olduğunca çabuk atlatılmasını istiyordu.

"Ev halkı bu evlilik hakkında ne düşünüyor?" diye sordu Susan'a.

Hizmetçisinin gözleri camda onunkilerle buluştu ve sonra Mia'nın uzun saçlarında gezdirdiği tarağa kaydı. "Yüzüme karşı bir şey söylemeye cesaret edemiyorlar."

Üç yıldır birlikteydiler ve Susan onun hakkında neredeyse her şeyi biliyordu, o cahil şiirin öyküsünü bile. Susan Susan olduğu için, "inci iksiri "ne kahkahalarla gülmüştü ama Oakenrott'un Vander'a olan aşkını tüm dünyaya anlatmasının şeytani bir davranış olduğunu kabul ediyordu.

"Efendilerinin evlendiğini görmekten memnun olacaklarını sanırsınız," devam etti. "Ama Majestelerinin çok büyük bir hata yaptığını düşünüyor gibiler. Dün gece Bay Nottle'a ağzıma geleni söylememek için kendimi zor tuttum." Yanakları pembeleşti ve saçlarını biraz daha hızlı taramaya başladı.

"Uşak mı?"

"Alt kat o kadar resmi ki leydim, inanamazsınız. Eğer Bay Nottle'ın istediği gibi eğilip bükülsek Bay Gaunt gülmekten yerlere yatar. Yine de hizmetçilerin, Bay Gaunt'un asla izin vermeyeceği bir şekilde üst kat hakkında gevezelik etmelerine engel olmadı."

Mia, "Babamın bu kurumda çok popüler olduğundan şüpheliyim," diye belirtti. "Aşk şiiriyle kendimi kötü şöhretli biri haline getirdim ve babamla düşes birlikte öldükten sonra skandal yeniden alevlendi."

"Majesteleri size sahip olduğu için çok şanslı!" Susan ısrar etti. "Herkesin söylediğine göre, kadınlara karşı en ufak bir ilgi göstermemiş, sadece atlara ilgi duyuyormuş. Balolara ya da sezon için Londra'ya bile gitmiyor; tüm zamanını ahırlarda geçiriyor. Hiçbir zaman bir

Bir hanımefendiye kur yapıyormuş gibi." Sesini alçalttı. "Bazı insanlar onun kadınlarla ilgilenmediğini düşünüyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Mia yanaklarının ısındığını hissetti. O insanlar yanılıyordu. Vander kadınlarla ilgileniyordu. "Bu aceleci evlilik yüzünden dehşete düştükleri için ev halkını suçlayamazsın, Susan. Muhtemelen annesi gibi zarif birini bulmasını isterlerdi. Bütün bunlara uyacak birini." Elini mobilyalara doğru salladı.

Susan burnunu kırıştırdı. "Majesteleri soylu değildi," dedi, "ve bunu bu odada görebilirsiniz. Bu onun hakkında her şeyi anlatıyor."

"Böyle şeyler söylememeliyiz," dedi Mia. "Bu hiç kibarca değil."

"Burası endişe verici bir oda," dedi Susan. Bu konuda haksız da sayılmazdı; yatak odasında bir insanın düşesin statüsünü ya da minyatürlere olan tutkusunu hatırlamadan rahatça bakabileceği tek bir yer bile yoktu.

"Demek istediğim şu ki, hizmetçiler muhtemelen benim başka bir kadın olmamı diliyorlardır, Susan."

"Tek ihtiyacın olan yeni bir gardırop," dedi hizmetçisi, ilk kez söylemiyordu. Susan çok sevimliydi ve her zaman metresinin kendi cazibesini hafife aldığını iddia ederdi, Mia ise onun sadece pratik davrandığında ısrar ederdi. Uzun boylu kadınlar göğüslerinden aşağı doğru zarifçe kıvrılan elbiseler giyebilirdi ama Mia o kadar kısaydı ki, tarzı ne olursa olsun bacakları güdük görünüyordu.

Gerçekten gururunu okşayacak bir elbise elde etmenin üç ya da dört prova gerektireceği gibi belirsiz bir fikri vardı. Bunun için hiç zamanı olmamıştı ve yerel terzi de kesinlikle bu zorluğa hazır değildi.

Dahası, Sör Richard son bir yıldır malikâne paralarından sorumluydu. Tam vesayet altına girene kadar para çekmesine izin verilmediğinden, her harcamayı kısıtlamakla yetinmiş ve yas tuttuğu için yeni giysilere ihtiyacı olmadığı bahanesiyle kızın harçlığına son vermişti.

Lucibella'nın parası Charlie ile olası bir uçuş için ayrılmıştı. Sonuç olarak, düğününde üzerine tam oturmayan bir muslin elbise giyecekti. Vander muhtemelen çul ve küller içinde olacaktı, bu yüzden pek önemli değildi.

Edward'ın umurunda olmazdı. O zeki bir adamdı, bir insanın dış görünüşünün yüzeysel yönleriyle ilgilenmezdi. Nişanlısından başka bir adamla evlenme fikri karşısında kalbinin tamamen kırılmadığını fark edince biraz şaşırdı.

Sevdiği (ve yazdığı) romanlara göre, hâlâ yerde secdeye kapanmış, hıçkırı hıçkırı ağlıyor olmalıydı. Ne de olsa terk edilmesinin üzerinden sadece bir ay geçmişti. Flora'yı parşömen gibi bembeyaz olmuş, perili gözleri ve kaybolan iştahından kaynaklanan yeni ince uzuvlarıyla tasvir etmeye niyetlenmişti.

Öte yandan Mia her zamanki gibi açtı. Aslında, terk edilmenin ilk şokunu atlattıktan sonra, kederli olmaktan çok sinirli hissetmeye başlamıştı ve öfke onu her zaman tereyağlı çörek yemeye teşvik ederdi.

Daha büyük sorun ise Mia'nın düğünü için merdivenlerden inme fikriyle taş kesilmesiydi. Vander'ın karşısına tekrar nasıl çıkabilirdi? Ona karşı etik olmayan bir davranışta bulunmuştu. Ondan nefret ediyor olmalıydı.

Tabii ki ondan nefret ediyordu.

Sonunda kendini odadan çıkmaya zorladı. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu: Huysuz dükle yüzleşmeli ve mümkün olduğunca çabuk yeminini etmeliydi, ardından eve gidip bunların hiçbirisi olmamış gibi davranabilirdi.

Merdivenlerin dibine ulaştığında misafir odasından gelen sesleri duymak dehşet vericiydi. Elbette Vander bir düğün partisi toplamış olamazdı.

Aşk Her Şeyi Yener'deki kahramanı Petronella - yoksa Giuliana mıydı? - giyotinle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Petronella çenesini kaldırdı ve cesurca kaderine doğru yürüdü (tabii ki onu bir kader beklemiyordu, çünkü bir dük onun enfes güzelliğinden etkilenmiş ve onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı).

Mia çenesini kaldırdı ve cesurca salona doğru çalıştı. Bu tam olarak giyotine doğru ilerlemekle aynı şey değildi ama kalbi kesinlikle ölümle karşı karşıyaymış gibi çarpıyordu. Vander'ın kâhyası Nottle işini kolaylaştırmadı; salonun kapısını açıp, "Bayan Carrington," diye anons etmeden önce uzun burnunun ucuyla küçümseyerek baktı.

Büyük bir şaşkınlıkla Villiers Dükü tam karşısında duruyordu. Hatırladığı kadarıyla babasının uzaktan bir tanıdığı olan bu beyefendi, giyim kuşamındaki ihtişamıyla ünlüydü ve ününe uygun olarak, her tarafı çiçeklerle işlenmiş bir yeleğin üzerine mavi-yeşil çizgili ipek taftadan bir ceket giymiş, bir tavus kuşu gibi giyinmişti.

Mia çılgınca düşesi aradı ama odadaki diğer tek kişi Vander'dı, o da görkemli bir şekilde giyinmişti.

Koyu ametist ipek, manşetlerin etrafı işlemeli.

Çul için çok fazla.

Kendi düğünü için az giyinmişti.

Vander öne çıktı ve eğildi. "Bayan Carrington." Karnı sıkıştı. Adamın öyle bir sesi vardı, gerçekten erkeksi bir ses. "Dün akşam sizi selamlayamadığım için özür dilerim."

." Reverans yaptı. Derin bir reverans çünkü bu ona biraz zaman kazandırdı. Döndü ve Villiers Dükü'nün önünde reverans yaptı. "Majesteleri," diye mırıldandı.

"Umarım iyisinizdir?" Vander, yüzü tamamen ifadesiz bir şekilde sordu.

Boynunda pembe lekelerin yayıldığını hissedebiliyordu. "Elbette. Şaşırdım. Bu şartlar altında bir düğün partimiz olacağını beklemiyordum."

"Ne diyorsun?" diye araya girdi nereden geldiği belli olmayan bir ses.

İrkilen Mia yana, doğruca Vander'ın üzerine atladı.

İri elleri onu sabitlemek için omuzlarına dolandı ve onu sıcak bedenine yasladı. "Amca, odada olduğunuzdan haberim yoktu. Bayan Carrington, size amcam Sör Cuthbert Brody'yi takdim edebilir miyim?"

Sör Cuthbert pencerenin önünde duran yüksek arkalıklı sandalyeden henüz kalkmıştı. Kısa boylu bir adamdı, yaklaşık onun boyundaydı ama biraz daha yuvarlaktı. Burnu kırmızıydı, yanakları kızarmıştı ve geriye kalan saçları bir zamanlar kel kafasının üzerine taranmıştı ama şimdi bir geminin pruvasındaki bayrak gibi dikiliyordu. Buruşuk da olsa, adaçayı yeşili şal desenli ipekten olağanüstü bir ceket giyiyor ve pirinç tepeli yeşil bir baston taşıyordu.

"Ben Chuffy'yi tercih ederim," dedi, kelimelerinde hafif bir sürçme vardı. "Sana da günaydın, canım." Sarhoştı. Hayır, sadece sarhoş değildi: son derece iriydi, hatta hafifçe sallanıyordu.

Vander inledi. "Seni son gördüğümde, sabahın ikisinde, yatmaya gideceğini söylemiştin amca."

"O zamana kadar yatmak için çok geç olmuştu. Ayrıca bu görkemli olayı, bu nikahı, bu evlilik buluşmasını kaçırmış olacaktım."

"değiştirmeyi mi planlıyordun?" Vander sordu.

Amcası neşeyle, "Bu palto içinde içki içmek için yeterince iyi," dedi. "Yani *seninle* mihraba kadar yürümek için yeterince iyi. Ayrıca bu, Paul'ün koridorunda sallana sallana yürüyeceğimiz türden bir düğün değil, değil mi?"

Bulanık ya da değil, kahverengi gözlerinde sevimli bir şeyler vardı. Mia, Vander'ın ellerinden uzaklaştı ve dudaklarına günün ilk gerçek gülümsemesi geldi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Sör Cuthbert." Reverans yaptı.

"Bana Chuffy diyebilirsin," dedi, eğilirken biraz sıraladı. "Ne de benim *yeğenim* olacaksın. Seninle daha önce tanışmış , değil mi? Yani baban baldızımla oynasırken?"

"Amca," dedi Vander arkasından, sesi sertleşmişti.

Chuffy gözlerini kısarak ona baktı. "Ne yani? Bu kızla daha önce hiç tanışmamış gibi mi ? Gerçi *seninle* nasıl tanıştığımı bilmiyorum, canım. Vander'in babası benim kardeşimdi, gerçi onun beyni çok higgledy-piggledy idi."

"O bunu biliyor," dedi Vander.

"Papaz cüppesi giymiş bir esrarkeşmiş gibi öylece durup ona bakmamız gerektiği anlamına gelmiyor," dedi Chuffy. Kendini toparlamayı başardı ve saçlarının yeniden havaya uçuşmasına neden olan sallantılı bir hareket yaptı. "Her şey nasıl gidiyor Villiers? *Seni* burada görmeyi beklemediğimi söylemeliyim."

Londra'nın en seçici insanının arkadaşları arasında bir ayyaşı da saydığını keşfetmek ilginçti. "Odada olduğunu bilmiyordum, Chuffy," dedi Villiers, başını eğerek ve sıcak bir gülümsemeyle.

"Yalan söylemeyeceğim," dedi Chuffy. "İkinizin etrafta dikilip müstakbel gelin hakkında gevezelik ettiğinizi fark edince biraz kestirdim."

Mia dudağını ısırdı. Giyotinle karşı karşıya olduğunu hayal etmek başka bir şeydi, insanların "Kellesini uçurun," diye mırıldandığını duymak başka bir şeydi. Yani müstakbel kocası etrafta dikilip onunla dalga geçiyordu. Ne bekliyordu ki?

Şaşırtıcı bir şekilde, Chuffy onu savunmaya geldi. Düke, "Kendinden utanmalısın Leo," dedi. "Biliyorsun, sen tam olarak sezonun avı sayılmazdın. O güzel bayanı kabul etmeye nasıl ikna ettiğini hiç anlayamadım, o kadar piç kurusu varken. Neredeyse bir düzine, değil mi?"

Villiers'in yüzü yumuşamıştı. "Sadece yarım düzine. Ve şimdi bir de meşru oğlum var."

"Kendi tarlanıza tohum için sizi tebrik etmem mi gerekiyor?" diye sordu Chuffy. "Çaydanlığa siyah diyecek biri değilsin, ya da nasıl ." Mia'ya bir adım daha yaklaştı.

Zırhı lekeli, kararsız bir şövalye. "Artık bir avuç yaşlı kadın gibi gevezelik etmenize daha fazla katlanmayacağım."

Villiers Dükü başını salladı ve "Chuffy, beni kendimden utandırdın," dedi. Mia'ya baktı ve, "Rahatsız edildiğiniz için üzgünüm, Bayan Carrington. Ekselanslarını küçüklüğünden beri tanırım ve nişanlanma koşulları onun için umduğum gibi değil."

Mia derin bir nefes aldı. "Bu koşullar için özür dilerim," dedi ve bunda ciddiye.

Dük, sanki Mia'nın fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi bekledi, çünkü bir dük -başka bir dük- şantajı onaylamıyordu. Ama yapamazdı. Charlie'nin iyiliği her şeyden önemliydi ve Villiers Dükü'nün fikrinden çok daha önemliydi.

"Bu kızın neden yeğenimi istediğini anlıyorum," diye açıkladı Chuffy. "İyi bir zevki var. Çocuk odada tek bir kitap bile olmadan birçok dili kelimesi kelimesine konuşabiliyor-"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Vander sessizce.

"Pek yakışıklı sayılmaz," dedi Chuffy, yeğenini tamamen görmezden gelerek. "Ama o bir dük ve unvanıyla birlikte geliyor. Sorun şu ki, çok kavgacı biri."

Mia, Vander'ın sinirlenmeye başladığını görebiliyordu.

" babası gibi değildi. Ağabeyim -Allah rahmet eylesin- öfkesine hakim olamazdı. Ama bu onun değil, beyninin suçuydu. Çok fazla et yedi ve bunun zekâsına zarar verdiğine inanıyorum." Durdu ve beklentiyle Mia'ya baktı.

Başını salladı. Bu alıntıyı isimlendirme oyunu mu oynaması gerekiyordu? Metni tanıdı ama bunu yapmak için uygun bir an değildi.

Shakespeare hakkında konuşmak.

Chuffy, "Delikanlının mükemmel bir saçı var," dedi. Bu Shakespeare değildi; sadece bir gerçeğin ifadesiydi.

Vander'ın harika gür bir saçı vardı.

"Sanırım otursak iyi olacak," dedi Vander, sesini sabırsızlıkla karartarak. "Bayan Carrington ve ben bir saat içinde evleneceğiz ama papaz kaybolmuş gibi görünüyor. Şapeli hazırlamak için ayrıldı. Son yıllarda çok az kullanıldı," diye açıkladı Mia'ya.

Kendisini yerel kilisede, Aziz Ninian'da, Büyük Terk Ediliş'i yeniden yaşarken bulmadığı için minnettardı. Belirgin bir şekilde midesi bulanıyordu. Bir adama evlenmesi için şantaj yaptığına inanamıyordu. Amcasının gözleriyle karşılaşmak ya da bunun Vander için ne anlama geldiğini ciddi olarak düşünmek istemiyordu.

Kapı açıldı ve Nottle yeniden ortaya çıktı. "Bay Tobias ve Leydi Xenobia India Dautry," diye anons etti.

Mia'nın kalbi sıkıştı. Anlaşılan Vander, yıllar önceki korkunç şiir dinletisinin tanıklarından biri olan arkadaşı Thorn'u da davet etmişti.

"Neden bütün taşrayı davet etmemiş?" Chuffy talep etti. "İşte,

Sen, Nottle: Bu o hepsi hugger-mugger. Nerede? ve

Şampanya mı? Efendinizin ayaklarına pranga vuruluyor!"

Kâhyanın ağzı ince bir çizgi halinde gerildi. Vander'in çenesi sarsıldı ve Nottle geri çekildi, Chuffy de Dautry ve karısına doğru bir el sallayarak peşinden koştu.

Mia, Villiers Dükü'nün oğlunu ve gelinini karşılamasını izlerken başının döndüğünü hissetti. Bu kadar seçkin ve güzel insanların olduğu bir odada ne işi vardı?

Thorn Dautry ve Leydi Xenobia birbirlerine son derece yakışıyorlardı. Bir çift mayıs direği kadar süslü ve bir o kadar da uzun olduklarını söylemeye gerek yoktu. Kendisini pis bir mantar hissetmesine neden olan türden insanlardı.

"Başka misafir davet ettiniz mi?" Mia alçak bir sesle Vander'a sordu.

"Neden sordunuz?" Sözleri son derece medeniyken gözlerinin öfkeyi bu kadar net ifade etmesi şaşırtıcıydı. "Bu mutlu günü kutlamak istemiyor musun canım?"

Elbette kızgındı. Bunu biliyordu ve kızmaya hakkı olduğunu da kabul ediyordu. Sadece, neredeyse öfkeyle titreşen kocaman bir adamın yanında durmanın nasıl bir şey olduğunu fark etmemişti.

"Özel bir tören yapacağımızı düşünmüştüm," dedi sesine tam olarak hâkim olamayarak.

"Özel mi? Bunu neden yapalım ki?" Vander döndü ve Thorn'a erkeklerin birbirlerine yaptıkları o kaba tokalaşmalardan birini yaptı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi Dautry, sesi kısıktı.

En azından *Aşk Her Şeyi Yener*'deki kahramanı giyotinden, bıçak tarafından tehdit edilmeden önce kurtulmuştu. Mia bıçağın boynuna doğru parladığını hissetti.

Vander'e okuması için ısrar etmesi gerektiğini çok geç fark etti Evliliklerinin kısa dönemini anlatan bir mektup.

Vander'in eli onun kolunun altından kaydı. "Bayan Carrington, karısıyla tanışmamış olsanız da Bay Dautry'yi hatırlarsınız,

Leydi Xenobia India. Onlar benim yakın arkadaşlarım."

Thorn Dautry cinayete meyilliydi. Bir bakışta karısının da aynı şekilde hissettiğini anladı.

Vander'a kendisiyle evlenmesi için şantaj yapmaya karar verdiğinde, şimdi Leydi Xenobia'nın gözlerinde gördüğü açık gözlü küçümsemeyi hayal bile edememişti. Mümkün olan en kısa selamlaşmadan sonra Leydi, Mia küstah bir hizmetçi kızıdan farksızmış gibi arkasını döndü.

Mia, Leydi Xenobia'nın bir evi iki gün içinde yeniden düzenleyebildiğini duymuştu ve şimdi bunu nasıl yaptığını biliyordu; Leydi muhtemelen konyağı çalan hizmetkârlara şöyle bir bakmış, onlar da hemen itiraf etmişlerdi.

Dautry, karısına bir çocuk taşıdığını düşündürecek türden bir ilgiyle kanepeye kadar eşlik ediyordu. Vander da onu izledi ve Mia'yı Leydi Xenobia'nın yanına oturması için yönlendirdi, her ne kadar herkes onun başka bir yere oturmayı tercih edeceğini tahmin edebilse de. Örneğin köşeye.

O anda Chuffy kapıdan içeri daldı, onu şampanya kadehleri ve bir şişe ile dolu bir tepsi taşıyan Nottle izledi. Lord Hazretleri her iki yumruğunda birer tane olmak üzere iki şişe daha tutuyordu. "İşte geldik," diye haykırdı. "Bu parti o kadar kasvetli ki, zavallı nevv'y'mi bir evlilik yatağı için değil, bir mezar için ölçmeyi umuyorum!"

Vander amcasına doğru yöneldi, muhtemelen şampanya ile birlikte yere düşmeden önce onu desteklemeyi umuyordu.

Leydi Xenobia fısıldama zahmetine katlanmadan, "İçkiye boğulmuş," diye gözlemledi.

Chuffy nezaket gösteren tek kişiydi, bu yüzden Mia onu savunması gerektiğini hissetti. Boğazını temizledi. "Sör Cuthbert bana çok mantıklı geliyor."

Leydi Xenobia dönüp ona, bir kraliçenin serseri bir oda hizmetçisine bakabileceği gibi baktı. "Sadece bir aptal sarhoş bir adamı mantıklı bulur," dedi.

Mia duraksayarak, "Keşke yapmasaydın," dedi.

Hanımefendi bir kaşını kaldırdı. "Yapmaz mıydım?" "Kızmanıza gerek yok."

Bu bir hataydı. Bunu, Leydi Xenobia'nın gülümsemesinin kaymak yerine derinleştiği anda anlamıştı ki bu çok rahatsız edici bir beceriydi. "Sevgili bir arkadaşımın, muhtemelen bir arka sokakta uydurduğu bir mektubu sallayan sahtekâr bir kadının sarmalına yakalanışını izliyorum," dedi Leydi, sessiz de olsa sert bir ifadeyle. "Şantajın etiğini tartışmamıza gerek yok. Ama Vander'in babasının o mektubu gerçekten yazdığını kim söyleyebilir?"

"Bunu gerçekten de o yazdı." Dürüstlük Mia'yı şunu eklemeye zorladı: "Gerçi muhtemelen zaten kızgındı. Sizi üzdüğüm için özür dilerim."

Leydi Xenobia bir an durakladı, öne uzandı ve elini Mia'nın elinin üzerine koydu. "Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı.

Vander onlara geri dönmek üzereydi ama Leydi Xenobia ona el salladı. Tersine, Mia sanki onu terk ediyormuş gibi hissetti.

"Kendimi çok çabuk kaybediyorum," diyordu kadın. "Ama görüyorsunuz, Vander benim için gerçek bir dost. Ona çok değer veriyoruz. Kendi eşini seçmeyi hak ediyor, Bayan Carrington. Ona uygun bir eş. *Lütfen.*"

"Majesteleri için duyduğunuz endişeyi çok iyi anlıyorum," dedi, uygunsuzluğunu düşünmemeye çalışarak, "ve onun için iyi dileklerinize saygı duyuyorum. Sizi temin ederim ki Dük'ün kendisine layık bir hanımefendi bulması için hâlâ zaman var. Uzun süre evli kalmayacağız ve o hâlâ çok genç bir adam."

"Ne?"

Mia cevap veremedi, Chuffy çullandı ve ikisinin arasına oturdu. Elinde Mia'ya uzattığı bir kadeh şampanya ve içmekte olduğu bir şişe vardı.

"Sizi kurtarsam iyi olur diye düşündüm," diye fısıldadı yüksek sesle ve grubun geneline dönerek, "Bu partide müzik yok."

"Çünkü bu bir parti değil," dedi Vander, kanepenin etrafından dolanarak. Leydi Xenobia ayağa fırladı ve kocasını odanın diğer tarafına doğru sürükledi. Belki şimdi kocasıyla tanıklık etmesi gereken birlikteliğin geçici doğasını bildiği daha kibar davranabilirdi.

"Pekala evlat, şanslısın: Müziği ben sağlayabilirim. *Aşk nedir? Ahiret değil,*" diye şarkı söyledi Chuffy, ya da belki de şarkı söylemek daha iyi bir kelimeydi. *"Gel öp beni, tatlı ve yirmi, Gençlik dayanılmaz bir şeydir."*

Mia'ya doğru eğildi, dudakları büzülmüştü.

Vander'ın eli dışarı fırladı. Onu durduramadan ayağa kaldırdı ve göğsüne yasladı. "Bayan Carrington öpüşmek için değil, amca."

Chuffy gözlerini kırpıştırarak onlara baktı. "Tatlı ve yirmi yaşından daha mı büyüksün?" diye sordu Mia'ya.

"Evet," dedi, kendini çok yaşlı bir hizmetçi gibi hissederek.

"O zaman seni öpmeyi teklif etmiyordum," diye belirtti.

"Şapelde papaza katılalım mı?" Mia umutsuzca sordu. Bu korkunç sabahı geride bırakıp kendi evine dönebilmeyi çok istiyordu. Charlie endişeli olabilirdi. Onu hiçbir gece yalnız bırakmamıştı; sabahları onu karşılamak için hep oradaydı.

"Acelen mi var?" Vander sordu.

Geri adım attı, ondan uzaklaştı. "Evet," dedi kel bir sesle. Hepsi de Vander'ı seven -ki bu onun için iyi bir şeydi- ama Charlie'den başka onu önemseyen kimsenin olmadığını hatırlatan bu insanlardan uzaklaşmak istiyordu. "Majesteleri, bu olayı zaten olduğundan daha duygusal hale getirmek istemezsiniz herhalde?"

"O, *kal ve dinle, gerçek aşkın geliyor*," diye şarkı söyledi Chuffy. "'Geliyor' mu? Duydunuz mu? İnsanlar yaşlı Shakespeare'in kibirli olduğunu düşünüyor ama biz farklıyız, değil mi?" Sendeleyerek ayağa kalktı ve şişesini Mia'nın bardağının üzerine devirdi ama hiçbir şey çıkmadı.

Döndü ve Vander'a ters ters baktı. "Düğün gününde gelin için bir damla şampanyası olmayan fakir bir ev."

"Biri içmiş olmalı," dedi Vander. "*Düğünden* sonra *geliyor*, görüyorsunuz," diye Chuffy.

"Bayan Carrington, yine dudanızı ısıyorsunuz." Vander daha da yaklaştı. "Dudaklarınızı çok çekici bir renge dönüştürüyor. Bazı kadınlar bunu sırf bu yüzden yapar."

Ona kaşlarını çattı.

"Anladığım kadarıyla müstakbel eşinizi ayartmaya çalışmıyormuşsunuz," dedi alaycı bir ifadeyle ve konuklarına döndü. "Şapele geçelim mi? Gelin evlenmek için sabırsızlanıyor."

Evlenmeye hevesli mi? İşte bu . Şiirinin, terk edilmesinin, Vander'in arkadaşları tarafından küçümsenmesinin yarattığı aşağılanmanın üstüne çıktı.

Cehennemin On İkinci Çemberine hoş geldiniz, diye düşündü Mia acımasızca.

Sekizinci Bölüm

VASIYET ÜZERİNE NOTLAR

Kont Frederic hayal edemeyeceği kadar zengindir ve Flora'ya Bay Mortimer'ın mirasından vazgeçmesi için yalvarır. "İliğim için bir burun çiçeği al, sevgilim. Benden başka hiç kimse sana bir şey veremez. Mezarın ötesinden bile!"

~ Flora ona güvenmekten korkuyor. ('Flora dan kaçının)

"Eğer bana güvenmiyorsan, evlenmemiz kaderimizde yok," diye haykırdı Frederic, mavi gözleri ihanetle parlıyordu. "Beni sevmediğine inandığım bir kadını nasıl kontesim olarak kabul edebilirim?"

*O zaman o jilts ondan sonra yapmak
onu ver yukarı onun mirası. (Sinsi! Şeytani!
Sevdim bunu!)*

Papazın mutsuz olduğu belliydi, muhtemelen birçok nedenden ötürü.
"Bu kadını kim savunuyor?" diye sordu.

Vander, Mia'nın irkilmediğini görmekten gurur duyuyordu. Papaza dikkatle baktı, ellerini kavuşturdu ve "Yaşayan en yakın akrabam sekiz yaşında," dedi.

Chuffy sendeleyerek  ne ıktı. "Beni yakaladı. Ben varım. Yani, onun akrabası olacağım ve gitmesi gereken yere kadar ona eşlik edeceğim. Koridorda, değil mi?"

Papaz ona hoşnutsuzlukla baktı. "S r Cuthbert, günün bu erken saatinde bu uyuşukluk da nereden ıktı?"

"Erken mi?" Chuffy büyük bir şaşkınlıkla sordu.

Vander, "Törene başlamamız gerektiğine inanıyorum," dedi.

Papaz elindeki f zeyle uğraşırken beklediler ve Vander babasının eskiden nasıl atıp tuttuğunu düşünmeye başladı. Annesi onu dinler ya da dinliyormuş gibi yapardı ama sonra fırsat buldukça başka bir adama dönerdi.

Anne babasının sefil birlikteliğini düşünürken, içten bir gülümsemeyle Mia'ya baktı. Mia'nın başı eğikti ve şapelin doğu penceresinden giren sabah güneşi saçlarını bal ve altın rengine dönüştürmüştü.

Birkaç gün önce bunu asla hayal edemezdi ama bu evliliğin gerçekten de şeyin en iyisi olduğunu anlamaya başlıyordu: *Kadın* umutsuzca aşıktı ve ondan yüz evirmeyecekti. Duygusal olarak dokunulmamıştı ve bir kadın tarafından büyülenme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Mia sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırıp ona baktı. Doğru, ona yılda sadece dört gece birlikte olma sözü vermişti. Ama ona daha fazlasını vermekte sakınca g rmeyebilirdi.

Gözleri daha aşağılara, göğüslerinin elbisesinin yorgun kumaşında nasıl kabardığına kaydı. Daha iyi kıyafetlere ihtiyacı vardı; bir mürebbiyeden ziyade bir düşes gibi giyinmeliydi.

Sonra India'nın elbisesi dikkatini çekti. Göğüsleri modaya uygun bir şekilde de olsa sergileniyordu ve Mia'nıninkilerin açıkta olmasını umursamazdı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye fısıldadı müstakbel karısı.

Şaşıran adam gülümsemeyi bıraktı. "Belki de evleneceğim için mutluyumdur."

"Benimle alay etmenize gerek yok!"

Chuffy koşarak geldi. "Sen orada dur, Vander." Sunağa doğru işaret etti. "Ben kızımı avludan şapele getireceğim, sen de onu bu sabah görmemiş gibi davranacaksın. Bu önemli, biliyorsun. Evlenmeden önce gelini görmemek."

Cevap beklemeden Mia'nın kolundan tuttu ve onu doğruca şapelin dışına sürükledi.

Thorn bir kahkaha patlattı. "Yanında durayım mı?" diye sordu Vander.

Thorn'un düğünüyle ilgili ani bir anı Vander'ın aklına geldi. St. Paul'de evlenmişlerdi. Katedral, bir markizin kızının bir dükün piçi de olsa bir piçle evlenmesine tanık olmak isteyen kibar sosyete üyeleriyle dolup taşıyordu.

Kilisenin önünde Thorn'un yanında durmuş, India'nın yüzünde parlayan mutlulukla onlara doğru yürümesini izliyordu. Gözlerini bir an için bile Thorn'dan ayırmamıştı.

"Evet," dedi aniden. Villiers Dükü'ne döndü. "Siz de bana katılırsanız, bundan onur duyarım."

Dük, Vander'ın koluna dokunarak, "Sen benim oğlum gibisin," dedi. "Aramızda kalsın, Thorn ve ben bu karmaşayı çözeceğiz. Sana söz veriyorum."

"Ben Bayan Carrington'ın yanında duracağım," dedi India acımasızca. Vander başıyla onayladı. "Teşekkür ."

Chuffy başını şapele doğru uzattı ve "Gelini getireyim mi artık?" diye bağırdı.

Papaz burnunu çekti ve yüzünü kilisenin arka tarafına döndü. Vander yana doğru hareket etti, Thorn'un varlığı omzunu ısıtıyordu.

Chuffy, Mia'nın koluna girerek koridorda ilerlemeye başladı. Belli ki törensel bir etki yaratmayı amaçlayarak yüksek adımlar atıyordu. Koridorun yarısında adımını kaçırdı ve Mia'yı da kendisiyle birlikte çekerek yana doğru savruldu.

India'nın nefesi kesildi. Neyse ki Chuffy kendini bir sıranın üzerinde tutmayı başardı ve devam etti.

"Tanrı ve Araf'ın arka kapısındaki tüm azizler adına, ikimizi de batırabileceğimi düşündüğüm bir an oldu," dedi neşeyle, kilisenin korkuluklarına vardıklarında ve Mia'yı Vander'a teslim ettiğinde. "Yaşlandıkça dengemi kaybediyorum."

"Size hatırlatmak isterim Sör Cuthbert, Tanrı'nın adını kendi evinde boş yere anmayın!" diye tersledi papaz.

Chuffy ona muhteşem bir kaş çattı. "Erdemli olduğun için artık kek ve bira olmayacağını mı sanıyorsun?"

Bu açıklama üzerine Mia sevimli bir kıkırdama çıkardı. Vander hâlâ amcasının konuşmasını çözmeye çalışıyordu - kekler ve

ve India şaşkınlıkla kaşlarını çatıyordu. Ama Chuffy ve Mia birbirlerine gülümsüyorlardı ve Chuffy Mia'nın kolunu okşuyordu.

"Bu işe yaradı, değil mi canım?" dedi. "Tam on ikiden vurdun."

Vander bir kaşını kaldırdı.

"Sör Cuthbert *On İkinci Gece*'den alıntı yapıyor," diye açıkladı Mia. "Sabahtan beri durmadan bunu yapıyor."

"Öyle mi?" Arayan Hindistan'dandı, görünüşe göre bu bilgiye Vander kadar şaşırmıştı.

Papaz boğazını temizledi. O bile isteksizce de olsa eğlenmiş görünüyordu. "Bu göndermeyi olarak kabul edebilirim, Sör Cuthbert. Ama 'bozukluklarınıza' bir son vermelisiniz ki ben de Ekselanslarını Bayan Carrington'la evlendirme işine başlayabileyim."

"Doğru!" Chuffy de aynı fikirdeydi. "Düğümü atma zamanı."

Papaz metni okumaya başladı. Belli ki, kıydığı nikâhın aşkla ya da kutsallıkla pek ilgisi olmadığını kavramıştı.

Vander müstakbel eşini düşünürken kelimelerin üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Mia Shakespeare'i biliyordu. Chuffy ondan hoşlanıyordu. Amcası yaşlı bir ayyaştı ama Vander'ın ailesindeki herkes içinde en çok ona ebeveyn gibi davranmıştı. Vander onu çocukken sevmişti ve hâlâ da seviyordu.

Vander'ın yemin etme zamanı geldiğinde, beklemediği bir huzur hissetti. Bu evliliğe zorlanmıştı ve muhtemelen Mia'yı asla tamamen affedemeyecekti.

Ama kendisine her zaman sadık kalacak bir eş kazanıyordu. Bu düşünce göğsünde ilkel bir his uyandırdı, muhtemelen annesinin eve başka bir erkek getirdiği ilk anda geliştirdiği sahiplenme duygusu.

Mia yeminini net ve sakın bir sesle tekrarladı. Aslında bu şaşırtıcıydı. Çocukluğundan beri arzuladığı bir hedefe ulaşmış olan Mia'nın gözyaşlarına boğulacağını düşünebilirdi.

Tören boyunca göz göze gelmedi, sadece ellerine baktı. Yine de büyük büyükannesine ait olan yüzüğü parmağına takmaktan büyük keyif aldı.

Papaz onları karı koca ilan etti, dua kitabını kapattı ve "Gelini öpebilirsiniz" dedi.

Vander ayinin bu kısmını hiç düşünmemişti. İlk aklına gelen, bu tür gündelik yakınlaşmalara girmemesi gerektiği; yeni düşesi onun düzenli olarak sevecen hareketlerde bulunacağını düşünebilirdi. Mia başını kaldırdı. Bakışları adamın içine işliyordu, her ne kadar içinde bir sitem olmasa da.

O daha kıpırdayamadan Chuffy, "Pekâlâ delikanlı, sen yapmayacaksan *ben* yaparım!" diye bağırdı. Bununla birlikte Mia'yı kollarının arasına aldı ve dudaklarına bir şaplak atarak onu güldürdü.

Vander kendini rahatlamaya zorladı. Tanrı aşkına, amcasının gelinini öpmesi bile değildi.

Thorn, India ve Villiers etrafta toplanmış, ölçülü iyi dileklerini sunuyorlardı. Mia'nın kendisine ilk kez "Majesteleri" diye hitap edildiğinde gözlerini kırptırmasını izledi. Sevecen bir şekilde kararsız görünüyordu.

"Doğru," dedi Chuffy, açıkça törenlerin efendisi rolünü üstlenmişti. "Nottle'a şampanyayı hazırlamasını söyledim ve

iyi bir düğün kahvaltısı, o yüzden buradan gidelim. Karınıza şapelden itibaren eşlik edebilirsiniz, sanırım?" dedi ve Vander'a şaşırtıcı derecede ayık görünen dar gözlü bir bakış attı.

Vander cevap vermedi, sadece kolunu karısına uzattı.
Karısına.

Mia muazzam bir rahatlama duygusunun pençesinde Vander'ın yanında koridorda yürüdü. Her şey bitmişti. Hiç kimse -aşağılık Sör Richard bile- onun bir dükle evliliğine karşı çıkamazdı. Bu evlilik onu kendisinden nefret eden bir adama ve evlilik resmen sona erdikten sonra da yalnız bir hayata bağlamıştı ama Charlie'nin güvenliği garantiydi.

Artık Sör Richard ve onun davacı, hata bulucu tavırları olmayacaktı. Hemen bir öğretmen tutacak ve onlara Bavyera'ya kadar eşlik etmesi için iki katını ödeyecekti. Köydeki evlerin çatılarını yeniden yaptıracaktı; geçen kış akıtmışlardı, ama Sör Richard ev sahiplerinin kendi çatılarını onarmaları gerektiğine inanıyordu, bu çatıların sahipleri Carrington'lara hizmet ederek yaşlanmış olsalar bile.

Dahası, Charlie'ye iki burnu varmış gibi bakan herhangi bir hizmetliyi kovacaktı. Charlie'yi düşünmek içinde çağlayan duyguları yatıştırdı. Ona öğleden sonra döneceğine dair söz vermişti.

Hayat yakında her zamanki sakin ritmine kavuşacaktı. Yazmaya geri dönecekti; belki bir ay içinde romanını bitirebilirdi. Bu acı verici olay hiç yaşanmamış gibi davranacaktı. Aşağılanmaları unutmak konusunda pratiği vardı. . . bu da akut da olsa bir diğeri idi.

Düğün kahvaltısı boyunca *On İkinci Gece* hakkında konuşuldu ve bu da onları daha yapışkan konulardan uzak tuttu.

"Oyunu beğenmedim," diye itiraf etti Leydi Xenobia. "Kontesin sırf kardeşi öldü diye hayatı boyunca yas tutmaya yemin etmesini saçma buldum. Ama benim kardeşim yok ve belki de bu bağı hafife almışımdır."

Kocası, "Kardeşler sinsi yollarla sizi büyütüyor," dedi. "Kardeşlerimin her biriyle akraba olduğum için kendimi şanslı sayıyorum."

"Ama kardeşlerinizden biri vefat etse yas tutup evlenemeyeceğinizi mi ilan edersiniz?" Leydi Xenobia sordu. "Oyunun tüm önermesi saçma. Shakespeare bir olasılıksızlık yarattı ve tüm hikayeyi bunun üzerine kurdu."

"*Gel , gel , ölüm*," diye şarkı söyledi Chuffy.

Mia, "Oyun, kederin mantığı nasıl alt edebileceği hakkında," dedi. "Viola kederden biraz delirmiş. Benim-" Ne yaptığını merak ederek kısa kesmişti. Duyguları hakkında hiç konuşmazdı. Şampanyadan olmalı.

Chuffy, "Anladığım kadarıyla kardeşini kaybetmişsin, bu da neden seninle koridorda yürüyen kişinin ben olduğumu açıklıyor," dedi. "Daha yaşlı mı yoksa daha genç mi? Debrett's'i incelemek için fazla zaman harcadığımı söyleyemem."

"Kardeşim John benden büyüktü. Aslında babamın ve merhum düşesin öldüğü han yangınında o da öldü," dedi Mia zayıf bir gülümsemeyle.

Chuffy onun elini okşayarak, "Bu çok kötü bir şanstı," dedi. "Sanırım bu yüzden biraz çatladın."

"Çatladın mı?" Thorn Dautry, sanki bu soru şaşırtıcı derecede nezaketsiz değilmiş gibi masum gözlerle sordu.

"Tabii ki öyle," dedi Chuffy. "Bak, bu evde, değil mi? Babasının metresinin oğluyla evleniyor. Eğer bu delilik değilse,

Ne olduğunu bilmiyorum. Hep derler ya, bu ailede delilik almış başını gidiyor."

Bu etkileyici gözlemden sonra Mia etrafına baktı ve herkesin tabağının boş olduğunu fark etti. O ve Vander'ın evlilik hayatlarının son konuşmasını yapmaları gerekiyordu. Törenden sonra onu öpmeye bile cesaret edemediği düşünülürse, karısının düğün gecesinden önce onu terk etmeyi planladığı haberine kesinlikle sevinecekti. Ona bu zevki şimdi tattırabilirdi.

Ayağa kalktı, belki de gerçekten nazik olandan biraz daha fazla hevesle.

Mia'nın elini öperek vedalaşırken Villiers Dükü'nün gözlerinde alaycı bir eğlence vardı. "Bu oldukça edebi bir sabah oldu. İtiraf etmeliyim kendimi seninle daha önce ilgilendiğimden çok daha fazla ilgilenirken buldum, hayatım. Karım bize katılamadığı için gerçekten pişman olacak." Mia başını salladı. "Sizi temin ederim ki benimle ilgili ilginç bir şey yok, Majesteleri." Zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı; bazı insanlar gizli bir yazar kimliğini oldukça ilginç bulabilirdi. İlginç.

"Bir dakika," diye yanıtladı Villiers, sesinden kahkahalar yükseliyordu. "Edebiyat benim uzmanlık alanım değil. Hafızam da eskisi gibi değil."

"Anlıyorum," dedi kibarca.

"*Ey zaman!*" Villiers haykırdı, "*Bunu sen çözmelisin, ben değil.*"

"Sizi temin ederim ki çözülecek bir şey yok," dedi Mia, hiç de dürüst olmayan bir ifadeyle, "yine de Shakespeare akıcılığınızı alkışlıyorum."

"Evlilik beni daha zeki yaptı," dedi, neredeyse dostça bakarak.

Mia elini hızla geri çekti. İsteddiği son şey, bu insanların onu bir arkadaş olarak görmesiydi. Öyle biri değildi. Kendi amaçları uğruna Vander'a iğrenç bir şey yapmıştı ve çok yakında onların hayatından çıkacaktı.

Onlar gittikten sonra Mia tüm cesaretini kaybetmeden kocasına döndü. "Majesteleri, konuşacak çok şeyimiz var," dedi.

Vander, "Konuşma olasılıkları sonsuz," diye söylendi. "*Lear? Hamlet?*" Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, edebiyat sohbetinden Leydi Xenobia ve onun kadar keyif almamış gibi görünüyordu.

"Ben ciddiyim," diye ısrar etti.

"Size kısa bir zaman ayırabilirim. Bu kıyafetleri çıkarıp ahıra gitmek istiyorum. Yerleşmekte yeni bir adım var."

Mia o anda Vander'la evlenen kişi için üzgün olduğuna karar verdi.

Atların eşlerden daha önemli olduğu düşünüldüğünde, zavallı hanımefendi dakikalarca sohbet etmek zorunda kalacaktı. Umarım bir sonraki düşes yerleşmekte sorun yaşamazdı, çünkü Vander ahırda bir atın üzerine titriyor olurdu.

"On dakika," diye söz verdi.

Dokuzuncu Bölüm

Brandy, Bucknell & Benda, Publishers'in ofislerinden 9 Eylül 1800

Sevgili Bayan Carrington,

Benim 27 Ağustos tarihli mektubuma vereceğiniz yanıtı merakla bekliyorum, ancak bu arada bazı okuyucu mektuplarını da buraya ekliyorum. Geçen yıl kahramanlarınıza kıyasla kendini dezavantajlı hisseden beyefendiyle yaşadığımız tatsız olayı göz önünde bulundurarak bu mektupları açma gösterdim. Bayan Petunia Stubbs'tan gelen mektubu özellikle dikkatinize sunmak istiyorum.

*Derin saygılarımla,
ben kalıyorum,*

*William Bucknell, Esq.
Brandy, Bucknell & Benda, Yayıncılar*

Mia, kocasının yanında yürümesi nedeniyle kalbinin hızlanmasını görmezden gelmeye çalışarak Vander'ın çalışma odasına doğru yürüdü.

Tüm bu olayın en kötü yanı -Vander'ı kendisiyle evlenmeye zorladığı için kendinden nefret etmesinin dışında- Mia'nın, tüm o umutsuzluk, aşağılanma ve şiir fiyaskosundan bu yana geçen yıllara rağmen Vander'ın ona hâlâ bir şeyler hissettirebildiğini keşfetmesiydi.

Karasevda değildi. Tabii ki değildi.

Hayvani şehvet olmalı. Bunu bir yerlerde okumuştı. Sağlıklı bir hayvan olmanın doğal bir bileşeniydi, ki o da öyleydi.

Vander tanıdığı en sağlıklı hayvan ya da insandı. Aslında neredeyse hayat doluydu, bacakları kas doluydu, derisi güneşten kararmıştı.

Babası, Vander'ın olmadığı bir şekilde yakışıklıydı. Kocasını -ne tuhaf bir kelime- bir beyefendiden çok bir boksöre benziyordu. Saçlarını hiçbir zaman babasının yaptığı gibi düzgün bir dalgaya dönüştürmezdi. Tırnakları da şekillendirilmemiş ve parlatılmamıştı. Onun yerine parmakları dizginleri tutmaktan nasır tutmuştu.

Çalışma odasına girmişlerdi ve Vander ona bir şeyler söylüyordu. Kadın kafası karışmış bir halde ona baktı. O anda, ne söylediğini anlamadan dudaklarının hareketini izlerken, çok önemli bir şeyi anladı: kocası onu kırma yeteneğine sahipti.

Şiiriyle alay ettikten sonra ondan nefret etmeye karar vermiş olsa da, ilk aşkı oydu.

Aptal bir kızın zayıflığı, diye hatırlattı Mia kendine. Kendisinin ahlaksız tarafı, eğer kürek çekmek istiyorsa. Artık bir kadındı ve kaslı bir yapının nazik bir kalpten çok daha az önemli olduğunu biliyordu.

Kimse Vander'a *nazik* diyemezdi. Adamın sabırsızlıkla bir yanıt beklediğini fark etmesi bir anını aldı.

"Özür dilerim," dedi. "Ne dedin sen?"

"Eşyalarınızın ne zaman geleceğini sordum. Ayın on beşinde önemli bir var ve sizin yerleşmenizi istiyorum. Eğer henüz bir ayarlama yapmadıysanız, eşyalarınızı toplamaları için Carrington House'a adamlarımı gönderebilirim. Anladığım kadarıyla yeğeninizi de almaları gerekiyor. Avukatım dün öğleden sonra bana artık bir vasim olduğunu bildirdi."

Sonuncusu, Sir Richard Magruder'in dava açacağı bilgisini de aldığını düşündüren alaycı bir tavırla söylenmişti.

Mia içini çekti ve oturdu. Zamanı gelmişti. "Evliliğimizden beklentilerimi özetleyen mektubu okumadığından oldukça eminim."

"Zahmet etmedim," dedi Vander, onun karşısına çökerek. "Bilmelisiniz ki Düşes, bir erkek evinin efendisidir. Tavan arasında uyumanıza karar verseydim, uşak gece olmadan orada bir yatak hazırlardı."

"Bu kadar aşırıya kaçmanıza gerek yok; tavan arasındaki yatak bir sonraki eşinizi bekleyebilir. Sadece altı ay evli kalmamız gerekiyor, bu süre sonunda avukatım Bay Plummer birlikteliğimizin feshi için gerekli düzenlemeleri yapacak." Ayrıntılar mükemmel bir düzen içinde kafasında yuvarlanıyordu,

kendi planlarından birine benziyordu. Bu Vander'ın sevinmesi için bir işaretti.

"Ne?"

"Bay Plummer doğası gereği muhafazakâr bir adamdır, ancak bu evliliği önümüzdeki yılın başlarında bitirebileceğini umuyor. Ayrıntıları açıklayabilmesi için yarın sizi ziyaret etmesini istedim"

Vander öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Beni seninle evlenmeye zorladın. Beni bir atı kırdığım kadar ustalıkla dizginledin."

Büyük İskandinav tanrılarından biri gibi, diye düşündü Mia edebi bir edayla. Sanki bir şimşek çakıp onu ikiye ayıracakmış gibi davranıyordu. Uzaktan bir gök gürültüsü duysa şaşırılmazdı.

Dikkatini tekrar elindeki konuya çekti. "Bunu bir Cheltenham trajedisine dönüştürmemize gerek yok. Kendi yolumuza gidebiliriz. Boşanmaya sadece sadakatsizlik ya da terk edilme durumlarında izin verilir.

."

Adam onun sözünü kesti. "Daha evleneli bir gün bile olmadan sadakatsizlik etmeyi mi *planlıyorsun?*"

Vander çenesini ayarladığında, rakibiyle kapışmak üzere olan bir boksör gibi görünüyordu. Bakışları onu yakıyordu ama Mia onun öfkesinin gözünü korkutmasına izin vermedi. İçgüdüsel olarak onun yumruklarının kıvrılabileceğini ama asla şiddete başvurmayacağını biliyordu.

"Tabii ki hayır, Vander. Fesih talebinde bulunabileceğimizi düşünmüştüm."

"Vander?"

Sesi onu kamçılardı. Bu korkunçtu, sadece korkunçtu. Bir an onu arkadaşlarının ona taktığı lakapla düşünürken, onun kendisinin kim olduğunu bile hatırlamadığını unutmuştu.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "mi tercih edersiniz? Elbette Majestelerini tercih edersiniz. Siz bir majestesiniz." Gevezelik ediyordu ama duracak gibi de görünmüyordu. "Annem yıllar önce öldü ve evli çiftlerin özel hayatlarında birbirlerine nasıl hitap ettikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçekten evli olduğumuzdan değil. Ben sadece ... Özür dilerim."

Elini saçlarının arasından geçirmeden önce bir anlık uğursuz bir sessizlik oldu. "Özür dilemesi gereken benim. Beni hazırlıksız yakaladınız. Yakın arkadaşlarım dışında kimse bana bu isimle hitap etmez."

Mia gülümsemeye zorlayarak, "Elbette," dedi. "Özür dilemenize gerek yok. Ve dediğim gibi, avukatım evliliğin sadece altı ay içinde feshedilebileceğinden oldukça emin. Herhangi bir şekilde yakınlaşmamıza hiç gerek yok." Retikülünden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Sana ilk yazdığım mektubu okumadığın sonucuna vardığımda başka bir açıklama hazırladım."

Kâğıdı ondan aldı ve göz gezdirdi. "Benimle altı aylığına evlenmek istiyorsun, daha sonra evlilik sona erecek. Ve ne evlilik sırasında ne de sonrasında hiçbir maddi destek beklemiyorsun."

"Evet, işte bu," dedi ses tonu parlaklaşarak. Artık anladığına göre öfkelenmeyi bırakabilirdi. Gözleri muhtemelen sevinçle dolacaktı.

Onun yerine ağzı sıkılaştı ve yavaşça, metodik bir şekilde mektubu parçalara ayırıp yere attı.

"Ne yapıyorsun sen?" Mia nefesini tuttu.

"Şapelde yaşadığımız o saçmalığı hayatımda sadece bir kez yaşamayı planlıyorum."

"Neden ?"

"Evlilik. İki insanın bir ömür boyu yakınlık içinde kalmaya zorlandığı bir mekanizma. Gerçek şu ki, teklifiniz bana bir aşk evliliğinin dünyada isteyeceğim en son şey olduğunu gösterdi."

"Ama-"

"Konuştuğumuz gibi, sen benim kendim için seçeceğim kişi değilsin," diye devam etti, bakışları onun yüzünden eski püskü elbisesine kayarken. "Ama her zaman babamın hatasını yapma ve sincapların fındık topladığı gibi sevgili toplayacak güzel bir kadınla evlenme ihtimalim vardı."

Mia yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bir yanı, aşk hikâyeleri yazan yanı, her erkeğin onu sevimsiz bulmadığına inanmak istiyordu. Sığ, naif tarafı.

Çenesini bir çentik yukarı kaldırdı. "Her ne olursa olsun, seninle evli kalmak istemiyorum. Siz sevgi dolu bir evlilik hayal etmiyor olabilirsiniz ama ben bir gün bunu umuyorum. Majesteleri." Son iki kelime biraz sert bir şekilde söylenmişti.

Bir kahkaha attı. "Bunu bana evlilik şantajı yapmadan önce düşünecektiniz Düşes. Görünüşe göre planınız size karşı döndü. Sanırım bu genellikle böyle olur."

Sözcükleri bulmaya çalışarak ona baktı. Adam ciddiydi. Onu evliliğin içinde tutmaya niyetliydi. "Lütfen," dedi, gerçekten korkmaya başlamıştı. "Bana kızgın olduğunu ve ben

Bunu hak ettiğimi biliyorum. Ama bu konuda makul olamaz mıyız? Zinanın kanıtını seve seve sunarım, böylece ikimiz de bu evliliği unutmakta özgür ."

"Annem hayatının son dönemini başka bir adamla, bu arada babanla, ülke ülke dolaşarak geçirdi." Öne doğru eğildi, sözleri kesik kesik ve öfkeliydi. "Ben ne deliyim ne de aciz. Karım benim çatım altında yaşayacak. Asla zina yapmayacak."

Mia derin bir nefes aldı. "Ama seninle birlikte yaşamak istemiyorum," açıkladı. "Bizi gerçekten evli olarak görmüyorum."

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Bizi yeni evlendiren papaz aynı fikirde olmazdı."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılabileceğini düşündü. "Beni yanında bile istemiyorsun. Bunun geçici bir anlaşma olması gerekiyordu!"

"Ama değil."

"Bunu kastetmiş olamazsın," dedi umutsuzca. "Eminim zaman içinde seveceğin başka bir kadınla tanışacaksın. Hatırladın mı? Bana bunun gerçekleşebileceğini söylemiştin ve haklısın."

"Evliliğimiz ne fark ?"

Adamın sesindeki acımasızlık onu tekrar etkiledi. Yemin etmesi için ona şantaj yaptığı düşünülürse, yeni kocasının sevgili edinmesine hakaret ettiğini iddia edemezdi.

"Artık bir metresin var mı?" diye fısıldadı.

Gözleri daha soğuk olamazdı. "Bu seni ilgilendirmez ve asla da . Yatağıma girdin, ama

güvenime girmedin." Dudakları kıvrıldı ama buna ancak bir şeytan gülümseme diyebilirdi. "Yılda dört gece, Düşes. Babamın mektubuna karşılık benden aldığınız şey buydu. Bunu kabul ettiniz. Gözden kaçırdığınız şey, bu dört gecenin hayatımızın geri kalanında her yıl yaşanacağı gerçeği."

Mia kanının kulaklarına hücum ettiğini duyabiliyordu. Her şey çok ama çok yanlış gitmişti. "Aramızda bir evlilik, gerçek bir evlilik asla yürümez," dedi, sesi yaşadığı şokun etkisiyle titriyordu.

Bir anda önünde durmuş, onu dikleştirmiş, elleriyle kollarının üst kısmını kadar sıkıca kavramıştı. "Yatağını yaptın ve yılda dört gece benimle yatmalısın. Bence bu bir varis sahibi olmamız için yeterli, sence de öyle değil mi? Benim ailem yedek bir çocukla uğraşmadı ama kardeşinin ölümünü göz önünde bulundurursak, belki de ilk çocuğumuzdan sonra denemeye devam etmeliyiz. Kahramanca, bilirsiniz. İsmimizin iyiliği için."

Kendine panik yapmamasını söyledi. "Ciddi olamazsın-"

Yine sözünü kesti. "Sen benim *karımsın*. Benim tek karım, Mia. Benimle altı aylık bir kira sözleşmesiyle evlenmiş olabilirsin ama ben seninle ömür boyu evlendim."

"Biz mantık evliliği yapıyoruz!"

"Hayır, . Bu ikimiz için de uygunsuz bir durum."

Üzerine bir korku dalgası çöktü. Vander'la evli kalamazdı.

Sonsuza kadar olmazdı. Aynı evde yaşayamazdı.

Hayır.

Onun ne düşündüğünü hissetmiş olmalıydı. "Burada, Rutherford Park'ta yaşayacaksın. Yeğenin de benimle yaşayacak. Ve"-

Öne doğru eğildi ve gözlerinde belirgin bir parlama vardı - "benden başka kimseyle yatmayacaksın."

"Anlamıyorsun!"

"Oh, ama anlıyorum. Deliliği çok iyi anlıyorum ve sizde de bir miktar şüpheleniyorum. Çocuklarımızın kırık bir yumurta gibi çatlak olup olmayacağı konusunda eşit oranlara sahip olduğumuzu söyleyebilirim. Yedek çocuk sahibi olmamız için bir başka neden daha var: En büyüğünün reşit olmadan önce evden uzaklaştırılması gerekebilir."

Kontrol altında tuttuğu hıçkırığı kırıldı ve kendini kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni!" Adam onu hemen serbest bıraktı ve kadın yanlara doğru koşarak aralarına ağır bir sandalye koydu.

"Gerçekten de geçici bir düşese sahip olmayı umursamayacağımı mı düşündün?" Vander kuşkuyla sordu.

"Evleneceğimiz birkaç ay boyunca ayrı yaşayacağımızı hayal etmiştim," dedi, parmaklarının baskısını hâlâ hissedebildiği kollarını ovuşturarak. "Charlie'yle birlikte Bavyera'ya *planladım* -planladım-."

"Anladığım kadarıyla eş olarak görevlerinizi yerine getirdiğinizi düşünmüyorsunuz. Muhtemelen fesih işe yaramazsa, dikkatsiz bir Bavyeralı'yı size zina kanıtı vermesi için kandıracaktınız?"

"Hayır! Eminim birine rüşvet verebilirim. Kendi paramla. Yazıyor olurdum," diye açıkladı. "Sen bilemezsin ama ben-"

"Eğer bana ya da vücudumun herhangi bir parçasına yönelik olarak yorumlanabilecek o içler acısı şiirlerden bir tane daha yazarsan," dedi Vander kesin bir ifadeyle, "sonuçlarından ben sorumlu olamam."

Mia'nın omurgasında öfke parladı ve kendini olabildiğince dikleştirdi. "Şiirim içler acısı değildi," diye karşılık verdi. "*Senin* hakkında tekrar bir dize yazacağımı düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun." "Ayrıca, artık şiir yazmıyorum" diye ekledi.

Vander şiddetli bir itiş kakışla aralarında duran sandalyeyi kenara itti ve ona doğru bir adım attı.

"Orada kal!" diye bağırdı. "Eğer bana herhangi bir şekilde zarar vermeye kalkarsan, seni *vururum!*"

Bu onun dikkatini çekti ve sert bir kahkaha attı. Ne kadar kibirli olduğunu bildiği halde yüzünün onu hâlâ etkilemesinden nefret ediyordu. Karmakarışık saçları ve derin alt dudağıyla çok güzeldi.

"Size önemli bir şey söylememe izin verin Düşes. Karım benimle yaşıyor."

"Hayır." Kelimeyi sert ama kibar bir şekilde söylemeyi başardı.

"*Hayır mı?*"

Sanırsınız ki hayatı boyunca kimse onu reddetmemiş.

"Hayır," diye , kendini bir papağan gibi hissederek. "Hayır, , sizinle yaşamayacağım, sizinle yemek yemeyeceğim ya da dört gece bile olsa sizinle yatmayacağım."

Onuncu Bölüm

FREDERIC HAKKINDA NOTLAR

~ *Flora, kalbinin Frederic'in olduğunu bilerek uyanır, melek gözlü ve ... bir şeylerin adamı.*

~ *"~~Önden~~ başkasını sevmeyeceğim," diye duyurur Mr. Mortimer'in avukatı.*

~ *Mirasından vazgeçmesini istemesi Flora'nın fedakâr yönüne hitap eder. "Pislik benim için hiçbir şey ifade etmiyor; sevgilimle bir kulübede yaşamak isterdim."*

~ *Mortimer'in avukatı Frederic'in İtalya'da bir sarayı olduğunu söylüyor. (Bu onun adını Federico yapar mı?) Frederic'in Bavyera'da bir yerde sarayı var. Ya da bir kale? Ugh.*

Frederic onu kollarının arasına alır, tutkuyla öper. Flora başının döndüğünü hisseder ('Flora hissediyor?') ve ince vücudu Saf Duyguların Gücü ile onun içinde sallanır. Yükseklerden bir meleğin (ölmüş annesinin) fısıltısıyla kendine gelen Flora'nın ince, narin eli Frederic'in yanağına vurur.

"Kendinizi unutmaya nasıl cüret edersiniz, Kont! Koşullarım zordu ama ruhum bir hanımefendinin ruhu!"

Vander şokun pençesindeydi. Kimse, Thorn bile ona bir şey söylememişti. Thorn'a emir verdiğiinden değil.

Ancak emir verdiği yerlerde sorgusuz sualsiz itaat edilmesine alışkındı.

O bir düktü.

Karısı bunun ne anlama geldiğinin farkında değil gibiydi. Mia'nın küçük bedeninin her santimi meydan okumayla kaskatı kesilmişti. Derin bir şaşkınlık duygusu Vander'ı derinden sarstı. Bir kez olsun gerçekten hata yapmış gibi görünüyordu. Rakibini hem hafife almış hem de yanlış anlamıştı.

"Neden geçici bir evlilik istedin ki?" diye sordu. "Madem bana bu kadar aşıktın, neden daha fazla zaman istemedin?"

"Yüzünü bile görmediğim on yılı aşkın bir süreden sonra, sana hala aşık olduğum için beni karın yapman için sana şantaj yapacağıma gerçekten inanıyor musun?"

Vander'in gözleri kısıldı ve vücudu kaskatı kesildi. Bu açıdan bakıldığında, varsayımı gerçekten de mantıksızdı.

Mia'nın sesi belirgin bir şekilde alaycı bir hal almıştı. "Peki ya 'dört gece' şartı? Sanırım bu benim hayranlığımı dizginlemek içindi. Bunu sen mi buldun, yoksa avukatın mı ekledi?"

"Benim," diye .

"Babam kendini çok beğenirdi, ama onun bile kendini senin kadar karşı konulmaz bulduğunu sanmıyorum!"

Vander aşağı yukarı nefesinin altında küfretti. "Anlaşılan evlilik teklifinizin ardındaki nedeni yanlış anlamışım," dedi.

Gözlerindeki alaycı ifade kayboldu. "Bu bir teklif değildi," diye itiraf etti. "Evlenmen için sana şantaj yaptım, ki bu çirkin bir iştir. Çaresiz olmasaydım bunu asla yapmazdım. Hiçbir namuslu kadın bunu yapmazdı." Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Yine de, yatağında dört gece geçirmek için ağır bir suç işleyeceğimi düşünme küstahlığına şaşırdığımı itiraf etmeliyim!"

Odadaki bir anlık sessizlik havayı cızırdattı.

Vander bir elini saçlarının arasından geçirerek, "Lanet olası aklımı kaybediyor olmalıyım. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Hırs için, para için ya da aşk için evlenmedin. Bana neden şantaj yaptın?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Zamanım var," dedi acımasızca.

"Terk edildim," diye kaçırdı Mia. "St. Ninian'daki mihrapta. Tam olarak mihrapta değil, çünkü ben girişte bekliyordum, ama diğer herkes kilisedeydi."

Bu beklenmedik bir şeydi. "Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir ay önce. Evlenmek *zorunda kaldım*. Ben- ben bir anneyim." Durdu.

Vander dondu kaldı. Mia'nın göğsünün kabarık olmasına şaşmamalı. *Bir çocuk taşıyordu*. Thorn'un çocuğunu taşıdığı için India da öyle görünüyordu.

Gözleri büyüdü. "O tür bir anne değil!"

"Beni aptal mı sayıyorsunuz Düşes?" Vander sordu. "Şeklinizi yeterince iyi görebiliyorum. Dört ay sonra beliniz genişlediğinde bana ne diyeceksiniz? Şimdiye kadar olduğundan daha da fazla," diye ekledi, bunun kaba olduğunu biliyordu ama dilini kontrol edemiyordu.

Mia'nın ağzı titredi ve bir suçluluk duygusu hissetti. "Ben bir çocuk taşımiyorum," diye tekrarladi. "Yine de önemli olan her açıdan yeğenimin annesiyim ve doğumundan beri de öyleyim. Charles Wallace Carrington, yeğenim, avukatınızın bahsettiği çocuk. Kardeşimin vasiyetinde, ancak vasiyetin kanıtlanmasından sonraki bir yıl içinde değerli bir adamla evlenirsem onun vasisi olarak kalacağım belirtilmişti. John öldüğünde nişanlıydım, dolayısıyla bu bir sorun teşkil etmedi. Ben yastan çıkana kadar bekledik ama o benimle evlenmek yerine ülkeden kaçtı."

Vander kaşlarını çattı. "Anladığım kadarıyla evlenmediğiniz takdirde vasilik Sör Richard Magruder'a geri dönüyor?"

Başını salladı. "Ne yazık ki Sör Richard artık evde hoş karşılanmayacağımı açıkça belirtti ve Charles Wallace'ı -Charlie'yi- geride bırakmak zorunda kalacaktım." Mia'nın sesi ilk kez titredi. "Bunun olmasına izin veremezdim. Üstelik Sör Richard pervasızca dava açıyor ve yeğenimin mirasını har vurup harman savuracak. Son bir yıl içinde miras adına üç ayrı dava açtı."

Lanet olsun. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Terk edilmiş ve çaresiz Mia elindeki tek aracı kullandı: babasının hain mektubu. Vander bir küfür daha savurdu. "Demek bana bir mektupla geldin.

Altı aylığına evlenme teklif etti, ben de hemen ateşe ."

"Avukatım, tüm detayları önceden bilerseniz -Sör Richard'ın sizi dava edeceğinin neredeyse kesin olduğu gerçeğini- beni geçici ya da başka bir şekilde düşes yapmaya daha da isteksiz olacağınızı düşündü."

Vander'in zihninin gerilerinde bir yerde, kanının içinde bir nabız atıyordu ve bunun ne olduğunu biliyordu. Karısı evlenmek üzere nişanlanmıştı.

Başka bir adama.

Bu duyguyu mantıklı bir şekilde değerlendirmek için bir an durdu. Sahiplenme değildi. Birkaç gün önce Mia'nın varlığından bile haberi yoktu. Bu tam olarak doğru değildi: Yıllar öncesinden onunla ilgili net anıları vardı ama evlendiğini duysa kesinlikle kılını bile kıpırdatmazdı.

Sahiplenme değil. Şehvet hissediyordu, hepsi bu. Baştan çıkarıcı kıvrımları ve buruşuk altın rengi saçlarıyla küçük karısını arzuluyordu.

Karısı olduğu gerçeğiyle ilgili bir şey olmalı. Bu her şeyi değiştirdi. Eşlerinin sadakatsiz olduğunu düşündüklerinde deliye dönen, akli başında adamlar görmüştü.

Tatmin olan Vander bu duyguyu uygun bir bölmeye kaldırdı. Bir gün Mia'yı götürecekti, dört gece ya da daha uzun bir süre için.

Onu, ikinci bir eş bulmak için gerekli olan maskaralığa katlanmaya niyeti olmadığına ikna etmesi gerekiyordu, özellikle de boşanmanın itibarını daha da karartacağını düşünürsek

ve süreci daha da zorlaştıracaktı. Mia yeterince iyiydi ve zina yaptığı gerekçesiyle kendisini terk etmesine ve ailesinin adını bir skandalla daha lekelemesine izin verirse lanetlenirdi.

Artık onun zayıflığını biliyordu ve bunu kullanmaktan çekinmiyordu. "Görünüşe göre artık Charles Wallace'ın vasisi benim," diye belirtti.

"Bu birlikte yaşamak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor!"

Ona gülümsedi. "Charles Wallace benimle yaşayacak."

Gerçekliğin içine batışını izledi. Savaş kazanılmıştı.

Tamam.

"Karşılığında," diye devam etti, "Sör Richard'a Beni mirası çalmak ve diğer suçlamalarla mahkemeye verdiği. Yeğeninizi kendi oğlum gibi yetiştireceğim. Charles Wallace reşit olana kadar Carrington mülkünün değerini iki katına çıkarmaya çalışacağım."

"Berbat bir düşes olurdum," diye bağırdı. "Bak nasıl giyiniyorum."

Omuz silkti. "Tam olarak *à la mode* değil ama umurumda değil." "Toplumun umurunda olacak!"

"Ben sosyeteye girmem."

Panik Mia'nın kemiklerine işliyor, onu içten içe üşütüyordu. Vander ciddiye. Kendi kurduğu bir tuzağa yakalanmıştı.

Ayağa kalktı ve tembel bir yürüyüşle ona doğru ilerledi. "Tek olan bir varis ve onu da senin bedeninden alacağım."

"Hayır, yapmayacaksın!" Mia bu acayip derecede kaba ifade karşısında sinirlenerek tersledi. "Ben senin karın değilim, gerçekten değilim."

"Evet, ."

Adamın aklında ne olduğunu biliyordu. Onu öpecekti. Bir keresinde Edward onu uzun dakikalar boyunca öpmüştü ve sonrasında Mia her tarafının kızardığını ve midesinin bulandığını hissetmişti. Edward gülmüş, onu bir kenara bırakmış ve, "Seni mihraba götürmeden önce benim ölümüm olacaksın," demişti.

Hatırası içini sızlattı. Aptal Edward ve onun aptal vaatleri.

Elbette, Vander başını eğdi ve zorla ağzına girdi -ya da belki de şaşkınlık dudaklarını ayırmasına neden oldu. Öpücüğü aç, saygısız ve çiğdi.

Mücadele etmeli. Ona vurmali. Ayağına vurmali ya da dudağını ısırmalı.

herhangi biri.

Hepsini.

Ama onun yerine ağzı açıldı ve başı öne eğildi. Kolları adamın boynuna dolanırken, adamın elleri kadının kalçalarında sıkılaştı. Bir sarsıntıyla vücutlarını bir araya getirdi.

Mia bir sızının geçtiğini hissetti, bal kadar yavaş ve iki kat daha tatlıydı.

Vander'ın elleri aşağı kayarak onun poposunu yuvarladı. Onu daha yakına çekti ve kalçalarını onunkilere dayadı. Kızın nefesi boğazında düğümlendi.

Adam geri çekildiğinde kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve adamın yüzünün hiç etkilenmediğini gördü. "Söz konusu kadınlar olduğunda içgüdülerim her zaman iyidir," dedi ona, sesi iki domuz yavrusu için pazarlık yapan bir çiftçi kadar muzafferdi.

"Ne?"

"Sikime karşı kıpırdanman hoşuma gitti."

Mia'nın ağız bir karış açık kaldı ve içindeki tüm boğucu sıcaklık boşaldı. "Bunu bana sen mi söyledin?"

"Ben yaptım." Vander onun bakışlarını tuttu. "Neden olmasın ki? Bizimle ilgili iyi olan şey, kibar konuşmanın aptalca saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda olmamamız. Dürüst olabiliriz. Sana süründüğümde vücudunda hiçbir sürpriz yoktu."

Mia'nın yanaklarına tekrar sıcaklık yayıldı.

Omuz silkti. "Merak ediyorsan söyleyeyim, ben bakire değilim." Mia konuşamıyordu bile.

Vander ise her geçen saniye gözle görülür bir şekilde daha neşeli oluyordu. Eğildi ve kızın kulağına fısıldadı: "Şu çirkin elbiseyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Karnımın büyük, göğüslerimin lahana olduğunu ve sadaka kutusu olduğumu düşünüyorsun!" diye karşılık verdi. Adam ağızını açtı ve kadın ona ağızını kapatan bir bakış attı. "Beni istemiyorsun. Şimdi yalan söylemeye başlama. Az önce birbirimize karşı dürüst olacağımızı söyledin."

"Seni istiyorum," diye tekrarladı Vander, sesi sinirli çıkıyordu. Kadın onu durduramadan Vander onu tekrar kendine çekti ve kollarıyla, kokusuyla ve gücüyle sardı.

Sorun şuydu ki, adam onu öperken, kadının zihni alacakaranlıkta kaybolan güneş gibi kararıyordu. Düşünmeyi bıraktı, çünkü adam onun tadına bakıyordu ... ya da tam tersi.

Ellerinden biri tamamen uygunsuz bir şekilde kızın poposunu kapattı ve kızın daha da yaklaşmasını sağladı. Diğeri ise dilinin dilediğini yapabilmesi için başını tutuyordu. Beyni kapandı ve gece oldu, kafasının içi loş ve karanlıktı.

Kolu onu daha yükseğe kaldırdı ve tekrar ona sürtünmeye başladı. İnledi ve sadece kendi dudaklarından çıkan bu ses onu akıl sağlığına geri getirdi. Geri çekildi ve titreyen elini ağzına götürdü.

"Bu mümkün olan en iyi evlilik," dedi Vander. "Ve seni istemediğimden şikâyet edemezsin, çünkü kanıtlar ."

Sesi artık sakın değildi; sertti. İpek pantolonu, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi nden gerilmişti. Bu görüntü kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

"Seninle evli olmak istemiyorum," dedi bir kez daha, sesi bir cam parçası gibi çatlak çıkıyordu.

"Bu artık senin ayrıcalığın değil," diye yanıtladı Vander. Adam pozisyonunu değiştirdi ve yüzünü buruşturdu; kadın kendini durduramadan tekrar *oraya* baktı. Adam kendini ayarlıyordu.

şimdiye kadar gördüğü en erotik şeydi. Çok şey gördüğünden değil. Ya da herhangi bir şey, gerçekten.

Mia bir adım geriye düştü, sonra bir adım daha. Uzaklaşmak zorundaydı. "Seni istediğime inanıyor musun?" diye sordu.

"İnandığım şey," dedi gerçeği ağzından kaçırarak, "senin ulaşabildiği her kadını arzulayan erkeklerden biri olduğun. Hayatımız boyunca sana sadık kalacağımı düşünüyorsun."

Gözlerinden vahşi ve ilkel bir şey geçti. "yle olsa iyi olur."

"Ama Londra'da dolaşıp istediğin kişiyle yatacaksın, mi? Ben sadece anlaşmayı net bir şekilde anlamak istiyorum. Sevgililer edinebilir ve ne yapabilirsin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer yle ."

"Ben tüm hayatımı beni şişman ve çirkin bulan biriyle geçirirken." Kendini onun gözleriyle buluşmaya zorladı. "Belki sana gerçekten aşık olsaydım, kendimi minnettar sayardım. Ya da düşes olmak gibi bir hırsım olsaydı. Ama biliyor musun Vander? Kendimi minnettar hissetmiyorum. Şanslı hissetmiyorum."

Ağzı gerildi.

"Sanırım dışarıda benim hakkımda böyle düşünmeyen biri olabilir. Nişanlım Edward benden *hoşlanıyordu*."

Büyük bir hıçkırık , ama onu geri bastırdı.

"Ama şimdi beni ben olduğum için sevecek birini asla bulamayacağım, çünkü beni cezalandırmak isteyecek kadar öfkeliyim."

Adam konuşmaya başladı ama kadın başını salladı. "İnkâr zahmet etme. Beni cezalandırdığın için mutlusun; bunu yüzünde görebiliyorum. Ama ben bunu hak etmiyorum. Hak etmiyorum."

"Seni cezalandırmıyorum," dedi sabırsızca. "Lanet , seni arzuladığım da yeterince kanıtın olduğunu sanıyordum. Her zaman bu kadar dramatik misin?"

"Hayır," dedi titreyerek. "Sadece kendimi babamın günahları yüzünden cezalandırılırken bulduğumda."

Yüzü dondu.

Mia haklı olduğunun kanıtı karşısında zafer kazanmış gibi bile hissetmiyordu. "Hiçbir zaman aşık olma şansım olmadığını görebilirsin," diye bağırdı. "Bunu benden alabilirsin. Ama sana sadakatsizlik edip etmediğimi asla bilemeyeceksin. Asla!"

Vander'in yanıtı küfür gibiydi.

"Hâlâ ben varken, o alçak düşesinle geçireceğin dört gecenin tadını çıkarsan iyi edersin," diye ekledi, "çünkü bir gün

bana saygı duyan bir adam."

"Sana saygı duyuyor mu?" Gözleri onun vücudunu taradı. "Bu ona seninle *neden* evlendiğimi ve *nasıl* evlendiğimizi asla söylemeyeceğin anlamına mı geliyor? Çünkü bunu öğrendikten sonra size saygı duymayacaktır Düşes."

Hıçkırık o kadar sert bastırdı ki Mia artık onu bastıramadı. Adam haklıydı. "Odama gidiyorum," demeyi başardı ve gözyaşlarından kör olmuş bir halde kapıya doğru koştu.

Tam ona ulaşmışken yakaladı ve etrafında döndürdü.

"Hayır!" dedi küçük bir çığlıkla. "Uzak dur benden."

"Sana saygı duyuyorum," dedi sert bir sesle. "Yeğenin için yapman gerekeni yaptın ve her dürüst insan buna saygı duyar."

"Uzaklaş," diye nefes nefese kaldı. "beni." Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu ve bu süslü bir ağlama değildi. Bir kadını parçalayan türden bir hıçkırıktı. Güzel olmadığı, sevilmediği ve hatta saygı bile görmediği hatırlatıldıktan sonra gelen türden.

Onu tekrar itti ve bu sefer geri çekildi, yüzünde çaresiz bir ifade vardı, babasının her kadın sorunu yaşadığında takındığı ifadenin aynısı. Örneğin, babası şiirini paylaşarak onun ilk yılını mahvettiğinde.

Mia başka bir şey söylemeden kapıyı kırarak açtı ve Vander'in uşağını görmezden gelerek merdivenlerden yukarı koştu. Ağzında tuzlu gözyaşları vardı ve bir mendile ihtiyacı vardı... on mendile.

Bir an sonra yatağına uzanmış, başının üzerinde iki yastık, ağabeyi ve babası öldüğünde olduğu gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. O lanet vasiyetin şartlarını öğrendiğinden beri.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı kardeşi John'a.

"Nasıl olur da

. . . nasıl ?"

John'la konuşmak bazen işleri kolaylaştırıyordu ama bu sefer değil. John'dan nefret etmek istemiyordu. Kardeşini sevmiştir. Her evin reisinin bir erkek olması gerektiğine olan inancıyla sinir bozucu olsa da onun anısını seviyordu.

Kendini savunmak için orada değildi.

Ve yine de: "Senden nefret ediyorum," dedi yine, sesi çatlayarak.

Kocas, kadının bir çocuk taşıyacak kadar tombul olduğunu düşündüğü için aletini sertleştirebilme becerisi konusunda kendini beğenmişti.

Bu kez yastığına "Senden nefret ediyorum" diye fısıldadığında iki şeyin farkındaydı: Birincisi, artık ölü kardeşine hitap etmiyordu.

İkincisi ise yalan söylüyor olmasıydı.

Vander'dan nefret ediyordu. Ama o açgözlü öpücüklerden ve kendisini şehvetli ve değerli hissettirmelerinden nefret etmiyordu.

O bir aptaldı.

Bir kez onun büyüüne kapılacak kadar aptaldı. Kendinden nefret ediyordu.

Bu doğrudu.

On Birinci Bölüm

VASİYET SAHNESİ ÜZERİNE NOTLAR

Bayan Flora Percival, kendisine bir servet miras kaldığını söyleyen avukatı inançsızlıkla dinledi.

"Efendim," dedi, "ben zavallı bir genç kızım ve ... (bir şey)"

Avukat alnını silerek, "Bayan Percival, artık İngiltere'nin en zengin genç hanımlarından birisiniz," dedi. "Ama sizi uyarmak zorundayım: Bu vasiyetnamenin şartlarına göre, parayı kimseye veremezsiniz. Kendiniz için harcamak zorundasınız."

"Bu çok kafa karıştırıcı bir şart," diye cevap verdi Flora, güzel kaşlarını çatarak.

"Müvekkilim sizi aylarca uzaktan izledi. Parasını mükemmel karakterli, asil tavırlı ve aristokrat duruşlu genç bir kadına bırakmaya karar vermişti."

"Büyükbabam bir konttu," diye itiraf etti Flora. "Annem yoksul bir kemancıya aşık olunca ailesi onu evlatlıktan reddetti."

Avukat başıyla onayladı. "Söyünüzden—gelen miras duruşunuza da yansımış. Mayfair'de mobilyalı bir şehir evi satın alma cüretini gösterdim. Ayrıca dört beyaz at tarafından çekilecek, altın işlemeli bir araba sipariş ettim."

(Altın mine var ~Altınla boyanmış mı? mı?)

Vander başını Mia'nın yatak odasının kapısına yasladı. Kalbi kırılmış gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Lanet olsun, hala ona aşık değildi. Belli ki öyleydi. Kollarında hızla yanan ve tüketen bir alev gibi patlayan bir kadını daha önce hiç öpmemişti. Onu koltuğa itip o çirkin elbiseyi üzerinden yırtıp atmamak için kendini kontrol etmesi gerekmişti.

Şu anda bile kapının diğer tarafında onun hıçkırıklarını duyarken, vücudunun alt yarısına kan hücum ediyordu.

Onu daha iyi hissettirebilirdi.

Hayır, kendini beğenmiş bir aptal olduğuna inanıyordu. Gerçekten de onun korkak olduğunu söylemiş miydi? Bunu söylediğini hatırlayamıyordu. Öfke anında, kastetmediği şeyler söyleme eğilimindeydi, tıpkı kalın elbisesinin göğüslerinin altında toplandığını görmek için aşağıya bakıp tombul olduğunu söylediği zaman olduğu gibi. Bir kadının nasıl bir vücuda sahip olduğu hiçbir zaman umurunda olmamıştı. Sadece vücutlarını beğenirdi.

Cehennem.

Kendini yeniden ayarlamak zorunda kaldı. Öpüşmeleri belinde bir orman yangını başlatmıştı. Yuvarlak göğüsler, kıvrımlı kalçalar, sıcak bir ten, tatlı bir ağız, ıslak... kadının ıslak olduğunu umuyordu.

Dudaklarına gelen istemsiz inilti, soğuk bir su sıçraması gibiydi. Ne halt ediyordu böyle? Doğruldu ve aşağıya döndü.

Kayıtta Nottle'a eşinin yeğenini almak üzere Carrington House'a gideceğini bildiriyor ve hizmetçiye akşama kadar çocuk odasını düzene sokması talimatını vermesini söylüyordu.

Şaşkınlıkla uşağının yüzü buruştu. Değişiklik hafifti ama belirgindi. Vander sorgulayıcı bir kaş kaldırdı.

Nottle sesini alçaltarak, "Anladığım kadarıyla çocuk deforme olmuş," dedi. "Köyde bazılarının onun midesinin nasıl döndüğünü söylediğini duydum. Bir bacağı çok palet gibi. Amfibi." Gözle görülür bir şekilde ürperdi.

Vander arabasının gelmesini beklerken bu yeni bilgiyi düşündü. Bu kesinlikle Mia'nın çaresizliğini açıklığa kavuşturuyordu. Mia'nın sadece rahatsız edici derecede eksik bir çocuğu değil, herhangi bir çocuğu korumak için savaşıacağından oldukça emindi. Ama çocuğun deformasyonu muhtemelen paniğini artırmıştı.

Dahası, gelmeyen nişanlısı için de bir mazeret oluşturuyordu. Mia'nın çirkin kıyafetlerini ve çekingen tavrını gören bir adamın onu alaşağı etmesini pek olası bulmuyordu. Ama şimdi bir de alçak adamın sakat bir çocuk yetiştirmenin sorumluluğunu kaldıramamış olma ihtimali vardı.

Kendini biraz rahatsız hissederek araca bindi. Okulda iki parmağı olmayan bir çocuk vardı; diğer çocuklar da

ona karşı acımasızdı. Vander ve Thorn hiç katılmamıştı ve aslında özellikle hırçın davranan birkaç dördüncü sınıf öğrencisini dövmüşlerdi.

Ama kendine yalan söyleyip Thorn'la bu konuda iyi niyetli olduklarını iddia edemezdi. Çocuk bir kriket sopasını doğru düzgün kullanamıyordu ve bu yüzden onu yalnız bıraktılar.

Vander Carrington Evi'ne vardığında Mia'nın uşağı onu karşılamak için evden çıktı. "Benim adım, Majesteleri, Bay Gaunt." Sanki bir yanıt bekliyormuş gibi durakladı, muhtemelen erikli puding gibi yuvarlak olmasıyla ilgiliydi.

Vander başıyla onayladı ve ceketini uzattı. Adamla adının uyumsuzluğu hakkında laf dalaşına girmeyi, geçmişte kırıldığı belli olan burnu hakkında yorum yapmaktan daha fazla umursamadı. Gaunt bir lordun evindeki uşağa benzemiyordu ama bu onu ilgilendirmiyordu.

Kâhya, "Evliliğiniz için ev halkının tebriklerini iletebilir miyim?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," dedi Vander. "Sör Richard'la konuşmak istiyorum."

Sör Richard Magruder, iki yüzyıldır moda olmayan bir tarzda, ince şeklinde kesilmiş sakalı zayıf bir adamdı. Vander onunla ilgili her şeyden anında hoşlanmamıştı: gözlerindeki kurnaz bakış, saçlarının kıvrılma şekli, botlarının pırıl pırıl parlayan yüzeyi.

"Majesteleri, sizi Carrington House'da ağırlamaktan memnuniyet duyuyorum," dedi adam, masanın artık Vander'a ait olduğunu kabul etmeyen misafirperver bir havayla büyük bir masanın arkasından çıkarak.

Vander eğildi ve Sör Richard'ın eğilip kalışını izledi, eğilirken sağ eliyle fazladan birkaç hareket yapıyordu, Elizabeth döneminden kalma sakalıyla birlikte kendini geçmişte yaşıyor gibi hissettiğini gösteriyordu. Kısacası kraliçenin bir hizmetkârıydı.

Vander bir sandalyeye doğru yürüyüp içine çökmeden önce zar zor doğruldu. "Bildiğiniz gibi, Bayan Carrington artık benim düşesim."

Efendim Richard oturmuş kendisi düzgünce ve bastırılmış onun dizlerini birleştirdi. "Size en içten tebriklerimi sunuyorum," dedi, yüzü mutlulukla doluydu, sanki bir dava açmanın eşiğinde değilmiş gibi. Vander'in avukatı davanın tam olarak neyi iddia edeceğini bilmiyor gibiydi ama Sir Richard mahkemeyi kişisel yürütmek için kullanmasıyla ünlüydü. Pindar Ahırları'ndan satın aldığı bir at yüzünden Vander'a dava açmıştı ama bu dava avukatlarının bürolarından öteye geçmemişti.

Bir süre sonra Sör Richard, "Bana bakın Dük, hâlâ birkaç yıl önceki dava için üzölmüyorsunuz, değil mi? Atın sarkık kulaklarının onun Matador'un ürünü olamayacağı anlamına geldiğı konusunda ısrar eden ahır ustam beni yanılttı. Yanılmıştı ve ben de ahırınız tarafından sunulan kanıtları tamamen kabul ettim."

Vander cevap verme zahmetine girmedi. Sir Richard, Pindar Ahırları'ndan bir atın sahte evraklarla geldiğini iddia etmiş, Vander'in avukatları da bu iddiayı derhal çürötmüştü.

Şimdi Sör Richard, sarkık kulaklar ve safkan atlar hakkında konuşmaya başladı ve bir eşek olduğunu kanıtlamaktan başka bir şey yapmadı.

Vander sonunda, "Davanız anlamsız," diyerek onun sözünü kesti, "ve karşı koymak bana elli pounddan fazlasına mal oldu."

Sir Richard, haksız uygulamaların yaygınlığı ve bir erkeğin garanti ihlali hakkı hakkında saçmaladı.

Vander tekrar sözünü kesti. "Avukatım bana, Bayan Carrington'la evliliğimden ve genç Lord Carrington'ın vasiliğini üstlenmemden kaynaklanan başka bir dava açmayı düşündüğünüzü söyledi."

Sör Richard'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Majesteleri, eminim ikimiz de Bayan Carrington'la -başka bir adam tarafından terk edildikten sadece bir ay sonra- on birinci saatte yaptığınız evliliğin, tesadüfi olmayan bir şekilde kendi mülkünüzle yan yana uzanan vasimin mülkünü almanızı sağlamak için bir araya getirildiğini biliyoruz."

Vander, "Aslında bu benim gerekçelerimin bir parçası değildi," dedi.

Sör Richard alay etti. "dürüst olalım mı Dük? Bu kadınla, size ait olmayan bir mülkü ele geçirmek için evlendiniz ve bunun için sizi suçlamıyorum. Ancak bir tazminat ödenmesi gerektiğini de anlamalısınız. Bu evde yaşamayı ve toprakların tadını en az on yıl, vasimin zayıf sağlığı göz önüne alındığında büyük olasılıkla daha uzun süre çıkarmayı umuyordum. Tesadüfe bakın ki benim arazilerim de buranın doğusundaki araziye bitişik."

Vander onun bir düke göre kaba saba biri olduğunu biliyordu. Doğrudan çocukluğundan gelen bir karanlığı vardı, babasının zihninin sadece kaotik değil, aynı zamanda tehlikeli olduğu konusunda onu uyarıcı bir içgüdüden beslenmişti.

Bu içgüdü onu Sör Richard'ı bir kurtçuk gibi ezmeye itiyordu. Bacaklarını gerdi, durumu düşündü ve

odadaki sessizlik giderek artıyordu. Vander'ın ona ödeme yapmasına imkân yoktu.

Asıl soru, Sör Richard'ı şimdi mi dövmesi gerektiği yoksa kışının üstü kapalı dava tehdidini yerine getirip getirmeyeceğini görmek için beklemesi mi gerektiği idi.

Beklemenin daha iyi olacağına karar vererek Sör Richard'ın titizlikle bakımlı yüzüne baktı. Adam korkmamış görünüyordu, bu da ilginçti. Belki de düzgün bir meydan okuma sunacak kadar dövüşmeyi biliyordu.

Büyük olasılıkla lord hazretleri, güzel bastonunun içine gizlenmiş yaylı hançerin kendisini koruyacağı yanılsamasına kapılmıştı.

"Sana hiçbir şey ödemeyeceğim," dedi Vander. Sessizce kendini tebrik ettiğini de ekledi; ses tonunu dengede tutmayı başarmıştı.

Sör Richard kaşlarını bir noktaya kadar düzeltmişti, bu nedenle şaşkınlık -korkmuş ya da başka türlü- onu Vander'ın bir zamanlar çocukken sahip olduğu evcil bir fareye benzetiyordu. "Emin misiniz, ? Eminim farkındasınızdır, Berkshire'da size karşı bir dava açacağım." Sulh hâkiminin cebinde olduğunu belli edecek kadar uzun bir süre durakladı.

Vander doğru hatırlıyorsa, Saygıdeğer Bay Roach yaklaşık on beş yıldır sulh yargıcı olarak görev yapıyordu. Vander'ın içindeki canavar, o dönemde muhtemelen kötü muameleye maruz kalmış pek çok insanı düşünerek usulca hırladı.

Sör Richard sadece dünyanın kendisine borçlu olduğunu düşünen ve yasalara karşı pervasızca saygısızlık eden bir adam değildi.

O bir caniydi, bir adamın kaburgalarının arasına bir hançer sokacak ve hiç rahatsız olmadan operaya devam edecek türden biriydi.

Vander sanki Sör Richard'ın tehdidini gerçekten düşünüyormuş gibi başını salladı. Elbette onu öldürebilirdi, ama bu dağınık, verimsiz ve belaya yol açabilecek bir şeydi. Dükler bile kendilerini yargıç, jüri ve özellikle de cellat yapmaya teşvik edilmezdi.

Ve vicdanı zaman zaman ona bu üç rolü oynamaya hakkı olmadığını hatırlatıyordu.

"İkimiz de mahkemelerden uzak durmanın en iyisi olacağını biliyoruz," diye ekledi Sör Richard, sesi güvenle yağlanmıştı. "Mia harika bir güzel olsaydı durum farklı olabilirdi; ilk görüşte Aşk Tanrısı'nın okuna hedef olduğunu iddia edebilirdin." Sessizce kıkırdadı. "Ama sınırlı cazibesi ve ailenizin skandalları göz önüne alındığında ..."

İşte bu oldu. Vander onu öldürecekti. Sadece zaman meselesiydi. Öne doğru eğildi, vücudunun tasmalı gücünü bir silah gibi kullandı. "Eğer karımın adı bir daha ağzınızdan çıkarsa çok kızarım Sör Richard."

O saçma sapan sivri kaşlarından biri yine kalktı. "Sadakatinizi alkışlıyorum. Ailenizde çok nadir bulunan bir özellik."

Adamın ölmek gibi bir arzusu vardı.

Ve Vander şantajı uğramaktan bıkmıştı. "Bugün bu evden gitmeni istiyorum." Öfkesini tamamen kontrol edebildiğini fark etmek iyi gelmişti. Mia'yla neredeyse bir deli gibi böğürmeye başladığı birkaç an olmuştu ama burada gerçek bir sansarla karşı karşıyaydı ve yarı kurulu bir tabanca gibi patlamak gibi bir tehlikesi yoktu.

"Bugün sana karşı dava açacağım," diye tısladı Sör Richard. "Adınızı dillere pelesenk edeceğim, zaten öyle değil. Ne de olsa,

Evliliğiniz ensest değil mi? Durun, anneniz gelininizin babasıyla evli değildi."

"Kendi ayaklarınızla mı gideceksiniz Sör Richard, yoksa adamlarımdan biri mi yardım edecek?"

Sör Richard ayağa kalktı ve şöminenin yanına giderek bir süre sessiz kaldı. Müzik kutusundaki bir porselen figürü gibi düzgün bir şekilde arkasını döndüğünde, sesinde çekici bir tını ile, "Yanlış bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum, Majesteleri," dedi.

"mi?"

"Ben sadece, beni mirastan mahrum bırakmayı amaçlayan bir evlilikle bana verdiğiniz zararın telafi edilmesini istiyorum."

Vander ona, "Dediğim gibi, evliliğim Carrington malikanesi yapılmadı," diye hatırlattı.

"Aşık olduğunu mu ?"

"Neden ya da kiminle evlendiğim sizi ilgilendirmedeği gibi, mahkemeleri de ilgilendirmez." Vander ayağa kalktı.

"Bu artık benim işim." Sör Richard'ın yüzü karardı. Elizabeth dönemindeki havasını kaybetmiş ve bir kemirgen gibi görünmeye başlamıştı. "Mülkümü çalışıyorsunuz. Gerçekten koymayacağımı mı sandınız? Anahtarları gülümseyerek teslim edeceğimi mi sandınız?"

"Gülümseme olmadan da yapabilirim." Vander ilerledi ve Sör Richard'ın bastonunu nasıl parmakladığına dikkat etti. Keşke bir bıçak çıkarsaydı da Vander onun canına okumakta tamamen haklı olsaydı.

Ama önce Sör Richard'ın saldırması gerekiyordu; Vander kendini savunma dışında yumruklaşmayı bırakmıştı.

"Herkes öğrenecek!" Sör Richard tizleşmeye başlamıştı. "Aileniz arasındaki utanç verici ilişkiler göz önüne alındığında, kibar toplumdaki herhangi birinin çirkin karınızı tanıyacağını düşünüyor musunuz?"

Vander'in yumruğu sıkılaştı ve göğsünde bir sevinç dalgası belirdi. Dayağı hak eden bir adam varsa, o da Sör Richard'dı.

Adam bir adım geri çekildi ve cicili bicili hançerini çıkardı. "Dokunma bana!" diye bağırdı. "Seni saldırı ve darptan dava edeceğim. Ve tüm dünyaya sırf gerçeği söyleyecek kadar cesur olduğum için bana saldırdığınızı söyleyeceğim: Bir yetimin mirasını çalmak için şişman bir şebboyla evlendiniz."

Bir saniye sonra cicili bicili hançer Vander'ın elindeydi ve sahibinin boğazına dayanmıştı.

Vander, "Az önce beni rahatsız eden pek çok şey söylediniz," dedi.

"Hizmetkârlarım burada olduğunuzu biliyor," diye soludu Sör Richard. "Beni öldüremezsiniz."

"Öyle bir planım yok. Tabii yalvarırcasına bir özür dilemeyi ihmal etmezseniz. Karım çok hoş, zeki bir kadındır. Bir erkeğin yatağında bulmayı arzulayacağı türden kıvrımlara sahip. Onunla evlenmeyi ilk isteyen ben olmayabilirim ama bunu başaran benim." Tüm şaşkınlığına rağmen, her kelimesinde ciddi olduğunu fark etti.

Sör Richard'ın gözleri kısıldı. Sefil herif, iğrenç ve alakasız bir karşılık bulmaya çalışıyordu. Vander onu susturmak için kendi hançeriyle delik deşik etmeyi düşündü ama hançerler korkaklar içindi. Hançeri odanın öbür ucuna fırlattı ve kapıya saplanıp titreyerek orada kaldı.

Sör Richard çenesine aldığı tek bir darbenin ardından bir un çuvalı gibi yere yığıldı. Vander botuyla onu dürttü. Adamın kafası bir tarafa yuvarlandı; yaşıyordu ama duyarsızdı. Memnun olan Vander hizmetkârların ziline doğru yürüdü ve yardım çağırmak için zili çaldı.

Gaunt birkaç dakika içinde ortaya çıktı. Hızlı bir bakışla durumu değerlendirdi ve şöyle dedi: "Aman Tanrım. Sör Richard düşüp başını yaralamış gibi görünüyor."

Vander omuz silkti. "Onun gibi bir şey. Bir uşak onu arabaya bindirsin. Kendi evinde iyileşebilir."

"Taşradaki malikanesine mi yoksa şehirdeki evine mi gönderilmesini tercih edersiniz?"

"Malikanesi nerede?"

"Buranın hemen doğusundan geçiyor."

"Doğru," dedi Vander, Sör Richard'ın söylediklerini hatırlayarak. "Squire Bevington'a ne oldu? Ailesi nesillerdir o topraklardaydı."

"Sanırım Sör Richard, silahtar Bevington'ın mülkünü, silahtar aleyhine açtığı bir saldırı ve darp davasının kısmi ödemesi olarak aldı." Gaunt ayak parmağını Sör Richard'ın kaburgalarına hiç de nazik olmayan bir şekilde soktu. "Bilinci yerinde değil gibi görünüyor."

Vander, Gentleman Jackson'ın salonunda düzenli olarak boks yapardı. Birinin çenesine sertçe vurduğunda, maç biterdi.

"Saldırı mı?"

"Efendi Bevington, Sör Richard'ın kızına müdahale ettiği izlenimine kapılmıştı," dedi kahya, yüzü ifadesiz bir şekilde. "Ne yazık ki, mahkemede genç adamın

Hanımfendi, Sör Richard'ın kendisine sarkıntılık eden ve böylece babasının saldırısını haksız bir darp eylemi haline getiren küstah bir genç hamaldı. Bevington'lar o zamandan beri Kanada'ya göç etmişlerdir."

"Tanrım." Bütün bunlar onun gözetimi altında olmuştu. Bunu biliyor olması gerekirdi. Pindar Dükleri Berkshire'daki sulh yargıçlarının atanmasından sorumlu olabilirdi ama babasının durumu göz önüne alındığında, Saygıdeğer Bay Roach'un nasıl atandığını ancak Tanrı bilirdi. "Sör Richard'ı şimdilik Bevington'ın evine götür Gaunt."

Kâhya bir çift uşak çağırdı; Sör Richard'ı odadan çıkarırken yüzlerinde neşe ve saf nefret karışımı bir ifade vardı.

"Eşyalarını bir saat içinde peşinden gönderin," dedi Vander. "Bekâr, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla. Uşağı kıyafetlerini paketleyebilir. Bir ya da iki sandık meselesi."

"Bölgede devriye gezmek için daha fazla adam görevlendirseniz iyi olur. Sör Richard intikam almaya kalkışırsa hiç şaşırmam."

Gaunt'un yüzü neşeli -ama canı- bir elf gibi aydınlandı. "Bırakın denesin, Majesteleri. Bırakın denesin."

Anlaşılan Sör Richard hizmetkârlar arasında pek dost edinememişti. Vander, "Düşes vasisinin kendisiyle birlikte yaşamasını isteyecek, ben de bu ev halkını gerekli olan birkaç kişiye indireceğim," dedi. "Diğer evlerimdeki insanlara iş bulacağız; her zaman daha fazlası için yer vardır. Sör Richard buraya taşındıktan sonra haksız yere işten çıkarıldığını bildiğiniz biri var mı?"

"Sana bir liste hazırlayacağım," dedi Gaunt
ışıldayarak. Bir liste. Lanet olsun.

Vander için döndü. Ama bir şey onu rahatsız etti ve duraklayarak uşağa baktı. "Gaunt, sanırım düşesimin eski tanışmışsın?"

Uşak başını eğdi. "Gerçekten."

"Birkaç uşak gönderin ya da bir Bow Street Runner kiralayın ama adamın hâlâ yaşadığından kesinlikle emin olmanızı istiyorum. Terk edilmiş olması bana son derece uygun geliyor. '*Benim mülküm*' demişti."

Gaunt'ın gözleri büyüdü. Belli ki bu fikir hiç aklına gelmemiştir.
Onu.

Vander çok daha alaycıydı; hayatının büyük bir kısmını Ahırların etrafı ona, Sir Richard Magruder gibi adamların istedikleri her yerde değişiklik yapma hakkına sahip olduklarını ve şeytanın (ve yasanın) en arkada kalabileceğini düşündüklerini öğretmişti.

Büyük olasılıkla, Mia'nın nişanlısı aslında bir eş ve çocuğun sorumluluğundan kaçmıştı. Aklına Mia'nın bir görüntüsü geldi, dudakları öpücüklerinden sonra pembeleşmiş, göğüsleri kabarmıştı.

Ya da değil.

On İkinci Bölüm

ARSA ÜZERİNE NOTLAR

1. *Flora'ya yaşlı ama nazik Bay Mortimer 100.000 sterlin bırakır. Kendisi için harcaması şartıyla (doğasının tatlılığı nedeniyle bir mücadele). Paradan hiçbir şey istemeyen Kont Frederic ve Bay Wolfington arasında kalır.*
2. *Mirastan vazgeçer; Kont Frederic onu terk eder.*
3. *Sonunda kırsalda ölmek üzereyken, erdemine göz diken kötü kalpli Lord Plum tarafından kurtarılır.*
4. *Lord Plum ona bir şato teklif etse de ilk aşkını unutamaz. Bec. vahşi ve pervasızdır ve şeytani bir kalbi (ve melek gibi bir formu) vardır.*
5. *Kaleden kaçır. Lord Plum başka biriyle evlenmektense ölmesini eder. Hayır: Sıkıcı.*
6. *Kötü Lord Plum'ın evcil bir kaplanı var! Saldırmak için eğitilmiş. Mükemmel!*

Sir Richard gönderildikten sonra Vander, Gaunt'a, "Koğuşumu benimle birlikte Rutherford Park'a götüreceğim," dedi. "Arabamı getirin

Otuz dakika içinde geri getirilecek. Boş zamanlarınızda tüm kişisel eşyalarınızı gönderebilirsiniz."

Bunun üzerine Gaunt sert ama dikkatli bir dede havasına büründü. "Majesteleri, Efendi Charles Wallace'ı getirdiğinizin farkında mı?"

Vander hizmetkârlar tarafından sorgulanmaya alışık değildi. Gaunt'a bir bakış attı. "Lütfen bana çocuk odasını gösterir misiniz, yoksa kendim mi bulmalıyım?"

Kâhya bu durum karşısında kılını bile kıpırdatmadı ama her adımın ortasında yürüyerek Vander'i arkasında tutarak merdivenleri başladı. "Genç efendi kısa yaşamında zorluklarla karşılaştı," dedi ve nefes almak istercesine bir basamakta durakladı. "Yine de babasının tüm cesaretine ve hoşgörüsüne sahip. İliklerine kadar bir Carrington."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Vander. Sorgulama sinir bozucuydu ama kâhyanın sadakatini takdir ediyordu. Amfibi çocuğun destekçileri olması iyi bir şeydi.

Çocuk odasının kapısına vardıklarında Gaunt ona bir kez daha uygunsuz bir bakış attı ve söze gerek duymadan nazik olması gerektiğini söyledi.

Vander'a öyle geliyordu ki, son günlerde tanıştığı herkes tüm toplumun temelini oluşturan hiyerarşiye meydan okuyordu. Bu tedirgin ediciydi. "Kendimi tanıtayım, Gaunt," dedi.

Kâhya bariz bir isteksizlikle eğildi ve merdivenlerden aşağı indi.

İlk başta çocuk odası boş görünüyordu. Büyük bir odaydı, aydınlık ve neşeliydi, ancak yeniden boyanması gerekiyordu. Duvarları

genç Üstat Charles'ın sanatsal çabaları olduğunu düşündüğü, pütürlü görünümlü resimlerle .

Vander daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Dadısı boyalara izin vermemişti ve eğer verseydi, onun kaba çabaları kesinlikle sergilenmezdi.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı. Genç bir çocuk elindeki kalın kitabı bir kenara bırakmış, sandalyeden kalkmış, kendini beceriksizce yukarı itiyordu. Vander'ın çocuklarla hiç deneyimi yoktu; yeni koğuş arkadaşı beş ya da altı yaşlarında görünüyordu.

O izlerken Charles Wallace küçük bir koltuk değneği aldı, koltuk altından geçirdi ve ayağa kalktı. Sorun sağ bacağında gibi görünüyordu ama Vander bacağında özellikle deforme olmuş bir şey görmemişti.

"İyi günler," dedi çocuk. "Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"

Değil Beş. Daha yaşlı. Onun ses oldu Temiz,
oluşmuş, ve-
beklenmedik bir şekilde otoriter.

Vander yaklaştı ama çocuğu herhangi bir şekilde tehdit edecek kadar yaklaşmadı. "Ben Pindar Dükü, senin yeni vasinim. Ve sen de Charlie olmalısın."

Çocuk, "Küstahlığımı bağışlarsanız Majesteleri, beni tanıyanlar için adım Efendi Charles Wallace, tanımayanlar içinse Lord Carrington," demeden önce bir an sessizlik oldu.

Vander bir eğlence parlaması hissetti ve bir gülümsemeyi bastırmak için her şeyini harcadı. Bunun yerine, kraliyet mensuplarını selamlamak için eğitildiği gibi eğildi. "Lord Carrington."

Doğrulurken, karşısındaki gri gözlerde belirgin bir onaylamama belirtisi olduğunu fark edince şaşırdı.

"Karşılığında selam vermemi bekliyorsanız," dedi çocuk, "sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Gördüğünüz gibi sağ bacağım olması gerektiği kadar iyi çalışmıyor."

Vander'ın çocuklarla pek işi ama Thorn'un küçük oğlu Rose'u çok severdi. India bir keresinde ona çocukları kandırmamanın en iyisi olduğunu söylemişti. İçinizi görürlerdi. "Selamım rütbenizi onayladı," dedi. "Bu durumda Bir beyefendi hastalık ya da sakatlık nedeniyle bacaklarını bükerek selam veremiyorsa, belinden selam verir."

Charles Wallace, "Devrilebilirim," diye karşı çıktı.

Gözleri açık griydi ve koyu renk kirpiklerden oluşan olağanüstü bir saçakla çevriliydi. Saçları kıvrırcık ve ve kafasından dışarı taşıyordu; çenesi sivri ve elmacık kemikleri keskindi. Hayal gücünün hiçbir sınırında güzel değildi.

Yine de Vander'ın yapabileceği en kötü şey onu şımartmaktı. Mia muhtemelen iyi niyetle de olsa onu şımartmıştı. Herhangi bir aptal bile çocuğun yeteneksiz olduğunu görebilse de onu evde tutup kâğıtlara boya sıçratıyordu.

Omuz silkti. "Bir dene bakalım."

Charles Wallace ona dar gözlerle baktı, belinden eğildi ve tahmin ettiği gibi devrildi. Yerle buluştuğunda yumuşak bir şekilde yuvarlandı.

Vander birkaç adım daha yaklaştı. Soğukkanlılıkla, "Yuvarlanma şekli güzel," diye gözlemledi. "Yardım ister misin?"

"Hayır," dedi Charles Wallace. Yan döndü ve kendini yukarı itti.

"Sanırım koltuk değneğın senın için biraz kısa

kalmış." "Sen Mia Teyze'nin yeni kocası mısın?"

"Teyzene ilk ismiyle mi hitap ediyorsun? Sadece bunu içinde yapma."

Charlie, genç bir imparatorun tüm kibiriyle, "Ben insan içine çıkmam," dedi.

"Neden olmasın?"

Cevap vermedi ama gözleri Vander'a aptalca sorular sormaması gerektiğini sessizce bildirdi.

"Sanırım oturacağım," dedi Vander. "Neden sen de bana katılmıyorsun?" Eski bir kanepeye geçip oturdu ve Charlie'nin ilerleyişini kontrol etmek için arkasına bakmaktan kasıtlı olarak kaçındı.

Çocuk bir süre sonra ortaya çıktı ve kanepenin diğer ucuna oturdu.

"Bir öğretmeniniz ya da o türden biri yok mu?"

Çocuk ince omuzlarını silkti. "Sör Richard öğretmenimi dalkavuk bir aptal ilan etti ve onu kovdu. Papaz yardımcısı bana Latince öğretiyor ve Bay Gaunt da satranç öğretiyor."

"Sör Richard neden başka bir öğretmen bulmadı?"

"Sakat birinin okula gidebilecekmiş gibi çalışmasının saçma olduğunu söylüyor." Neyse ki Charlie eski vasisinin hakaretinden rahatsız olmamış gibiydi.

"Eğitimsiz kalırsanız malikanenizi nasıl yöneteceksiniz?"

"Mia Teyze ona bunu sordu. Eğer reşit olursam bunu düşünmek için yeterince zamanım söyledi."

Vander'ın aklına, kendisi sahneye çıkmamış olsaydı, Charlie'nin önümüzdeki birkaç yıl içinde "talıhsiz bir kaza" geçirmiş olabileceği ihtimali geldi. "Bana oldukça sağlıklı göründün. Bacağın dışında bir sorunun var mı?"

"Hayır."

"Peki nesi var bunun? Tuhaf şekilli mi, hareket edemiyor mu, çok mu kısa?" Soruyu doğrudan sordu ama özel bir vurgu yapmadan.

"Dizden aşağısı düzgün şekillendirilmemiş." Charlie'nin ağız gerildi. "Köylülerin hepsi ayağımın bir palet düşünüyor ama değil. Yana doğru dönmüş normal bir ayak."

"İşe iyi tarafından bakmalısınız: Bir gün mülkünüz kaybolursa kendinizi gezici bir fuarda kiralayabilirsiniz."

Bununla Charlie'yi bir zırh gibi saran savunma sükûnetini kırmayı başardı. Solgun yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Bunu söylemek hiç hoş değil."

"Erkekler birbirlerine güzel şeyler söylemez," dedi Vander ona.

"Sen çocuk değilsin. Sen bir düksün. Daha kibar olmalısın!"

Vander ona sıırttı. "Artık benim vasımsın. Kibar olmak istemiyorum. Sorun nedir? Gezici fuarları sevmiyor musun?"

"Bilmiyorum; hiç görmedim."

"Neden olmasın? Panayır yılda iki kez köyden geçiyor."

Charlie omuz silkti ve gözleri yine dümdüz oldu.

"Toplum içinde görünmekten korkuyorsun."

"Hayır!"

Bu iyiydi. ve mücadelesi vardı.

"Madem sana Charlie dememe izin vermiyorsun, belki onun yerine sana Crip diyebilirim."

"Sakat için mi?" Charlie'nin çenesi düştü. "Hayır! Benim yerimde olsan sana Crip denmesini istemezdin."

"Okuldayken," dedi Vander, bacaklarını önünde uzatıp botlarına bakarak, "bana Azgın derlerdi. Bazen de Vulcan."

"Vulcan, Roma tanrısı gibi mi? Neden? Ve neden Azgın?"

"Bunlar annemin, düşesin, açıkça zina yaptığına dair göndermelerdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Kocasız olmayan bir adamla yakın arkadaştı."

"Ah, Venüs'ün aşık olması ve Vulcan'ın bundan hoşlanmaması," dedi Charlie. "Baban bunu öğrendiğinde Vulcan' yaptığı gibi kızdı mı? Venüs her yeni sevgili edindiğinde Vulcan bir dağı patlatırdı." Charlie'nin sesi şimdi parlak ve ilgiliydi.

"Babam annemin arkadaşlığından hiç haberdar olmadı. Azgın, boynuzlu bir erkeğin boynuzlarına bir göndermedir, karısının sevgisi başka bir şeyle meşgul olan bir erkeği tanımlamanın kötü bir yoludur."

"Oh."

"Erkeklerin çoğu beni her gördüklerinde bu hareketi yaparlardı, özellikle de okuldaki ilk yılımda."

Charlie'ye başparmağı ve küçük parmağıyla nasıl boynuz yapılacağını gösterdi. Her çocuk gibi Charlie de sağa sola boynuz takmaya başladı. "Ya buna devam edecek ve annemin davranışları yüzünden insanların bana lakap takacağını anlayacaktım ya da okuldaki her çocukla dövüş."

"Ben de öyle yapardım," dedi Charlie, aniden kana susamış bir tarafını göstererek. "Yani senin yerinde olsaydım ve iki normal bacağım olsaydı."

"Bunu ilk yılımda denemiştim," dedi Vander düşünceli bir şekilde. "Birkaç patakladım. Yüzlerini toprağa gömdüm ve bana bir daha asla Azgın dememeleri için yemin ettirdim. Vulcan'ı o kadar umursamadım."

"Boynuz yapmayı bıraktılar mı?"

"Hayır. Bazı insanlar size hayatınız boyunca arkanızdan Limpy ya da Crip gibi isimler takacak."

Charlie'nin ağzının kenarı seğirdi.

"Pek çok insan teyzenin başka bir erkeğe aşık olup olmadığını görmek için beni izliyor olacak," diye devam etti Vander. "Ailemdeki erkeklerin bir tür açığı olup olmadığını merak edecekler. Pindar Dükleri'nin karılarını tatmin edemediklerini düşünüyorlar."

Charlie kanepedeki köşesine çekilmişti ama öne doğru eğildi ve ince beyaz eliyle Vander'ın dizini okşadı. "Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi rahatlatıcı bir şekilde. "Teyzem bir daha asla aşık olmayacak. Bana öyle söyledi. Bu da Venüs'ün kocasını terk ettiği gibi onun da seni asla terk etmeyeceği anlamına geliyor."

Vander ani bir durgunluk hissetti. "Yani nişanlısına aşık mıydı? Adamın adı neydi?" diye kayıtsızca ekledi.

"Bay Edward Reeve," diye yanıtladı Charlie. "Kendisi Gryffyn Kontu'nun oğludur."

Vander'ın üzerine buz gibi bir his çöktü. Sahiplenme içgüdüsydü elbette. Ondan başka bir şey değildi. Hiçbir erkek karısının başka bir erkeğe olan ilgisini duymaktan hoşlanmazdı.

"Sonunda beni büyütmenin sorumluluğuyla yüzleşemedi. Notunda böyle yazmıştı." Charlie'nin gözleri boş şömineye kaydı.

"O bencil bir aptaldı," dedi Vander, sesi sertti. "Notunda ne olduğunu nasıl öğrendin?"

"Sör Richard yüksek sesle okudu." Charlie'nin sesi biraz titredi. "Bunu yapmamalıydı. Mia Teyze daha sonra ona bağırdı."

Vander'in yanıtı küfür gibiydi.

Charlie anında parladı ve iki kelimenin ne anlama geldiğini sordu.

Bu yüzden Vander, genişletilmiş kelime dağarcığını teyzesiyle paylaşmaması şartıyla onları tanımladı.

"En kötüsü de Sör Richard'ın cebinde Bay Reeve'in notu vardı ama kilise dolana kadar bekledi. Sonra da notun o sabah erken saatlerde teslim edildiğini hatırlamış gibi yaptı."

"Sör Richard kırbaçlanmalı."

"Mia Teyze ona piç dedi," dedi Charlie keyifle. "Anne babası evli olmayan birine denir. Bay Reeve de bir piçti çünkü onun da anne babası evli değildi ve teyzemi kilisede bıraktı."

Sör Richard kötü oyunlar oynarken karısının kilisede bir mankafayı beklediğini düşünmek Vander'ın içini yakmaya yetmişti. "Bunu ona ödeteceğim."

Charlie'nin ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Peki şimdi çözüm şiddet mi?"

"Tatmin eden tek şeyin bu olduğu zamanlar vardır."

Charlie'nin kaşları çatıldı.

Vander onun ne düşündüğünü tahmin etti. "Seni bir ata bindireceğiz. Kaslarını geliştireceksin. Ve kendi ayaklarının üzerinde durduğunda kendini savunman için bir yol bulacağız."

"Herkes beni itip kakabilir."

Vander ona kurt gibi sırtarak, "Hançerin ya da mızrağın varsa olmaz," dedi.

"Bir *rapier* mi?" Charlie'nin yüzü aydınlandı. Ve aynı hızla düştü. "Bir meç nasıl tutabilirim ki? Her zaman koltuk değneğimi taşıyorum."

"Koltuk değneğinize gizli bir hançer koyabiliriz. Bunu her zaman bastonlarla yaparlar. Birini bıçaklamak istediğinden değil ama bir erkeğin silaha ihtiyacı vardır."

"Sör Richard'ı bir meçle bıçaklamalısın!"

"Kesinlikle gerekli olmadıkça adam öldürmekten kaçınmak en iyisidir," dedi Vander, belki de bir çocuk için en iyi modelin kendisi olmadığı düşüncesi aklından geçerken. Mizacı pek de barışçıl değildi.

Görünüşe göre Charlie de öyle. "Bay Reeve'i de öldürmelisin. Mia Teyze bazen erkeklerin umulduğu kadar cesur olmadığını söylüyor ama bence onu öylece bırakıp gitmesi korkunçtu."

"Bunu düşüneneğim," diye söz verdi Vander. "Teyzenin nişanlısı kesinlikle alçağın teki. Yetersizliklerinin suçunu sana attı, ki bu utanç verici bir şey." Eğildi ve Charlie'nin karnını dürttü. "Sen de bana katılmıyor musun, Crip?"

Charlie'nin ince yanaklarına yeniden renk geldi ve ayağa fırladı, değneği ahşap zemine vuruyordu. "Bana bu isimle hitap edilmesini istemiyorum!"

Reeve'in kaybı onun kazancı oldu. Vander bu çocuğu gerçekten sevmiştir. Ayağa kalktı ve sonra Charlie'nin önünde çömeldi, böylece gözleri aynı seviyeye geldi. "Pekâlâ, yapmayacağım."

"Asla mı?"

"Hayır. Sana Gammy diyebilir miyim?" "Hayır!"

"Peg-leg?"

"Hayır."

"Size Lord Carrington olarak mı hitap etmeliyim?"

Sessizlik. Sonra, "Sanırım bana Charlie diyebilirsiniz." "Bu beni Vander Amca mı yapar, en azından özel olarak?"

Charlie'nin ağzında küçük bir gülümseme belirdi, Vander'ın gördüğü ilk gülümsemeydi. "Sanırım sana özel olarak Vulcan diyeceğim."

Vander homurdandı. "Sen bana Vulcan de, ben de sana Crip diyeyim. Böylece okula gittiğinde umurunda bile olmaz."

Charlie gözlerini kırıştırdı. "Oku!! Okula gidemem." "Neden gidemezsin?"

"Ben bir kötürümüm. Anlamıyorsunuz. Panayıra gitmek gibi bir şey bu. İtilip "

"Ne olmuş yani? Bana nasıl yuvarlanacağını bildiğini gösterdin. Bu odada, çalılarının arkasında uyuyan bir peri masalı prensesi gibi kalamazsın."

Charlie kaşlarını çatarak, "Ben prenses değilim," dedi.

"O zaman aşağı inip mutfaktan biraz yiyecek alalım, sonra da evime doğru yola çıkarız. Kileri yağmalamanın bir sanatı vardır Crip ve her genç lordun bunu bilmesi gerekir."

Merdivenlerin tepesine doğru ilerlediler ve bir an için durup aşağıya baktılar.

"Çocuk odasında bu kadar çok vakit geçirmenin nedenlerinden biri de bu mu?" Vander sordu.

Çocuk başını salladı. "Aşağı inmem çok uzun sürüyor. Parmaklıklara tutunmak zorunda kalıyorum ve sanki uşaklar arkamdan gülüyormuş gibi hissediyorum. Eskiden Bay Gaunt beni aşağı taşırdı ama artık bunun için çok büyüğüm."

"Katılıyorum." Vander, Charlie'nin elini muhteşem maun trabzanın üzerine koydu. "Bunun ne kadar pürüzsüz olduğunu hissediyor musun? Aşağı kaymak için yapılmış. Bu sefer koltuk değneğini ben alacağım ama bir dahaki sefere kolunun altına sokabilirsin."

Charlie'nin gözleri . "Mia Teyze beni *öldürür*."

Vander etrafa bakıyormuş gibi yaptı. "Teyze? Burada teyze var mı?" Charlie'ye sırıttı. "Seni aşağıda yakalayacağım. Arkanı dön ve yüzüstü kay."

Charlie'nin endişeli olduğu belliydi ama cesur bir adamdı. Vander dibe ulaştığında, "Hadi bakalım, Crip," diye bağırdı ve beceriksizce tırabzana tırmandı.

"Bırak!" Vander bağırdı.

Küçük bir gıcırtyla yaptı.

Vander, siyah saçları uçuşan küçük bedeninin kendisine doğru kayışını izledi. Merdivenin direği zarar vermeden önce Charlie'yi kolayca yakaladı. "Benim evimde merdivenlerin dibine bir uşak koyarız ve ona seni yakalamanın onun görevi olduğunu söyleriz. Daha fazla pratik yaptığında kendini durdurabileceksin."

Charlie'nin yanakları kızarmış ve gözleri parlamıştı. "Bu müthişti!"

"Güzel," dedi Vander ona sırtarak.

"Mia Teyze bundan nefret edecek." Charlie'nin gülümsemesi umursamaz ve keyifliydi.

"Anneler ve teyzeler, çocukları hızı keşfettiğinde genellikle sinirlenirler. Sizi dörtlüyle koşarken görene kadar bekleyin."

"Buna izin vermeyecektir," diye nefes aldı Charlie.

"Bir erkek kendini bir kadının yönetmesine izin veremez, değil mi?" Çocuğun ince göğsü kabardı. "Hayır."

"Pekâlâ. Ekmek ve peynir zamanı. Sana Crip demekten bıktım. Peg-Legged Pete hakkında ne düşünüyorsun?"

Charlie mutlulukla, "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Hop-Along Harry?"

"Hayır!"

On Üçüncü Bölüm

*Bayan Carrington'dan Bayan Brandy'ye, Bucknell & Bendal,
Yayıncılar*

9 Eylül 1800

Sevgili Bay Bucknell,

Sanırım bunu Morning Post'ta , ancak doğrudan benden de öğrenmelisiniz: Son görüşmemizden bu yana, Lucibella'nın romanlarından birinin sayfalarını renklendirebilecek bir dizi yanlış anlama sonucu Pindar Dükü ile evlendim. Bu geçici bir durum; yakında tüm bu sorunları çözeceğiz, ancak bu durum benim romancı kimliğimin kimse tarafından keşfedilmemesini daha da zorunlu kılıyor. Pindar'ın mirasının Lucibella'nın edebi çabalarıyla lekelendiğini düşünenler olabilir.

Sizi temin ederim ki roman üzerinde özenle çalışıyorum ve yeni koşullarım dikkatimi hiç dağıtmıyor. Bu mektubu Dük'ün damatlarından biriyle gönderiyorum.

cevabınızı beklemekten mutluluk duyacağım. Quiplet romanlarını da almaktan minnettar olurum.

Bayan Carrington. Majesteleri, Pindar Düşesi

Mia öğleden sonrayı kocasının küstah tavırlarına öfkelenerek geçirdi. Charles Wallace'ı Vander'la kendisi tanıştırmayı tercih ederdi.

Peki bu kadar uzun süren neydi? Evleri arasında sadece bir saatlik otobüs yolculuğu vardı ve üç saat dört saate çıktığında endişelenmeye başladı. Belki de Charlie evden bir yabancıyla ayrılmasına itiraz etmişti.

Kafasını dağıtmak için yatak odasındaki küçük masada çalışarak romanıyla ilgili notlar yazmaya başladı. Bir saat kadar sonra, yazı malzemelerini salona götürdü ve bir cam tavşan sürüsünü temizledikten sonra, avluya bakan bir masada yazmaya koyuldu.

Zavallı Flora, dantel yapan bir işletmenin sevimsiz sahibi tarafından azarlanıyordu ki, sonunda arabanın tekerleklerinin gümbürdeyerek yola çıktığını duydu.

Nottle ve iki uşak girişte dolanıyorlardı ki kadın salondan fırladı. "Lütfen kapıyı açın," dedi.

"Pelerininizi getireyim, Majesteleri," dedi, mürekkep lekeli parmakları ve -aşağıya baktı- manşetlerinde de mürekkep lekeleri olan bir düşes hakkında ne düşündüğünü tam olarak ifade etmeyi başarak.

"Kapı, Nottle," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Görkemli giysiler içindeki bir seyis arabanın kapısını açıyordu. Vander aşağı indi, sonra başını tekrar arabanın içine soktu ve geri çekildi. Merdivenlerden aşağı atlayamadan, Charlie kolunun altında koltuk değneğiyle arabanın kapısında belirdi ve zıplayarak aşağı indi.

Mia ses çıkarmadı ama göğsünün bir yerinde bir çığlık yakalandı. Elbette arabadan çakıl taşına kadar çok büyük bir mesafe yoktu. Ama her zaman bir uşağın, Charlie'nin dirseğini tutması için uygun bir basamak yerleştirmesine dikkat etmişti.

Her neyse, Charlie gözleri parlayarak ona doğru sallanıyordu. Kendisine ulaştığında onu yakaladı ve saçları havaya uçacak şekilde bir daire çizerek salladı. "Charlie, aşkım!" Charlie üç öpücüğe tahammül etti, ama sonra çırpınarak uzaklaştı ve dönüp dük malikânesine baktı.

Ağzı açık kaldı. "Burada mı yaşayacağız?" Vander onlara yetişmişti ve Charlie döndü. "Burası senin evin mi?"

"Asla şaşkınlık gösterme, Crip," dedi Vander. "Ama evet, burası Rutherford Malikânesi."

Mia kaşlarını çattı. "Charlie'ye ne dedin?"

Charlie Vander'a, "Sana bundan hoşlanmayacağını söylemiştim," dedi.

Vander, "Charlie ve ben en çok hangisini sevdiğine karar vermek için takma isimler deniyoruz," dedi. "Şimdiye kadar Hop-Along Harry ve Peg-Legged Pete'i reddetti ama Crip'e alışacağına dair büyük umutlarım var."

Mia alçak sesle ve sertçe, "Bu kabul edilemez," dedi. Charlie'nin bu nasırlı muameleden yara alıp almadığını görmek için aşağıya baktı ama

Vander'in yüzünü görebilmek için başını arkaya doğru eğmişti ve gözlerinde kahramana tapınma ifadesi vardı.

Vander omuz silkti.

Mia ayrıntılara girmek için ağzını açtı ama Nottle kapıda duruyordu ve Charlie'nin tırmanması gereken üç mermer basamağın yanı sıra üst kata çıkan merdivenler de vardı. "Çocuk odasını araştıralım," dedi onun yerine, bu konuyu Vander'la yalnız kaldıklarında konuşmaya karar vermişti.

Vander çömeldi ve "Charlie, yaşlı adam, uzun bir gün oldu ve bence yukarı çıkmalısın. Koltuk değneğini teyzene ver."

"Charlie nefret eder-" Mia başladı.

"Sırt üstü mü?" Charlie hevesle ona koltuk değneğini uzattı.

"Evet. Mutfaktan çıktığımız gibi."

O şaşkın şaşkın izlerken, Vander arkasını döndü ve Charlie ince kollarını Vander'in boynuna, bacaklarını da beline doladı.

Vander'in işlemeli paltosu muhtemelen bir köylünün üç sezonda yaptığından daha pahalıydı. Ama Charlie'nin çizmelerinin vereceği zarar konusunda hiçbir endişe belirtisi göstermedi.

Charlie'nin yeni çocuk odasına yerleşmesi zaman aldı ve bu sırada Mia çelişkili duygular içindeydi. Bir yanı hâlâ Vander'ın evli kalmaları yönündeki talebine inanamıyordu. Başka bir kısmı korkuyordu. Bir üçüncüsü ise bir gün sahip olmayı umduğu kocası için yas tutuyordu.

Ve sahip olmayı umduğu evliliği de: onu sevecek, değer verecek ve saygı duyacak mantıklı, onurlu bir adamla bir ortaklık.

Sadece kendini suçluyordu. Onurlu davranmamıştı ve elbette acımasız bir kader ona Vander'i koca olarak vermişti. Korkunç bir hatanın feci bir sona yol açtığı büyük efsanelerden fırlamış gibiydi.

Sonunda bir atasözü var, şüphesiz hilekâr kadınlar ve şerefsiz erkekler hakkında bir şeyler.

Vander'ın onursuzluğundan değil. Bu böyle devam etti: Bütün öğleden sonra ve akşama kadar kısır, çıldırtıcı bir döngü içinde dönüp durdu, ta ki Mia o kadar çaresiz kalana dek, salona girdiğinde hemen bir kadeh şeri içti.

Vander çoktan oradaydı, Sör Richard'la yumruk yumruğa dövüştüğü için hiç de kötü görünmüyordu. Mia akşam yemeği için giyinirken Susan ona ayrıntıları anlatmış ve alt kattakilerin de zafer duygusuyla harekete geçtiğini söylemişti.

Mia içtenlikle onayladı. Açıkçası, Sör Richard'ı hırpalayacak kadar güçlü olsaydı, bunu çoktan yapardı -belki de Charlie'nin birkaç yıldan fazla yaşama şansının olmadığını ona ilk kez söylediğinde.

Salonda Chuffy'den hiçbir iz yoktu ve bu da Mia'nın içini bir huzursuzluk duygusuyla dolduruyordu. Nottle akşam yemeğinin hazırlıklarını denetlemek için uzaklaşmıştı ve Vander'la yalnız kalmışlardı.

Vander düz siyah bir palto giymişti. Saçları son modaya hiç benzemeyen ama bu yüzden elli kat daha şehvetli olan bir tarzda kulaklarının etrafına dökülüyordu. Kravatı bağlıydı. Bunun için söylenebilecek tek şey buydu.

Yine de gözlerini ondan alamadığının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Bu akıl almaz bir şeydi: O yepyeni bir yüzyılın uygar genç hanımefendisiydi ama yine de ruhunun bir parçası onun kaba saba tavırlarından ve acımasızlığından heyecan duyuyordu. Susan'ın anlattığına göre, Sör Richard'ı tek bir darbeyeyle yere sermişti.

"Biraz daha şarap?" Vander onun boş bardağına bakarak sordu.

"Yapmamalıyım," diye yanıtladı Mia. "Çok çabuk çakırkeyif oluyorum." "Bu günahın tekeli Chuffy'nin elinde," dedi Vander, Nottle'ın ona uzattığı acı şeriden çok daha iyi kokan konyaktan bir yudum aldı. Neyi tercih edeceğini sormadan, ekleyebilirdi.

Şöminenin üzerindeki camdan hayvanat bahçesine merhaba demek için yaklaştı. "Hayvanları sevmiyorsanız, onları kutulamayı düşündünüz mü?"

"Giysiler havada uçarken yakında yok olacaklar." Adamın bunu söyleme biçiminde onu duraksatan bir şey vardı. Ne demek istiyordu acaba?

Kadın döndü. "Misafir odasında sık sık soyunur musunuz?" diye sordu.

"Sadece bunu yapmaya zorlandığında." Gözlerinde gerçekten hınzır bir parıltı vardı. "Evlilik için büyük umutlarım var."

Mia boğuldu. "Bu, onunla geçireceği dört gecenin bir kralın fidyesine bedel olduğunu düşünen bir adama benziyor."

"Sanırım halka açık bir odada soyunmak yatağa girmeye benziyor: Bunu ancak karım yaparım."

"Uşağınız, onun işlerini aksatmak gibi bir planım olmadığını bilmekten mutluluk duyacaktır," dedi Mia derin bir nefes alarak.

Kocasının etrafında asılı duran at ve güneş ışığı. Kollarına atılmak ve onu içine çekmek için can atıyordu. Saçma.

"Benden önce gelen nişanlım hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedi Vander, tam Chuffy odaya girerken.

"Nişanlın var mıydı?" Chuffy nazikçe sordu. Elinde zaten bir bardak konyak vardı.

Mia onlara katıldığı için rahatlamış bir halde ona gülümsedi. "İyi akşamlar Sör Cuthbert. Gerçekten de, Majesteleri yardımına koşma nezaketini göstermeden önce bir nişanlım vardı."

"Lafı dolandırma, kızım," diye öğüt verdi Chuffy. "Vander seninle evlenmesi için onu zorladığın kadar yardımına gelmedi. Eski bir hikayeyi değiştirmeyi seviyorum. Eğer bu ortaya çıkarsa, her yerdeki genç kızların kalbini sevindirir. Romanlarımdan biri gibi."

"Romanların mı?" Mia'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha önce hiç başka bir roman yazarıyla tanışmamış, hatta belli nedenlerden dolayı biriyle arkadaşlık bile kurmamıştı.

"Chuffy'nin gotik romanlara karşı bir zaafı var," dedi Vander. "geçen her romanı okuyor. Ne kadar itibarsız olursa o kadar iyi, öyle değil mi Chuffy?"

"Benim zevkim pek de saygıdeğer değildir," diye itiraf etti Chuffy. "Sanırım hiç bu kadar değersiz bir şey okumamışsındır. Sana Emilia dememin bir sakıncası var mı? Sağda ve solda 'Your Gracing' demeyi yorucu buluyorum. Hatırlaması zor. Artık bana Chuffy demeye başlasan iyi olur, çünkü yaşılanıyorum. Yakında kendi unvanımı bile hatırlamayacağım."

"Bana Mia dersin onur duyurum. Ama gerçekten, dükü ikna etmeye çalıştığım gibi, evliliğimiz bir bir

Sadece yeğenimin mirasını korumak için tasarlanmış bir kolaylık. Beş yıl içinde burada olmayacağım."

"Kolaylık!" Chuffy'nin gözleri yuvarlaklaştı. "En sevdiğim olay örgüsü! Söylesene canım, Bayan Julia Quiplet'in romanlarından birini okudun mu?"

"Bir tane okudum," dedi Mia. "Çok beğendim ve-"

Chuffy onun sözünü kesti. "En az onun kadar iyi olan başka bir yazar daha var. Gerçi şu anda adını hatırlayamıyorum."

Kendine rağmen Mia kaskatı kesildi. Chuffy Bayan Scudgell'in romanlarından bahsediyorsa bu hayal kırıklığı yaratırdı; Mia'ya göre bu kitaplar mantıksız durumlara bel bağladıkları için zarar görüyorlardı. Kendi kurguları pek inandırıcı sayılmazdı ama en azından onun romanlarında Temmuz'da kar yağmazdı, çünkü kahramanın gözyaşları Tabiat Ana'yı etkilerdi.

Chuffy, "Bütün romanlarını altın yaldızlı dana derisiyle ciltlettim, ipek ekler ve ebrulu son kâğıtlar var," dedi. "Kahretsin, adını unuttuğuma inanamıyorum! En sevdiğim romanında kadın kahraman neredeyse giyotine gönderiliyor."

"Satın aldığınız her kitabın konusunu bana anlattığınıza göre," diye araya girdi Vander, "Bayan Lucibella Delicosa'dan bahsettiğinizi söyleyebilirim." Mia'ya döndü. "Bayan Delicosa'nın kurgusal kahramanlarının sıkıntıları genellikle yeni bir roman geldikten sonra en az bir hafta boyunca sohbetimizin ana konusu olur."

"Keşke daha sık olsaydı," diye yakındı Chuffy. "En sevdiğim yazarlar korkunç derecede tembel. Kendilerini gerçekten zorlasalar eminim daha hızlı yazabilirler. Her , Vander haklı.

Bayan Delicosa benim en sevdiğim yazar, bu yüzden romanlarını özel ciltler halinde sipariş ediyorum. Oldukça ama buna değer."

Mia sırtıttığını hissetti. Yayıncısının bu özel baskılar için ne kadar ücret aldığını kuruşu kuruşuna biliyordu, çünkü üç ciltlik baskıların üretimine iki gine ve beş peni, yani yayıncılık dünyasında gerçek bir servet karşılığında izin vermişti.

"Sanırım o romanları okumuşsunuzdur," dedi Vander.

O anda Mia, Vander'ı düşes olamayacağına ikna etmek için ilham verici bir yol bulduğunu fark etti. "Benim gizli bir kimliğim var," diye açıkladı.

"Sen Fransız casusu musun?" Chuffy sordu, yüzü aydınlanmıştı.

"Saçmalama," dedi Vander, amcasına kaşlarını çatarak ve sonra Mia'ya. "Sen neden bahsediyorsun be?" "Roman yazıyorum."

"Öyle mi?" Chuffy'nin çok sevindiği belliydi. "Canım, bunu duyduğuma daha fazla sevinemezdim. Romanlara bayılırım. Onlar için yaşıyorum. Senin ilham perin olabilirim!"

"*Sen* edebi bir ilham perisi misin, amca?" Vander belli ki kahkahanın eşiğindeydi.

"Ne demek istediğimi anlamıyorsun," dedi Mia, onun eğlenmesi karşısında sinirlenerek. "Romanlar skandaldır ve düşesler kesinlikle bu tür kitaplar yazamaz. Bazı romancı arkadaşlarımda oldukça düzensiz hayatları var."

"Gerçekten mi?" Chuffy ağladı. "Bana bildiğin her şeyi anlat! Peki ya Bayan Quiplet? Çok kibar bir genç hanım olduğunu tahmin ediyorum, ama tabii ki gerçek bir fikrim yok."

"Kişisel durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Mia, "ama size *Howel Kalesi Kontesi Ellen'in yazarının-*"

"O romana bayılmıştım," dedi Chuffy hevesle. "İlk okuduğum kitaplardan biriydi, beş yılı aşkın bir süre önceydi."

"Bir amiral yardımcısıyla düzensiz koşullarda yaşıyor," diye bitirdi Mia.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Chuffy, belli ki çok sevinmişti. "Nereden biliyorsun? Onunla tanıştın mı?"

Vander, "Düzensiz koşullar pek çok olasılığı kapsıyor," dedi. "Yaşayan tüm romancıların ahlaki değerlerini amiral yardımcısının metresi üzerinden daha iyi değerlendirebilmemiz için biraz daha açık olabilir misiniz?"

Mia kaşlarını çatarak ona baktı. "Şaka yapıyor olabilirsiniz ama sizi temin ederim ki Britanya'nın büyük bir kısmı kadın romancıları cariyelerden biraz daha iyi görüyor."

Vander daha da eğlenmiş görünüyordu. "Cariye çok hoş bir İncil kelimesi, değil mi? Henüz bir cariyeye tanışmamış olmamın nedeninin edebi bir grubun parçası olmamam olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Chuffy, Vander'in saçmalıklarını görmezden gelerek, "Romancıların itibarı konusunda çok karamsarsınız," dedi. "Bayan Fanny Burney, en azından General Alexandre D'Arblay ile evlenip saraydan ayrılana kadar Kraliçe Charlotte'un çevresinin bir üyesiydi."

"Bunu bilmek çok güzel," dedi Vander. "Son zamanlarda sarayda bir bağlantıya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Babamın mektubundaki fiyaskodan sonra avukatımın bana bildirdiği gibi, tüm düklerin böyle bir bağlantısı olmalı. Taslağınızı derhal Majestelerine iletacağız."

Mia sabrını zorlayarak, "Romancılar *skandal* yaratır," dedi ona. "Babam dehşete düşmüştü."

Vander, "Lord Carrington'ın kurgusal maceralardan duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirirken büyük bir cesaret örneği gösterdiğini söylemeliyim," dedi. "Sör Richard'a göre, ebeveynlerimizin aşk ilişkisi göz önüne alındığında, evliliğimiz neredeyse ensest."

"Öyle bir şey yok," dedi Chuffy öfkeyle. "Zavallı kardeşim akıl hastanesine kapatılmamıştı -ve merhum düşes de Lord Carrington'la tanışmamıştı- ta ki sen kısa pantolonunu giyene kadar, Nevvy."

Vander içkisini yudumlarken, "Yine de demek istediğim hâlâ geçerli," dedi. "Kibar toplumdaki pek çok kişi birlikteliğimizi öğrendiğinde öyle bir skandala uğrayacak ki, bizden biriyle habersiz karşılaştıklarında bayılabilirler. Edebiyat cephesinde yapabileceğiniz hiçbir şey, ailemin dükalığın itibarı için yaptıklarını aşamaz - ki biz evliliğimizle bunu daha da kötüleştirdik."

Chuffy Mia'ya, "Olaylara karanlık tarafından bakma eğilimindedir," dedi. "Onu affetmelisin."

"Sanırım diğer kimliğimin ortaya çıkmasının ne kadar korkunç olacağını hafife alıyorsun," dedi Mia. Kendini sapkınca sinirli hissediyordu, çünkü Vander sadece şok olmamıştı, gizli bir kimliği olduğu ortaya çıktığında kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Vander haklı canım," dedi Chuffy. "Kardeşim ve karısı aileyi yoğun bir incelemeye maruz bıraktı; evliliğiniz bunu daha da artırdı; açıkçası, bir gün bir roman yayınlasanız bile, bu sadece değirmen için bir öğütücü olacak."

"Aslında bence yayınlamalısın," dedi Vander. "Neden olmasın? Pindar Düşesi'nin zina dışında başka bir şeyle fikri hoşuma gidiyor. Bu, aile ismine şu ana kadar başaramadığımız bir parlaklık katacaktır."

"Neden bir roman yayınlamadığımı varsayıyorsunuz?" Mia sordu.

Vander bir kaşını kaldırdı.

"Bir roman mı yayınladınız?" Chuffy bağırdı. "Çünkü sizi temin ederim ki romanınız için Lucibella Delicosa'nınkileri utandıracak ciltler sipariş edeceğim! Mücevherler ya da hayır, işlemeli kadife!"

"Birkaç roman yayımladım," dedi Mia keyifle. "Tam olarak altı tane."

"*Yayınlanmış* bir roman yazarı mısınız?" Vander sordu.

Sesinde Mia'nın hoşuna gitmeyen bir inançsızlık vardı. "Ben sadece yayıncı değilim," dedi, "aynı zamanda Lucibella'nın ta kendisiyim."

Chuffy sesli bir şekilde soludu ve elini göğsüne götürdü.

"Yani Pindar Düşesi olarak kalmam mümkün değil," dedi Mia, göz ucuyla Vander'ın yüz ifadesini incelemeye çalışarak. Telaşlanmış görünüyor muydu? Yoksa yalan söylediğini mi düşünüyordu? Bunu söylemek zordu.

İlk romanının yayınlandığını söylediğinde babasının olduğu gibi kesinlikle öfkeli görünmüyordu (af dilemenin izin istemekten daha iyi olduğuna karar vermişti).

İzleyicilerinin içinde görünce, "Okuyucularımdan birinin Lucibella'nın gerçek kimliği hakkındaki gerçeği keşfetmesi an meselesi" diye ekledi.

"Kendinden üçüncü şahıs olarak mı bahsediyorsun?" Vander sordu.

Aynı anda Chuffy onun ellerinden birini tuttu ve "Sen bir hazinesin! Ulusal bir hazine! Kitaplarınız benim için dünyalara bedel ve sizinle tanışmayı hiç düşünmemiştim."

"Romanlarımı beğenmenize çok sevindim," dedi içtenlikle.

"*Beğenmek* mi? Akıl sağlığını kurtardılar. Gerçekten, Canım, geçen yılın karanlığında, sevgili yengemi ve kısa bir süre da kardeşimi kaybettiğimde, kitapların sığınağım oldu."

"Ah," dedi Mia, adamın gözlerindeki coşku karşısında irkilerek. Okurlar bu tür şeyleri mektuplarında anlatma eğilimindeydi ama gerçek kimliğini zaman gizlemek zorunda kaldığı için daha önce hiç böyle biriyle karşılaşmamıştı.

"Sığınağım," diyordu Chuffy, "ve neşem. Sevgili leydim, *Bir Meleğin Biçimi ve Bir Şeytanın Kalbi* nerede? Aynı ciltten sipariş ettim bile. Aylardır bekliyorum!"

Mia elini geri çekti. "Korkarım kitap henüz bitmedi," dedi Chuffy'ye ve Vander'a döndü. "Pindar Düşesi olarak devam etmemin ne kadar imkânsız olduğunu görmelisiniz."

"Ev halkımın üyelerine övgüler yayınlamadığınız sürece, bunun bir önemi olduğunu düşünmüyorum."

"Önemli mi?" Mia yankıladı. "Kesinlikle önemli! Ben ciddi epik şiirler ya da tarihi dramlar ya da büyük edebiyat yazmıyorum. *Grapple's Ladies' Magazine*'ın son romanım için ne dediğini biliyor musun?"

"Ne dedikleri önemli değil," dedi Chuffy hemen. "Yaptığın iş bir deha, canım, saf bir deha."

"Herhangi bir insanın intihar etmeden bu kitabı okumaya çalışmasının bir gizem söylediler."

dedi. Burayı 'kaba ahlaksızlık ve doğal olmayan dehşet bileşimi' olarak adlandırdılar."

"İşte bu çok kaba," dedi Chuffy. "Eleştirmenin kendisinin de ahlaksız bir ev hayatı olduğundan eminim. Bu yüzden bir Lucibella kahramanının gerçek iyiliğini fark edemedi!"

Mia, söylediklerinin önemini hâlâ kavrayamamış gibi görünen kocasına, "Kitaplarım *ahlaksız*," dedi.

"Pek roman okumadım," dedi Vander, boş bardağına biraz konyak doldurup ona uzatırken, "ama başlayabilirim. Oldukça bilgilendirici görünüyorlar. Hatta ilham verici."

"Tek bir roman bile okumamışsın," diye düzeltti Chuffy.

"Bu haksızlık," diye cevap verdi yeğeni, rahatsız olmadan. "*Sporting Magazine*'in bir romana benzediğini iddia edebiliriz: korkunç derecede gerçek dışı ve doğal olmayan dehşetleri anlatmaktan hoşlanıyor."

"Pindar'ın adını lekeleyeceğim," diye ısrar etti Mia. Konyak oldukça iyiydi ama Mia bunun sadece yemekten sonra içilmesi gerektiği gibi belirsiz bir hisse kapılmıştı. Babası, bir hanımefendi olduğu gerekçesiyle onun alkollü içki içmesine asla izin . Onun şerefine içten bir yudum aldı.

"Vander istese bile senden boşanamaz," dedi Chuffy. "Bir eşten kurtulmak imkansızdır. İnan bana, bunu deneyen pek çok İngiliz asilzadesi var."

"Kendim karar vermek için sözde ahlaksızlığınızı okumam gerekecek," dedi Vander. "Belki gelecek kitaplar için sahneleri canlandırmanıza yardımcı olabilirim."

Ona ters ters baktı.

"Sadece onları daha iyi görselleştirebilmeniz için," diye ekledi.

"Evlilikten kaçış yok canım," dedi Chuffy, Vander'in saçmalıklarını görmezden gelerek. "Yatağın hazır, şimdi içine yat!"

Vander'ın gözleri yine o hınzır parıltıyı almıştı ve Mia'nın içinden bir sıcaklık şoku geçti. O kadar güzeldi ki: ham, erkeksi ve gururluydu, her ne kadar şantaj mektubuyla onu sözde yenmiş olsa da.

Kimse Vander'ı yenemezdi.

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi bir kaşını kaldırdı.

"Boşanmayla ilgili bu aptalca konuşmayı boş ver," dedi Chuffy bardağını . "Yeni kitabına ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Henüz yazmadım," diye itiraf etti Mia. "Yani, ufak tefek diyaloglar yazdım ama çözmem gereken birkaç olay örgüsü var."

"Bana her şeyi anlat!" Chuffy ağladı. "Senin ilham perin, koruyucun, akıl hocan, Shakespeare'inin Jonson'ı olacağım!"

Mia zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Bunu henüz tartışmamayı tercih ederim. çalışmam gereken bazı hassas noktalar var." "*Yaklaşık üç yüz sayfa değerinde,*" diye eklememek için kendini zor tuttu.

"En azından bize kadın kahramana ne olduğunu söyle." Chuffy Vander'a döndü. "Bir Lucibella kahramanı her zaman tehlikededir. Onu neyin beklediğini bildiğim için ilk sayfalardan itibaren dehşet içinde titriyorum. Bana olay örgüsü hakkında tek bir ipucu ver," diye yalvardı.

Mia, "Adı Flora ve mihrapta terk edilmiş," diye belirtti.

Bunun üzerine Vander'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sen de kendin gibi miydin?"

"Koşullar tamamen farklı."

"Bir Lucibella kahramanı bizim Mia'ya hiç benzemez," diye karıştı Chuffy.

Mia yüzünü buruşturdu. Eğer fiziği hakkında iyi düşünmeyi başarabilmişse -ki başaramamıştı- Vander ve Chuffy gibi yakın ve sevgili akrabalarının olması onu açıkça küçültecekti. Tabiri caizse.

"Bu doğru," diye itiraf etti. "Ne şekilde?" Vander sordu.

"Ah, benim kadın kahramanlarım her zaman ve kıyaslanamayacak kadar güzeldir," diye açıkladı. "İnce, mavi gözlü, her zamanki gibi. Tür bunu gerektiriyor."

"Çok güzelsin," dedi Vander düz bir sesle. Mia gözlerini kırpıştırarak kocasına ama kocası onunla alay ediyor gibi görünmüyordu.

"kitabın o kısımlarına pek dikkat etmem," dedi Chuffy, "ama şimdi düşünüyorum da, Lucibella kahramanları pek de güzel sayılmazlar. Yoksulluklarından dolayı hep bir deri bir kemik kalırlar. Bazen bir kitabı bitirdiğimde bir an için istedikleri tüm yiyeceklere sahip olduklarında ne kadar mutlu olacaklarını hayal ediyorum."

"Benim kahramanlarım bir deri bir kemik değil!"

"Açlıktan ölüyorum," dedi Chuffy. "Kahramanlardan biri sırf kaburgalarındaki hava yüzünden akıntıya kapıldı."

"Kaburgalarındaki hava mı?" Vander tekrarladı, oldukça şaşırmış görünüyordu. "Kaburgalarını kastetmedim. Karnında tabii ki! Neden, zavallı

Lady'nin içinde havadan başka bir şey yoktu, bu yüzden bir balon gibi yüzeye fırladı. Tabii ki bir dük onu kıyıya çekene kadar."

"Doğal olarak," dedi Vander, brendisinden bir yudum daha alarak. "Benim rütbemdeki herhangi bir adamın da aynı yapacağını umuyorum."

"Kendi hayatını tehlikeye attı," dedi Chuffy. "Maceralı kısımlar benim favorilerimdir. dükü sevgilisini sallanırken gördüğünde

Bir mantar gibi akıntıya kapılmış, doğruca nehre dalmış. Buz gibi su birden fazla kez başının üzerinden geçti ama onu kıyıya çıkardı."

"Ben de aynısını yapardım," dedi Vander, genişçe sırıtarak. "Beşikten itibaren bunun için eğitildim."

"Romanlarımın gerçek hayatla hiçbir ilgisi yok," diye ısrar etti Mia. "Kadın kahramanımın terk edilmiş olması tamamen tesadüfi."

"Romanlarınızı gerçek hayattan yola çıkarak yazmanızda hiçbir sakınca yok," diyor Chuffy. "Sizin hayatınız da en az kahramanlarınızınkinden ilginç."

"Sadece son birkaç hafta içinde, sizi temin ederim," dedi Mia.

"Tüm kahramanlarınız dük mü?" Vander, onun kahramanlarını model almış olabileceğini düşündüren bir şekilde sordu.

Ki vardı.

"Hayır!" Mia haykırdı. "Tabii ki hayır. Benim şu anki kahramanım bir kont. Ne olursa olsun, unvan sadece değerli ve önemli bir adamı ifade etmenin bir yoludur."

"Mia'nın aşk sahneleri meşhurdur," dedi Chuffy. "Sanırım bu yüzden o perişan dergi biraz huysuzlandı. Karakterleri birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini anlatıp duruyorlar."

"Lirik olduklarını söyleyebilir misiniz?" Vander çok masumca sordu.

Mia kendini çaresiz hissediyordu, sanki kendi kahramanlarından biriydi ve onu kontrolü dışında bir yere götüren bir nehirde sallanıyordu. Vander, Mia'nın kendisini altı romanın kahramanı haline getirdiğini gösteren bir şekilde ona bakıyordu. Aklına gelen tek kelime küfürdü.

"gerçekten sevmiş olmalısın," dedi Chuffy. "Al, biraz daha konyak iç. Umarım aşkta hayal kırıklığına uğradıktan sonra trajediler yazmaya başlamazsın. O sana layık değildi, canım. Ahır gibi koktuğu için Vander'la olman daha iyi."

Mia bu can simidine sanki cennetten inmiş gibi sarıldı. "Bu yüzden şu anki kitabımı bitiremedim. Kırık bir kalp ..." Sesinin kesilmesine izin verdi.

Vander gülmeyi kesti ve gözleri çelikleşti. Güzeldi. Bir gün boyunca kaldırılabileceği tüm hakaretlere maruz kalmıştı. Yine de güzel olduğunu söylemişti. Bu iltifatı daha sonra düşünmek üzere bir kenara sakladı.

Bardağını keskin bir tıkırtıyla yere bıraktı. "Eski nişanlınızın nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır," dedi yorgun bir ifadeyle. "Hindistan'a seyahat etmeyi planladığını yazmış."

Chuffy, "Umarım kahramanınız -Flora, değil mi?- size o kadar kaba davranan o alçağa dönmediğiniz gibi, onu aldatan kişiye de dönmez," diye bağırdı.

"Aslında affedecek," dedi Mia. "Kontu o kadar çok seviyor ki onu affediyor."

Chuffy, Vander'a dönerek, "Bence Mia seni düşündüğü sırada nişanlılar arasında olduğu için çok şanslısın," dedi. "Kendi başına asla bir kadın bulamazdın. O atlarına kendini fazla kaptırmışsın ve son baktığımda ahırlarda hiç kadın yoktu. Kahretsin, paltoma döktüğüm konyak daha fazla. Üstümü değiştirsem iyi olacak."

Kadehindeki birine göre oldukça hızlı hareket ediyordu; bir anda odadan çıkıp gitmişti. Mia, Chuffy'nin bazen olması gerekenden daha az sarhoş olduğu izlenimini ediniyordu.

Vander konyağından bir yudum alarak, "Charlie'niz bana bir kontun oğlunun yerine geçtiğimi söyledi," dedi. "Babanızın bir teklifte bulunmak için adama doğru bir mektup sallamadığını varsayabilir miyim?"

Mia bardağını öyle ani bir şekilde yere bıraktı ki likör kenarından . "Evliliğimizin istediğiniz gibi olmadığını biliyorum ama terk edildiğim için benimle alay etmemenizi rica ediyorum." Durakladı ve ekledi, "Bay Reeve ve ben birbirimizi çok seviyorduk ve evlenmeden aylar önce nişanlanmıştık. Sizi temin ederim ki benimle evlenmek istiyordu."

"Apaçık ortada olan bir şeyi söylediğim için beni bağışlayın ama mihrapta bulunmadığı düşünülürse evlilik niyetinden şüphe duyulabilir." Vander'ın yüzü yine ifadesiz bir görünüm almıştı; bu, onun şu ya da bu türden güçlü duygularını maskelemek için kullandığından şüphelendiğı bir numaraydı.

"Bu doğru," diye itiraf etti Mia. Hâlâ Edward'in daha önce inandığı gibi bir adam olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. Kendi icat ettikleri kadar namuslu ve onurlu beyefendiler bulamıyor gibiydi; belki de onlar sadece kurgu dünyasında vardı.

Okurları da mektuplarında sık sık aynı eksiklikten yakınıyordu.

"Beni önemsemediğinden değil," diye ekledi.

geç de olsa kendini savundu. "Edward Charlie'yi büyütme sorumluluğıyla yüzleşemezdi."

Vander'in ağız tiksintisiyle kapandı. Yazık olmuştu çünkü onun ağızını gerçekten beğenmişti. Çok az erkekte böyle derin bir alt dudak bulunurdu. Bu fikirden nefret ederdi ama onun yüzünü yumuşattığını ve ona derin bir duygusallık kattığını düşünüyordu.

İnanılır gibi değil.

Bunu çok geç fark etti. Yine aynı tuzağa düşmüştü.

Vander onun burnuna dokundu ve o da başını kaldırıp Vander'ın gözleriyle buluştu. "O evlilikten kıl payı kurtuldun. Bunu şimdi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi.

Vander gözlerini karısına dikmiş, Mia'nın sesindeki dürüstlük tınısı karşısında neden bu kadar büyük bir rahatlama hissettiğini merak ediyordu. Mia'nın hâlâ onu elde edemeyecek bir adamı arzuluyor olması neden umurundaydı ki?

Onun karısıydı.

Bir roman yazarı mı? Kimin aklına gelirdi ki? Onun zeki olduğunu biliyordu ama başarılı bir romancı olabilecek yeteneğe sahip olduğunu hayal bile edemezdi. Açıkçası, o korkunç çocuk şiiri bunu özellikle olanaksız kılıyordu.

Kadının düşündüğünün aksine, kadının ahlaksız romanlar yazması adamın umurunda bile değildi. Yine de onları okumak isterdi.

Yine de romanlarının açıklığa kavuşturması gereken tek bir yönü vardı. Daha da yaklaştı. Elleri ona dokunmak için kaşınıyordu ama kendini tuttu. "Bana eserlerin hakkında bir şeyler öğretmek zorundasın. Bir tanesini baştan sona okuyacağım. Ve diğerlerinin ahlaksız kısımlarını da."

"Neden böyle bir şey yaptığınızı anlayamıyorum. Babam ve erkek kardeşim onları okumak için hiçbir girişimde bulunmadı. Ve amcanızın hevesine rağmen, okuyucularımın çoğunun kadın olduğundan eminim."

"Bir tane, hatta daha fazlasını okuyacağım," diye söz verdi Vander. "Ama size şunu söylemeliyim ki Düşes, evlilikle ilgili romantik hayallerinizden vazgeçmelisiniz. Hayal ettiğiniz o diğer şeylerin hiçbirini asla yapmayacağım."

Yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Majesteleri, bana buz gibi bir nehirde sallanarak gitmeme izin vereceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Vander bir kahkaha patlattı. "Söz veriyorum sana bir Halat."

"Gerek yok," dedi kaçırarak. "Bir taş gibi batardım Her neyse."

Mia'nın buzlu bir nehirde çırpındığı görüntüsü şaşırtıcı derecede tatsızdı, bu yüzden Vander devam etti. "Romanlarınızdaki düğünlerin yaptığı gibi romantik jestlerden bahsediyordum. Sana çiçekler getirmek, şiirler yazmak, mücevherler yağdırmak gibi. Baban anneme sürekli camdan hayvanlar verirdi. Ben asla böyle bir şey yapmayacağım."

"," dedi hemen.

"O evliliği yapmayacağız." Onun gözlerini yakaladı, çünkü bu gerçekten önemliydi. "Çok daha fazlasına sahip olabiliriz Düşes. O romantik saçmalıklar romanlar içindir, hayat için değil. Chuffy gibi hayalperestler için. Annem gibi, bu konuda. Ahırda kanlı canlı atlar varken o camdan atlarla yetinirdi."

Mia başını salladı.

Tatmin olmuş bir şekilde, bir müzakerede rakibinin tartışmaya devam etmek için mantıklı bir neden olmadığını anladığı noktaya geldiklerini fark etti: Vander kazanacaktı.

Her .

Şimdi teslim olacak ve onunla birlikte yaşamayı kabul edecekti.
Karım.

Ama kız çenesini havaya kaldırarak onu şaşırttı. "Şuna Dürüst olmak gerekirse, beni karın olarak kalmaya zorluyor da, o dört gece için sana yalvarmaya niyetim yok. *Asla*."

Bu bir yüzleşmeydi, sadece vücudu gelinine sahip olma arzusuyla titreştiği için değil, aynı zamanda bir noktada bir varise ihtiyacı olduğu için. Bu arzunun bir kısmının gözlerinden okunmasına izin verdi. "Ya *sana* yalvarsaydım?"

Yüz ifadesi zerre kadar değişmedi. "Hayır diyeceğim. Bu öğleden sonra, evliliğimizi kabul etmemi sağlamak için Charles Wallace'ı kullandığın gerçeğiyle mücadele edemeyeceğimi anladım. Kendi davranışlarımla kendimi savunmasız hale getirdim. Ama sen, sadece bana katılman için yalvardığım gecelerde birlikte olacağımızı belirten o sözleşmeyi kendini *benim* merhametime bıraktın."

Vander'in dudaklarına isteksiz bir gülümseme dokundu. Az önce, savunmasının arkasından ustalıkla dolaşan bir müzakereciyle yüz yüze gelmişti.

Ve onu yendi.

Kendine karşı dürüst olsaydı, çarpık bir şekilde Mia'yla geçireceği dört geceyi ipe çekerti.

Elbette bu, onun kendisine taptığına inandığı zamanlardı. Ona bir iyilik yapacağına inandığında. Bir şey hissetmişti.

Bir kadının -herhangi bir kadının- onunla yatmak için kendi ahlak kurallarına karşı gelecek kadar onu sevmesi gururunu incitmişti.

Evlilik yatağından korkmuyordu. Hayır, kendini Mia'nın üzerinde, bukleleri yastığa yayılmış, gözleri arzu ve aşkla yumuşamış, yuvarlak vücudu sadece ve sadece ona ait olarak hayal etmişti. Mest olacaktı çünkü sonunda onun olmuştu.

Yanlış.

Bu kadının ağzı sert bir çizgi halindeydi ve gözleri acımasızdı.

Çok yanlış.

"Tek istediğim, konuyu bir yıl kadar sonra yeniden ele almamız," dedi. "Bir noktada bir varis çıkarmalıyım. Özel bir aciliyet yok."

Mia kaşlarını çattı. "Sanırım bunu daha yakından tanıdıktan sonra düşünebiliriz. Ama Majesteleri, bu evlilikle ilgili kararınızı yeniden düşünmeniz için size *yalvarıyorum*."

Neden bu kadar isteksizdi? Nişanlısı olmalı. Belki de o güzel adamlardan biriydi. Vander onun çenesinde acımasız bir şekil ve kadınların ya sevdiği ya da nefret ettiği bir enerji olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Sen benim karımsın," dedi, "ve karım olarak kalacaksın. Sör Richard'ın dava açma niyetleri ve Carrington mülkünün yönetimi hakkında konuşmalıyız." Kadının yüzündeki bitkinliği görünce, "ama bu yarına kadar bekleyebilir," diye ekledi.

Kirpikleri titredi. "Mülkün yönetiminin bir parçası olacak mıyım?"

"Tabii ki. Tabii ."

"Babam bir kadının kafasının ile alıabileceğine inanmazdı."

"Chuffy'nin romanlarına dediğim parayı göz önüne alırsak, kariyerinizin oldukça kârlı olduğunu tahmin edebilirim."

Bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Babam bana bozuk paralarımın bende kalabileceğini söyledi."

"Her zaman onun bir olduğunu dnmmdr."

"Ben yle demezdim. Ama i konularında çoğu zaman aynı fikirde değildik."

"Gerçekten de İngiltere'nin en popüler yazarlarından biri misiniz?"

Yanaklarına pembe bir renk geldi. "Evet."

"Brava," dedi içtenlikle. Birden vücudu hatırlayamayacağı kadar alev almıştı; Mia'nın duygusallığı ve zekâsının birleimindeki bir şey çılgınca tahrik ediciydi. Onunla yatmak, evliliklerini hayalini kurduğu rahat düzene dönüştürmenin anahtarı olacaktı. Dndğnden daha da iyi olacaktı çünkü artık Mia'nın onu evlenmeye zorlama nedenlerine saygı duyuyordu.

Öğleden sonrayı Charlie ile geçirdikten sonra, yeni vasisinin güvenliğini sağlamak için krala bizzat antaj yapacağını .

Mia'yı baştan çıkarmayı baardığında, dört gün şartından vazgeçecek ve istediği zaman yatağına girmesine izin verecekti.

Hatta belki onunla yatmasına bile izin verebilirdi. Daha önce hiçbir kadınla yatmamıştı ama gecenin bir yarısı Mia'ya uzanma fikrine ısınıyordu.

Yuvarlanıyor ve ellerini-

"İzin verirsiniz, odama çekilip hafif bir akşam yemeği yiyeceğim," dedi Mia. "Konyak döndürdü ve ayrıca yazmam gereken bir mektup var."

"Elbette," dedi Vander, belki de yatak odasında birlikte yemek yiyebileceklerini düşünerek. Yatakta yemek yemenin bir başlangıcı olurdu.

O daha fikrini kelimelere dökmeden Mia geri çekilerek odadan çıktı. Neredeyse peşinden gidecekti ama gözlerinin altındaki mavi gölgeler aklına geldi ve kendini durdurdu.

Karısı yıllarca onun karısı olacaktı.

Bir odadan çıkarken ona veda öpücüğü vermesini isteyebileceğini düşündü. Dudakları . . . nefisti.

Bunun üzerinde daha sonra çalışabilirler.

Bölüm On Dört

TERK EDİLME SAHNESİ ÜZERİNE NOTLAR

Flora Frederic'le yüzleşmeli ya da jöle kemikli bir korkak gibi görünmelidir.

Dua kitabını bir kenara fırlatmalı ve ~~terk eden~~ inançsız konta onun hakkında ne düşündüğünü söylemeli, o sümüklü, salyalı, iki büklüm, felçli, nabızsız adama.

Flora mihrapta bekliyordu, zarif elleri ölmek üzere olan annesinin dua kitabını tutuyordu.

Kont Frederic kiliseye girdi ve Flora onun ~~şeytani~~ siyah gözlerine tek bir bakışıyla içgüdüsel olarak, kendisini tüm beau monde'un önünde mümkün olan en kötü şekilde aşağılamaya niyetli olduğunu anladı. Dua kitabını bir disk gibi fırlatarak onu yere düşürdü.

~~Sonra dışarı çıkarken onun yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden geçti.~~

~~Kapı.~~

Bu işe yaramıyor.

Mia ertesi sabah uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu.

Çok az kadın çılgınca yakışıklı bir dükle evli olmaktan şikayet ederdi. Yine de Vander'ın evliliklerini tamamlamaktan vazgeçmesi konusunda homurdanabilirler.

Bunu fiziğini beğenmemesine bağlayabilirdi ama Vander onun çirkin olduğunu düşünmesine rağmen, onu bir kez öpmüştü. Aslında iki kez.

Erkekler hep böyleydi. Sadece bir kadının yakınında olmak bile bir erkeği onunla yatmaya heveslendiriyordu. Mürebbiyesinin bu konuda haklı olduğunu keşfetmek ilginçti.

Susan için zili çaldı ve banyo odasına girdi, ancak o zaman önemli bir keşif yaptı. Küvetin karşı duvarındaki bir kapı neredeyse kesinlikle Vander'ın odasına açılıyordu. Ve Mia, o banyo yaparken Vander'ın doğrudan odaya girmesini engelleyecek bir kanca göremiyordu.

Çıplak ve tüm o aynalarla çevrili.

Bu kesinlikle olmaz. Kancalar derhal takılmalıydı. Bu arada, kendisi yıkanırken Susan'ın kapının önünde nöbet tutmasını sağladı.

Bir süre sonra kahvaltı salonuna indi ve Nottle dışında boş olduğunu gördü.

"Günaydın majesteleri," dedi uşak. "Evliliğiniz için tebriklerimi sunabilir miyim?"

Kelimeler samimiyetsizlikle doluydu ama Mia onun ses tonunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Teşekkür , Nottle. Başka bir not olarak, birinin banyo odamdaki kapıların iç tarafına kilit takmasını istiyorum. Hem benim hem de Dük'ün yatak odasına açılan kapılara."

"anladığımdan emin olmak için," dedi Nottle tahta gibi bir sesle. "Banyo odasının kapılarının her iki tarafına da kilit çakılmasını mı istiyorsunuz? Bu kapılar üç yüz yıllık bir sarayı süsledikleri Venedik'ten ithal edildi."

"Kesinlikle. Şu kapılar," diye onayladı Mia.

Adam hemen kabul etmeyince, "Belki de Majesteleri isteğimi onaylarsa daha mutlu olursunuz?" diye sordu. Görünüşe göre Nottle rütbesinin cinsiyetinden daha üstün olduğunu düşünüyordu.

"Tabii ki hayır," dedi, sanki tereyağı ağzında gibi. Mia bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama erimiş tereyağından hoşlanmıyordu.

Ve Nottle.

Oturmak için bir sandalyeye doğru ilerledi, ancak uşak, "Beni bağışlarsanız, Majesteleri, rehberliğinizi talep edeceğim acil bir ev bilmecem var," dedi.

"Ah," dedi Mia arkasını dönerek. "Elbette, Nottle. Ne oldu?"

"Merhum düşesin hayvanları."

"Bütün o cam süsler," dedi onun derdini anlayarak. "Tozlarını almak çok yorucu olmalı."

"Koleksiyondan değil, köpek dişlerinden bahsediyordum," dedi acı dolu bir ifadeyle.

"Winky ve Dobbie!" Mia haykırdı. "Tabii ki onun köpeklerini hatırlıyorum. Dobbie'nin yaşı ilerlemiş olmalı. Geçen yıl onlara ne oldu?"

"Genel olarak bahçıvanın kulübesine hapsedildiler. Bazen de patates mahzenine" diye ekledi.

Mia kaşlarını çattı. "Neden bir kulübedeler ki? Evin içinde dolaşmaya alışkınlar."

"Sizden gözlerinizi bu odadaki halıya çevirmenizi rica ediyorum."

Mia bir irade zaferiyle gözlerini devirmedi, onun yerine ayak parmaklarına baktı. "Evet?"

"Keşmir dağlarında dokunan ipek," dedi uşak, sesinde ilk kez coşku belirtileri vardı. "Pençeler sadece zararlı değil, aynı zamanda üzülerek söylüyorum ki düşesin vefatının ardından sınırsız idrar yapma eğilimi geliştirdiler."

Mia onun ne dediğini anlamak için bir an düşündü. "Muhtemelen şoktaydılar! Onları patates mahzenine hapsedtiğinize göre şaşmamalı. Dük bu muameleyi onayladı mı?"

Kâhya kibirli bir tavırla, "Ekselanslarını ev içi düzenlemelerle rahatsız etmiyorum," dedi.

"Ona sormadın bile?"

Nottle'ın gözleri kaydı. "Dük böyle önemsiz konularla ilgilenmez. Ancak anlaşıldığı kadarıyla Ekselansları Lord Carrington'a gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmak için mutfığa kadar eşlik etmiş ve köpekler fark edilmiş. Hayvanların her zaman çocuk odasına hapsedilmesini sağlarsanız çok minnettar olurum majesteleri. O odadaki halıyı kaldırtacağım."

"Winky ve Dobbie kreşe hapsolmayacaklar, bir mahzende olmaları gerektiğinden daha fazla," dedi ona. "Onlar sakinleştikçe kazalar da sona erecek."

Mümkünse kâhyanın uzun yüzü daha da uzadı. "Anladığım kadarıyla, halılar bu kişilerin duygusal durumlarının rehinesi.

Hayvanlar mı? Huzurlu bir noktaya ulaşana kadar onları hapsedmek için izninizi alabilir miyim, Majesteleri?"

"Neredeyse mizah yapmaya çalıştığını düşünecektik, Nottle," dedi Mia. Ama öyle olmadığı açıktı. İçini çekti. "Köpekler Charlie'nin yanında kalacak; Charlie'nin alt katta fazla vakit geçirmesi pek olası olmadığından halılar korunacak."

Nottle başını eğdi, görünüşe göre yatıştırılmıştı. "Belki de, Majesteleri, onun durumu göz önüne alındığında, koğuşunuz için ne tür düzenlemeler yapmamız gerektiği konusunda beni bilgilendirebilirsiniz."

Mia'nın gözleri kısıldı. Algıladığı şey tiksinti miydi? Ona şüpheyile yaklaştı. "Yeğenimin hareketleri biraz kısıtlıdır ama asla sorun çıkarmaz."

"Mideleri güçlü olmayan oda hizmetçilerinden bazılarının görev yerlerinin değiştirilip değiştirilmeyeceğini merak ediyordum." Gözlerinde, Charlie'nin patates mahzeninde yaşamasını çocuk odasına tercih edeceğini doğrulayan bir bakış vardı.

Bununla Mia'nın önceki şüphesi silinmiş oldu. Yüzünden bir uyarı okunmuş olmalıydı ki, "Genç efendinin iyiliği için elbette. Kimse onun bir köylü kızının aptallığı yüzünden rahatsız olmasını istemez."

"'Taşralı bir kızın aptallığı,' diye tekrarladı Mia. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

Kâhya hatırı sayılır yüksekliğinden ona baktı. "Bu ev halkı mümkün olduğunca nahoş ayrıntıları görmezden gelmekten gurur duyar. Pindar Dükleri böyle yapar."

"Kaçınılması gerekenden çok daha fazlası olduğunu anlıyorum," dedi Mia. "Ama ben şu anki Pindar Düşesi'yim. Bana Pindar'ın

Hizmetçilerin Charlie'yi görünce bayılacağını mı öngörüyorsunuz?"

Nottle, "Umarım öyle değildir," dedi. "Ancak çocuğun malformasyonu göz önüne alındığında bu tür olasılıklara karşı uyanık olmak gerekir."

Mia ani bir karar verdi.

"Kovuldun," dedi, kendini olabildiğince yukarı çekerek, ki bu ne yazık ki sadece koltuk altına kadardı. "Gitmene izin veriyorum. Dük size bir tavsiyede bulunmak isterse, bu tamamen ona kalmış bir şey. Ama öğlene kadar gitmeni istiyorum."

Mia daha önce sadece iki hizmetçiye kovmuştu, her iki olayda da hırsızlık yaptıkları için. Ve her ikisinde de söz konusu hizmetçi her türlü suçluluk belirtisiyle karşılık vermişti.

Nottle bu kalıba uymadı.

O da Mia'nın üzerinde yükselene kadar kendini dikleştirdi - belli ki boyunu onu korkutmak için kullanıyordu - ve "On sekiz yaşımdan beri Pindar Düklerine hizmet ediyorum," diye açıkladı.

"Bu durumda, Majesteleri benim erdemleri görüyor olmalı," diye tersledi Mia. "Bunları tavsiye mektubunda sıralayabilir. Ama yeğenime en ufak bir saygısızlık belirtisi bile gösterilirse bu evdeki hiç kimse konumunu koruyamaz. Eşyalarını toplamadan önce bunu ev halkına anlatmak isteyebilirsin, Nottle."

"Bakalım Majesteleri buna ne diyecek," dedi uşak, sesi tıslamaya yaklaştığı için daha da çirkinleşmişti.

Arkasındaki açık kapıdan bir ses geldi ve Chuffy ellerini hafifçe çırparak kahvaltı salonuna girdi. "Gel, gel, Nottle. Yeni evli bir dükün ev işlerinde karısının kontrolüne karşı çıkacağını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Nottle ilk kez biraz tedirgin görünerek, "Bu vicdansızlık," dedi.

"Senin için ayağa kalkmayacağım," diye öğüt verdi Chuffy. "Tavsiye edilenden daha fazla içtiğimde bana bakma şekliniz umurumda değil."

"Sizi en ufak bir şekilde gücendirmediğime eminim." ". Bence siz genellikle

Öyle olmadığına inanıyorsun," diye karşılık verdi Chuffy. "Gel bakalım canım, bir bardak Kanarya şarabı ister misin? Sabah mideni rahatlatmak için birebir."

Mia titrediğini fark etti. Bu tür bir yüzleşmeye alışık değildi. Chuffy'nin az önce girdiği kapıdan geri çekildi ve onu dehşete düşüren iki adam da onu takip etti.

Nottle'ı görmezden gelerek Chuffy'ye, "İzin verirsiniz, bir dakikalığına odama dönmem gerekiyor," dedi. Merdivenlerden yukarı doğru yürüdü, ellerini önünde tutuyordu, böylece iki adam da titrediklerini göremeyecekti.

Üst kattaki odaya geri döndü, kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. Susan şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bir gece önce gelen bavulları açıyor, Mia'nın elbiselerini dikkatle giysi presine yerleştiriyordu.

"Tanrım, leydim," diye sordu Susan, "sorun nedir?" "Nottle'ı az önce kovdum."

"Ne yaptın?" diye bağırdı hizmetçisi.

"Gitmesine izin verdim," dedi Mia, bir sandalyeye çökerek. "Ona öğlene kadar gitmesini söyledim." Kalbi hâlâ hızla . "Korkunçtu, Susan.

Başlangıçta dükle konuşana kadar ayrılmayı reddetti ama neyse ki Sir Cuthbert çok destekleyici oldu."

Susan, "Sör Cuthbert ayyaşın teki ama her rağmen tatlı biri," dedi ve elindeki elbiseyi yatağın üzerine bırakıp yanına geldi. Yüzünde merak dolu bir ifade vardı. "Bay Nottle'a bu kadar kızmanıza ne sebep oldu? Dikkatinizi çekerim, onu pek sevmem. Kendini çok fazla düşünüyor. Sanırsınız ki dük o."

"Charlie konusunda çok kabaydı," dedi Mia. "Çirkince, gerçekten. Oda hizmetçilerinin onun ayağını görünce bayılacağını ima etti."

"Bu çok korkunç."

Mia'nın kalbi yavaşlamaya başlamıştı. Giysi presinin raflarında duran koyu renkli, eski püskü elbiseler gözüne çarptı ve yine yıldırım gibi bir karar verdi. "Bana yeni elbiseler lazım Susan, ipekten yapılmış, güzel renklerde."

Rutherford Park'ın zemini, sahibesinden daha iyi giyinmiş olsa bile lanetlenirdi.

Susan gülümsedi. "Artık Sör Richard kesenin ağzını tutmadığına göre, ne istersen sipariş edebilirsin. Sen bir düşessin!"

"Sanırım," dedi Mia. Daha önce kıyafetlere hiç önem vermemişti. Charlie nasıl görüldüğünü umursamıyordu ve pahalı kumaşlara mürekkep dökmek istememişti. İlk kez görücüye çıktığı sezondan beri - tüm uygun genç erkekler tarafından görmezden gelinmişti- evde sessizce yaşamış, ara sıra yerel toplantılara katılmış ama Londra'ya nadiren gitmiş ve sosyeteye hiç girmemişti.

Ama Nottle'ın küçümsemesiyle sarsıldığını hissetti. Giysilerinin onun bu tavrıyla bir ilgisi olduğunu hissediyordu,

Gerçi sorunun temelinde babasının merhum düşesle olan ilişkisi yatıyor olabilir.

Susan tekrar uşak konusuna döndü. "Bay Nottle'ın seyisleri, Majesteleri'nin Sör Richard'la yumruklaşmaları hakkında konuşmaya zorlaması son derece terbiyesizce bir davranıştı. Bay Gaunt böyle bir dedikoduya asla izin vermezdi. Gerçi Bay Gaunt'un duygularını belli etmek gibi bir huyu vardı: Efendi Charles Wallace'ın annesinin onu gördüğünde ürpermesini hiç umursamazdı. Ama yüksek sesle bir şey söylemezdi."

Bu anı Mia'nın Nottle'dan kurtulma konusundaki düşüncesizce kararını doğruluyordu. Zavallı Charlie annesinin küçümsemesine katlanmıştı; aynı şeyi kahyadan görmesine gerek yoktu.

"Dün gece Nottle yemek masasında Efendi Charles'ın ayak yerine bir yüzgeci olduğunu söyledi," dedi Susan, iki eli de kalçalarında. "Bu konuda tamamen yanıldığını söyledim, o da bana çenemi kapamamı söyledi."

Mia sanki odada yeterince hava yokmuş gibi hissetti. Bu sadece Nottle'la yüzleşmesinden kaynaklanmıyordu; her şey çok bunaltıcıydı. "Susan," dedi umutsuzca, "Dük'le evli kalamam."

Hizmetçisi yatağa uzandı. "Neden olmasın? İyi bir adam ve ev halkı onu seviyor. Bu iyi bir şey söylüyor. Ve artık bir düşessiniz."

"Düşes olmak istemiyorum! Hiç istemedim."

Susan bununla alay etti. "Bu elmaslardan nefret ettiğini söylemek gibi bir şey. Sadece akılsız bir kadın düşes olmak istemediğini söyler. İstedığın kadar elbise alabilirsin."

Mia omuz silkti.

"İstediğin bütün *kitapları* alabilirsin," diye ekledi Susan. "Ve genç efendinin yeniden bir öğretmeni olabilir."

"Majesteleri benim olduğumu düşünüyor," dedi Mia, gerçeği söyleyerek. "Ve şişman."

Susan'ın kaşları birbirine çatıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Bir çocuk taşıdığımı sanıyordu."

"Ne?"

"Onu bu hatasından vazgeçirebildim," dedi Mia sefilce. "Ama onunla evli olma fikrinden hoşlanmıyorum. O çok yakışıklı, Susan. Aramızda mutlu bir evliliğe yol açamayacak bir dengesizlik var."

"Bunu söylediğinde mavi merinos mu giyiyordun? Göğsünün altında toplanıyor. Her zaman köydeki Bayan Rackerty'nin bahçesine kapanması gerektiğini söylemişimdir." Tereddüt etti ve ekledi: "Dün gece düşün geceniz rağmen yatağınıza uğramadığını fark ettim."

Elbette fark etmişti. Hizmetçiler her şeyi görürdü. "Bir varis yaratma işini bir süre ertelemeye karar verdik. Büyük ihtimalle yıllarca."

"Şişman değilsin," dedi Susan kesin bir tavırla. "Çok güzel kıvrımların var."

Onun yanıldığını kanıtlamamız gerekecek."

"*Dumpy* kısalığın diğer adı. Ben de Dumpy Düşes olarak bilineceğim."

"Bu bir olasılık."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Mia aslında biraz incinmişti. Susan üç yıldır onun hizmetçisiydi -ve pratik anlamda tek kadın arkadaşıydı.

Susan Mia'yı camın önünde durana kadar çekti. "Elbisen köprücük kemiğine kadar uzanıyor," diye işaret etti.

Mia başını salladı. "Ben seviyorum."

"Ve omuzlarındaki bu ekstra fırfırlar sana hiç iyi gelmiyor."

"Onlara ihtiyacım var."

"Neden?"

"Göğüslerimi dengelemek için. Çok büyükler."

Susan'ın kaşları havaya kalktı. "Bu yüzden mi hep fırfır istiyorsun?"

"Kısa boylu olsaydın ve önünde lahanalar olsaydı sen de öyle olurdun. Sen benden tam bir baş uzunsun Susan ve benim boyumda olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Senin ölçülerinde olmayı çok isterdim. Özellikle de önden." Korsesini karıştırdı. "Şu bak. Burada neredeyse hiçbir şeyim yok."

"Elmalı köfte, lahana değil."

"Ne? Neden yemekten bahsediyorsun?"

"Göğsümün dikkat çekmesini sevmiyorum. Göğüslerin altında toplanan elbiseler için çok kısıyım. Uzun bacaklı hanımlar için üretilmişler, benim üzerimdeyse kabarıyor ve çocuk taşıyor gibi görünmeme neden oluyorlar."

"Bacakların çok güzel şekillenmiş," dedi Susan. "Ayak bileklerin de öyle. Bence göğsünde neredeyse hiç kumaş olmayan, skandal yaratacak kadar kısa bir elbise sipariş etmeliyiz."

Mia gözlerini devirdi.

"Artık evlisin. Bir düşes gibi giyinmelisin: modaya uygun, iki yıl geriden değil." Fırfırını çekti. "Ya da on."

"Hiçbir şey fark etmeyecek."

"Pahalı elbiseler büyük fark yaratıyor. Yarın Londra'ya gidebiliriz."

"Yarın mı?"

Susan şiddetle başını salladı. "Bir modisti ziyaret etmek için. Kız kardeşim Peg'in Leydi Brandle'ın hizmetinde olduğunu biliyorsun. Geçen ay Peg'i ziyaret ettiğimde Londra'daki bütün modacıları konuştuk ve kimi görmemiz gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Yapamam. Romanım-"

"Kocan düşün gecende seni ihmal etti," dedi Susan, sesi keskindi. "Hiçbir kadın buna katlanmamalı. Seni öyle zarif bir kadına dönüştüreceğiz ki dük odana girmek için yalvaracak."

Mia bu fikri sevmiştir ama bunun mümkün olduğuna inanmıyordu. "Londra'ya gidemem. Charlie'nin seyahat etmeyi sevmediğini biliyorsun ve ben de yeni kurdeleler almak üzereyken onu yabancı bir evde yalnız bırakamam."

"Kurdelelerden daha fazlasına ihtiyacın var!" Susan ağladı.

Mia konuyu değiştirerek, "Bir gezintiye çıkabileceğimi düşünmüştüm," dedi. "Lancelot'un dün gece teslim edilip edilmediğini biliyor musun? Kahvaltı için aç değilim."

"Evet, öyle," diye onayladı Susan, "bu da bana senin de yeni bir binicilik alışkanlığına ihtiyacın olduğunu hatırlattı."

Mia başını salladı, kıyafetinin görünüşe göre küçüldüğünün acı bir şekilde farkındaydı, çünkü kumaş önünden aşağı doğru uzanan pirinç düğmeleri zorluyordu ve bu da o bölgeye daha da fazla vurgu yapıyordu.

Susan düşünceli bir tavırla, "Artık sıradan bir Bayan Carrington olmadığınıza göre," dedi, "Rutherford'a bir modist çağırabilirsiniz."

Park."

"Buraya, taşraya mı gelecekler?" "İki katını
teklif edeceğiz."

"Duble mi?"

Susan ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Leydim, kocanız
Dün gece yatakta sana eşlik etmeye bile çalışmadı, değil mi?"

Mia kaşlarını çattı. "Aynı konu etrafında dönüp durmak zorunda
mıyız?"

Susan, "Doğru elbise sizi karşı konulmaz kılacak," diye söz verdi.

Mia'nın uzman görüşüne göre -üç Kùlkedisi dönüşümü yazmış bir
yazar olarak- bu, Temmuz ayında kar yağması kadar imkânsızdı. Ama
elinde değildi. Kalbinde bir umut filizi yeşermişti.

On Beşinci Bölüm

FLORA HAKKINDA DAHA FAZLA NOT

~ *Sorun: Flora sıkıcı. Ocak halısına çok benziyor. Söküp atmalı. "Seni pire ısırılmış mantar!"*

~*En azından kendini savun.*

Aptal Bayan Dandyion (shrilly): "Yumurtadan tavuklarınızı saymayın!"

Flora: "Şunu söylemekten mutluluk duyarım ki ne bir tavuğu tanıyabilirim ne de tavuğum var. Belli sosyal alanlarımız oldukça farklı."

Okuyucular onun fazla ekşi olduğunu düşünebilir mi? Tatlı olmalı.

Vander'in ahır Carrington Malikânesi'ndeki basit muhafazaya hiç benzemiyordu. Dört kat daha büyüktü; geniş, tertemiz bir orta koridoru ve atların başlarını uzattıkları zarif ahırları vardı.

Her ahırda atın adının yazılı olduğu pirinç bir levha vardı. Ve her at bir öncekinden daha zarıftı.

Vander'in ahır şefi Bay Mulberry, Mia'nın koluna dokunup başıyla sağlarını işaret ederek, "Şuna dikkat edin, Majesteleri," dedi. "Ahırda yeni ve korkunç bir öfkesi olduğunu kanıtladı. Seyislerden birini kışından ısırdı ve delikanlı ölene kadar yara izi kalacak."

At ona bakmak için başını dışarı çıkardı. Kehribar kestane rengindeydi, siyah yelesi ve gözlerinin üzerine düşen oldukça tatlı bir tutamı vardı. Güçlü boynu ahırının kapısının üzerinden kıvrılırken kasları dalgalanıyordu. Gözü onunkine takıldı. Koyu kahverengiydi, vahşı ve vahşıydı.

Mia donakaldı. "Bir ev büyüklüğünde," diye nefes aldı. Bineği Lancelot'un büyüklüğünü tercih ederdi; o da kendisi gibi güdüktü. Büyük atlar onu korkuturdu.

"On altı el," diye onayladı Mulberry.

"Adı ne?"

"Jafeer. Arabistan dilinde 'rüzgarın sesi' anlamına gelir. Majesteleri onu soyuna güvenerek büyük masraflarla ithal etti ama kimse onu evcilleştiremiyor. Yemek yemeyi bıraktı. Tahminimce İngiltere'yi sevmiyor."

"Ah, canım, bu korkunç," diye haykırdı Mia. Neyse ki atının başına asla böyle bir şey gelmeyecekti, çünkü Lancelot yemek yemeyi dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Orada yulaf yetiştirdikleri sürece başka bir ülkeye taşınsa bile fark edeceğinden şüpheliydi.

"Bineğinizi Jafeer'in yanındaki ahıra koydum, zira yan taraftaki gürültü patırtıdan rahatsız olacak gibi görünmüyor."

"Lancelot'u hiçbir şey kızdıramaz," diye onayladı Mia.

Dut onu Jafeer'in ahırının yanından çalışıyordu ama durdu. "Ona yaklaşırsam ne yapar?"

Ahır sahibi, "Muhtemelen ahırını tekmelemeye başlamıştır," dedi. "*Lütfen* majesteleri, bunu yapmayın. Burada yirmi dört hayvanım var ve Jafeer kaçmaya çalıştığında hepsi sinirleniyor, ki son beş gündür tek yaptığı da bu."

Mia başıyla onayladı ve yanlarından geçti. Lancelot onlar yaklaşırken kafasını kaldırmadı; başını eğmiş uyukluyordu.

"Lancelot'un da pirinç bir isim levhası olabilir mi?" diye sordu. "Diğerleri kadar kaliteli olmadığını biliyorum."

Mulberry, "Majesteleri şüphesiz gecikmeden sizin için yeni bir binek temin edecektir," dedi.

Mia ona, "Yeni bir at istemiyorum," dedi. Lancelot tam ona göreydi. Bacakları olan bir kanepeyi andırıyordu. Kısa bacaklı.

Sör Richard, Charlie'nin onlara ihtiyacı olmadığını iddia ederek babasına ve erkek kardeşine ait tüm atları satmıştı. Mia'nın atını da satacaktı ama kimse Lancelot'un bir şilinden daha değerli olduğunu düşünmüyordu.

"O ve ben yıllardır birlikteyiz," dedi Lancelot'un ön saçını çekmek için uzanarak.

Lancelot gözlerini kapalı tutarak onu görmezden geldi. Eylemsizliğin hareketten daha iyi olduğuna dair güçlü bir inancı vardı.

"Uyandı," dedi Mulberry'ye. "Ahırdan çıkmak istemiyor ama onu ahırından çıkarırsanız daha canlı olacaktır."

Mulberry kuşkulu görünüyordu ama ahırın kapısını açtı ve Lancelot'u sürükleyerek götürdü.

Mia onu takip etmek üzereydi ki Jafeer'in ahırının en yakın tarafına geçtiğini ve kahverengi gözleri parlak ve meraklı bir şekilde ona baktığını fark etti.

Artık kötü ya da vahşi görünmüyordu. İlgilenmiş görünüyordu.

Mia ona doğru bir adım attı ve Lancelot başını eğip viyakladı. Lancelot'u harekete geçirecek tek şeyin bir parça elma olduğu zamanlar vardı, bu da Mia'nın ceplerinin onlarla dolu olduğu anlamına geliyordu.

Kadın ona bir tane uzattı ve adam avucundan nazikçe aldı. "Rüzgar kadar hızlı mısın?" diye sordu ona.

Sanki ona cevap veriyormuş gibi başını kaldırdı. "Sen bana göre bir at *değilsin*," dedi ona, çünkü adam neredeyse flört ediyormuş gibi saçlarını karıştırmaya başlamıştı. "Bir atın olması gerekenden daha uzunsun. Ve rüzgar kadar hızlısın, hatırladın mı? Tırıs gitmek bile umurumda değil."

Mulberry koridorun en ucunda yeniden ortaya çıktı. Mia yakalanmadan önce hızla geri çekildi. Jafeer hayal kırıklığına uğramış gibi boğazından küçük bir ses çıkardı ki bu çok saçmaydı.

"Gitmem gerek," dedi Mia. Döndü ve açık kapıya doğru yürümeye başladı. Hemen öfkeli bir atın böğürtüsünü duydu. Dönerek, Jafeer'in arka ayakları üzerinde yükseldiğini, aşağı indiğini ve ahırının arkasına şiddetli bir tekme attığını gördü.

Hiç düşünmeden geri döndü ve "Derhal kes şunu!" dedi.

Şaha kalkmıştı; ön toynakları yere çarpıyordu ve gözlerinde suçlu bir bakış varmış gibi görünüyordu.

"şekilde sorun yaratmaman gerektiğini biliyorsun."

Jafeer boynunu tekrar dikleştirdi ve kapının üzerinden uzanarak kızın saçlarını kokladı.

Mia onun kaslı boynunu belli belirsiz okşadı. Saç buklelerini okşuyor ve saçlarını iğnelerinden düşürmekle tehdit ediyordu, bu yüzden ona bir parça elma daha verdi. Adam hevesle yedi ve sonra burun deliklerinden gelen sert bir hava üflemesiyle koca kafası aşağı inip Mia'nın omzuna yaslandı.

Mia hareketsiz kaldı ve elini kaldırıp kulağının etrafını kaşımaya başladı. Kulaklarını öne ve arkaya doğru hareket ettirdi ve bir kez daha iç geçirdi; bu sesin memnuniyet verici olduğu açıktı. Bir süre sonra Mia geri çekildi ve iki elini de onun yüzüne koyarak gözlerinin içine baktı.

Ona bakıyorlardı, sıvı ve tatlı. "Sen bir sahtekârdan başka bir şey değilsin," dedi. "Öyle değil misin? Hiç de yönetilemez değilsin."

"Majesteleri," dedi Mulberry omzunun hemen ötesinden. "Lütfen yavaşça uzaklaşın. Sizi o at hakkında uyarmıştım. Isırır."

"Saçmalama," dedi Jafeer'in gözlerinin üstünü kaşımak için uzanarak. "Lancelot kadar tatlı, sadece daha az uykulu."

Jafeer sert bir iç çekiş daha yaptı ve gözlerini kapatarak kadının kaşlarını kaşmasına izin verdi. Kirpikleri uzun ve uçları kıvrıktı. "Sanırım yalnızlık çekiyor."

"Yalnız mı?"

"Gördünüz mü? Sadece birinin ona biraz ilgi göstermesini istedi."

"Majesteleri, ona ilgi gösterildi," dedi seyis.

boğuk bir sesle. "At yüzlerce gineye mal oldu, yüzden sadece dükün dikkatini çekmekle kalmadı, hepimiz sırayla onu sakinleştirmeye çalıştık."

"Belki de doğru yolu denemediniz?" Mia önerdi. "Elmayı denedin mi?" Elini cebine attı ve bir parça elma daha çıkardı. "Bak, onları çok seviyor."

"Elmaları denedik mi?" Mulberry'nin sesi şaşkıncı. "Majesteleri, akla gelebilecek her türlü sebze ve meyveyi, en iyi yulaflı, özel olarak yapılmış kepek ve püreyi denedik. Kaburgalarını görüyor musunuz? Bu at açlıktan ölüyor."

Mia, Jafeer'i bıraktı ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek kapısına baktı.

Ona yer açmak için hemen geri çekildi.

Yemliği yulafla doluydu. "Jafeer," dedi Mia kutuyu göstererek. "Yemek yemelisin."

Sanki onunla konuşuyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardı.

Mia kapıya yaslandı. "Sanırım burada biraz daha kalabilirim," dedi ona, "ama gezintiye çıkmalıyım. Lancelot beni bekliyor." Jafeer başını eğdi ve yulafları ayıklamaya başladı.

Mulberry, "Lanet olsun," diye haykırdı ve hemen ardından, "Lütfen beni bağışlayın, Majesteleri," diye ekledi.

Mia güldü. Jafeer belli ki yulafın ne kadar lezzetli olduğunu hatırlamıştı; Mia boynunu okşadı ve Jafeer başını kaldırıp ona baktı ama hemen başını tekrar eğdi.

Birkaç dakika sonra Mia otağa doğru yola çıktı. Mulberry onu Lancelot'nun geniş sırtına bindirdi, tam o sırada bir seyis kendi bineğiyle ahırdan çıktı. Mia'nın kalbi sıkıştı. Kaçmak için yanıp tutuşuyordu ve Lancelot'yla birlikte patikada sıkılmış genç seyisin şaşkın bakışlarıyla karşılaşmak isteyeceği son şeydi.

Lancelot, onu taşımanın getirdiği alışılmadık egzersiz nedeniyle biraz otla kendini güçlendirmek zorunda kaldı.

"Eşliğe ihtiyacım yok," dedi Mulberry'ye. "Zamanınızı harcadığım için özür dilerim," diye ekledi damada başıyla selam vererek.

"," diye itiraz etti Mulberry, "yanınızda bir refakatçi olmadan gezintiye çıkmayı düşünemezsiniz."

"Niyetim tam olarak bu," dedi. Adam itiraz etmeye başlayınca kendini dikleştirdi. Bir düşes gibi görünme alıştırmaları da yapabiliyordu. "Yalnız gideceğim," dedi. "Bir saat ya da o civarda döneceğim. İyi günler, Mulberry."

Bununla birlikte Lancelot'a açık kapıyı işaret etti. Lancelot, kadının kendisini gezintiye çıkarmaya zorladığı gerçeğini kabullenmiş bir halde kapıdan içeri girdi.

Mia öne eğildi ve onun boynunu okşadı. "İyi çocuk, Lancelot."

Arkasından Jafeer'in öfkeli böğürtüsünü ve toynak seslerini duydu.

Yemek yerken onun gittiğini fark etmiş olmalıydı. Ahırların arkasından dolanan bir takip etti, çimenliklerin kenarından dolandı ve ormana doğru ilerledi. Yaklaşan evin görüş alanından çıktığı anda Mia sonunda nefes alabildiğini hissetti. Sanki bir rüyanın içine sürüklenmiş gibiydi. kasırga, sadece fırtınanın ortasında hiç hava olmadığını bulmak için.

Kısa bir süre önce, yerel kilisede Bayan Edward Reeve olmayı beklerken, Sör Richard Edward'ın kaçtığını duyurmuş ve bir anda içinden henüz çıkamadığı bir paniğe kapılmıştı.

Son haftalarda tüm kasları korkuyla gerilmişti. Artık rahatlayabiliyordu. Ona ne olursa olsun, Charlie

fiziksel olduğu kadar finansal olarak da güvende olacaktı. Vander, Charlie'nin mirasını anlamsız davalarla heba edecek olan S r Richard gibi değil, mirası ihtiyatlı bir şekilde yönetecekti.

Vander bunu asla yapmazdı ve Edward da yapmazdı. İlk kez ni anlısının kendisiyle evlenmek yerine ülkeyi terk ettiği gerçeğini gerçekten düşünmesine izin verdi.

Boğazı düğümlendi. Korkunç hissetti.

Edward onu sanki ciddiymi  gibi  pm   . İlk  p   melerinden sonra gülerek geri çekilmişti. Ve yine de ona öyle bir şekilde bakmı tı ki . . .

Açıkçası, arzu sadakati sağlamak için yeterli değildi. Edward'ın onu sevdiğine inanmı tı ama geriye dönüp baktığında, geçici olarak  ehvet duymı tu. Vander gibi.

Bir an için eyerde yalpaladı, bir gün Vander'ın bir metres, güzel bir sylph benzeri kadın, Thorn Dautry'nin karısını sevdiği gibi sevebileceği birini alacağını fark etti.

G zya ları Mia'nın yanaklarından aşağı s z lmeye ba ladı. Lucibella romanlarını yazmasının bir nedeni vardı: seilmeyi ve açık olmayı özlüyordu.

Babası babalık görevlerinde pek becerikli değildi. Ama merhum Pindar D   esi'ni çok sevmi ti. En  ok Majesteleriyle dans ederken mutluydu. Mia onu yüzlerce kez dans pistinde dönerken g rm   ti; saçları avizelerden yayılan ışıkla parıldıyor, a kını kollarında tutmaktan gurur duyuyordu.

Bu anı g zya larının daha da hızlı akmasına neden oldu. Ummı tu ki

-Bir gün aynı şekilde birini seveceğini hayal etti.

tutku, ama evlilik bağları içinde. Edward'a karşı fazla ateşli hissetmemişti ama ondan gerçekten hoşlanmıştı ve zamanla birbirlerini seveceklerinden emindi.

Şimdi, Mia bir aşk yaşayacak olsaydı, bu zina olurdu. Onun aşkı da babasınıninki gibi lekelenecek, utançla kuşatılacaktı.

Gözlerini kapadı ve Lancelot'un gideceği yere gitmesine izin verdi, arada bir hıçkırık göğsünü parçalıyordu. Ancak hareket etmeyi bıraktıklarında kendine geldi.

Gözlerini açtığında bulanık bir şekilde gördüğü ilk şey Lancelot'nun dizginlerini tutan iri bir eldi. Yavaşça elin yanından ince bir yünün, güçlü bir çenenin ve mavi gözlerin ötesine baktı. Kızgın mavi gözler.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Vander havladı. Dizginleri yakalamak için atını Lancelot'nun yanına doğru manevra yaptırmıştı. Bacağı onunkine değiyordu.

Başka türlü davranmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. "Ağlamak."

"Gözleri kapalı ata binen birini hiç görmedim," dedi. "Atınız bir köstebek çukuruna takılmış olabilir. Gerçi o kadar güdük ki muhtemelen yaralanmazdın. Sana iyi bir binek bulmalıyım."

Mia gözyaşlarını nemli bir mendille silerek, "Lancelot benim için mükemmel bir at," demeyi başardı.

"Yürümekten daha hızlı bir şey yapmadığın sürece," dedi alaycı bir ses tonuyla. Erkekler Lancelot'a karşı kaba davranmaya meyilliydi. Mia'nın

Kardeşini tırıs gitmesine gerek olmadığına ve bu nedenle Lancelot'nun tembelliğinin önemsiz olduğuna ikna etmeyi asla başaramadı.

"Al." Vander ona doğru büyük beyaz bir mendil uzattı.

Mia yan gözle bakarak onu aldı. Adam her zamanki gibi mükemmeldi, oysa Mia gözyaşları içinde ve darmadağınktı.

"Teşekkür ederim." Bir beyefendinin huzurunda hiçbir hanımefendinin yapmayacağı şekilde meydan okurcasına burnunu sildi ve mendilini Susan'a vermek üzere sakladı. "Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim, Dük."

Kaşlarını çattı. "Seni ne ağlattı?"

Asla yaşayamayacağı bir aşk ilişkisinin yasını tuttuğunu ona açıklamak söz konusu bile olamazdı. "Babamı düşünüyordum." Vander onun göğsüne ya da muhtemelen ortasına bakıyordu, bu yüzden eyerde bir un çuvalı gibi oturmak yerine sırtını dikleştirdi.

"Baban, zamanını annemin yatak odasında dans ederek başka bir şey yapmayan bir cicisbeo'ydu, zina yaptığını da eklemeliyim."

"Babam anneni seviyordu! Bu doğru olmayabilirdi ama bu böyleydi."

"Onun metresiydi," dedi Vander, sesi soğuktu. "Babamı boynuzladıkları sırada ona sonuçlarını ödünç verdi."

Mia kendini yeniden toparlayarak, "Bu çok kaba bir ," dedi.

"Gerçek bu," diye karşılık verdi.

"Sanırım ahıra döneceğim," dedi. Dizginlerini çekti ama Vander bırakmadı.

Bineği huzursuzca kıpırdarken bacağı tekrar onunkine sürtündü. "Anladığım kadarıyla Nottle'ın işine bu sabah son vermişsiniz."

"Evet, öyle," dedi Mia. "Charlie hakkında konuşurken çok kaba davrandı."

"Chuffy öyle dedi. Nottle yıllardır ailenin yanında, bu yüzden onu kasaba evinde kasaplık yapması için gönderdim. Ben nadiren orada olurum, bu ona uyar. Bay Gaunt'a bize katılmasını söylemesi için de bir seyis gönderdim. İyi iş çıkaracaktır."

"Bu harika bir çözüm," dedi Mia rahatlayarak. "Charlie asla Londra'ya gitmeyecek ve birbirleriyle karşılaşmalarına gerek kalmayacak."

Vander'ın kaşları birbirine çatıldı. "Neden söylediniz? Elbette Charlie konağı ziyaret edecek. Ama inanın bana, Nottle bir daha yeğeniniz hakkında ne üst katta ne de alt katta kötü bir söz söylemeyecek. Bir fısıltı duyarsam tavsiye mektubu almadan gideceğini çok iyi biliyor."

"Mükemmel!" Mia ona ışıltılı bir gülümseme verdi. "Charlie'yi her zaman olumlu etkilerle çevrelemeye çalışıyorum. dünyanın acımasızlıklarını öğrenebilir."

"Büyüdüğünde," diye yineledi Vander. "Ne kadar büyüyünce?"

"Yirmi, belki? Onu koruyabildiğim sürece. Ve Şimdi sen de onun elindesin!"

"Hayır, yapmadı," dedi Vander kesin bir ifadeyle.

Mia'nın kalbi ayaklarına kapandı. Vander zorlanmıştı; vasilik rolünü herhangi bir hevesle üstlenmesi pek olası değildi. "Elbette, anlıyorum. İzin verirsiniz Dük, eve döneceğim."

"Beni anlamadınız."

"Evet, öyle," dedi. "Charlie'yi çok fazla yük olarak gören ilk sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sadece yeğeninizin üzerine titrerken size katılmayacağımı söylemek istemiştım." "Oh." Başını salladı. "Anlıyorum. Şimdi eve döneceğim."

Katlanabileceği kadar evlilik sohbeti yapmıştı. Ayrıca, binici kıyafetinin etekleri arasından adamın bacağının sıcaklığını hissedebiliyor ve bu da aklını karıştırıyordu.

Vander hızlı bir hareketle hem kendi dizginlerini hem de kızın dizginlerini bıraktı, onu belinden yakaladı, yan eyerinden kaldırdı ve önünde oturana kadar yukarı çekti.

Mia'nın nefesi kesildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ona sessizce baktı ve sonra ağzı onunkine geldi, sanki birbirleriyle konuşuyorlarmış gibi ağızları açık öpüştüler. Kızın sağ tarafı Vander'ın göğsüne yapışmıştı ve Vander'ın bir eli kızın saçlarına dolanmıştı ve dili

Duygu bedeninden geçerek bir fırtına gibi içine çöktü.

İki dilin buluşma şekli . . . *cinsel* bir şeydi. Düşmek üzere olduğundan emin bir şekilde adamın ceketini kavramıştı; şimdi parmakları kalın, yumuşak saçlara kıvrılmıştı.

Bir an daha ve vücudunun bazı kısımları diğerlerinden daha sıcaktı. Vander'ın boğazından hırlamaya benzer bir ses çıktı. Mia sanki çıplak vücuduna bir ipek parçası çekiliyormuş gibi tepki verdi.

Daha da yaklaştı ve Vander'ın tutuşu sıkılaştı. Mia sanki hiç kemiği yokmuş gibi ona doğru eridi. Sanki ona istediği her şeyi yapabilirmiş gibi.

Sonra durdu. "Ayrılan gecelerden birini talep etmek ister misin?" diye sordu, gözleri nüfuz edilemezdi.

Biraz zaman aldı ama mırıldandı: "Rica mı? Bir gece için *yalvarmam* gerektiğini mi söylüyorsun? Asla."

Hızlı bir hareketle tekrar eyerine oturttu. Lancelot'un sırtı geniş olduğu için , çünkü diğer tarafa doğru devrilebilirdi. Dizlerinin titrediğini hissetti.

Vander ne kadar harika öpüşürse öpüşsün, onda özellikle ilginç olan hiçbir şey yoktu.

Bunu kendine yeterince söylerse, inanmaya başlayabilirdi. Tekrar Vander'a baktı ve aynı şeyi söylemek için ağzını açtı ama bir şekilde her şey yine değişmişti.

Onu Lancelot'un sırtına fırlattığında eteği dizlerine dolanmıştı ve şimdi soluk pembe ipek çoraplar giymiş bacakları kalçalarına kadar açıktaydı ve bunun üzerinde de kremi bir et vardı. Vander'ın gözleri için için yanıyordu, sanki onu sadece öpmek değil, gerçekten skandal yaratacak bir şey yapmak istiyordu. Eteklerini tekrar aşağıya çekerken ateşi ortasına kadar yükseldi.

"Merhaba, merhaba!" Derinden gelen bir ses, bir taşın camı kırabileceği kadar etkili bir şekilde anı bozdu. "Kim varmış burada? Bunlar yeni evliler değil mi, küçük bir baş *baş*a görüşme yapıyorlar."

Mia gülümsemeyi başararak, "Merhaba, Chuffy," dedi.

Vander'ın çenesindeki kaslar yeniden çalışıyordu. Mia sapkın bir tatmin duygusu hissetti.

"Günaydın canım," diye sordu Chuffy. "Köye tek başıma mı gideyim Nevvy?"

Mia aceleyle, "Hayır, hayır, ben çıkıyorum," dedi.

Vander'ın gözleri tekrar kısıldı. "Şimdi fark ettim. Damadın nerede?"

"Yalnız gitmeyi seçtim," dedi Mia. "Güle güle." Dört nala patikadan aşağı inmek isterdi ama bunu denememesi gerektiğini biliyordu. Lancelot'yla birlikte uzaklaşırken arkasında sessizlik vardı, bu da Mia'ya dar elbisesinin içinde poposunun saçma bir şekilde yuvarlak görünüp görünmediğini düşünmek için zaman kazandırdı.

Vander muhtemelen onun gidişini izliyor ve belki olup olmadığını merak ediyordu.

Dönüp bakamazdı. Bakmamalıydı.

Chuffy'nin gürleyen sesini duyduğunda neredeyse patikadaki dönemece ulaşmıştı. "Gal'in olağanüstü saçları var. Sanırım bunu babasından almış."

Virajı döndü ve Lancelot'u durdurdu, Vander'ın karşılığında ne söyleyeceğini merakla bekliyordu. Chuffy devam etti, "Dedikodularımdan asla emin olamam ama sen daha küçük bir sana deliler gibi aşık olan o değil miydi? Kesin olarak hatırlayamadım."

Mia dondu kaldı. Tek duyabildiği kendi nefesi, kesik kesik hava patlamalarıydı; Vander'ın tepkisini tamamen kaçırmıştı.

"Bu konuda haklısın delikanlı," dedi Chuffy. "Bu konuda haklısın."

Ne de siz bir düksünüz."

"Mesele unvan değildi."

Oh iyi. En azından Vander onun- "Ama evet, eskiden bana aşıktı," diye bitirdi.

"Senin için yeterince güzel değil mi?" Mia'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

"O günlerde yuvarlak bir yüzü vardı ve ben on beş yaşıındaydım," dedi Vander kesin bir ifadeyle. "Kaliteli genç kadınlarla ilgilenmiyordum, şiirle ilgilendiğimden daha fazla."

Yumruklarını sıktı. Kendini beğenmiş, hdk herif. Tanrı aşkına, *onu* atının üzerine çekmişti.

Onu öpmüştü, yuvarlak yüzü ve her şeyiyle, tam tersi değıl.

Mia yeterince şey duymuştu. Lancelot'nun dizginlerini çözdü ve at kuyruğunu sallayarak yoluna devam etti. Bu tür bir muameleyi hak etmiyordu. Dünyanın, hatta ülkenin en güzel kızı olmayabilirdi ama Vander dışıında hiç kimse onu bu kadar çirkin hissettirmemişti.

Şiir olayından sonra bir zayıflama rejimi denemişti ama tek yaptığı belini inceltmek, bu da göğüslerini daha da büyük göstermek olmuşt. Kısacası, bu kadar çekici olması mümkün değıldi.

Kahretsin, yine ağılıyordu, bu sefer o kadar sert ağılıyordu ki hıçkırmaya başladı.

Evlilik berbattı.

Bundan neredeyse kocasından nefret ettiğı kadar nefret ediyordu

On Altıncı Bölüm

*Brandy, Bucknell & Benda, Publishers'ın ofislerinden 10 Eylül
1800*

Majesteleri,

*ve ortaklarım yeni evliliğiniz için en içten tebriklerimizi
sunmak için yazıyorum. Sizi yazarlarımız arasında görmekten
onur duyuyoruz.*

*Bir Meleğin Biçimi ve Bir Şeytanın Kalbi'ndeki mükemmel
ilerlemenizi öğrendiğime de çok sevindim. Taslağın tamamını
beklemek yerine ilk yüz sayfa için düzenleme önerileri
sunabilirsem, bunu yapmaktan büyük mutluluk duyarım.
Eminim ki köyde kalacak bir yer bulabilirim ve orada size daha
kolay ulaşabilir, teşvik ve tavsiyelerde bulunabilir ve
kaleminizden çıkan sayfaları düzenleyebilirim.*

*Daha mutlu bir haber olarak, önceki romanlarınızın altın
kaplamalı setinin satışı beklentilerimizi aştı. Sizi uyardık.*

Matbaaya yeni el yazmanızın eli kulağında olduğunu bildirirseniz, aynı gün içinde hem mavi kağıtlı ve sırtında deri etiketi olan bir karton cilt hem de deri ciltli, altın yaldızlı bir cilt çıkararak tüm okuyucularınızı memnun edeceğiz.

*Derin saygılarımla ve yakında görüşmek umuduyla,
aranızdan ayrılıyorum,*

William Bucknell, Esq.

Not: Ekte sadece Bayan Julia Quiplet'in eserlerini , Bayan Lisa Klampas tarafından yazılan ve beğeneceğinize inandığım yeni bir romanı da yer almaktadır.

Vander akşam yemeği için giyinirken kendini tedirgin hissediyordu. Chuffy'yi birahanede, etrafı ahbablarından oluşan bir çemberle çevrili halde bırakmıştı.

Ahırına döndüğünde Mulberry'yi heyecan içinde bulmuştu -karısı hakkında. Jafeer, *Mia'nın* varlığında daha mı sakindi? Eski bir kaplumbağa gibi hareket eden, sert bacaklı ve yavaş bir ata binen Mia mı?

Dahası, öpüşmelerini aklından çıkaramıyordu. Vander hayatının büyük bölümünde uzun boylu, ince kadınlardan etkilenmişti. Ama şimdi omzuna sokulan bir kadına karşı şiddetli bir arzu duyuyordu. Doğrudan gözlerinin içine bakacak kadar bile uzun olmayan bir kadın. Eyerinden koparılabilecek ve her ikisi de nefessiz kalana kadar öpülebilecek bir kadın.

Mia sinirlendiğinde gözleri başka bir kadında hiç görmediği kış yeşili bir renge bürünürdü.

Vander aniden uşağının bir yelek önerdiğini fark etti. "Özür dilerim. Yeni koğuşumun kreşte nasıl olduğunu biliyor musun? bu öğleden sonra?"

Adamı sırttı. "Duyduğum kadarıyla tam bir karakter." "Ben de aynı fikirdeyim."

"Bay Gaunt da bir diğeri. Ev halkını oturttu ve hepimize Efendi Charles'a nasıl davranmamız gerektiği konusunda güzel bir konuşma yaptı."

"Mükemmel," dedi Vander memnuniyetle. "Nottle'ın ayrılışına alt katta sevinen oldu mu?"

"Kesinlikle hayır." Ama bir anlık duraksama Vander'a tam olarak bilmesi gereken şeyi söylemişti; Nottle'ı Yorkshire'daki arazisinde bir kulübeye çekmeyi aklına not etti.

Gece ceketini silkmek için döndü. "Düşes Londra'dan bir modacı çağırdı," diye bildirdi uşağı. "Leydi'nin hizmetçisi, Majesteleri yarı yasını bir kenara bırakmaya karar verdiği için oldukça mutlu."

Görünüşe göre karısı babasının ölümünün yasını gerçekten tutmuştu. Vander onun gözyaşlarının kendisini bu kadar etkilemesinden hoşlanmamıştı. Mia'nın yumuşak ağzı titremişti ve Vander onu başka bir nedenden ötürü titreyene kadar öpmek istemişti. Mia'nın ağladığını fark ettiği anda kollarına almak ve neşelenene kadar öpmek istemişti.

Saçma. Asla böyle bir şey hissetmemişti ve bir eş tarafından rahatsız edilmesine izin verirse lanetlenirdi.

kendisi için seçmemişti.

İtiraf etmeliydi ki bundan şikâyetçi değildi. Mia'yı her gördüğünde arzusu daha da artıyordu. Bu, bir varis ve bir yedek yaratmak için yeterince kez bir araya gelmeleri gerektiği sürece yararlıydı.

Belki bir kızı bile olabilirdi. Bir an için Mia'nın olağanüstü saçlarına ve yeşil gözlerine sahip küçük bir kız hayal etti ve kalbi hızla çarptı.

Dört gece. . .

Bir kahkaha sesini bastırdı.

Onu sisteminden atması dört geceden fazla sürecekti.

Birkaç dakika sonra misafir odasına girdiğinde Mia'yı yaşlı bir hizmetçinin kıyafetini andıran yüksek yakalı, fırfırlı bir elbise içinde çok eğlendi. Bu önemli değildi. Ona bir kez baktı ve aleti diken diken oldu.

Saçları sırtından aşağıya dökölüyordu ve yüzünü kapatan bir bandanası vardı. Ona yakışmıştı. O iri gözleri, kalp şeklindeki yüzü, uçuşan kaşları ... ve o dudaklarıyla ...

İlginçtir ki Mia'nın ne kadar güzel olduğundan haberi yok gibiydi. Cilalı ve budanmış, pazarda en iyi varlıklarını acımasızca sergileyen kadınlara alışkındı.

Mia'nın şarabını yutarken boğazının dalgalanmasını izlemek bile onu heyecanlandırıyordu. Gaunt ona bir kadeh bordo şarap ikram etti. Kadehi aldı ve aşağıdaki durumu gizlemek için ceketini düzelterek karısına doğru yürüdü. "İyi akşamlar Düşes," dedi.

Mia onun gözlerine bakmadı. "İyi akşamlar Dük," diye mırıldandı. Burnu mükemmel bir şekle sahipti. Birçok kadının burnu gibi şişkin ya da çok sivri değildi.

"Babanla ilgili bir sorum var," dedi, kasıtlı olarak biraz mesafe yaratacak bir konuyu gündeme getirerek.

Kaşları çatıldı. "Babam hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden senin şiirini anneme verdi?"

Mia sonunda ona baktı. Dürüst olmak gerekirse, Mia'nın bakışları adamın başındaki kanı ayak parmaklarına kadar akıtan sıcak bir sopa .

"Şiirin komik olduğunu düşündü."

"Sanırım ona bir kopyasını vermediniz."

"Babamın mülkiyet konusunda kendine özgü fikirleri vardı. Ayrıca önlenemez bir merakı vardı. Babanızın yazdığı mektubu da şüphesiz bu şekilde ele geçirdi."

"Böyle başka mektuplar da var mı?" diye sordu. "İnsanların sırlarıyla dolu bir kasanız var mı?"

Neredeyse belli belirsiz ürperdi. "Hayır. Şiirin çalınması kısmen benim hatamdı, çünkü şiirin başlığını seni belli edecek şekilde koymuştum. Bunu karşı konulmaz bulacağını bilmeliydim."

"Şiirin başlığını Evander koysaydın daha az umursardım. Göbek adımdan hep nefret etmişimdir."

Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "O zamanlar Septimus'u Evander'den çok daha romantik bir isim olarak görüyordum."

Arkasını döndü ve bir kanepeye doğru yürüdü. Kendine rağmen Vander'in gözleri onun poposunu takip etti. Hayatında gördüğü en tatlı kıça sahipti. Yuvarlak... mükemmel.

Mükemmel burnuyla uyumlu olsun diye.

Onu takip etti ve şarabından bir yudum daha alarak karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bu Septimus'u Vander'a tercih edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım birbirimize böyle tanıdık terimlerle hitap etmememizi istemekte haklıydınız. Evliliğimiz devam etse de etmese de-" Onun konuşmak üzere olduğunu gördü ve elini kaldırdı. "Demek istediğim, ikimiz de diğerinin akılsızca bir geliştirmesini istemiyoruz."

Vander birdenbire karısının da böyle bir sevgi geliştirmesini istediğine ikna oldu. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Gözlerinden bir acı dalgası geçti. Anında kayboldu, iyi yetiştirilmiş bir nezaketle gizlendi.

"Anladığım kadarıyla bana aşık olabileceğin bir durumu hayal bile edemiyorsun," dedi çenesini kaldırarak. "Peki ya ben size aşık olsaydım, Majesteleri? *Yine mi?* Sanırım ikimiz de bu talihsiz durumdan kaçınmanın daha iyi olacağı konusunda hemfikiriz."

"Duygularını incitmek istememiştım," dedi, kelimeler boğuk bir okşayışla çıkıyordu.

"Duygularımı incitmediniz," diye cevap verdi hemen. "Aramızdaki farkların gayet iyi farkındayım Dük. Bunları aklımda tutmam gerektiğini hatırlatarak bana zarar vermiyorsunuz."

Kaşlarını çattı. Farklılıklar mı? Ama ona daha ayrıntılı bir açıklama yapmasını söyleyemeden Chuffy içeri girdi. Amcası üç çarşafı değildi.

rüzgar, gibi: o daha çok altı çarşaf gibiydi.

"İyi akşamlar, aşk kuşları," dedi, topuklarının üzerinde döndü ve kuyruğunu arayan bir köpek yavrusu gibi arkasına baktı. "Şu yeni uşağımızı gördünüz mü? Az önce buradaydı."

Vander uzandı ve kordonu çekti. "Onun adı Gaunt, Chuffy."

"Bunu biliyorum," dedi amcası. "Bugünlerde midelerinden anlayamazsın ama eskiden bu ilçenin boks şampiyonuydu Nevvy, ahırlar, ahırlar ve ahırlardan başka bir şey için yanıp tutuşmasaydın bilirdin."

Mia gülümsüyordu, yani muhtemelen uşağının çarpık burnunun kökenini zaten biliyordu.

Kahretsin, ona bir kez baktı ve şehvet yeniden içine işledi.

Onun karısıydı. *Onun* karısıydı.

Onu sevecekti.

Tekrar.

On Yedinci Bölüm

TERK EDİLME HAKKINDA DAHA FAZLA NOT

~ *Belki de Frederic sarhoştur ve kiliseye gelmeyi unutmuştur?*

"Frederic davranışının uygunsuzluğunu şiddetle hissetti. 'Şimdi yeniden kendimim, artık ispirotolu içkilerin tehlikeli etkisi altında değilim ... Şeytan Romu tarafından bastırılan duygularım, Hayatın bana verdiği en değerli unuttum.'" Hayır. (Okuyucular bundan hoşlanmaz.)

- *Belki de Flora'yı kazara bir şelaleden aşağı düşürmüştür. Onu Ölümcül Tehlike'ye sokar ve kalıcı olarak suçlar. Suçluluk duygusuyla onu terk eder. (Bu da hoşlarına gitmezdi.)*

~ *ya da kıskançtır! Yalancı bir arkadaşı ona Flora'nın ahlaksız bir hilekârdan başka bir şey olmadığını söyler. Evet, bu işe yarar!*

Çok Shakespeare'vari ~ "Much Ado about Nothing" değil miydi o? Ya da Measure for ?

Mia yemekten sağ çıkarsa bir madalyayı hak edeceğini düşünmeye başlamıştı. Fazla sohbet yoktu; Sör Chuffy

Kendi kendine mırıldanıyordu ve Vander, erkeklerin büyük et parçalarını yediğı adanmış bir şekilde biftek yiyordu.

Mahremiyet meselesi hakkında endişelenmeyi bırakamıyordu - ve ilk isimleri kastetmiyordu. Vander'la evliliklerini tamamladıklarında, ki bu bir noktada gerçekleşecekti, önce tüm lambaların söndürölmesinde ısrar edecekti. Mum da yok. Çarşaf lar çenelerine kadar çekilecekti.

Bir erkeğ in karısının belden yukarısına dokunmaması için ısrar etmek caiz miydi? İçinden bir ses öyle olmadığını söylüyordu ama tam olarak da bilmiyordu. Annesini tanımadığı için, eşler arasındaki yakınlığın incelikleri hakkında sadece bulanık fikirlere sahipti.

Yeter artık! *Bir* şey hakkında konuşmaları gerekiyordu. "Bugün Jafeer'le tanıştım," dedi .

Vander tabağından başını kaldırdı. "Mulberry beni bilgilendirdi. O atın yanına gitme. Çok sinirli."

"Anladığım kadarıyla Jafeer ahırlarınıza yeni katılmış?"

"Evet, birkaç gün önce geldi," dedi Vander, bir çatal dolusu et daha alarak.

"Bana yaklaşan bir yarışınız olduğunu söylemişsiniz, değil mi? O da katılacak mı?"

"Onu yarışa sokmayı düşünmemiştim çünkü bir süredir huzursuzdu. Daha bir yaşındayken kendi ülkesinde yarışlar kazanmıştı ve pistte nasıl biri olduğunu anlamak isterdim. Ama belki de ... artık onun kalbine giden yolun bir cep dolusu elması olan bir düşes olduğunu biliyorum."

Mia yüzünün güldüğünü biliyordu ama Vander'ın ahır ustasının başaramadığı bir şeyi başarmak harika bir duyguydu.

"Aferin sana, canım," dedi Chuffy, kadehini genişçe sallayarak arkasına yaslandı. Neredeyse yuvarlanıyordu ama kendini tuttu. "Kocanızın kalbine giden yolu bulmuşsunuz."

Vander'ın gözleri kısıldı. Muhtemelen Jafeer'le arkadaş olarak onu istenmeyen duygulara sürüklemeye çalıştığını düşünmüştü - oysa aklında böyle bir şey yoktu. "Bu kadar ileri gitmenize gerek yok Düşes," dedi. "Ben satın alındım ve param ödendi."

Mia dondu kaldı, konuşamıyordu. Chuffy ise keskin bir hareket yaptı ve "Nevvy, ben-" diye havladı.

Sandalyesi büyük bir gürültüyle geriye doğru devrildi ve sert bir gümbürtü Chuffy'nin başının yere çarptığını gösterdi. Mia acı dolu bir ciyaklamayla ayağa fırladı ama Vander sadece amcasına bakacak kadar öne eğildi ve yavaşça ayağa kalktı.

Mia masanın etrafından koşarak Chuffy'nin yerde yattığı yere gitti. Onu rahatlatan şey, Chuffy'nin gözlerini kırıştırarak tavana bakması ve yaralıdan ziyade şaşkın görünmesiydi.

"İşte yine lanet olası yerdeyim," diye gözlemledi.

Vander, Chuffy'yi ayağa kaldırdı ve sandalyesine geri oturttu. "Evliliğimiz hakkında tereddütlerin mi var?" diye sordu Mia'ya alaycı bir tonda, masanın başına geri dönerken. "Bu ev *beau monde* kalıbına uymuyor."

Chuffy, Gaunt'u çağırmak için ipi çekerek, "Bir onarıcıya ihtiyacım var," dedi.

"*Şatafatlı* bir hayat hayallerim varsa bile," diye idare etti Mia, "onlardan uzun zaman önce vazgeçtim. Eğer ikiniz de bana izin verirseniz

Bu gece için emekli ol." Gaunt içeri girip merdivenlerden çocuk odasına doğru koşarken o da ayağa kalktı ve kapıdan dışarı fırladı.

Dükün çocuk odası Carrington Evi'ndekinden üç kat daha büyüktü. Aydınlık ve havadardı; metal ayaklı sallanan bir sandalyesi ve kırmızı kadife minderleri vardı. Önünde özenle yapılmış bir ızgara muhafazası bulunan şöminenin önüne bir kanepeler yerleştirilmişti.

Köşede çocuk boyunda demir bir karyola, onun yanında da çocuk boyunda bir ve masa vardı. Charlie yataktaydı, ama sessizce odaya girdiğinde onun uyanık olduğunu anladı. Yatağına oturdu ve alnından öpmek için eğildi. "Neden uyumuyorsun, Barley Charlie?"

"Çok heyecanlıyım," diye fısıldadı. Doğrulup oturdu. "Vander Amca bana ata binmeyi öğretecek, Mia Teyze! Bana ata binmeyi öğretecek. Ve bana tek başıma nasıl aşağı ineceğimi gösterdi."

"Ne?"

Charlie onun elini tuttu ve ince dizinin iç kısmına dayadı. "Bunu hissediyor musun?"

Adam kadının elini itti ve kadın başını salladı.

"Demek ki ata binebiliyorum!" dedi muzaffer bir edayla.

Mia'nın kalbi sıkıştı. "Tatlım, biniciler üzengi denilen bu şeyleri kullanırlar.

."

"Gerçek bir binicinin bunları kullanmasına gerek yok," dedi Charlie sertçe. "Yapabilirsin

Dizlerinle ata binin. Dük, ata binmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylüyor. Ayaklara ihtiyacınız yok; sadece güçlü bacaklara ihtiyacınız var."

Mia ağzını açtı ve tekrar kapattı. Biniciliğin inceliklerini bilen biri olduğu söylenemezdi. "Sanırım Lancelot'a binebilirsin."

Charlie başını salladı. "Ginger adında bir midilliden başlayarak uygun atlara bineceğim ve ondan sonra dükün ahırlarındaki en büyük atlara. *Hepsine* bineceğim."

"Ah, hayır," diye inledi Mia. Bu bakışı biliyordu. Kendi yüzünde de görmüştü, roman yazıp takma isimle yayınlarsa, aşağılanma riski olmadan aşk hakkında yazmaya devam edebileceğini fark ettiğinde.

Charlie'nin yüzü küçüktü ama birdenbire artık narin olmadığını gördü. Çenesi kare şeklindeydi ve gözleri sertti.

"Büyüyorsun, değil mi?" diye sordu dudaklarındaki gülümsemeyi tutamayarak.

"Tabii ki ," dedi Charlie ona. "Bütün erkekler . Yakında okula gideceğim. Bu bir macera olacak."

"Hayır, yapmayacaksın!" diye bağırdı, inkâr doğrudan kalbinden geliyordu. "Böyle bir şeyi sana kim söyledi? Dük mü söyledi bunu?"

Charlie tekrar yorganına sarıldı. "Evet, öyle yaptı. Beni kendi okuluna gönderecek. Adı Yeme gibi komik bir şey. Sanırım . Beni Yeme'ye gönderecek." Gözleri giderek uykulu bir hal alıyordu.

"Eton," diye mırıldandı Mia, ayak parmaklarına kadar şoka girmişti. Bebeği asla o korkunç Oakenrott gibi zalim çocukların onunla alay edip zorbalık yapacağı bir okula gitmeyecekti.

Önce kendini arabanın önüne atacaktı. Bunu yapmış mıydı? Vander'la evlenerek Charlie'nin sadece bir kez değil, yıllarca her gün aşağılanma acısı çekmesini mi sağlamıştı?

Hayır.

Charlie'nin gözleri tekrar açıldı. "Beni bebek olarak tutamazsın Mia Teyze," diye fısıldadı. "Büyümek zorundayım."

Kalbi boğazında güm güm atıyordu. Evliliği tamamlanmamıştı. Charlie, Sör Richard'ın yanında daha iyi olabilirdi. En azından Sör Richard onu bir atın sırtına atmak ya da okula göndermek yerine evde tutabilirdi.

Hayır. Ne olursa olsun Charlie'yi Sör Richard'dan uzaklaştırmakta haklıydı.

Charlie uykuya dalmıştı, o da uzanıp alnına dökülen saçlarını düzeltti ve sessizce odadan çıktı. Düşünmesi gerekiyordu ama Susan yatak odasını düzeltiyordu. Rahatsız edilmeyeceği bir yere ihtiyacı vardı.

Birden Jafeer'i hatırladı. O da en az kendisi kadar sıkıntılı ve yalnızdı. Bir yan kapı bulması biraz zaman aldı ama sonunda gecenin içine süzüldü. Dışarısı sıcaktı ve gökyüzü bir kâsenin içinde parlayan kirazlar gibi yıldızlarla doluydu.

Ahıra giden yolda yürürken akşam havasının omuzlarını sarmasına izin verdi. Bir ahırda lambalar tehlikeli değil miydi? Yine de binanın içi sanki gün ışığıyla aydınlanmıştı ve yaklaşırken bir bağırış duydu.

Bunu öfkeli bir atın kişnemesi izledi. "Tanrı aşkına," dedi nefesinin altından.

Yine de kendini daha iyi hissediyordu. Birinin ona ihtiyacı vardı. Vander belli nedenlerden dolayı onun etrafında olmasını istemiyordu ve Charlie de büyüyordu.

Birkaç seyis, Jafeer'in ahırından uzaktaki koridorda ona doğru koşarak geldi. Onu durdurmaya çalıştılar ama o

yanlarından geçti.

Bir an sonra ahırın önünde durdu. Aygırın gözleri yabaniydi, yuvarlanıyordu, iki kulağı da geriye yatıktı, derisi terden kararmıştı. Mia ellerini kalçalarının üzerine koydu. Charlie iki yaşındayken, çocuk odasının zemininde yatıp çığlık attığı bir dönem geçirmişti.

Jafeer'in öfke nöbeti geçirdiğine karar verdi. Tıpkı Charlie'ye yaptığı gibi, Mia da Jafeer'in gözlerini yakalayana kadar bekledi. Yüzündeki vahşi yalnızlık anında kayboldu ve ön ayaklarını bir gümbürtüyle yere indirdi.

Dizginlerini çekerek atı boş yere kontrol etmeye çalışan seyis bir dizi şükran dolu küfür savurdu, döndü, onu gördü ve hareket etti.

"Majesteleri!"

"Jafeer," dedi Mia, "ne sanıyorsun sen?"

At hava üfledi ve başını salladı. Hemen havlu atmayacaktı. Görünüşe göre hepsi onun suçuydu.

Mia bir adım öne çıktı. "Buraya gel," dedi, uzanarak Onu.

Bir daha dayandı ve ona erkeklerin ona bağırdığı yabancı bir yerde onu terk etmemeliydi. Kocaman bir iç çekişle başını ona doğru eğdi.

Mia kollarını onun boynuna doladı. "Bu şekilde davranmamalısın," dedi ona. "Seninle ahırda uyuyacak halim yok ya."

Jafeer sanki onu anlayabiliyormuş gibi küçük bir homurtu çıkardı ve Susan'ın saçlarına baktı. Susan saçlarını öyle bir şekilde bırakmıştı ki

modaydı, ama Mia'nın düşüncesi sadece düzensizdi.

Geri çekildi. "Burada çok fazla ışık var," dedi seyise dönerek. "Oh, Mulberry, işte buradasın! Lambaları söndürmek daha iyi olmaz mı? Zavallı Lancelot'a bak. Uyumak istiyor."

Aslında Lancelot uyuyordu. Onu uyanık tutmak için yandaki ahırda korkmuş, evini özleyen bir attan daha fazlası gerekirdi.

"O aygırın mutlu olması için bir düşese ihtiyacı olduğunu bilseydim," dedi Mulberry, "onu satın almamızı asla tavsiye etmezdim."

"Muhtemelen sadece bir kadın dokunuşudur," dedi Mia, bu fikir hoşuna gitmese de. Jafeer *ona aitti*.

Mulberry başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Siz bu sabah burada olduğunuzdan beri bütün bulaşıkçıları, alt kattaki hizmetçiyi ve sütçü kızlardan birini denedik. Aşçıyı ayartmaya çalıştım ama o gelmedi."

Mia, Jafeer'in kadifemsi kulağını parmaklarının arasından geçirdi. "Bütün gece seninle ahırda kalamam, aptal çocuk. Mulberry, lambalardan biri hariç hepsini söndürme nezaketini gösterirsen belki onu uyuyacak kadar susturabilirim." Yüzünü çevirdi ve atın bıyıklı burnuna bir öpücük bıraktı. "Uykun var, değil mi?" Arap atının gözleri kısıldı. Gün boyu öfke nöbeti geçirmek kolay olamazdı.

Charlie iki yaşındayken nöbetlerinden sonra taş gibi uyurdu.

Lambalar birer birer söndürüldü ve ahır neredeyse karanlığa gömüldü. Adamların hepsi ayrıldı, Mulberry ile

Son giden.

Sonunda sadece ikisi kalmıştı. İki ve iki düzine başka hayvan, at ve temiz saman kokan ılık bir karanlıkta yavaşça nefes alıyorlardı.

Mia, Jafeer'in ahırının kapısının kilidini açtı ve içeri girdi. Başının yanına geldiği anda, Jafeer uzun bacaklarını katladı ve iskambil kâğıdından bir ev gibi yığıldı.

Mia sakın ve alçak bir sesle, "Uyuyacaksın," dedi. Onun yanında yere oturdu ve omzuna yaslandı. Adam boynunu onun boynuna doladı ve Mia onun yanağını okşadı. "Çok yakında gitmem gerekecek ve sen gece boyunca uyuyacaksın. Seni sabah ziyaret edeceğim ve belki akşam tekrar."

Jafeer uykuya dalarken başı omzundan samanlığa doğru kaydı.

Mia öylece oturmuş, elini onun boynuna koymuş, hayatını düşünüyordu. Charlie için her şeyini feda etmişti -özgüvenini, özsaygısını, mutlu bir evlilik şansını. Ama en doğru şey buydu; Charlie'nin parlayan gözlerini düşünmek bile onu gülümsetiyordu. Charlie ata binmeyi öğrenmek istiyordu, o da buna izin vermek zorundaydı.

Yeni doğan yeğeninin, annesinin doğum sırasında abartılı bir şekilde afyon kullanması nedeniyle ölebileceğini ve doktorun bebeği deformasyonu nedeniyle uyandırmamayı seçtiğini fark ettiği andan beri sorumluluk almıştı. Her şey bebeğin kafasına bir sürahi su döküp onu afyonun neden olduğu sersemlikten uyandırmasıyla başladı.

Mia'ya göre, önlerinde sadece tek bir yolun olduğu zamanlar vardı ve bu yüzden Charlie'yi

Hemşire. Sekiz yıl sonra da benzer bir ikilemle karşılaşmış ve Vander ile evlenmişti.

Jafeer'e yaslandı ve Vander konusunu zihninden uzaklaştırdı.

Belki de kont Flora'yı, Chuffy müzmin bir ayyaş olduğu için terk etmişti? Ama Chuffy'nin içki içmesinin ardında o kadar çok acı var gibiydi ki... Frederic o tür bir duygusal durumdaysa bunu kaldıramazdı.

Romanlar gerçek hayat gibi değildi.

En karanlık sorunlar frengi ve bit gibiydi. Onlara dokunamazdı, kitaplarının sayfalarında değil.

On Sekizinci Bölüm

TASLAK: DÜĞÜN

Bir yetimhanede büyümüş olan Flora'nın evlilikle ilgili bilgisi yok denecek kadar azdır. Dizlerinin üzerine çökmüş bir beyefendinin görüntüsü ile ipek bir elbise giymiş, ~~cüppeli~~ bir uşak tarafından hizmet edilen kendisinin görüntüsü kafasında birbirine karıştı.

Flora uzun zamandır, yanında oturup sonsuza dek ona hayranlık duyacağına yemin eden, zarif paltolu bir adamın hayalini kuruyordu.

Bu acıyı hiç hayal etmemişti.

~~Titreyen rahibin uzattığı kâğıt parçasını açtı, yüzü şefkatle delik deşik olmuştu.~~

("Delik deşik" sanki çiçek hastalığı varmış gibi geliyor, ki hiçbir din adamında olmaması gerekir).

Titreyen parmaklarıyla kâğıdı açtı. Kelimeler gözlerinin önünde dans ediyordu. ~~Siyah noktalar gözlerinin önünde yüzüyordu.~~

Frederic fikrini değiştirmişti.

Vander, karısının arkasından kapanan yemek odası kapısına baktı ve kurşuni bir suçluluk duygusunun içine yerleştiğini . Bir an için, Mia samimiyetsizce gülümseyip onlara iyi geceler dilemeden önce, onun gözlerinde mutsuzluğu görmüştü.

Sefalet.

Bunu yapmıştı.

"Sen bir at kıcısın," diye onayladı Chuffy. Çatalını tekrar eline aldı ve bir ağız dolusu bifteğin arasından konuştu. "Sana şantaj yaptığını ve geri kalan her şeyi biliyorum ama senin yatağın hazır delikanlı. Ne yapacaksın, bütün evliliğini ona laf atarak mı geçireceksin? O karşılık bile vermiyor. Bu adil bir dövüş sayılmaz."

Mia karşılık vermemişti. Yüzünde hiç hoşlanmadığı tahta bir ifade belirmişti. Hem de hiç.

Chuffy çatalını sallayarak, "Kadınlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda sana biraz ders vermem gerekecek," dedi. "Tanrı biliyor ya, annen alışılmadık biriydi, muhtemelen bu yüzden onları anlamıyorsun."

"Alışılmadık mı?" dedi Vander, sinirlenerek. "Sıra dışı olduğunu sanmıyorum."

Chuffy ona kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşine sadakatsizlik etti," dedi Vander. "Bir sevgili edinmiş ve tüm toplumun gözü önünde onu boynuzlamış. Bunda olağandışı bir şey yok."

Chuffy çatalını yere bıraktı. "Bu olabilecek en çirkin bakış açısı."

"Başka ne yolu var ki?" Vander'in yüreğinde acı kabardı. "Onu izledim, Chuffy. Annemin o adamın kolunda balo salonlarında dolaştığını gördüm. Aylarca kalırdı.

babamın masadaki yeri. Daha kreşteyken bile bunun yanlış olduğunu biliyordum."

Babası ne zaman özel akıl hastanesinden taburcu edilse, Lord Carrington kendi malikanesine geri dönerdi. Vander babasıyla tutsaklığı sırasında olanlar hakkında hiç konuşmamıştı.

Dük, ne zaman yıkanamayacak kadar melankoliye kapılsa, tımarhaneye tekrar sürüldükten sonra Lord Carrington'ın alnında altın sarısı saçları dalgalanarak eve geri döneceğini bilseydi ... Bu korkunç olurdu.

Böylece Vander istemeyerek de olsa babasını aldatmaya ortak olmuştu. Zinanın bir parçası.

"Karışık bir durumdu," dedi Chuffy, düşüncelerini bölerek. "Sanırım bunu daha önce konuşmalıydık."

Vander, "Tartışacak bir şey yok," dedi.

Chuffy ayağa kalktı ve büfeye giderek şarap şişesini aldı ve yanında taşıdığı bardağa doldurdu.

"Gaunt'u çağırman ," diye tersledi Vander. "Evini gerçekten bir dükaliğe dönüştürmeye mi çalışacaksın? kuruluş?" Chuffy sordu. "Bunun için biraz geç."

Bu doğrudu. Vander bütün gün ahırda çalışmayı severdi. Akşam yemeği için üstünü değiştirmeyi pek umursamazdı ama bugün değiştirmişti. Yaşlı bir hizmetçi gibi giyinen bir kadınla evlenmişti. Amcası çoğu zaman sarhoştı.

"Sanırım değil."

"Kardeşimi çok severdim," dedi Chuffy, büfeye yaslanıp şarabını yudumlarken. "Gençken benim için bir tanrı gibiydi: sürekli hikayeler anlatır, başını belaya sokar ve konuşarak kurtulur, çok daha küçük olmama rağmen beni de peşinden sürüklerdi."

Vander başıyla onayladı. "Bunun için teşekkür ederim." Ayağa kalktı. "İzin verirsiniz-"

Chuffy onun sözünü kesti. "."

Vander anında dondu kaldı. Bu lanet evlilikten önce kimse ona ne yapması gerektiğini söylememişti. O sadece bir dük değildi; atlarını eğiterek, yarıştırmak ve bahis oynayarak binlerce sterlin kazanmıştı. Tam tersi değil, o emrediyordu.

"Yeğenim," dedi Chuffy.

"Elbette," dedi tekrar oturarak. "Özür dilerim. Hizmetinizdeyim." Bunu yapabiliirdi. Ailesinden bahsetmekten her şeyden çok nefret ediyordu ama bu nezaketi amcasına borçluydu.

"Babanın hastalığı on beş yaşındayken ortaya çıktı, gerçi o zamanlar anlamamıştık," dedi Chuffy bardağını ellerinin arasında yuvarlayarak. "Bütün gece uyumamaya, günlerce sürecektir çılgın hikâyeler anlatmaya başladı. Başlarda ben de onunla birlikte uyanık kaldım. Ama yapamadım ..." Bir an sessiz kaldı. "Ona ayak uyduramadım. Bir ata biner ve bütün gece at sürerdi. Yazın Galler'deki evdeyken kayalıklardan atlar ve yüzerek köye geri dönerdi. Bunun ne kadar uzun bir yüzme olduğunu biliyorsun, delikanlı."

"Kolayca ölebilirdi," dedi Vander kaşlarını çatarak. "Çoktan delirmiş olmalı. Tabii ki deliydi."

"Evet." Chuffy şaraptan bir yudum aldı ve kadehini tekrar çevirmeye başladı. "Öfkelenmeye başladı, bir kelimedenden diğerine alevleniyordu. Bu o değildi, gerçekten. Çocukken hiç böyle değildi. Her zaman omzumdaydı, beni savunurdu."

Vander başını salladı. "Sana kızdı mı?"

"İlk başta bunun benim hatam olduğunu düşündüm," dedi Chuffy. "Bir şekilde daha iyi bir kardeş, daha sessiz, daha yardımsever olabilseydim ... öfkelenmezdi. Ama hep öyle oldu. Öfkesi, darbeleri bir anda ortaya çıkıyordu."

Vander tekrar ayağa kalktı. Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bir başkasını nasıl teselli edeceğini bilen türden bir adam değildi.

Kahretsin, amcasının yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. "Evlenip evden taşındığında rahatlamıştım," diye fısıldadı Chuffy. "Benim öz kardeşim."

"Herkes anlayabilir," dedi Vander, elini onun omzuna koymak için masanın etrafında dolanarak. "Babam aklını kaçırmıştı. Çatlamıştı."

"Benden annene döndü," dedi Chuffy, sulu gözleri Vander'inkilerle buluşarak.

Vander'ın aniden her buz kesti.

"Serbest bırakıldığım için çok minnettardım ... ama bu sadece o öfkeyi ona yönelttiği anlamına geliyordu. Neden hiç kardeşin olmadığını merak etmedin mi? Ya da annenin Lord Carrington'la yirmi yılı aşkın bir süredir birlikte olmalarına rağmen neden hiç çocuk sahibi olmadığını?"

Vander'ın çenesi gerildi. Bu konuşmanın gittiği yer hiç hoşuna gitmemişti.

"Sen doğduktan sonra başka çocuk sahibi olamadı, çünkü baban -ağabeyim- bunu ondan aldı." Chuffy'nin sesi alçaktı, işkence gibiydi.

Vander içgüdüsel olarak arkasını döndü ve bunu yaparken tökezledi.

Chuffy şarabından derin bir yudum alarak, "Yumruklarıyla," diye ekledi.

Vander'in midesi kasıldı ve kendini tutamayarak yere kustu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Chuffy. "Sana söylememeliydim." Büfeden bir bez aldı ve kusmuğun üzerine fırlattı.

"Bilmem gerekirdi." Vander masadan bir bardak su aldı. "Bunu nasıl göremedim?"

" demek istemedi," dedi amcası ısrarla. "Bu onun hatası değildi, delikanlı. Delilik onu ele geçirecekti..."

"Hadi buradan defolup gidelim." Vander boş bardağı yere bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. Koridorda durakladı ve şöyle dedi: "Gaunt, yerde hasta yatıyordum. Lütfen temizleyen kişiye özürlerimi ilet."

"Balık çorbası!" diye haykırdı uşak.

"Hayır, hayır, çorba mükemmeldi."

Chuffy elindeki bordo şarabı şişesini tutarak onu çalışma odasına kadar takip etti. "Kötü haberler karşısında kusma huyun hep vardı," dedi kapının pervazına yaslanarak.

Vander kaşlarını çattı. Kusmakla ilgili özel bir anısı yoktu. "Sen kardeşimin deliliğinin habercisiydin," dedi amcası. dedi. "Mani başladığında yemeğini kaybedeceğini biliyordum. Sanırım bir ya da iki kez hayatını kurtardı."

"Kesinlikle ," dedi Vander, sesi .

"Herkes seni korumaya çalıştı elbette ama sen küçüktün ve çocuklar çok kırılgandır, öyle değil mi? Ağabeyim, kapıda kaç tane uşak olursa olsun, çocuk odasına girmekte ısrar etti. Aslında ciddi değildi. Hayal görüyordu. Bazen sizi öldürmenin görevi olduğunu düşünürdü."

Vander hafızasını yokladı. "Bir keresinde beni hırsız sandığımı hatırlıyorum..."

"Biz de sana öyle demiştik." Chuffy'nin sesi o kadar hüzünlüydü ki Vander gözyaşlarını duyabiliyordu. "Yine de seni, anneni ve beni çok severdi."

Vander temizlendi onun Boğaz. "Bu değil Yeterince." O Chuffy'nin gözleriyle buluştu. "sevmiş olabilir ama korumadı. Güvende olduğumuzdan emin olmadı. Görünüşe göre tam tersi."

Chuffy'nin ağzının kenarı seğirdi. Pişmanlık ve utanç amcasının yüzünde savaşıyordu.

"Bana söylediğine sevindim," diye ekledi

Vander. Bu bir yalandı.

Chuffy başını salladı ve şişeyi havaya kaldırdı.

"Ben ahırda olacağım," dedi Vander ve onun yanından geçerek girişe, ardından da ön kapıdan çıkıp gölgeli karanlığa doğru kaçtı.

On Dokuzuncu Bölüm

FREDERIC'IN TÖVBESİ ÜZERİNE NOTLAR

- ~ *Frederic'in Flora'yı zalimce mihrapta terk etmesinden bir gün sonra, hilekâr arkadaşı yıkılır ve Flora'nın onu hiç öpmediğini itiraf eder. Hepsi bir yalandı.*
- ~ *Frederic korkunç kıskançlığının onu kötü durumu çok geç fark eder. Kalbinin Kadınını Kaybetmesi, vb.*
- ~ *Evine koşar, ancak Bay Mortimer'ın avukatı tarafından geri alındığını ve orada yeni (eskiden yoksul olan) bir genç kızın yerleştiğini keşfeder.*
- ~ *Dehşet içinde, Flora'nın kıyafetlerinin ve mücevherlerinin düğünden önce evine teslim edildiğini fark eder.*
- ~ *Tören için giydiği elbiseden başka bir şeyi yok.*
- ~ *Tövbe Acısı. Ha!*
 - ~ *Çılgına dönen Frederic, iyileşene kadar servetinden/atlarından/hizmetçilerinden vazgeçmeye yemin eder*

Sevgilisi. Ekmek için dilenen, yırtık pırtık gelinlikli İlahi Güzellikteki bir kadının hikayelerini takip ederek yaya olarak yola koyulur.

Vander, dünyasında her şeyin anlamlı olduğu tek yere doğru yola çıktı, ancak yolda Mulberry tarafından karşılandı. A

Bir an sonra patikadan ahıra doğru koşuyordu. Mia yine o atın yanına giderek ne halt ediyordu?

Jafeer'i satın alarak bir hata yapmıştı. Hayvan belli ki bir sürünün parçasıydı ve bazı atlar ailelerinden ayrıldıktan sonra asla iyileşemiyordu. Nadirdi ama oluyordu.

Kapıyı iterek açtı ve Jafeer'in ahırına doğru koştu. Mia'yı göremedi ve hayal gücü ona karısının atın toynakları altında buruşmuş görüntüsünü sundu. Kalbi iki takla atınca irkildi ama Mia oradaydı.

Düşes, ahırlarının şimdiye kadar barındırdığı en sağı solu belli olmayan aygırın omzuna kıvrılmıştı. Jafeer gibi o da derin bir uykudaydı ve İngiltere'ye geldiğinden beri hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu.

Tek bir lambanın soluk ışığında, Mia'nın teni koyu renkli elbisesinin karşısında porselen kadar beyazdı ama daha sıcak, daha ipeksiydi. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülmüş, seyislerin atların ahırlarına kürekle attıkları talaşlar gibi kıvrılmıştı.

Bu fikir muhtemelen hoşuna gitmeyecekti ama doğruydu. Talaşlar altın, kehribar ve hatta düğün çiçeği sarısıydı ve saçları da tüm bu renklere sahipti.

Ama onu asıl yakalayan şey kızın ne kadar küçük olduğuydu. Böyle kıvrılmış, cesur, bağımsız gözleri kapalı, kırılğan görünüyordu. Bu da onun içinden bir şimşek gibi korumacı bir his geçmesine neden oldu.

"Mia," diye fısıldadı. Onu ahırdan çıkarması gerekiyordu. Mia kıpırdamayınca sessizce içeri girdi, eğildi ve onu kollarının arasına aldı.

Yaklaşık bir tavuk ağırlığındaydı. Belki yeni doğmuş bir tay. Ve onun kollarında kendini iyi hissediyordu. Yorulmuş olmalıydı, çünkü uyanmadı. Yanağı adamın göğsüne yaslandı ve sanki yıllardır onu taşıyormuş gibi içine gömüldü.

Ahırdan geri geri çıktı ve kapıyı diziyle dikkatlice kapattı, ne atın ne de kadının uyanmayacağı kadar sessiz bir şekilde. Sonra eve doğru yola koyuldu.

Çiçekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama kızın hanımeli gibi koktuğundan oldukça emindi. Bir tutam vanilya ile hanımeli.

Evin yukarısına doğru yarı yolda kıpırdandı ve sanki rüyasında onu azarlıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

"Seni eve geri götürüyorum," dedi Vander. Elleri kucağındaki yumuşak, mis kokulu bohçanın etrafında kenetlendi.

Chuffy'nin ifşaatlarını düşünmek istemiyordu. Hayatında ilk kez, istemeden de olsa, sadece *kendisine* ait olan birine sahip olduğu gerçeğini düşünmeyi tercih etti.

Mia.

"Lütfen beni hemen yere bırakın," dedi karısı. Vücudu gerilmişti, bu da onun kollarına sarıldığı zamanki kadar hoş değildi.

"Seni taşımak hoşuma gidiyor," dedi ona. "Yürümeyi tercih ederim."

"Dün seni eşikten geçirmeyi ihmal ettim," dedi ona, sesindeki sert tonun tadını çıkararak, "o yüzden şimdi de yapabilirim."

Dönerek kurtulmaya çalıştı. "Ben oyuncak değilim Duke."

Çenesi düştü. Kahretsin, ama şimdiye kadar gördüğü en güzel yüze sahipti. Bazı kadınları gibi köşeli ve sert değildi. Aynı zamanda her hatlarında gücü görebiliyordu.

"Neden böyle davrandığını anlamıyorum," dedi soğuk bir sesle.

"Seni taşımak mı?"

Şimdi evin duvarına yaklaşıyorlardı. Uzak bir ata (ya da daha büyük olasılıkla köleleri) tarafından yontulmuş bloklardan inşa edilmişti; taş işçiliğine bakmak bile sakinleştiriciydi.

Babası ve annesi gitmişti ve onlarla birlikte hayatlarının tüm acıları ve kargaşası da. Kollarında taşıdığı cep Venüs'üyle evliydi ve bir gün biri varisi olacak bebekleri olacaktı.

Mia'nın Jafeer'i nasıl sakinleştirdiğine , çocuklarının ellerinde ve kemiklerinde de onunla aynı karıncalanma vardı: Bir tayın kazanmak için yarışacağını, diğerinin ise doğuştan tembel olduğunu ve köpek arabası çekmekte daha başarılı olacağını söyleyen bir karıncalanma.

Issız mutfakların sallanan kapısını iterek açtı ve içeri girdi, Mia'nın hâlâ konuştuğunu ve sesinin yükseldiğini geç de olsa fark etti. "Yukarı çıkar çıkmaz seni yatıracağım," dedi ona. Vander günlerdir ilk kez kendini mutlu hissediyordu.

Mia'nın yumuşaklığını, kıvrımlarını, parfümünü... onunla ilgili her şeyi seviyordu. Neyse ki boş olan yatak odasının kapısına doğru geri gitti.

Mia'nın yüzü kızarıyor ve çırpınıyordu, sonunda onu yere bıraktı. Mia ellerini kalçalarına koyarak etrafına bakındı.

"Beni böyle hırpalayarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Vander sırıttı. "Karımı merdivenlerden yukarı taşıyorum." Ona yaklaştı, boynu fırfırlı bir tahıl çuvalı giyen darmadağınık bir kadının nasıl olup da tüm vücudunu şehvetle gerdiğini merak ediyordu. "Bence bu bizim düğün gecemizmiş gibi davranmalıyız."

Geri çekildi. "*Ben bana* ayrılan gecelerden biri için yalvarana kadar evliliğimiz zifafsız kalacak, hatırlamıyor musun? Buna *sen* karar vermiştin. Ve bana bu yönde bir sözleşme imzalatmıştın."

"Sözleşmeyi feshetmeye karar verdim," dedi, bu kararı vermekte tamamen rahattı. Mia'ya sahipti ve onu elinde tutacaktı. Dört geceyle ilgili o saçma kuralın kalkması gerekiyordu.

"Bu sizin yetki alanınızda değil. Bir gece talep etmiyorum. Aslında, seninle bir gece geçirmek için *asla* yalvarmayacağım." Ortak banyo odalarına açılan kapıya doğru yöneldi. "İzin verirsiniz." Kapıyı boşuna çekiştirdi.

Vander oraya doğru yürüdü. "İçeriden bağlanmış olmalı."

"Bu çok saçma!"

"Sen banyodayken kocanı odanın dışında tutma fikri de öyle." Zaten ereksiyon olmamış olsaydı, Mia'nın suyla kayganlaşan krem tenini düşününce ereksiyon olurdu.

Görünüşe göre daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığına karar verdi, çünkü koridora açılan kapıya yöneldi.

Vander onu belinden yakaladı ve vücutları aynı hizaya gelene kadar döndürdü. Anında kıpırdamadan durdu, gözleri Vander'inkilere takıldı. Vücudu arzuyla zonklarken bile göğsünde derin bir kesinlik kabardı. Bahar yağmuru kadar doğru, eğittiği ilk atın yarışı kazanması kadar önemli bir kesinlikti bu.

Evliydiler ve Mia onundu ve bu çok önemliydi. Bu sadece bir evrak ve pazarlık meselesi değildi.

Bu konuda bir şey vardı. Chuffy'nin şarkısı kafasının içinde yuvarlandı: *Sonra gel öp beni, tatlı ve yirmi . . . Gençlik dayanılmaz bir .*

Vander ağzını onunkine yaklaştırdı ve tıpkı son öpüşmelerindeki gibi oldu: tutku o kadar yüksek ve hızlı alevlendi ki elle tutulur gibiydi. Aslında, onun yumuşaklığına bastıran sert uzunlukta elle tutulur bir şeydi.

Ağzını açmasını istedi. Sert, şehvetli neşesine açlığı ve arzusu da karışmıştı.

Elleri Mia'nın sırtından aşağı kaydı ve onu kendine çekti. Şehvetten titriyordu ama Mia'nın artık kaçmaya çalışmadığını ya da o dört gece hakkında söylenmediğini fark edecek kadar akli vardı. Mia da onu öpüyordu, dili adamın kanını ateşler içinde bırakacak şekilde onunkinin etrafında kıvrılıyordu.

Şehvetli kıvrımlar vücudunda eridi. Elleri vücudunda daha da aşağı kaydı ve onu yukarı kaldırdı, sırtı duvara dayanana kadar etrafında döndü, ağırlığını destekledi, böylece başını eğmeden ağzını tahrip edebildi.

Yumuşak bir ses çıkardı. Kendini delirmiş gibi hissediyordu, arzudan boğulmuştu. Gözleri açıldı... Gözleri ağır ağır kapanıyordu, şehvetli ve arzuluydu. İçinden bir ürperti geçti.

"Lütfen o gecelerden birini talep eder misin?" diye fısıldadı. Kız cevap vermeden önce, boynunu öpmek için başını eğdi. Onun her yerini yalamak, altında kıvrınmasını sağlamak, nefesini kesmek ve adını haykırmasını sağlamak istiyordu.

Boğazından çığlıklar dökülürken açık dudaklarını düşünmek onu deliliğe doğru bir adım daha sürükledi. "Sana her dokunduğumda kendimi deli gibi hissediyorum," diye mırıldandı. Hiç bu kadar güzel bir çift göz olmuş muydu? Yeşil su rengindeydiler. İnsana, gözlerinin başka kimsenin şeyleri gördüğünü hayal ettiriyorlardı.

"Gerçekten şiir yazmayı bıraktın mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi, öpüşmeye başladıklarından beri söylediği ilk kelimeydi bu. Kadının boğuk sesi adamın bedenini ateşledi ve adam kadının ağzını tekrar aldı, sessizce ona kendisini istemesini emretti. Onun hizmetlerini istemesini. Kendisine hizmet etmesini talep etmesini...

Nasıl etmek isterse.

Her şeyi yapardı, özellikle de kızın parmakları saçlarında kıvrıldığında ve kız ona yaklaştığında. Onu yatağa atacak ve yiyip bitirecekti; sözlerin, sözleşmelerin, dört gecenin ya da üç yüz gecenin canı cehenneme. Üç yüz altmış gece yeterli .

"Tanrım, seni istiyorum." Kelimeler ağzından fırladı, bir liman işçisinin bir sokak fahişesine söyleyebileceği kadar acımasız ve basit bir cümleydi.

"Bence daha iyi olur-" dedi Mia soluk soluğa ve sözünü bitiremeden ağzını kapattığı için durdu. Cümlesi doğru yönde ilerlemiyordu.

Kadının konuşmasına izin vermeden döndü, yatağına doğru yürüdü ve ağır bedeni kadıninkini takip ederek onu oraya yatırdı.

İlk kez bir kadının iznini bekleyebileceğinden tam olarak emin olmadığını fark etti. Şok olmuş bir halde geri çekildi ve yana doğru yuvarlandı.

"Mia," diye mırıldandı parmağını Mia'nın dolgun dudaklarına koyarak. Bir gece talep etmeli miydi? Kahretsin, o onun karısıydı. O-

"Pekâlâ," diye fısıldadı, yanaklarında pembelik belirmişti. "Eğer eğer gerçekten istiyorsan."

Vander ona kuşkuyla baktı. "Eğer gerçekten istersem?" Aleti kadının bacağına dayanmıştı, bu yüzden hafifçe öne doğru yuvarlandı. "Bu konuda iki fikrim varmış gibi mi ?"

Mia gözlerini kırıştırdı ve pantolonuna baktı. O kadar şiddetli bir ereksiyonun üzerinde gerilmişlerdi ki, külotu mücadeleyi bırakmış ve aşağı kaymıştı. Bu arada bu çok rahatsız ediciydi.

Cevabını zaten bildiği halde sorması gereken bir soru vardı. Mia'nın ona verdiği yanıt kendi adına konuşuyordu. O embesil nişanlısıyla kesinlikle yatmıştı.

"Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?" diye sordu, ses tonunu nötr hale getirmeye çalışarak.

Bir hata yaptığını hemen anladı. "Böyle bir fırsatım olmadı," diye cevap verdi, sesi donuklaşmıştı. Adam onu durduramadan ayağa kalktı ve yatağın kenarına doğru kaydı. "Bu oldukça eğitici oldu, Majesteleri, ama bence aynı odada zaman geçirme yeteneğimizi fazla zorlamamalıyız."

Ayağa kalktı ve tam ayağa kalkarken onun belini yakaladı. "Benimle kal."

"Yapmamayı tercih ederim."

"Bu soruyu sormak zorundaydım."

Başını çevirdi ve ona baktı. "Neden? Ben bir şantajcı olduğum için, iyiliklerimde cömert olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır! Bununla hiçbir ilgisi yok. Bir erkek bir kadına tecrübesi varsa farklı davranır, hepsi bu. Birçok çift yeminlerini bekler."

Mia'nın dudakları gerildi. "Edward ve ben yapmadık," diye belirtti.

Vander'ın göğsünü kaplayan his ilkel ve medeniyetsizdi... güçlüydü. "Sevindim," dedi, kelimeleri yakalayamadan önce

"Eğer beni bağışlarsanız, Majesteleri, odama çekilmek istiyorum. Daha berrak zihinlerin hakim olması gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır." Parmaklarını sıkarak onu yerinde tuttu. "Konuşmalıyız Mia. Birbirimize bir şeyler fırlatıp duramayız. Artık evliyiz. Charlie'nin sorumluluğunu paylaşıyoruz."

"Charlie'ye karşı hiçbir sorumluluğun yok," dedi hemen. "Evet, gördüm," dedi. "Charlie'nin sorumluluğunu karşılayabilecek Charlie'den etkilenmemek ve onun sorumluluğunu almaktan mutlu olmamak mümkün değil. Bunu biliyorsun."

Ağız titredi. "Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Yine de onun üzerine titriyorsun. Evden çıkması, ata binmesi, diğer erkeklerin yanında kendini nasıl taşıyacağını öğrenmesi gerekiyor."

"Çocukların ne kadar zalim olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Bu onun ruhunu kırabilir."

"Bir fikrim var ve bu onu kırmayacak."

"Nereden biliyorsunuz? Bir keresinde, beş yaşındayken, onu köyde birkaç dakikalığına yalnız bırakmışım ve döndüğümde onu gözyaşları içinde ."

"Daha fazla gözyaşı olacak," dedi Vander sakinçe. "Zor anlar olacak. Ama biz omzunda olursak, iyi olacak. Bunu yapmalı Mia. Bir erkek olmak için büyümek zorunda, sakat biri olmak için değil."

Dişlerini gıcırdatıyordu, bu da onun sırtmasına neden oluyordu. Mia ile evlilik asla sıkıcı olmayacaktı.

Kolunu daha sıkı bir şekilde kadının beline dolayarak onu kendine çekti. "Anlaşmamızın şartlarını değiştirmek istiyorum. Evliliğimizin şartlarını."

"Bunun için bir neden göremiyorum," diye cevap verdi, ona değil, sağ kulağının etrafına bakarak. "Yılda dört gece bir varis üretmek için fazlasıyla yeterli. Eğer dört gece bu amaç için yetersiz kalırsa, bir yıl geçtikten sonra tekrar düşünebiliriz." Kadın gitmeye çalıştı ama onu yaz mevsiminde yakalanmış bir alabalık gibi kolayca göğsüne geri çekti.

"Seni istiyorum," dedi tekrar, sesi şehvetle kararmıştı. Kulağını ısırdı. Kadın sarsıldı ama kurtulmak için mücadele etmedi ve adam onun nabzının kolunda hızlandığını hissetti.

"Öyleyse sana bunun nasıl olacağını anlatayım," dedi adam, kadın sessiz kalınca. "Bu gece evliliğimizi tamamlayacağız, çünkü yeni evli çiftler böyle yapar. Birlikte yatağa girerler ve saatlerce bir daha ayağa kalkmazlar."

"Bizim normal bir evliliğimiz yok," demeye çalıştı.

Sesi gergindi, ki bu Vander'ın hoşuna gitmemiştir. "Başını çevir de seni öpebileyim," dedi tatlı kokulu saçlarına karşı.

Başını iki yana salladı. "Bu tavsiye edilemez." Karısı inatçıydı. Bu kelimeyi bir sözlükte arasa, muhtemelen orada *Mia* adının yazılı olduğunu görürdü. "Biz gerçekten evli değiliz," diye ısrar etti.

"Evet, öyleyiz. Sen benim karımsın ve karım olarak kalacaksın. Ve eğer beni böyle öptükten sonra birlikte yatmayacağımızı düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Öptüm seni. ." Boğazını temizledi ve başını ona kaşlarını çatacak kadar çevirdi. "Sen beni öptün, tam tersi değil."

"Hayır."

"Evet!"

İçindeki arzu kaynıyor, onu tekrar geriye doğru devirmeye zorluyordu. Ama karısını zaten yeterince zorlamıştı. Eğer o çilek dudakları bastırarak açarsa, onu baştan çıkarabilirdi.

Ama bu yeterli değildi. Mia'yla yatmanın, sevişme sanatını yeni baştan öğrenmek gibi olacağından şüpheleniyordu.

Bunu tek başına yapamazsın.

"O öpücük unutuşa doğru uzun, yavaş bir yolculuktu ve ikimizi de aldı," diye fısıldadı, dudakları onun yanağını okşarken. "Onu sen açtın

tatlı küçük ağzın ve benim seni istediğim kadar sen de beni
istiyormuşsun gibi benimle dillerini dolaştırdın."

Yirminci Bölüm

KİLİSE VE TERK ETME ÜZERİNE NOTLAR

- ~ *Toplanan izleyicilerin—şaşkın nefesleri. Katedraldeki konuklar. Westminster Abbey (sadece kraliyet ailesi için mi?) St. Paul's.*
- ~ *Yaşlı rahip Flora'nın titreyen elini okşar.*
- ~ *Çenesi yukarıda, gelinliğinin eteklerini topluyor.*
- ~ *Gözyaşları onu kör mü etti? "Gözyaşlarına boğulmuş, o-" "Boğulmuş" ne demek bilmiyorum. Ne anlama geldiğinden emin değilim.*
- ~ *Meraklı gözlerle/Frederic'in ailesiyle karşılaşmadan (yan kapı-Nave?) dışarı mı koşuyor? Ta Almanya'dan mı gelmişler?*
- ~ *Kilisenin arka kapısından güneşli bir güne fırladı. Peçe arkada süzülüyor.*
- ~ *Yaralı bir hayvan gibi kaçar: tek düşüncesi saklanmaktır.*
 - ~ *Arabalı nazik bir adam onu kadar götürür. (Londra dışında bir yere) götürür ve iki-ekmekle bırakır.*

Mia utançtan boynunda kırmızı lekeler oluştuğunu hissedebiliyordu. Kocasına onay neredeyse hiç bakmamıştı ve Aşkını saklamak için ördüğü duvarlar çatırdayarak açılmıştı. "Seni öpmedim," dedi sertçe.

Vander'in gözlerindeki kahkaha onu hem sinirlendirmiş hem de tahrik etmişti.

"Öptüğün adam başka bir kadın tarafından öpüldüğünü unutur," dedi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tam istediği yere getirene kadar başını eğdi.

Bu tehlikeliydi. Mia'nın tüm çocukluk öylemleri sanki hiç gitmemişler gibi kalbine geri aktı. Sanki Vander sevdiği ya da arzuladığı tek erkekti.

Başını tekrar eğdi, aynı anda ellerinden biri köprücük kemiğinin üzerinden aşağı kayd.

Kendini geri çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi masumca.

"Bana dokunuyorsun-" diye duraksadı, sonra boğazını temizledi. Eğer evliliklerini tamamlayacaklarsa -ki bu konuda kendini kandırarak kadar aptal değildi- bazı temel davranış kurallarının belirlenmesi gerekiyordu.

Evliliği onu mahvedebilir, parçalara ayırabilirdi. Ama en azından şiiiriyle -ve göğsüyle- alay edilmesinden sonra onu yaralayan türden bir aşağılanmadan kaçınabilirdi.

Onun vücuduna sahip olabilirdi. Ama o kısmına değil. Nefret ettiği kısmı değil. "Orama dokunamazsın."

"Ne?"

"Oraya dokunulmamasını tercih ederim," diye tekrarladı.

Sesi hızlı ve alçak çıktı. "Biri seni rızan dışında taciz mi etti?"

"Hayır!" Mia irkilerek bağırdı. "Hiç kimse yapmadı ve hiç kimse yapmayacak, buna sen de dâhilsin."

Yüzü rahatlamıştı ama gözleri daha önce sahip olduğu ateşli tatlılığı kaybetmişti. Bundan pişmanlık duyuyordu ama kendini anlatması şarttı. Diğer kadınlardan, erkeklerin kadınların göğüslerini hissetmekten hoşlandıklarını öğrenmişti.

"Neden olmasın?" diye sordu.

Açıklamaya çalıştı. "vücudunun mutlu olmadığı kısımları vardır."

Bir kaşı havaya kalktı. "Öyle mi?"

Görünüşe göre erkekler kendileriyle ilgili her şeyi seviyorlardı. Bu onu hiç şaşırtmamıştı. "Kadınlar da öyle. Bazı kadınlar dizlerini, ayaklarını ya da saçlarını sevmez."

"Göğüslerin enfes. Ve saçlarınız. Dizleriniz ya da ayaklarınız hakkında konuşamam ama fırsat verilirse bu konularda da sizi rahatlatabilirim."

Mia, İngiltere'nin en yakışıklı dükü olan Evander Septimus Brody'nin gözlerinde arzuyla sade Emilia Carrington'a baktığına inanamıyordu.

Ama öyleydi.

Hatta şehvet. Onun gibi biri için şehvet mi? Sessiz bir ses ona erkeklerin erkek kediler gibi olduğunu hatırlattı; gelişigüzel şehvet duyarlardı.

Ama başka bir yanı, onu öptüğünden beri gözlerinin renginin değiştiğini düşünüyordu. Bu onun içindi.

Herhangi bir kadın için değil.

Onun için.

"Mia?" Öne doğru eğildi ve onu öptü, hızlı ve sert bir şekilde. "Saçların konusunda anlaşıp daha güneydeki noktalara taşınabilir miyiz?"

"Saçımdan nefret ettiğini sanıyordum."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Babamınki gibi olduğunu söylemiştin. Aslında ondan 'lanet olası babam' diye söz etmiştin," diye açıkladı.

Vander, güçlü kahverengi parmakları saçlarına dolanmış bir avuç saç öne doğru getirdi. "Babana asla düşkün olmayacağım. Ama . . . Chuffy bu gece öyle şeyler anlattı ki, her biraz düşünmeliyim. Saçların güneş ışığı gibi. Ve göğüslerin gerçekten muazzam."

Kadın sertleşti. "Onlar hakkında konuşmak istemiyorum." Oakenrott onları lahana olarak adlandırdığında, yaşına göre büyüktüler ama şimdi daha da büyüklerdi. Onlar için kullanılabilecek tek kelime muazzamdı.

Ama o ısrar etti ve tekrar "Neden olmasın?" diye sordu.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence beklemeliyiz," dedi biraz geveleyerek. "Bir gelin Bir gelin yakınlaştığında ... tamamen farklı görünmelidir." Sesi kesildi çünkü Vander'ın dudakları yanağında kayıyor, ağzına daha da yaklaşıyordu.

"Devam et," dedi, "bana ne olması gerektiğini düşündüğün hakkında daha fazla şey anlat." Yine de bir cevap beklemek yerine onu tekrar öptü. Öpücüğü sert ve tatlıydı ve aceleciliği kızın çaresizce onun karşısında erimesine neden oldu.

Bir süre sonra gözlerini açtı. Tekrar uzanmışlardı ve Vander'ın elleri bacaklarında kayıyordu. Gözleri

onaylayıp onaylamadığını görmek için bekledi. "Beni çok acıktırırıyorsun," diye homurdandı.

Mia bu kelimenin sokak süpürgecileri tarafından bağırıldığını ve bir keresinde babası tarafından homurdanıldığını duymuştu ama kimse ona söylememişti. "O kelimeyi sen mi söyledin?"

"Ben yaptım."

"şeyler söyleyemezsin!" "Neden?"

"Çünkü sen bir düksün ve ben-"

"Sen benim düşesimsin." Eli daha yukarı gitti, kalçasının üzerinde gezindi. Onun dokunuşu altında titredi. Bacakları açık kaldı çünkü o kısmı yanıyordu.

İnler gibi bir ses çıkardı. "Ben pek dük sayılmam, Mia. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi. Ben Eton'a gittiğimde annem İngiltere'nin dört bir yanında fahişe olarak tanınıyordu. Okulda mücadele etmek zorunda kaldım. Tek arkadaşım bir piçti."

Mia dehşete kapılarak donakaldı. "Çocuklar seninle annenin davranışları hakkında mı *konuştun*?"

Sanki kız hayal edilebilecek en aptalca soruyu sormuş gibi sırtıttı. "Genelde konuşmazlardı; bana sadece isimler takarlardı. Ben de onlara yumruklarımla cevap verdim."

"Oakenrott," dedi tiksintiyle. "O iğrenç küçük kurbağa." "Nasıl yaptın-" Durdu. "Senin tam olarak bildiğini unutmuşum.

Rotter'ın biri olduğunu."

Eli Mia'nın kalçalarının en yuvarlak kısmına ulaşmıştı ve Mia bir dürtüyle inlemek için savaşıyordu. herhangi bir şey

Elini daha yukarıya, bacaklarının arasında dokunmasını bekleyen yere götürmesi için onu cesaretlendirdi.

Mia'nın ne düşündüğünü biliyormuş gibi gülümsedi ve parmakları bacaklarının arasına kayd. Mia gözlerini sıkıca kapadı ve göz kapaklarının ardındaki ağrıyan karanlığa ve ellerinin kaslarla sertleşmiş kollarını kavradığı gerçeğine odaklandı.

Bir an için bu dokunuşun bir hanımefendi ve beyefendi arasında caiz olup olmadığını merak etti ve bu düşüncayı bir kenara itti. Soracak kimsesi yoktu. Ve onun durmasını istemiyordu.

Aslında, bacaklarının açılmasına izin vermeyi ve onun iri bedenini üzerine çekmeyi düşündü. Bu görüntü o kadar şok ediciydi ki hiç kıpırdamadan öylece durdu.

"Sana dokunmayı seviyorum Mia," diye homurdandı Vander, sesi alçak, gırtlaktan ama tatlıydı. "Seni oradan da öpmek niyetindeyim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, !"

Güldü ve parmakları dönerek bastırdı. Mia'nın başı tekrar geriye düştü ve hiçbir kadının dudaklarından geçmesine izin vermeyeceği bir ses çıkardı.

Vander onun üzerine yuvarlandı, tüm nefis ağırlığı onu aşağıda tutuyordu. Onu öylesine şiddetle öpmeye başladı ki, açlığı vücuduna işledi, tüm kısıtlamalarını kaldırdı, bir hanımefendi olma iddiasını elinden aldı.

Daha olduğunu anlamadan her titremeye başladı, elleri adamın kollarına sıkıca kenetlenmişti ve kelimeler olmadan yalvarıyordu.

Ve sonra kelimelerle yalvarmaya başladı, çünkü alevler içinde kalmıştı ve ona yardım edebilecek tek kişi oydu.

Ama durdu. Neden durmuştu? Kadın inledi, arzudan sersemlemiş gözlerle ona bakıyordu. Bir tel makarasından daha sıkı sarılmıştı, kulağa zar zor çarpan çok yüksek bir nota gibi titreşiyordu. "Mia," diye hırladı, "benden dört gecenden birini iste."

"Ne?"

Eli yine o sert okşamayı sürdürdü. "Durma," diye fısıldadı.

"Bu sizin dört gecenizden biri mi olacak?"

Kalbinde bir şey çözüldü, son savunmasını, sahip olduğu son akıl sağlığı parçasını da yok etti. "Evet! Öyle, öyle."

Buna karşılık söyledikleri... yaptıkları... kafirceydi. Mucizevi. Kendini kontrolü dışında bir hedefe doğru akan bir nehir gibi hissediyordu. Başparmağı yumuşak etinin üzerinde gezinip onu ateşe verirken, kadın ona yapıştı, haykırdı, vücudu onun sondalama parmaklarının etrafında kenetlendi.

Önemli olan tek şey, her ikisinin de etrafındaki havada parıldayan şehvetti. Vander onu hayal edebileceğinden çok daha büyük bir zevke sürüklüyordu.

Adam eteklerini beline doladığında ve sanki onu yatağa hazırlayan hizmetçisiymiş gibi hızla soymaya başladığında henüz oraya varmamıştı. Mia, hizmetçisine yaptığı gibi, onun isteklerine akılsızca itaat etti, nefesi küçük pantolonlarla geliyordu, beyni arzuyla karışmıştı. *Kollarını kaldır, yan dön, diğer tarafa dön.*

Korsesi yere savruldu. Ancak adam kombinezonunu çıkarmaya çalıştığında kendine geldi ve kollarını göğsünde kenetledi.

"Hayır." Bu kelimeyi binlerce kez kullanmıştı ama bu koşullar altında hiç kullanmamıştı. Kendi dudaklarından hiç duymadığı bir tür boğucu samimiyetle çıkmıştı. Ya da başkasınınkinden.

Bunun üzerine Vander ayağa kalktı ve gömleğini başının üzerine çekti. Dirseklerinin üzerinde doğruldu, açıkça bakıyordu. Küçük bir kızken çitin üzerine oturur ve onun atlarla çalışmasını izler, gizlice gözlerini onun göğsüne dikerdi. O zamanlar on beş yaşında bile değildi.

Artık her şey farklıydı.

Gençken zayıf olan bedeni, onu titreten yetişkin bir erkek güzelliğine dönüşmüştü. Yüzü vahşi ihtiyaç çizgileriyle belirlenmişti ve gözleri en ufak bir tiksinti duymadan vücudunun üzerinde geziniyordu. Eğilip pantolonunu çıkardı ve kızın önünde dimdik durarak kendini sergiledi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu, evlenme teklif ettiğinde onu küçük haliyle görmekten tamamen farklıydı.

Vander ona tamamen erkekçe bir gururla sıırıttı. "İlk kez mi bir erkeği kanlı canlı görüyorsun?" diye mırıldandı. Kadının üzerine dört ayak üzerinde çöktü. Bu gerçekten oluyordu.

Vander onunla sevişmek üzereydi.

Kendisinden bakire kaygısı göstermesinin beklendiğini belli belirsiz hissetti ama hiçbir şey hissetmedi. Onun her yerine dokunmak, gür saçlarını parmaklarına dolamak, ağzını kendi ağzına doğru çekmek istiyordu.

Elbette böyle davranamazdı. Bu alışılmadık ahlaksızlığı dizginlemek zorundaydı. Bu yüzden ona doğru uzandı, ama hanımefendi bir tavırla, ellerini nazikçe, gevşekçe boynuna koyarak

okşamanın uygun olacağı umuduyla omuzlarına koydu. "Lambayı söndürmemiz gerekmez mi?"

Omuz silerken sıcak kaslar parmaklarının altından kaydı. "Neden?"

Çünkü karanlık daha mütevazıydı, diye düşündü. Ama bir erkek parmaklarını böylesine mahrem yerlere sokarken ve bir kadının ağzından o yalvaran sesleri çıkarırken, yatakta alçakgönüllülüğün ne rolü vardı?

Bundan sonra kim mütevazı olabilir ki? Artık çok geçti.

Mia aniden bir hanımefendi gibi kendini tutma planlarından vazgeçmeye karar verdi. Merakına teslim oldu ve elini göğsünden aşağı kaydırarak adamın kendisine doğru uzanan kısmına ulaştı.

Kadın bir parmağını onun uzunluğunda gezdirirken bir iniltiyi bastırdı ve onay için ona hızlı bir bakış atarak elini onun etrafında kavislendirdi. Kalın, sıcak ve ipeksiydi.

Karanlık ve gırtlaktan gelen bir küfür boğazını parçaladı. Muhtemelen her erkek, bir kadının gördüğü en büyük alete sahip olduğunu düşünürdü. Ve toplum, bir hanımefendinin herhangi bir türden yakınlaşmayı asla kabul etmemesini talep ettiği için, bu ihtişam hayalleri asla ortadan kalkmadı.

Yine de Vander'dan daha büyük birini hayal bile edemiyordu. Bu imkânsız olurdu. Şu anda da imkânsızdı.

Bu düşünce tüylerini diken diken etti ve bir korku hissetti. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu ellerini tekrar adamın omuzlarına götürerek. Kadın sırt üstü yatmış, bacaklarını birleştirmişti ve adamın bir dizi kadının kalçalarının iki yanındaydı.

Tüm bu durum utanç vericiydi ve midesindeki o güzel sıcaklık yok olmaya başlamıştı.

"Göğüslerinize dokunmama kuralı hala mı?"

Mia kollarını adamın boynundan çekip göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Belki de onları biraz zapt etmek için kombinezonunun altına korsesini giymeye başlayacaktı. Aşağıya bakınca göğüslerinin bu açıdan daha da büyük görüldüğünü fark etti. Midesinde bir iğrenme duygusu hissetti.

İç çekti. "Daha önce hiç kıyafet giyen bir kadınla sevişmemiştim."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Gerçekten mi? Beyefendilerin kadınları hep arka sokaklara götürüp duvara yapıştırdığını sanırdım." Ses tonunun alaycı olmasını istemişti ama her nasılsa biraz merak uyandırdı.

Bir anlık sessizlikten sonra, "O zevki tatmadım," dedi. "Ama denemekten memnuniyet duyarım Düşes."

"Hayır!" diye sıçradı.

Başını eğdi ve dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Adil bir uyarı: Arka sokak yerine, sana adımı haykırmayı teklif ediyorum. "Ekselansları olmaktan yoruldum."

Vander bacaklarını ayırırken Mia bir panik şimşeği daha hissetti. Başını eğdi ve Mia'nın uyluğunun iç kısmına bir öpücük bıraktı. "Bu hiç uygun değil!" diye fısıldadı aceleyle.

Başını kaldırdı, şeytani gözlerle bakıyordu. "Nereden biliyorsun?" "I . . ." Dudakları tenini okşadı, kadının kalbine yaklaştı.

Bu *çok* samimiydi. Bir parçasını onun içine sokması bir şeydi. Başını çevirebilir ya da başka bir şey yapabilirdi. Ama eğer onu oradan öperse, kendini kontrol etmekten geriye ne kaldıysa onu da kaybedeceğine dair korkunç bir his vardı içinde.

Ona dokunduğu zamankinden daha kötü olacaktı. Kendisi olmayacaktı; arzuyla içi dışına çıkacak, ırzına geçilecek, ona yalvaracaktı ...

Adam hiç uyarmadan Mia'yı yalamaya başladı ve Mia çığlık attı. Ağız ıslak ve açgözlüydü ve Mia'yı kuru bir çıra yığınının üzerine düşen bir kıvılcım gibi ateşe verdi.

Düşünemiyordu. Parmaklarını onun saçlarına dolamaktan başka bir şey yapamıyordu. Etine değen sıcak nefesi bile onu ürpertiyordu. Vander'ın saçlarını bıraktı çünkü parmakları kıvrıldı ve ayak parmakları kıvrıldı. İçindeki her şey kasılıyor, onu bir tekne gibi uzak bir kıyıya fırlatıyordu.

Ve sonra gerçekleşiyordu; derin sulara gömülmüştü, hisler üzerine ediyordu. Vander onu teşvik , sesi dumanlıydı. Onu belli belirsiz duyuyor, ne söylediğini ancak daha sonra fark ediyordu. Ve o ... o dalga onu yıllar önce olduğu yere geri getirdi: aşka. Evander Septimus Brody'ye aşıktı.

Aşıktan öylesine delirmişti ki ona bir şiir yazmış, ay ışığıyla aydınlanmış odasına girdiğini hayal etmişti.

O oldu yükselen üzerinde Onu, itmek onu
Bacaklar daha fazla bir şeyler fısıldıyor, özür mü diliyor?
Ona doğru itiyor.

Bu, rahatsız edici olsa da vücudunun hoş karşıladığı bir sahiplenmeydi. Belki de rahatsızdandan da öte. Aniden zihni

tekrar netliğe çarptı ve iki elini göğsüne götürerek onu durdurdu. "Hayır!"

Diğ er tüm duyguların yerini alarm almıştı. Bir şeyler yanıştı. Çok büyüktü, şişeye sığmayan bir mantar gibi.

Sözleri boğazında düğümlendi. "Düşes, artık beni durduramazsınız." "Uymuyor," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek.

"Biz

uyumlu değil. Yapmanız gereken-" Adamın omuzlarını itti. "ıkar kendini. İşe yaramıyor."

Nefes aldı, hareket etmedi.

Mia ilkel bir korku dalgası hissetti: "Bırak beni," diye bağırdı. "Beni duymadın mı? Bu uymuyor."

Kadının büyük öfkesine rağmen, adamın gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Emin misin?" diye sordu ipek gibi. " nk  bana m kemmelmiş gibi geliyor."

"Küfür etme!" diye bağırdı, kendini kaybederek. Sonra adamın ne yaptığını fark etti, konuşurken hafifçe sallanıyor, daha da içeri kayıyordu. Ve daha da ileri. "Kes şunu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Adam kollarını onun üzerine dayamıştı. Baş döndürücü bir koku alıyordu: Bir erkeğın ter kokusu, deri ve temiz havanın ele avuca sığmaz dokunuşuyla birleşmişti. Vander'ın gözleri yoğun mavi yarıklar halindeydi ve kadın onun ileri atılmamak için muazzam bir özdenetim uyguladığını anladı.

Mia boğazını temizledi. "Daha sonraki bir tarihte tekrar deneyelim," diye önerdi. Aklından *hiç geemediğ  gibi*.

Tekrar öne doğru itti. "Acıyor mu?" diye sordu, gözleri onunkilere odaklanmıştı.

Müdahaleci hissettirdi. Çok fazla. Çok geniş. Çok hızlı. "Tam olarak acı verici değil ama doğru değil. Biz uyumlu değiliz. Sen çok büyüksün.

ve çok *yakın*."

"Biraz daha hareket edebilir miyim?" fısıldadı. "Beni delirtiyorsun Mia. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Tekrar öne doğru itti ve Mia izlerken gözbebekleri büyüdü ve saç telleri Mia'nın yüzüne değecek şekilde başı eğildi.

Tıpkı bunun gibi, içindeki tüm sıcaklık yeniden kabardı. Ve aynı şekilde, adam artık müdahaleci ve çok büyük görünmüyordu, ama vücudunun şimdiye kadar eksik olan bir parçası gibiydi. Ona hem yabancı hem de içseldi.

Çekingen bir tavırla kalçalarını yana yatırdı ve adam kıpırdamamış olsa da kalın boyu biraz daha içine girdi. Nefesi dudaklarının arasından sertçe geldi. "Sen," diye fısıldadı. "Her şey sana bağlı, Mia."

Karanlık bir arzu dalgası onu aşağı çekti, onunla alay etti, alay etti. Dizlerini destekledi ve yavaşça, yavaşça yukarı doğru bastırdı. Vücudu titriyordu ama bunun acıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Onun vücudu ve onun ...

Onlar aynı bütünün iki yarısıydı.

Vander yine o anlaşılmaz sesi çıkardı ve kadın onun yüzünü gördü: güzel, doymak bilmez, çiğ. Kanını ateşledi, onu altına çekti. Vahşi bir çığlıkla yukarı itti, aynı anda onu aşağı çekerek vücudunun yumuşaklığına tamamen oturttu.

Vücudu harekete geçerken verdiği tepki şehvetliydi. Mia nefes nefese, dansın ritmini öğrenmeye çalışıyordu; acil, sert, vurucu bir dans. Zar zor ustalaşmıştı ve yine aynı nehirde aşağıya doğru akıyordu, ona yapışmış, kollarını boynuna dolamış, bacakları kalçalarının etrafında kıvrılmış, başı geriye düşmüş, daha hızlı ve daha hızlı çekiliyordu.

.

Sonunda bir ılıkla kendini bıraktı, üzerine çöken derin zevke teslim oldu, tırnakları adamın omuzlarındaki kalın kaslara battı.

Belli belirsiz, adamın dudaklarından sert bir ses geldiğini duydu ve adam tekrar pompaladı, bir, iki kez daha, o kadar içine bastırdı ki, adamın durduğu ve kadının başladığı bir yer yoktu.

Yirmi Birinci Bölüm

*Bayan Lucibella Delicosa'dan Bayan Petunia Stubbs'a 11
Eylül 1800*

Sevgili Bayan Stubbs,

Doğmamış kızınıza -eğer kızınız olursa- kadın kahramanlarımdan birinin adını vermeyi planladığınızı bildiren 17 Haziran tarihli mektubunuza cevaben yazıyorum. Esmeralda'yı ya da Bir Mirasçının Anıları'nı yirmiden fazla kez okuduğunuzu düşünmek beni gerçekten onurlandırdı. Ve kitaplarımın annenizin ölümüyle yaşadığınız trajedinin üstesinden gelmenize yardımcı olduğunu bilmek beni derinden etkiledi.

Genelde tavsiye vermekten çekinirim ama müstakbel kızınızın her yönüyle benim kahramanıma benzemesini arzu ettiğinizi belirttiğiniz için Esmeralda'nın görünüşünün, onu bu nedenle sevdiğini düşündürtebileceğini belirtmek isterim. Öyle değil: Esmeralda'yı sevgi dolu ruhu, iyi kalbi ve cesur mizacı için seviyor.

Kızınızın Esmeralda'nın bu özelliklerine sahip olmasını umuyorum, çünkü bunlar ona kahramanımın görünüşüne benzemesinden çok daha mutlu bir hayat verecektir.

*Size ve Esmeralda'ya hayatta her şeyin en iyisini diliyorum,
Bayan Lucibella Delicosa*

Mia aniden uyandı, Charlie bebekken çocuk odasından bir feryat duyduğunda sarsılarak uyandığı gibi.

Vander sırtüstü yatıyordu, yüzü ona dönüktü, çarşaf kalçalarını zar zor örtüyordu. Şafak, sanki ışıltı onun içinden kaynaklanıyormuş gibi, vücudunun hatlarına yapışacak kadar odaya sızıyordu. Kas bantları mükemmel bir düzen içinde karnının üzerinde ilerliyordu.

Cesaret edebilseydi, her bir bandı parmaklarıyla takip eder, sırtına ve omuzlarına nasıl örüldüklerini, güneşten kahverengiye boyanmış iri kollara nasıl bağlandıklarını araştırırdı.

Vücudu onunkinin tam tersiydi. Üzerinde zerre kadar yağ yoktu; vücudu depolanmış hareket gibiydi, erkekleri fethetmek ve kadınları memnun etmek için şekillendirilmişti. Parmakları onu okşamak, ellerinin altındaki tüm o evcilleşmemiş gücü hissetmek için kaşınıyordu ... onun emriyle hareketsiz yatıyordu. Bir gece önce boğazından çıkan o savunmasız, kaba sesi çıkarması için onu tahrik ederken titrediğini hayal etti.

Tam zamanında elini geri çekti. Kendini çoktan aptal durumuna düşürmüştü. Daha iyi eşleşselerdi farklı olurdu.

Aralarındaki farklılıklar daha belirgin olamazdı. Aşağı bakmaya gerek yoktu: Dizleri dolgundu ve kalçaları da daha dolgundu. Bacaklarının bir yerinde kas olmalı, çünkü ayakta durmayı, oturmayı ve yürümeyi başarıyordu, ama bunlar kesinlikle çıplak gözle görülemiyordu.

Tanrıya şükür, sabahın büyüyen ışığında pek bir şey saklamasa da, iç çamaşırı konusunda onunla tartışmamıştı. Kumaşın üzerinden meme uçlarını ve karnının kıvrımlarını görebiliyordu.

Daha aşağıda, kombinezonunun hâlâ kalçalarına dolandığı yerde, bacağındaki paslı lekeleri gördü. Ve çarşaflarda da biraz dehşetle gördü. Susan'ın -ve ev halkının geri kalanının- önceki gece olanlar hakkında hiçbir şüphesi yoktu.

Dikkatle geriye doğru kıpırdandı, ayak parmağını yere değdirdi, gözleri Vander'daydı. Yavaşça nefes alıyordu, kollarını iki yana açmıştı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Dünyanın sahibi olan bir adam, herkesin arzuladığı bir dük gibi uyuyordu. Aralarındaki bir başka farklılık da buydu: Vander her zaman top gibi, sımsıkı sarılmış uyurdu.

Banyo odasına girdiğinde ve Vander'in yatak odasının kapısı sıkıca kilitlendiğinde, tüm o aynalarda kendine baktı. Dün gece Vander onu bir ziyafet sofrası gibi yaymış, ağzıyla ve elleriyle ona öyle şeyler yapmıştı ki, inlemiş, ağlamış ve genellikle aptal gibi davranmıştı.

Dört gece kuralı iyi bir kuraldı. Bunu birkaç ayda bir defadan fazla yapmanın canını acıtacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Fiziksel anlamda değil ama kalbinde.

Sevişmek çok kolay bir şekilde alışkanlık haline gelebilirdi, tıpkı yazdığı romanda Frederic'in Flora'ya taptığı gibi, kocasının ona taptığına inanmasına neden olan bir tür bal rüyası gibi.

Vander'ın Frederic'e hiç benzememesi dışında. Tutkunun ortasında adını hatırladığı için muhtemelen şanslıydı. Aslında, şimdi düşününce, Vander onun adını hatırlamayabilirdi, çünkü ona hep "Düşes" diye hitap ediyordu.

Oysa onun için ... gerçeğı kabul ederek boş gözlerle kendine baktı. şu anda ona, genç bir kızken olduğundan elli kat daha fazla aşıktı. Onu düşünmek bile kalbinin göğsünde çarpmasına neden oluyordu.

Eğer o kalbi korumazsa, ilgisini kaybettiğinde yüzlerce parçaya ayrılacaktı. Dün gece bir oyun oynamak gibiydi, şimdiye kadar icat edilmiş en iyi oyun. Bunun sadece bir oyun olduğunu ve Vander'ın en iyi olduğu oyunlardan biri olduğunu aklından çıkarmaması gerekiyordu.

En azından dört gece onun inisiyatifindeydi. Kocası olarak, başka bir kadının yatağından gelse bile, istediğı zaman evlilik içi yakınlaşma talep edebilirdi. Bu düşünce onu hasta hissettirdi.

Bir an için önünde bir boşluk açıldı, bu evlilikten sağ ıkamayacağına inandı. Erkekler eşitlilik isterdi; toplum ve ilişkileri hakkındaki sınırlı anlayışıyla bile bunu biliyordu. Onun başka bir kadına yöneldiğini öğrendikten sonra yatakta ona nasıl katılabilirdi?

Acımasızlık her şeyi
geçirdi. Yapabilirdi.
Yapabilirdi.

Güzel bir adama aşık olan ilk kadın o değildi. Ayrıca, birkaç ay içinde her şey değişebilirdi. Vander uyanabilir ve arkadaşı Thorn'un sahip olduğu gibi bir eş istediğini fark edebilirdi: mükemmel, zarif bir soylu kadın.

Çocuğu yoksa boşanırlardı.

Bir an için korkuya kapıldı, zihni daireler çizmeye başladı. Ama ağabeyi John yıllardır Pansy'yle evliydi ve sadece bir çocukları vardı. Vander tek çocuktu.

Bunun uzun bir süre boyunca tekrarlanan denemeler gerektirdiğine dair belli belirsiz bir anlayışı vardı.

Dört gece kuralı onu bundan kurtaracaktı.

Bölüm Yirmi iki

FLORA'NIN SÜRGÜNÜ ÜZERİNE NOTLAR

- ~ *Flora, Frederic'in onu terk ettiğine, mirastan mahrum bıraktığına inanıyor, tamamen kötü niyetle. (Bu iyi!)*
- ~ *Son 2 dolarını bir parça ekmek için harcadıktan sonra İngiltere'nin yollarında yırtık pırtık, soğuk ve aç bir şekilde dolaşır. Ölmek üzere mi? Evet. Bir çan tarlasında bayılır.*

"Sevgili Anneciğim, beni göğsüne al ve bu Zalim Dünyanın Zalimliklerinden kurtar," diye nefes aldı, porselen yanağından tek bir damla gözyaşı süzülürken.

- ~ *Annesinin hayaleti? "Sevgili yüz onun üzerinde, titreyen parmaklarının ulaşamayacağı bir yerde geziniyordu. 'Cennetin iyiliği seni koruyacak, sevgili çocuğum ve seni sevgisiz bir evliliğin kalpsiz yakınlığından uzak tutacak."*

~ Açlık, susuzluk ve soğuktan daha da öte, *yaşamının* ölümünü teşvik eden şey, onun dünyevi mutluluğunu en çok oluşturması gereken adamın -sevgisinin kalbini ve zihnini doldurması gereken adamın- bir kâfir kanıtladığını anlamasıydı.

~ Kafir mi? Belki de değildir.

~ Ruffian. Rake. Roué.

~ Alçak mı?

~ "Uzun zamandır taptığı adam, değersiz bir puttan başka bir şey olmadığını kanıtlamıştı. Bu yaratığın yumuşak kalbini, ruhunu, ailesinin ve arkadaşlarının neşesini kıran o zalimlikti. Şimdi en aşağılık taverna fahişelerinden bile daha aşağı düşmüştü."

~ Taverna fahişeleri mi?

Mia yıkandı, giyindi ve kocasından tek bir ses bile duymadan yatak odasından kaçtı.

"Mia Teyze!" Çocuk odasının kapısını açtığında Charlie bağırdı. "Bak Dobbie şimdi ne yapıyor!"

Kanepenin arkasına dayanmış, tüylü bir yastık bacaklarını mincıklarken bir ekmek kabuğunu havada tutuyordu. "Dobbie'ye yuvarlanmayı öğretiyorum. Şuna bir bakın." Ayaklarının dibindeki köpeğe baktı ve "Yuvarlan, Dobbie, yuvarlan!" diye emretti.

Dobbie oturdu yere ve baktı yukarı ona , nefes nefese ile

İstekli.

Mia bekledi ama hiçbir şey olmadı. Charlie köpeği rahatlatarak, ", ihtiyar," dedi ve ekmeği açık ağzına bıraktı.

"Dobbie ve Winky dün gece nasıl uyudular?" Mia sordu. "Benimle olmayı seviyorlar," diye övündü Charlie. "Eskiden Dük'ün annesinin köpekleri ve Majesteleri onların yalnız olduğunu söylüyor. İkisinin de yatakta benimle uyumasına izin verdim ve hiç yalnızlık çekmediler."

Görünüşe göre Charlie de öyle.

Mia yanına gitti ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. Düşesin her zaman parlak kurdelelerle süslenmiş, zarif bir şekilde bakımlı ve kokulu köpeklerini hatırladı. Ölümünden bir yıl sonra hayvanlar çok daha bakımsızdı ve görünürde hiç kurdele yoktu.

Winky tırısla ona doğru geldi, o da çömelip kulaklarını kaşıdı. Seyislerin görevde olmadıkları zamanlarda içtikleri kahverengi purolar gibi ince bacakları vardı. Yaşlılıktan orası burası beyazlamıştı ama gözleri hâlâ parlak ve neşeliydi.

"Otur tatlım," dedi Charlie'ye. "Düşebilirsin, özellikle de Dobbie bacaklarını tekrar mıncıklamaya başlarsa."

"Mümkün olduğunca ayakta kalmaya çalışıyorum. Bu beni daha güçlü kılacak. Dük öyle diyor."

Mia oturdu ve Winky top gibi kıvrıldı.
kucak.

"Belki de şimdi oturmalıyım," diye izin verdi Charlie.

Kadın yanındaki kanepeyi okşadı ve adam Dobbie'yi kucağına alıp
etrafta dolaştı ve oturdu.

"Bay Gaunt onları misafir odasından uzak tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyor, ama benimle her yere gidebilirler. Düşünsene, o yaşlı uşak geçen yıl boyunca onları bahçedeki kulübede uyuttu," dedi Charlie, Dobbie'nin kulaklarını okşayarak.

"Bu hiç hoş değildi," diye kabul etti Mia. "Anladığım kadarıyla onları patates mahzeninden kurtarmışsınız."

Charlie başını salladı. "Dük ve ben önceki gece mutfağa gittik, çünkü her zaman yaptığımız şey budur. Yiyecek bir şeyler getirdik, çünkü ben büyüyorum."

"*Her zaman* yaptığın şeyi mi?" Mia yankıladı. "Majestelerini sadece iki gündür tanıyorsun, Charlie!"

"Belki her gün değil. Ama bunu evde, Carrington House'da ve dün gece de yaptık." Durakladı. "Sanırım artık burası bizim evimiz, Mia Teyze?"

Mia boğazını temizledi. "Şimdilik," dedi zayıf bir sesle.

"Dük, Dobbie ve Winky'nin tüylü yumurtalara benzediğini söyledi." Dobbie'yi ön patilerinden tuttu ve burunlarını ovuşturmak için öne doğru eğildi. "Sen tüylü bir yumurta değilsin, değil mi yaşı dostum?" Dobbie mecburen onu yaladı ve küçük bir havlama sesi çıkardı.

"Ağzını yalamasına izin vermemeye çalış," dedi Mia. Ayaklarını altına çekti ve Winky'yi sol kolunun kıvrımına kaydırды. "Bu köpekler sen doğduğunda olduğundan daha küçük."

"Gerçekten mi?" Charlie, Dobbie'nin coşkulu yalamalarından kaçınmaya çalışıyor ve çılgınca kıkırdıyordu.

"Tombul bir karnın vardı. Dük haklı: Winky'nin bu kadar tüyü olmasaydı, bir yumurtadan daha büyük olmazdı. Tabii büyük bir yumurta olması gerekirdi."

"Belki de bir devekuşu yumurtasıdır," dedi Charlie. "Onlar hakkında bir şeyler okuyordum. Devekuşu uçamayan devasa bir kuştur. Kuşlar arasında en büyük yumurtalara sahiptir."

"Bir devekuşunu nerede bulabilirim?"

"Hatırlamıyorum. Berkshire'da değil. Ben doğduğumda annem orada mıydı?"

Mia ağzını açtı ve tekrar kapattı. Charlie hâlâ bebeklerin lahana yapraklarının altında bulunduğu yaşta mıydı?

"Dobbie'yi nasıl dans ettirebileceğimi görmek ister misin?" Charlie sorusunu çoktan unutmuş bir halde, "Dobbie'yi nasıl dans ettirebileceğimi görmek ister misin?" dedi. "Şuna bir bak!"

Winky uyumaya gitmişti, bu yüzden Mia onu okşamayı bıraktı. "Sanırım ahırlara kısa bir ziyarette bulunacağım, Charlie. Belki de sen papaz için yazacağın kompozisyon üzerinde çalışmalısın?"

"Hayır, seninle ahıra gelmek istiyorum," dedi Charlie, Dobbie'nin bacaklarını bırakarak. "Sadece seni seven vahşi Arap atını görmek istiyorum. Mary -kreşte görevli hizmetçi- bana onun hakkında her şeyi anlattı. Adı fırtına ya da onun bir şey demekmiş. Ona bineceğim. Bir gün."

Mia'nın başı döndü. Charlie, Jafeer'e binmeyi mi düşünüyordu? Vücudunda nefes varken olmazdı.

Zıpladı ve koltuk değneğini kolunun altına aldı. "Hadi gidelim! Winky ve Dobbie de gelebilir."

"Winky biraz kestiriyor," dedi Mia, ayağa kalkarken küçük köpek kıvrımını koltuk minderinin üzerine taşıdı.

"Çünkü o daha yaşlı," diye bildirdi Charlie. "Winky dede olabilirDük, annesinin Dobbie'yi Winky'nin arkadaşı olması için satın aldığını söylüyor."

Mia, "Neden siz üçünüz burada beklemiyorsunuz, ben de bir uşaktan sizi aşağı taşımasını isteyeyim," diye önerdi.

"Merdivenlerden *kendim* inebilirim," dedi Charlie, kapıya doğru çekerek açtı. "Hadi, Mia Teyze!"

Mia'nın kalbi sıkıştı. Korkuluklara tutunup geriye doğru, her seferinde bir adım atarak ve acı verici bir yavaşlıkla aşağı iniyordu; dibe ulaşması bir saat sürebilirdi. Bir fincan çaya ve kahvaltıya hasret kalmıştı. "Yemek yedin mi?" diye sordu Charlie'ye.

"Henüz değil," dedi koridor boyunca ilerlerken.

Merdivenler zarif bir yarım daire şeklinde kıvrılıyordu. "Bir uşak getirmemi istemediğine emin misin, Charlie? O genç adamlardan birinin seni aşağı taşıması bir anlık bir iş olurdu."

Charlie başını salladı. "Bunun için çok yaşıyım. Majesteleri dedi ki öyle."

"Majesteleri öyle mi dedi?" Majesteleri ne dememişti?

"Sen mayıs bekle için Ben at ve altta," Charlie emredildi,

Tüm dünya için bir dükün kendisi gibi ses çıkarıyor.

Büyüyordu. Mia kendi kendine bunun doğal olduğunu söyledi. Charlie bir emir daha verdi. "Dobbie, sen Mia Teyze'yle git." Köpek hiç aldırmadan Charlie'nin ayaklarının etrafında dolandı.

Mia Dobbie'yi kucağına aldı ve iç çekerek merdivenlerden inmeye başladı. Bunu Vander'la konuşması gerekecekti. Charlie'ye sanki yeğeni sıradan bir çocukmuş gibi kayıtsızca davranıyordu.

Merdivenlerin kıvrıldığı orta noktaya yaklaştığında Mia, Charlie'nin ilerleyişini kontrol etmek için arkasına baktı ve onun hâlâ tepede, aşağıdaki girişte bir uşağa el salladığını fark etti.

"Bu Roberts," diye bağırdı Charlie. "Acele et Mia Teyze, yoksa seni döverim!"

Mia cevap veremedi koltuk değneğini kolunun altına sıkıştırdı, bir bacağını korkuluğun üzerinden attı ve vızıldayarak Mia'nın yanından geçti.

Mia bir ılık attı ve Dobbie'yi yere düşürdü. Neyse ki hayvan delice havlayarak ayağa kalktı ve kulaklarını çırparak merdivenlerden aşağı zıpladı. Mia ise Roberts'ın Charlie'yi ustalıkla yakaladığını görene kadar nefes almayı bırakmış, kalbi kt küt atıyordu.

Elini kalbine bastırarak bir basamağa doğru sarktı. Aşağıda, Charlie siyah-beyaz mermer zeminde sanki kafasını çarpmaya çok yaklaşmamış gibi hoplayıp zıplıyordu. Ya da hayatını kaybetmeye.

"," dedi derin bir ses arkasından.

Mia başını kaldırdı, boğazı konuşamayacak kadar sıkıydı. Vander kolunun altına bir el koydu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Çocuklar her zaman ailelerinin düşündüğünden daha sıkı tutunurlar. Ona katılalım mı?"

Cevap veremedi. Charlie ile sert bir konuşma yapmak zorunda kaldı. şu andan itibaren tırabzana dokunmasına izin verilmeyecekti. Bunu bir daha yaparsa, ciddi bir şey yapacaktı. Onu ocuk odasına kilitlerdi.

Bu fikir aklına geldiğinde bile, ondan geri çekildi. Charlie zaten içeride çok fazla zaman geçiriyordu; teni porselen beyazıydı.

Vander'ın hâlâ kolunu tuttuğunu fark etti. rpten alarının yerini onun dokunuşundan yayılan bir sıcaklık hissi aldı. "Özür dilerim," dedi kısık sesle. "Charlie yüzünden dehşete düşmüştüm ve az önce ne dediğini duymadım."

"Ben sadece yeğeninizin cesur bir adam olduğunu söyledim. Onunla gurur duyuyorum. onu."

"Onunla gurur duyuyorsun."

Merdivenlerin dibine ulaştılar. Charlie oktan Gaunt'un açık tuttuğu n kapıdan içeri girdi ve

arabaya çıkan üç taş basamağın tepesinde onları bekliyordu.

Döndü, onlara muzip bir sırıtış attı ve "Bana bakın!" diye bağırdı. Sonra, o daha nefes alamadan koltuk değneğini bıraktı ve zıpladı.

Tekrar ığlık attı ve olduğu yerde donakaldı. Charlie yere indiğinde sağı ayağı ağırlığını taşıyamadı ve öne doğru düşerek yüzünü kaldırım taşlarına çarptı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Mia ve merdivenlerden aşağı, ona doğru koştu. Vander ondan önce davranmış ve Charlie'nin üzerine çömelip onu yavaşça ters çevirmeye başlamıştı bile. Charlie'nin alnında kanlı bir sıyrık vardı ve gözleri kapalıydı.

Gözleri hemen açılmadığında Mia bir korku hançeri hissetti.

"Charlie," dedi Vander. "Teyzeni korkutuyorsun. Açık gözlerin."

Mia dizlerinin üzerine çöktü. "Sevgilim?"

Charlie göz kapaklarını açarak, "Canım acıdı," dedi.

Kalbi yeniden atmaya başladı. ocuğu bir yerini incittiğinde, ayak parmağını çarptığında, düşerken bileğini burktuğunda bu sesi kullanırdı. Ayakta durabildiğinden beri düşüyordu ama bir kez olsun bugünkü gibi kasıtlı olarak tehlikeli bir şey yaptığını görmemişti.

Bugün iki kez.

Vander'in sesinin tınısı karanlık ve emrediciydi. "Bana bak, Charles Wallace."

Charlie başını çevirdi ve ona baktı.

"Bu son derece aptalcaydı. Bacağının seni taşıyıp taşıyamayacağını bilmene imkan yoktu.

Kendini taşlara çarpabilir ya da koltuk değneğini kendine saplayabilirdin. Teyzen seni izlerken böyle bir şeyi denemen de onu umursamadığını gösteriyor. Hayal kırıklığına uğradım."

"Görmemiş da bir şey fark etmezdi," dedi Mia, sesi titreyerek. "Bir daha *asla* böyle tehlikeli bir şey yapmayacağına söz vermelisin, Charlie. Asla!"

Charlie doğrulup zayıf bacağını ovuşturdu. "Kendimi test etmezsem güçlenemem." Sesi asık suratlıydı.

"Bu doğru," dedi Vander, "ama bunu akıllıca yapmalısın. Önce bacağın ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü olmalı. Bana eğilirsen devrileceğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Charlie başını salladı, alt dudağı Mia'nın içinden saf bir aşk acısı geçirmesine neden olacak şekilde dışarı çıkmıştı. İki yaşındayken, yürümek için savaşıırken neredeyse her gün, her saat bu ifadeyi takınırdı. Doktorlar bunu asla başaramayacağını söylemişlerdi ama yanılmışlardı.

"Nasıl düşeceğini ve yuvarlanacağını biliyordun. Herhangi bir risk almadan önce işte bu kadar emin olmalısın." Charlie'yi ayağa kaldırdı. "Yürüyebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet!" Charlie sert bir sesle Vander'a doğru eğildi.

Mia alnındaki sıyrığı bir mendille sildi.

Sonra Charlie'nin koltuk değneğini alıp ona uzattı.

Gözyaşları boğazına düğümlenmişti ve ona sıkıca sarılmak istiyordu ama içgüdüleri ona sessiz kalmasını söylüyordu. Charlie'nin yetişkin bir erkeğin tavsiyesine ihtiyacı vardı ve hiç kimse

Vander. Dük tekrar çömeldi ve elini Charlie'nin bacağında gezdirdi.

Mia doğruldu ve döndü. Vander'ın, yeğenini sakat ya da bir şekilde deforme olmuş olarak gördüğüne dair en ufak bir işaret olmadan Charlie'ye doğru dikkatle eğildiğini görmek... Bu onun kalbi için sevişmek kadar tehlikeliydi.

Aslında, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar savunmasını yırttı. Eve dönmeye karar verdi.

İri bir el bileğinin etrafında kıvrıldı. "Nereye gidiyorsun?"

Charlie koltuk değneğini yerine bıraktı ve üzerine yaslanarak bacağını test etti. "Ahıra gideceğimizi söylemiştin, Mia Teyze. Şimdi içeri girmemelisin."

"Beni korkuttun," dedi Mia, kelimeler iradesi dışında çıkmıştı.

Vander sessizce, "Özür dile, Charlie. Seni teyzen kadar seven birine sahip olduğun için çok şanslısın. Bir erkeğin hayattaki görevlerinden biri de kendisini seven insanları korkutmamaya çalışmaktır."

Charlie bir an düşündükten sonra, "Özür dilerim Mia Teyze," dedi. Değneğini bıraktı, bir sıçrayış yaptı ve kollarını Mia'nın beline doladı.

Mia'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Başının üzerinden Vander'gözleriyle buluştu ve titrek bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba, merhaba!" Chuffy ön kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Bu sabah siyah bir palto giymişti ve altında gösterişli mor bir yelek görünüyordu. Tepesinde büyük bir taş olan mor bir sopa taşıyordu ve onu umursamaz bir adam gibi sallıyordu.

Ya da Mia'nın mucizevi olduğunu düşündüğü bir fıçı konyak içmekten kaynaklanan bir baş ağrısı.

"Bu Efendi Charlie olmalı!" diye bağırdı.

Charlie Mia'dan uzaklaştı ve şaşkın şaşkın baktı.

"Şuna bakın," diye haykırdı Chuffy. "İkimizin de fazladan bir bacağa ihtiyacı var." Elindeki zarif sopayı salladı.

"Bu bir koltuk değneği değil," dedi Charlie yüksek sesle.

Chuffy onu havada döndürdü. "Hayır, çünkü onunla bunu yapabiliyorum. Sen seninkiyle yapabilir misin?" Tekrar döndürdü.

Charlie güldü, bir erkek çocuğunun yüksek kahkahasıydı. Bir eliyle Mia'nın koluna tutunarak değneğini aldı ve döndürmeye çalıştı. Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde yere çarptı.

Bir dakika sonra, Chuffy Charlie'yi gülme krizine soktu ve ona koltuk değneğini avucunun içinde nasıl döndüreceğini öğreteceğine söz verdi.

"Okuldaki çocuklar buna bayılacak," dedi Chuffy. "Elbette sana dengeli bir koltuk değneği almamız gerekecek. Merak etme; Londra'daki bütün baston yapımcılarını tanıyorum. Doğru aileye girmenin yolunu buldun evlat!"

"Ahırlara gidelim mi?" Vander sordu.

"Ona aldırmayın," dedi Chuffy, Charlie'ye göz kırparak. "O benim nevy'm, ama dük olduğundan beri insanlar ona çok fazla ilgi gösterdi. Beynini zehirlediler. Ahırlara benden önce varabileceğini düşünüyor musun? Yolun hemen başında."

"Tabii ki yapabilirim!" Charlie ağladı. "Ama önce benim başlamama izin vermelisin, çünkü ben daha gencim."

"Daha şişman olduğum için avantajlı olmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Charlie. "Ayrıca bacağıım kötü olduğu için daha fazla zamanı hak ediyorum."

"Kötü bir vücudum var," diye karşı çıktı Chuffy acımasızca. "Eskisi kadar çok içemiyorum. O konuda bir avantajım yok."

Charlie muzaffer bir edayla, "Peki o zaman," dedi. "Ben bir yetimim!"

"Ben de öyle!" Chuffy gür kaşlarını sallayarak haykırdı. "Hadi, sana biraz ipucu vereceğim, tamamen kalbimin iyiliğinden."

Charlie sırtıttı ve olabildiğince hızlı sallanarak havalandı. Dobbie delice havlayarak onu takip etti.

"İyi bir delikanlı!" Chuffy, Mia'nın kolunu okşayarak, "İyi çocuk," dedi. Charlie yolu yarılایana kadar bekledi ve sonra onun peşinden yola koyuldu.

"Yeğeninizi sahip olduğum en vahşi at olan Jafeer ile tanıştırmak için ahıra kadar ona eşlik ettiğınızı doğru mu anladım?"

Mia, Vander'ın kolunu bırakıp onu öpmesini ne kadar çok istediğini düşünmemeye çalışarak, "Jafeer şiddet yanlısı değil," dedi. Onu dün gece öptüğü gibi öpmesini.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Charlie'nin binmesi için seçeceğim ilk at o olmazdı."

"Binmek mi? Kesinlikle hayır! Bu konuda seninle konuşmalıyım. Charlie'yi Lancelot'a bile bindirmedim. Asla düzgün bir ata binemez: belki bir midilli, çok küçük bir ." Beline yakın bir seviyeyi işaret etti.

"O büyüklükte midilli yok; büyük bir midilliden bahsediyorsun. köpek."

Onun sesindeki eğlenceyi duydu ve kaşlarını çatı. "Bu durumda Lancelot'a binmeyi öğrenmeli. Tamamen ciddiym."

"Ben de öyle. Charlie'nin okula gitmesi gerekiyor ve oraya vardığında Eton'daki en iyi binici olacağından emin olmak istiyorum. Onunla birlikte safkan bir at göndereceğiz, böylece tüm çocuklar onun hünerlerini görebilecek."

Mia keskin bir nefes aldı. "Bu da başka bir şey. Charlie okula gidemez, hele yatılı okula hiç gidemez!"

"Tabii ki yapabilir."

Vander basitçe anlamıyordu. Charlie'nin büyümesini izlememiş, çocuğun kendi annesi de dahil olmak üzere diğer insanların ona ne kadar acımasız davrandığını görmemişti. İleriye baktı ve Chuffy ile Charlie'nin ahırlara giden dönemeçte gözden kaybolduklarını gördü.

"Charlie yapamaz-" diye başladı.

Ama Vander'ın gözleriyle karşılaşınca sözünü kesti. Gözleri kapalıydı, derinliklerinde yıkıcı bir bilgi parıldıyordu. *Onun hakkında*, önceki gece ne yaptıklarına, nasıl hissettiğine, tadının nasıl olduğuna ve sesinin nasıl olduğuna dair bir bilgi.

Gözlerindeki soğukkanlı kontrol kaybolmuş, vücudu anında tepki vermesine rağmen, zar zor öğrendiği erotik bir terk edilmişlik tarafından yutulmuştu.

"Charlie Eton'dan hoşlanacak." Ellerini kızın kollarına koydu ve onu kendine çekti. "Günaydın demeden yatak odamı terk ettin."

"Uyuyordun," dedi Mia.

"Bir dahaki sefere beni uyandır." Adamın ifadesi kadının dizlerinin bağı. "Gördüğüm kadarıyla bu hâlâ benim gecemin bir parçası."

"Senin gecen
mi?" "İlk gecem."

Yirmi Üçüncü Bölüm

ÖLÜME YAKIN SAHNE HAKKINDA NOTLAR

- ~ *Flora gelinciklerin arasında ölmek üzere yatıyor, sarı saçları vs. Titriyor, solgun, ahenkli sesi dualı bir mırıltıya dönüşmüş. Son gün bir yumurtadan başka bir şey yemedi. Çiğ mi? Ugh. Güvercin yumurtası mı? Yağmur sıçırıyor, Meleğin Gözyaşları.*
- ~ *Frederic İngiltere'deki her yolu aradı. Onun ölümünden uzun süre sağ çıkamayacağını söylemek çok mu fazla? Muhtemelen.*
- ~ ~~*Kadından sadece birkaç adım ötede pes ediyor. Beyaz ve zayıf, keder gizlenmiş, kolay zarif hareketleri bir şeye indirgenmiş.*~~
- ~ *Onun secdeye kapanmış halinden sadece birkaç adım ötede dizlerinin üzerine çöker ve Yüce Tanrı'nın ona kalbinin en sevgili umudunu, yani Flora'sını vermesi için dua eder. "Duygularımın gücü beni şaşkına çevirdi ve sabırsızlandırdı. Tıpkı bir*

Kızılderili aptal, kabilemin tüm mal varlığından daha değerli bir inciye çöpe attım." (Shakespeare'den bir dokunuş daha!)

~ *"Eğer onu bana geri verirsen, Tanrım, onun günlük Sevgi Dersi'nin mütevazı bir katılımcısı olacağım. Flora, hayranlarının göğüslerinde hangi duyguları uyandırırsa uyandırır, onun sadık aşkına saygı duyacak ve onu onurlandıracağım."*

"Anlamıyorsun," dedi Mia, Vander'ın sesindeki ikna edici balı görmezden gelmeye çalışarak. Çaresizce onunla konuşmayı düşündüğü önemli konuları hatırlamaya çalıştı.

Kocası ona bu ifadeyle baktığında, tek yapmak istediği onun arzusuna bir öpücükle karşılık vermektir. Kendini onun kollarına atmak ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekmek.

Dün gece kendini duygulu, arzulu... neredeyse güzel hissetmişti ve on beş yaşında "hayır kurumu vakası" olarak etiketlendiğinden beri böyle hissetmemiştir.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı ama adam onu kendine çekti. "Sadece bir öpücük," fısıldadı. İlk başta dokunmadı bile dudaklarını onunkilere değdirdi. Bunun yerine ağzını onun boynuna doğru açarak, aklını başından alacak şekilde yaladı.

Geri dönmek istedi. Hayır demek, özgür kalmak istiyordu.

Bunun yerine kollarını onun boynuna doladı ve başını geriye doğru eğdi, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi, sanki bir çiçek kadar narinmiş gibi onu tutmasından zevk aldı.

Birden midesinde panik çiçekleri açtı. Evin önünde, herkesin görebileceği bir yerde bir ahlaksız gibi davranıyordu. Birden

Hizmetçiler. Gaunt. "Dur," diye nefes nefese kaldı. "Ahıra gitmeliyim. Charlie bekliyor olacak."

",," dedi Vander kolayca, elleri kayarak. "Eğer ahıra gitmen gerekiyor, ben de seninle geleceğim." Onun koluna girdi ve yürümeye başladılar. "Ve eğer gelirsen," diye ekledi, "ben de gelirim."

Bir an sürdü ama Mia onun çifte anlamını kavradığında yüzüne renk geldiğini hissetti. "Az önce söylediklerinde ciddi olamazsın!"

"Belki de ön arabada değil." Gülümsemesi, aralarındaki arzuyu hiç hayal edemeyeceği bir açık sözlülükle onayladı.

Onun dudaklarına bakmak bile başka bir öpücük istemesine neden oluyordu. Bir öpücükten daha fazlasını arzuluyordu. Dün geceki mutluluğu, uzuvlarının birbiri üzerinde su gibi kayışını, adamın parmaklarının onu okşayışını, vücudu ya da göğüsleri hakkında endişelenmesine gerek kalmayacak bir zihinsizliğe sürüklemesini istiyordu. Ya da başka bir şey.

Sadece öyle olabilir.

Ahırların ilkinde ulaştılar ama Vander içeri girmek yerine onu arka tarafa yönlendirdi. "Beni nereye götürüyorsun?" Mia sordu.

Köşeyi dönüp evin görüş alanından çıktıklarında, onu kaldırdı, duvara yasladı ve ağzına aldı. Aralarında arzulu, ayak parmaklarını kıvrandıran bir açlık titreşti.

Vander dudaklarını yalayacak kadar geri çekildi, dili dudaklarına değerek onu kısık bir iniltiye sürükledi.

Bu ses onu irkiltti ve aklı başına geldi. "Hayır!"

"Kimse duyamaz," dedi kalın bir sesle. "Bu bina çok eski ve güvensiz olduğu için kullanılmıyor."

Yenik düştü. Kelimeler olmadan konuştular, sadece açlık mırıltıları, açgözlölük kadar ilkel bir duygu.

Aşk gibi.

Mia, Vander'ın eteklerini çekiğtirdiğini fark etmemişti bile; tek duyabildiğı kendi sert nefesi ve onu beklerken vücudunun nasıl boş hissettiğıydi. Ellerinin bacaklarına her dokunuşu, doğru düzgün düşünemeyene kadar içindeki ateşi daha da alevlendiriyordu.

Sabahlığının çürük etekleri engel teşkil etmiyordu. Vander göz göze gelebilecek kadar geri çekildi. Bir eli kadının poposunun altında kıvrılmıştı ama bacaklarını kalçalarına doğru çekmişti.

Mia bacaklarının arasındaki yakıcı dolayı sessizliğe gömüldü. Vander diğeri eliyle pantolonunu karıştıırıyordu ama itiraz etmek aklına gelmedi. Bunun yerine bekledi, kalbi hızla atıyor, onu arzuluyordu.

Gözleri kızın ağzına sabitlenmişti. "Sana sahip olmalıyım," dedi, sesi kısık ve boğuktu. "Sana tekrar ihtiyacım var."

Yüzü artık güzel değildi; vahşiydi, talepkârdı, neredeyse acımasızdı. Parmakları onu okşadı ve Mia küçük bir çığlık attı.

Ve sonra oradaydı.

Bir gece önce rahatsızlık olan şey şimdi acıydı... ama enfes bir acıydı. Küçük bir nefes verdi, elleri adamın omuzlarına kapandı. Anında durdu, nefesi sertleşti, alını onunkine değdi.

"Özür dilerim," diye hırladı. "Çok mu erken?"

Mia'nın mantıksız bir şekilde düşündüğü tek şey, düşünebilmesi, konuşabilmesi ve onu terk edebilmesi için kontrolün onda olmasını istemediğiydi. Öne eğildi ve sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi dilinin dudaklarının arasından kaymasına izin verdi.

Aynı anda bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adamın sert, kalın boyunu vücuduna sokmaya zorladı. Boğazından bir çığlık koptu ve adam tarafından yutuldu... adam onu öpüyordu ama kız bunun farkında bile değildi. Adamın ağırlığı bacaklarını öylesine açmıştı ki, ileri doğru bastırıp geri çekilirken kalçalarında enfes hisler uyandırıyor, uzuvlarında ateşli bir his toplanıyordu.

Başını geriye attığında öpüşmeyi kesti.

"Aynen öyle." Sözleri hırıltıdan çok bir iniltiydi, kalçalarının ona karşı pompalanışının bas notasıydı. Artık kolayca kayıyor, onu gittikçe daha yükseklere, tutarsızlığa sürüklüyordu.

Boşaldığında ona doğru eğildi, göğsünden kopan bir çığlık Vander'ın ağzı tarafından yutuldu. Parmakları, sanki fırtınanın kalbindeki bir salmış gibi ona yapışana kadar sıkılaştı, vücudu kontrolsüzce sarsıldı, dudaklarından gırtlaktan gelen bir coşku kaçtı.

Vander cevap olarak bir şey soludu, bir lanet, bir kutsama ve daha da hızlı itmeye başladı, onun gösterdiği kadar az zarafetle homurdandı.

Mia onu içinde derin ve sert hissedebiliyordu ama bundan da öte, içgüdüsel olarak onun kendi içinde kaybolduğunu, ona verdiği zevkin içinde kaybolduğunu biliyordu. Onu sanki hiç bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Bu düşünce bacaklarının adamın kalçalarına kenetlenmesine ve ona doğru geri itilmesine neden oldu.

Adamın dudaklarından bir kelime döküldü ama kadın dinlemiyordu. Gözleri buluştu ve böylece ateş yeniden bacaklarına sıçradı. Duvara karşı kıvrandı, adamın şiddetli büküldü, inlemeleri havada kırıldı. Dünyadaki tek şey vücudunun şiddetli ağırlığıydı. Vander'ın başının üzerindeki duvara dayadığı eli aşağı indi ve başını kendine doğru çekerek sıcak, ıslak bir öpücükle ağzını aldı, vücudu o kadar sert sarsıldı ki omurgası duvara çarptı Duvar.

Çürükleri olacaktı ama umurunda değildi.

Vücudunu kavuran sıcaklıktan, ağzının onunkine çarpmasından ve son bir kez daha bastırırken çıkardığı homurtulardan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Mia sonunda gözlerini açtığında, başının üzerindeki çatının eski saçaklarına baktığını fark etti. Zihni kendi parçalarını, iç benliğini tekrar bir araya getirmeye çalıştı.

Sanki ikisi zevkten çatlamış ve birbirinden ayrılmış gibi hissediyordu. Dün gece harikaydı ama geriye dönüp baktığında medeni bir geceydi. Bu *çiftleşmeydi*: terli, hırıltılı, anlaşılmaz.

En azından yalnız değildi. Vander'ın yüzüne bakma riskini göze aldı ve onun da kendisi gibi sersemlemiş olduğunu gördü. Adam yavaşça geri çekildi ve onu yere indirdi; etekleri o kadar zayıf bacaklarının üzerine düşmüştü ki, çökme korkusuyla ona yapıştı.

Dün gece şefkatli ve arzulu davranmış, canı yandığında onu yatıştırmış, kulağına güvenceler fısıldamıştı.

Bugün sadece tek bir kelime söylemişti, o da kızın bir an bile fark etmediği bir kelime. Ne demişti?

Sonra geldi: *açgözlü*. O da böyle söylemişti.

Sözcük buydu.

Kendini tuhaf bir rüyadaymış gibi hissederek aşağı baktı ve adamın pantolonunun düğmelerini iliklemesini izledi.

Açgözlü. Bu kelime kafasındaki tüm alanı kaplayana kadar büyüdü.

Şu anda hissettiği karıncalanma zevk verici türden değildi. "Bununla ne demek istedin?" diye fısıldadı ve sonra boğazını temizleyerek, "Bu kelimeyle mi?" diye detaylandırdı.

Gözleri yavaşça onunkilere kaydı. İyi olan şey, onun da kendisi gibi sersemlemiş görünmesiydi. Saçları sırtından aşağı dökülmüştü. Sakalı yüzünü ve boynunu çizmişti ve bacakları ağrıyordu çünkü ona tüm gücüyle sarılmıştı. Ve diğer kısımları da...

Ağrım da var.

"Hangi kelime?" Vander sordu.

Gözlerini karısına dikmiş, az önce aralarında neler geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Daha önce pek çok kadınla birlikte olmuştu; kadınları bir ziyafetteymiş gibi denemişti.

Kadınlara yemeklere baktığı gibi bakıyordu: gerekli ve bazen lezzetli, ama sonuçta dikkat dağıtıcı.

Tek bir atı eğitmek için saatler harcamıştı. Bir kadın için asla saatlerini harcamazdı. Hatta birkaç aydan fazla süren bir metresi bile olmamıştı. Ya onlar daha fazlasını isterdi ya da o sıkılırdı, hangisi önce gelirse.

Ama daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Bir an önce içindeki her şey tersine dönmüş ve Mia'nın içine akmıştı. Ve daha işi de bitmemişti. Hâlâ titriyor olsa da tek istediği onu kucağına alıp eve dönmek ve her şeye yeniden başlamaktı.

Bir erkek böyle bir kadında kendini kaybedebilirdi. Kendini ona o kadar sıkı bağlanmış bulabilirdi ki, kadın uzaklaşırsa çıldırabilirdi.

Eğer onu terk ederse.

Babasının kırılma şekli.

"Açgözlü' dedin." Mia'nın sesi boğuk çıkmıştı.

Lanet olsun, çok güzeldi. Tüm o parlak saçları omuzlarına dökülmüştü ve teni adamın kirli sakalının çizdiği yerlerde gül rengine dönmüştü. Mükemmel bir burnu, sivri bir çenesi vardı ve gözleri enfesti.

Mavi gözleri tercih ettiğini nasıl düşünmüştü ki? Yeşil gözleri severdi, bir yayla deresinde yuvarlanan, çam ağaçlarını yansıtan su gibi koyu yeşil gözleri.

Mia'da güneşli ve tatlı hiçbir şey yoktu. Tamamen gizli derinlikleri ve tutkusu vardı. Dudakları dolgun ve kırmızıydı ve onlara bakmak, az önce içine boşalmış olmasına rağmen adamın sertleşmesine neden oldu.

Bu kabul edilemezdi.

Bu his söylediklerine de yansdı, öyle demek istemese de sesini keskinleştirdi.

"Benim için açgözlüsün," dedi açıkça. "Seni duvara yapıştırmıştım ve sen daha fazlasını istiyordun. Kahretsin, eğer-"

Durdu. Bir kadınla konuşarak ne yapıyordu?
Sadece bir bayan değil, karısı da mı?

Mia'nın yanakları önce kızardı, sonra da soldu. O kadar sert yutkundu ki adamın boğazının düğümlendiğini gördü. Başını eğdi ve saçları yüzüne düştü; bir saniye sonra tekrar baktığında gözleri sakın, yüzü boştu.

Kızgın görünmüyordu. Ya da
incinmiş. Ama öyleydi.

Vander bir kez daha sinirlendiğini hissetti, çünkü kadının yüzünü okuyabilmesi hoşuna gitmiyordu. Bir kadının kızgın olup olmadığını merak etmek umurunda değildi.

Eğer kızgınsa, gidebilirdi. Eğer onu hayal kırıklığına uğratırsa, gidebilirdi. Eğer çok şey isterse, gidebilirdi.

Ya da gidebilir.

Ama Mia ile *evliydi*. İkisi de
gid

Ve daha da kötüsü, hiçbir yere gitmek istemiyordu. Sanki evlilik yüzüğü aralarında bir zincir oluşturmuştu, çünkü şu anda bile, ona hakaret ettikten sonra, sertleşmişti ve onu yatağına geri götürüp içini doldurmayı her şeyden çok istiyordu.

Bu his içinde bir panik kasılmasına neden oldu ve yüzünün artık kızarmamış, güzel ve ona açık, gözlerinin yumuşak olmasını umursamadı.

Açık yüzlü bir kadın istemiyordu. Ya da gözleri de dahil olmak üzere tüm doğru yerlerde yumuşaklık.

"Bazı kadınlar bir sik için açgözlüdür ve erkekler buna bayılır," dedi, geri adım atıp pantolonunu yeniden düzenlerken çünkü aletine aşağı inmesini emretmek işe yaramıyordu. "Bu bir iltifattı."

"Bir iltifat,' diye tekrarladı Mia.

Eteklerini salladı ve kumaşını göğüslerine doğru geren korsajını çekti.

Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, çünkü içinden başka bir delilik dalgası geçti. Daha önce hiçbir kadınla sevişmemişti - şehvetten deliye dönmüştü - *göğüslerine bile dokunmamıştı*.

Evliliğin yeniliği olmalı.

Hiçbir yüzük onu bir kadına bağlayamazdı, ona mutluluk verebilecekmiş gibi bakan bir kadına bile. Sanki dünyada istediği tek şey ondaymış gibi - unvanı ya da parası hariç.

Ona sanki bir kralmış gibi baktı.

"Evet, Düşes," dedi. "Bunu dün gecenin bir parçası olarak sayalım, olur mu? Dört gecemizin ikincisi olmasına gerek yok. Ne de olsa sabah oldu."

Gözleri artık boş değildi; gittikçe öfkeleniyordu. Bunu memnuniyetle karşıladı, çünkü ona acı veren bir açlıkla bakarsa ona karşı koyamazdı. Eğer ona bir daha o şekilde, sanki açgözlüymüş gibi bakarsa, onu her yerde takip ederdi. Muhtemelen dizlerinin üzerinde.

Kahretsin.

"Ben ısmarlıyorum," diye ekledi ve parmağıyla çenesine dokundu.

Elini o kadar hızlı kaldırdı ki, adam sadece bir bulanıklık gördü. Kadın açık eliyle adamın yanağına sertçe vurdu. Baş

Geri çekildi, ama acıyı hoş karşıladı.

Bir erkeğin ucuz bir fahişeyi götürmesinden daha büyük bir ustalıklarla bir kadını ahır duvarına götürerek bunu hak etmişti.

Beyefendiler eşlerine bu şekilde davranmazdı. Dokuz ay süren bir yolculuktan sonra kıyıya çıkan denizciler gibi davranmazlardı. Kadın onu çılgına çevirmişti. Eğer izin verirse, onu yine duvara yaslayacak, yemyeşil bedenini kendi bedenine bastıracaktı.

Mia'nın boşalırken başını geriye atıp dudaklarını açmasından daha erotik bir şey görmemişti. Bunda yapmacık bir şey yoktu. Tüm vücuduyla karşılık vermişti.

Vander bir şeylerin ipucunu yakaladı... Mia'nın, terin, arzusun ve hanımelinin lezzetli, sıcak bir ipucunu. Birden erotik bir sise kapıldı ve ona bir adım daha yaklaştı. Sözleri yine de kesik kesik çıkmıştı. "Sözlerim için özür dilerim. Son derece uygunsuzdu."

"Bana öyle bakmayı kes," diye tısladı.

Yapamadı.

"Ben reçelli tart değilim!" Kelimeler bir çılgılık halinde döküldü. Ne?

Kadın gitmişti. Vander ahırın duvarına yaslandı, dizlerinin bağı çözülmüştü, karısının ardından bakıyordu. Düşesinin.

Reçelli tart mı? Bu da nereden çıkmıştı? Hiçbir fikri yoktu, ama şimdi düşününce, kız reçelli tart gibiydi. Tatlı bir pekmez gibiydi ve onu yemek isterdi.

Zihni yavaş yavaş berraklaştı. Aklına bir anı geldi: Rotter yıllar önce Mia'ya reçelli tart demişti.

Korkunç derecede kabaydı, Rotter'dan çok daha fazla. Muhtemelen sürünmek zorunda kalacaktı.

Tabii ki yalvaracaktı. Charlie ve Chuffy'ye mazeretlerini söyleyecek ve onu eve kadar takip edecekti.

Şimdi Mia karşısında değildi, onunla yapmadığı şeyler hatırladı... ona yapmadığı şeyler. Daha yeni boşalmış olmasına rağmen zonkluyordu, kahretsin. Çocukken olduğu gibi zonkluyordu, kabul edilemez bir kontrol kaybının eşiğindeydi.

Reçelli tartı istiyordu. Karısını tekrar tekrar yemek, başı dönene kadar başını böyle geriye atmasını sağlamak istiyordu. Ta ki arkasını dönüp onun küçük bedenini altına çekene ve içine girene kadar.

Ahırın duvarına yaslandı ve zihnini başka bir yere yönlendirmeye çalıştı. Gökyüzü soluk mavi ve uzaktaydı ve bir şahin çok yukarıda, tek bir bulutun altında daireler çiziyordu. Pantolonunu yeniden düzenledi, artık küçük bedenine sığmayan bir vücut parçasına yer açmaya çalışıyordu.

Her yeri ağrıyordu, vücudu ona istediği tek bir şey olduğunu söylüyordu.

Mia.

Eşekliği sağ olsun, yılın geri kalanında onun tadını çıkarmak için tam üç gecesi vardı.

Biri bu gece olmalıydı. Bu gece... Bu gecenin vaadi kanında dolaşıyordu. Kızgındı ama bunu atlatacaktı.

Ona gerçeği söyleyecekti: Eğer kadın açgözlüyse, kendisi de aylardır denizde olmakla kalmayıp, denizde yiyeceksiz kalmış bir adam kadar açlık çekiyordu.

Elbette anlayacaktır. Ve üç geceleri vardı.

Sol

- a. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. Bu, onu almak için yeterli olacaktı.

Bu çılgın şehveti dindirmek için. Daha önce hiçbir kadınla iki gecedен fazla üst üste yatmamıştı. Sıkılmıştı.

gece olmalı.

İkinci gece büyüü bozacaktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

KALE ERİĞİ ÜZERİNE NOTLAR

~ *Frederic sonuçsuz arayışına devam ettikten sonra, Kötü Lord Plum Flora'yı arasında baygın halde bulur ve onu şatosuna götürür.*

"Erik Kalesi'nin etrafında dolaşan karanlık hava, binanın bazı bölümlerinde görülebilen zamanın tahribatına dikkat çekiyordu. Kalenin büyük kapısı, 'Kim gidiyor' diye bağırان uzun boylu, siyah saçlı yaşlı bir adam tarafından açıldı."

- ~ *Ölüme yaklaştığının bilincinde olan Flora, Plum'a sevgilisi Frederic'e saçından bir tutam göndermesi için yalvarır.*
- ~ *Lord Plum saçlarını tutar ve hizmetçisine onu sağlığına kavuşturması için ~~hemşirelik~~ yapması talimatını verir. Evet! Tam Mavi Sakal'a göre.*

~ Lord Plum: "Bir zamanlar bu genç kızın eşsiz güzelliğini gören bir adamın onun yanından ayrılması ne kadar da imkânsız?" (Flora .)

~ Bir hile, çünkü tavan arasında bir karısı var. Ya da bir yerlerde.

~ Gençliği ve masumiyeti, erkek güzelliği ve şık yapmacıklığın tehlikeli birleşimine karşı kanıt değildir. Bu çok iyi!

Mia yatak odasına geri döndü ve kapıyı kapattı; bu ona banyoya kilit takıldığını hatırlattı.

ama koridora açılan kapıya değil. Vander özür dilemek için onu takip edecek ve kadın onu dışarıda tutamayacaktı.

Doğruca banyo odasına girdi, kancayı iki kapıya da taktı ve oturacak bir yer aradı. İki alternatif vardı: küvette ya da yerde. Zemini seçti.

Yere çöktü, o kadar yıkılmıştı ki birkaç saniye boyunca bırakın ağlamayı, nefes bile almadı.

Evlilikleri sadece iki günlüktü ve şimdiden bir düzen kurulmaya başlamıştı: Vander ne hissettiğini kaçıırıyordu.

Daha sonra özür dileyecek ve ona sahte iltifatlar .

. . ta ki bir dahaki sefere ona ne kadar az saygı duyduğunu ağzından kaçırana kadar. Daha da kötüsü -ve bu gerçekten nefret ediyordu- yanılmamıştı:

onun için açgözlüydü.

O şiiri yıllar önce yazmıştı. Ne olduğunu bilmese bile ay ışığını yaratmıştı.

bahsediyordu. Adamın yatak odasına girdiğini hayal etmişti. Her nasılsa, sadece onun yanındayken, o tarafı yeniden canlanmıştı.

Eteklerini yukarı çekmesine ve onu duvara yaslamasına izin vermişti. Onun kocası olması önemli değildi. Bir bakıma, daha kötüydü.

Gerçek kadınlara asla bu şekilde davranılmazdı. Ne kadar samimiysiz olursa olsun, tek bir iltifat ya da hayranlık dolu bir bakış olmadan onu baştan çıkarmıştı. Onu nasıl suçlayabilirdi ki?

Zımnın de olsa aşığılanmayı kabul etmişti. Bacaklarını açmış ve onun istediğini yapmasına izin vermişti.

Eğer herhangi bir noktada "hayır" deseydi, Vander duracaktı.

En çok acı veren de buydu. Böyle bir kadın olmak istemiyordu. Kafasının içinde kelimeler dönüp duruyordu, çirkin kelimeler: *açgözlü, horoz, inciler ... reçelli tart*. Başını dizlerine koyup hıçkırır hıçkırır ağlayana kadar yüzünden aşığı akan gözyaşlarına neden oldular.

Bir süre sonra Vander'in yatak odasına açılan kapı çalındı.

"Hayır," dedi titreyen bir nefes alarak. "Lütfen buradan."

Bir anlık sessizliğin ardından geri çekilen ayak sesleri duyuldu. Saniyeler sonra yatak odasının kapısı tıkırdadı.

"İkisi de kilitli," dedi boğulurcasına. "Beni yalnız bırakın, *lütfe*."

"Hayır."

Görünüşe göre dükler, düşesleri yalnız kalmaya can atarken bile her zaman istediklerini elde etmeyi bekliyorlardı.

"Git !"

"Seninle konuşmak istiyorum. Özür dilemeliyim."

Mia, Vander ağırlığını kaydırırken döşeme tahtasının gıcırdadığını duydu. Bu özrün geleceğini biliyordu. Duymak umurunda mıydı? Pek umurunda değildi.

Ne düşündüğünü zaten açıkça belirtmişti. Ve bunu tutkunun sıcağında, bir adamın denese bile yalan söyleyemeyeceği bir anda söylemişti. Söylediği şey *gerçekti*. şimdi bunu ağzından kaçırdığı için  zg n olması hiç de şaşırtıcı değildi. O iyi bir adamdı ve onun duygularını incitmek istememişti.

Ama bu onu daha az gerçekçi yapmadı.

Kollarını dizlerine doladı. " zr n z  kabul ediyorum," dedi boğazını temizleyerek ve sesini yükselterek. "Bir saat kadar sonra dışarıda olacağım. Lütfen beni biraz yalnız bırakın."

Kendini toparlamaya başladı. Ne de olsa her zaman sürtük gibi davranmıyordu. Sadece onun yanındayken. şiiri masumca arzuluydu.

Artık masum olduğundan değil. Adamın düğmeleri açık pantolonuna bir kez bakmıştı ve içine girmesi için her şeyi yapardı. Muhtemelen yere, çakılların üzerine uzanırdı.

Bir damla gözyaşı daha
yanağından aşağı süzüldü. Ahırın
duvarına doğru.

Hatırladıkça  rperiyordu. Vander'dan uzaklaşabilirse, kendine olan saygısını yeniden kazanabilirdi. Başka erkeklerle böyle değildi. Edward'a asla böyle davranmayacağını kesinlikle biliyordu.

Sevgi dolu bir evlilik hayatları, yatak örtülerinin altında saygı çerçevesinde yürütülen yakınlaşmaları olurdu.

Aşk zamanla gelecekti. Onu zaten biraz sevmiştii. Ya da, en azından, ona son derece düşküdü.

"Düşes!" Kocasının giderek sinirlendiğı anlaşılyordu. Düşünceleri karardı. Vander'ın da biraz suçu üstlenmesi gerekiyordu. Düşesi olmasına rağmen ona kiralık bir fahişe gibi davranmıştı.

Kapı, şimdi daha kuvvetli bir şekilde, çerçevesi içinde tıkırdadı. "Açın şu kapıyı!"

Gerçekten de ona kükremenin bir fark yaratacağını mı düşünüyordu? Kendi istediğini elde etmeye fazlasıyla alışmıştı. Muhtemelen on dört yaşından beri kadınlar onun önünde erimişti. On üç, diye düşündü, onun o yaşlarda nasıl görüdüğünü hatırlayarak.

Kapı biraz daha tıkırdadı ve adam bir şeyler hakkında atıp tutmaya başladı ama kadın dinlemeyi bırakmıştı.

Yarın ya da ertesi günkü yarışla ilgili bir şey söylememiş miydi? İçinden bir rahatlama nabzı geçti. Yakında gitmiş olacaktı.

Birden Susan'ın sesini duydu ve Vander ona kendisini aşağıya indirmesini emretti ki bunu yapmaya hakkı yoktu.

"O *benim* hizmetçim!" diye bağırdı.

Susan onu terk etti elbette; Dük'ün emrini reddedemezdi.

Büyük bir gümbürtü duyuldu ve tüm kapı titredi.

"Ne yapıyorsun sen?" Mia çığlık attı. "Nottle o kapının Venedik'ten ithal edildiğini söyledi."

"Ne olmuş yani?"

Bir başka yankılanan gümbürtü.

"Muhtemelen sazdan bir çatı kadar pahalıdır! Sakın kırıyım deme."

"O zaman kapıyı aç. Şimdi!"

"Yalnız kalmak istiyorum," diye ağladı. "Bunu anlamak çok mu zor?"

Düşünmek istiyorum."

Sesi sakinleşti. "Düşünme."

"Bunu nasıl söylersin? Günümün her anına hükmedebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ne düşündüğünü biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Sana saygı duymadığımı düşünüyorsun."

"Değilim." Hoş olmayan gerçekler üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Kapı tekrar tıkırdadı. "Mia, eğer bu kapıyı açmazsan, kıracağım."

" , neden !" diye tersledi. "Nasıl hissettiğim umurunda değil. Ben senin nefret ettiğin karınım, unuttun mu?"

"Senden nefret etmiyorum."

Cevabı, daha önce hiç yüksek sesle söylemediği bir lanet oldu. Aslında şimdi düşününce, bu adam onun en kötü eğilimlerini ortaya çıkarmıştı.

"Senden nefret etmiyorum," diye tekrarladı.

"Bana bunu sen yaptın ve o şeyleri sen söyledin. Bir erkek ancak nefret ettiği bir kadına bu şekilde davranır." Sesini tuttu

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülmesine rağmen sabit duruyordu. "Ya da parasını ödediği bir kadın."

"İşte bu kadar." Bir gümbürtü daha ve kapı uzun bir an için uğursuz bir şekilde içe doğru eğildi. Bir çılgınlıkla kilit açıldı ve tüm kanca ve göz düzeneği odanın diğer ucuna uçarak uzun aynalardan birine çarptı.

Çatlak cama şaşkınlıkla bakarken Vander'ın kapıda durduğunu gördü, o kadar fırtınalı ve güzel görünüyordu ki kalbi geçici olarak boğazında düğümlendi. "Bak ne yaptın!"

"Bu lanet aynalardan nefret ediyorum. Aslında bu odadaki her şeyden nefret ediyorum."

Mia kollarını dizlerine doladı ve başını tekrar yere koydu.

Edward ona asla bir fahişe gibi davranmazdı. Onu saygıyla öpmüştü. Hatta bir keresinde sebepsiz yere alnına bir öpücük kondurmuştu.

Vander evlendiklerinde onu öpmemişti, hatta papaz onu çağırdığında bile öpmemişti. Öpücüklerinin saygılı bir sevgi gösterisinden çok istilaya benzemesi hiç de şaşırtıcı değildi. Öpücükleri sadece şehvetle ilgiliydi, kaba şehvetle.

Adam şimdi bir çam ağacı kadar büyük ve uzun bir şekilde Mia'nın üzerinde duruyordu. Mia başını kaldırıp bakmayı reddetti. İsteddiği kadar surat asabilir ve ona kabadayılık taslayabilirdi.

Sonra Vander onun önünde yere çöktü. "Özür dilerim Düşes. Öyle şeyler söylememeliydim. Vcdansızcaydı."

"Evet, şey," dedi Mia. "Eminim kendince sebeplerin vardır. Bunun pek önemi yok."

"Evet, önemli, çünkü duygularını incittim ve bunu yapmak istememiştim."

Bunun üzerine başını kaldırdı. "Evet, duygularımı incitmek istediniz. Kasıtlı olarak incitmek istemeyen hiç kimse bu şekilde konuşmaz. Ama en azından doğruyu söylüyordunuz. Ben gerçeği tercih ederim."

"Ne gerçeği?" Sesi sinirli geliyordu.

"Haklıydınız. Kendimi büyüledim." Sesi biraz dalgalandı. *Fahişe* çok çirkin bir kelimeydi; bunu kendisine yakıştırmayı hiç düşünmemişti. Ama böyle bir davranışta bulunabileceği de aklına gelmezdi. "Yine de, gözlerinizde duygularımı incitmek istediğinizi gördüm, bu yüzden başka türlü davranarak beni aşağılamaya çalışmayın."

Onun yanına oturdu.

"Senden bunu hak etmedim," dedi sesini sakinleştirerek. "Bana tek bir güzel şey söylemedin. Bir tane bile. Bir hanımefendi gibi davranmamış olabilirim ama sen de bir beyefendi değildin. Sanırım doxie'lere biraz saygılı davranıyorlar."

"Bir doxy gibi davranmadın."

Mia'nın midesi sıkıştı. "Evet, yaptım. Bunu değiştirmek için ne senin ne de benim yapabileceğimiz bir şey yok. Nefret ettiğim bir parçam var ama hayatımın geri kalanını bu iğrenç dürtüleri kontrol altına alarak geçireceğim. Buna yemin ederim."

Adam onun sözleri karşısında irkildi; sonra elleri kızın kollarına kenetlendi ve onu doğruca kucağına kaldırdı.

Mia irkilerek bir çığlık attı. "Bırak beni! Küçük olmam beni bir oyuncak bebek gibi hareket ettirebileceğin anlamına gelmiyor."

Yine de onun kollarının arasında olmak iyi hissettiriyordu.

"Yaptığımız şeyde iğrenç bir şey yoktu." Sesi kararlı ve tereddütsüzdü. "Ve sen güzelsin, iğrenç değil."

Mia homurdanacaktı ama tam zamanında kadınların homurdanmadığını hatırladı.

"Sonrasında tam bir pislik gibi davrandım," dedi. "Bir kadınla yatarken böyle hissetmeye alışık değilim."

"Yatak!" Sesi acıydı. "Bu bir yatak kadar ileri gittiğimizi gösterir. Ben bir çift çarşaf bile etmezdim."

Onu nazikçe salladı. "Üstesinden geldim. İkimiz de. Ve Düşes, ben hiç kimse için bu kadar deli olmamıştım. *Hiçbir* kadın için. Hiç."

Mia'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Kibarlık söz konusu olduğunda, ben bir pisiğim," dedi Vander. "Balo salonu görgü kurallarını ve diğer şeyleri öğrenmeye zahmet etmedim. Ama kendimi hiç yatağa bile giremeyecek kadar şehvete yenik düşmüş bulmadım. Beni deliye çeviriyorsun. Eğer duymak istersen, gerçek bu."

Mia'nın içinden istemsiz bir ürperti geçti. Kolu sıkılaşıarak Mia'nın başını omzuna doğru çekti.

"Şimdi de öyle hissediyorum," dedi Vander ona, sesi alçak ve hırçındı. "Sana daha yeni sahip oldum ve tek istediğim seni tekrar elde etmek. Bunu yerde ya da küvette yapabilirim. Seni görüyorum ve yaklaşmak istiyorum. alıyorum ve tatmak istiyorum. Tadını alıyorum ve istediğim tek şey kendimi içine sokmak ve sen zevkten çılgılık atana kadar sana binmek."

Mia'nın tüm vücudu onun sözleri karşısında sıvıya döndü ve bir cevap bulamadı.

"Herhangi bir kadınla seninle konuştuğum gibi konuştuğumu sanıyorsan," diye devam etti, "yanılıyorsun. Bir saray züppesi gibi ortalıkta caka satmıyor olabilirim ama ben düzgün bir adamım. Zinadan hoşlanmadığım ve evlenmek istemediğim için zevklerimin bedelini ödedim. Ama her zaman nazik oldum. Sizinle tanışana kadar asla bir deli gibi davranmadım."

Mia gözlerini kapattı. Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Dört gece yeterli olmayacak," dedi sesi titreyerek.

Adamın söylediklerine ayak uydurmakta zorlandı. "Ne?" "Bu bir çeşit erotik çılgınlık." Tereddüt etti. "Bence bu yanacak. Bunu yapmanı istemiyorum. Bana tekrar aşık olmanı istemiyorum, çünkü sonunda seni inciteceğim."

"Sevmeyeceğim," dedi hızla. "Bana bu kadar saygısızca davranan birini sevebileceğimi mi sanıyorsun?" Bu bir yalandı. Onu kadar çok seviyordu ki içi acıyordu. Ama bunu bilmesine izin veremezdi. Veremezdi.

Onu yıkılmış halde bırakıp gidecekti. Ama en azından nasıl hissettiğini bilmezse, bu aşağılanmayı kendine saklayabilirdi.

Eli onun kolunu okşadı. "Kadınlar için sevişirken duygularını ayrı tutmanın zor olabileceğini biliyorum."

Onun için üzülüyor muydu? Yine mi? Mia doğruldu ve ona ters ters baktı. "Vander, bırak bu sabahki kaba davranışını, yıllar önce o müzikalde olanlardan sonra bile sana aşık olmamı sağlayacak hiçbir şey yok."

"Bu iyi," dedi hemen. Yine de, onun her halükarda kendisine aşık olacak kadar karşı konulmaz olduğuna inandığını söyleyebilirdi.

"Aşık oldum," dedi ona, bakışlarını sabit tutarak.

"Bunu biliyorum." Başparmağı dudağına sürtündü. "Yine ısıırıyorsun. Alt dudağın olgun bir çilek rengine dönmüş."

"Seninle değil. Bu aptalca bir sevdaydı ve ben sadece bir kızdım. Seni çok az tanıyordum."

Başparmağı durdu.

"Nişanlım Theodore Edward Braxton Reeve bana bir yıl boyunca kur yaptı ve bir yıl daha nişanlı kaldık. Onu çok iyi tanıyordum ve ona aşık oldum." Tam olarak gerçeği söylemiyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Gözlerinde karanlık bir duygu parladı. "Seni terk eden adamı hala seviyor musun?"

Mia bu soruyu duymazdan geldi. Bu onu ilgilendirmezdi ve cevabı çok hoşuna gidecekti. "Edward zeki, yakışıklı ve çok nazik biri. Oxford'da profesör ve arkadaşınız Thorn'u tanıyor. Aslında, Bay Dautry'nin ondan bir çeşit makine satın aldığına inanıyorum."

"Bir makinenin patenti," dedi Vander yavaşça. "Reeve'in sürekli kâğıt üreten bir makine tasarlayan adam olduğunu hatırlıyorum şimdi. Thorn bu işten bir servet kazandı."

"Edward da öyle," dedi Mia, sesinde bir parça gurur belirmişti, her ne kadar yapması gereken son şey onu terk eden adam için gurur duymak olsa da.

Vander'ın eli boğazına doğru kaydı, tarif edilemez derecede yumuşak bir okşayıştı. "Seni mihrapta terk ettiğine inanmak gittikçe zorlaşıyor."

Vander'ın yaptığı gibi ona kesici şeyler söylemek mi, yoksa Edward'ın yaptığı gibi onu terk etmek mi daha kötüydü? Mia boğazını temizledi. "Demek istediğim, sırf benimle ahırın duvarına karşı seviştiğin için sana aşık olacağımdan endişelenmene gerek yok. Yaptığımız şey için doğru kelime buysa tabii."

"Öyle değil." Eğildi ve kızın kulağına başka bir kelime fısıldadı.

Mia kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "O kelimeyi bırakın bana *söylemeyi*, benim yanımda bile kullanmamalısınız."

"Sen yanımdayken içine düştüğüm çılgınlığın bir parçası," dedi Vander, sesi titreyerek. "Sizi istiyorum Düşes. Sizi o kadar çok istiyorum ki şu anda bile düşünmekte zorlanıyorum. Bana nişanlandığın o sefil orospu çocuğuna hâlâ aşık olduğunu söylüyorsun ve bunun için üzgünüm. Yine de yapmak istediğim tek şey uzanmak ve seni üzerime çekmek."

Üstte mi? Mia elindeki konuya önce bunu bir an düşündü. "Demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Sana aşık olacağımdan endişelenmene gerek yok."

"Reeve yüzünden."

"Edward kalbimi kırdı."

Başparmağı çenesinde gezindi ve "Bunu duymaktan nefret ediyorum Düşes," dedi.

"Evet, şey ..." Aniden poposunun altında tam olarak ne hissettiğini fark etti.

"Hiç kimse size tüm Hristiyanlık âlemindeki en tatlı kışa sahip olduğunuzu söyledi mi?"

"Hayır." Sırf adamın gözlerindeki o karanlık şehvet parıltısını görebilmek için ağırlığını kaydırdı.

"Erkekler üzerinde nasıl bir etki bıraktığın hakkında hiçbir fikrin olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Mia kıpırdanmayı bıraktı. "Erkekler üzerinde hiçbir etkim yok. Ve bana kastetmediğin iltifatlar etmeni istemiyorum." Boğazını temizledi. "Bu -daha önce yaptığımız şey- bir hanımefendiye yakışmıyordu. Ama öte yandan gerçektir. Senin yaptığın gibi nitelendirilmek canımı yaktı ama gerçeğin samimiyetsiz iltifatlara tercih edilebileceğini görebiliyorum."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana iltifat ederdim ama şehvet boğazıma öyle bir yapıştı ki nefes almaktan başka bir şey yapamadım."

"Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Aramızdaki şeyi bir tür romantizme dönüştürmeye başlama. Ya da beni pohpohlama. Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum."

Kolları tekrar gerildi. "Hakkında ne düşündüğümü nasıl bilebilirsin?"

Sen?"

Mia onun kolunu kenara bıraktı ve kendini ayağa kaldırdı. Mia'nın Bunu açıklığa kavuşturmak için. Ona açgözlü diyerek saldırması yeterince kötüydü.

Ama istemediği şeyler fısıldamaya başlarsa daha da kötü olur. Bu onun kalbini tehlikeye atar. Ona inanmaya başlayabilir.

"Telaşa gerek yok," dedi ve ona kocaman bir gülümseme verdi. "Gördün mü? Ben iyiyim. Ağlamıyorum. Beni pohpohlamanıza gerek yok."

Ayağa kalktı. Ve kalktı. Ona kıyasla çok uzundu. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve ona baktı. "Charlie'nin nasıl bakacağım. Yüzümü yıkadıktan ve elbisemi değiştirdikten sonra."

Vander, "Belki de bir yatağa çekilip yeni bulduğumuz ateşkesi kutlamalıyız," diye önerdi.

Mia sanki o sabah parçalara ayrılmış ve beceriksizce tekrar bir araya getirilmiş gibi hissediyordu. Sadece fiziksel olarak da değil. Başını iki yana salladı.

Vander durakladı, sanki onun ne kadar hırpalanmış hissettiğini tahmin etmiş gibi kaşlarını çattı. Başka bir gülümseme yarattı. "Belki de, eğer çok ama çok şanslıysanız, yakında dört gecenizden ikincisini talep ederim."

Onu kollarına çekti. "Anlaşmayı değiştiriyorum." "Ah?" Mia her yerinin titrediğini fark etti. Var olmak Vander'ın kolları arasında, onun sert göğsüne yaslanmak, inlemek istemesi için yeterliydi.

"Ayda dört gece," dedi ve eğilip kulak memesini ısırıldı.

"Ne?"

"Ya da haftada dört gece."

"Sözleşmeyi istediğiniz zaman değiştiremezsiniz."

"Kuralları ben koydum," diye hatırlattı ona. "Ben ne dersem onu kabul ettin. Sana mektupta haftanın yedi gecesini yatağımda olman gerektiği yazıyordu."

"Yasal bir anlaşmayı değiştirmek için artık çok geç," diyerek durumu idare etti.

Dudakları tekrar kızın kulağına değdi ve kızın dizleri sıvılaştı. "Belki yılda dört gece, ama aynı zamanda haftada dört öğleden sonra. Başlarken

bugün."

"Sanmıyorum-" diye başladı Mia.

Ama Vander onun sözünü kesti. O kadar yumuşak bir hareketle onu vücuduna yasladı ki Mia bunun ikinci bir doğa haline geldiğini anlayabildi. Onu sessizlik içinde öptü ve başını kaldırdığında sadece, "Düşes," dedi. Sesi siyah kadife kadar koyu ve pürüzsüzdü.

Dudağını ısırdı.

"Hayır mı?"

"Ben ... biraz hassasım," diye itiraf etti.

"Ben bir hayvanım," dedi onu daha sıkı çekerek. "Özür dilerim, Düşes."

Mia onun kendisine Düşes diye hitap etmesinden hoşlanmaya başlamıştı, her ne kadar bunun samimiyetten kaçmanın bir yolu olduğunu anlasa da. Mia onun arkadaşlarından biri değildi; o da ona Mia demezdi.

Yine de Düşes olarak anılmaktan hoşlanıyordu. Onun düşesi.

"O kadar da umurumda değil," diye fısıldadı. Dilini çıkardı ve çok nazik bir şekilde boğazının dibindeki girintiye dokundu.

Boğuk bir inilti çıkardı. "Doğru. Belki birkaç gün içinde. Ben ahıra gidiyorum."

"Pekâlâ," dedi ve adamın boynundaki küçük nemli deri parçasını öptü. Adamın tadı ter ve arzu gibiydi.

"Burada dokunulma yasağını yeniden müzakere edebileceğimizi düşünüyor musun?" Parmağını kızın köprücük kemiğine koydu ve aşağı doğru kaydırды.

Mia anında, "Hayır," dedi. Ağırlığını kaydırды ve adam ayaklarının üzerinde durması için vücudundan aşağı kaymasına izin verdi.

"Neden olmasın?"

"Sana zaten söyledim."

Vander ona öyle bir baktı ki, midesinden ateş fışkırdı. "Bana tekrar söylemek zorunda kalacaksın."

Göğüsleri hakkında konuşmak istemiyordu. Dün gece ya da bugün onu yavaşlatmamıştı; belli ki olayların akışında çok önemli değildi.

Erotik şeylerin şeması, yani. Evlilikle ilgili şeyler.

"Yapmamayı tercih ederim," dedi, kırık kapıdan odasına doğru yürüdü ve hizmetçisini çağıran ipi çekti. Susan kafasını yatak odasının kapısından uzattığında Mia sabahlığını çıkarmayı başarmıştı. Dehşetle gördü ki, elbisenin arkası çürümeye yüz tutmuş ahşap renginde lekeliydi.

Susan arsız bir sırıtışla, "Bu temizlenmez," dedi. "Kumaş zaten tüyleniyordu. Paçavra yapması için hizmetçiye vereceğim. Bir kaza geçirip geçirmediğinizi sorabilir miyim, leydim?"

"Lütfen sorma," dedi Mia. "Ne ? Siyah ya da gri olmayan hiçbir elbisem yok. Gerçi kimse ne giydiğimi umursamıyor."

"Evet, öyle," dedi Susan. "İnan bana, öyle. Bu evdeki herkes kocanızın kraliyet ailesinden sonraki en iyi şey olduğunu düşünüyor." Giysi presini açmış, rafları karıştırıyordu. "Bu iş görür."

Mia'nın en son iki yıl önce giydiği ametist rengi bir elbiseyi çıkardı. "Bel kısmı geniş olacak, ama Madam'a kadar iş görür."

duBois yarın sabah geliyor. Hatta bu öğleden sonra bile gelebilir."

"Bir modist mi?" Mia hevessiz bir şekilde sordu. Terziler mucizeler vaat ederdi ama Mia her seferinde iri göğüslü, güdük bir kadın gibi görünürdü.

"Madam duBois en iyi insanlar için elbiseler diyor." Susan sesini alçalttı. "Bazıları da öyle değil: Maria Fitzherbert için de elbiseler dikti, onun hakkında ne dediklerini biliyorsun."

"Prensin dikkatini çekmiş," dedi Mia. "Ama Susan-" "Daha da önemlisi, Maria Fitzherbert kısa boylu. Ufacık! Kısa olduğu kadar Daha kısa olmanız bile öylesiniz. Madam'a, minyon müşteriler için kısmen diktirebileceği giysileri getirmesini söyledim. Ona Dük'ün hazır dikilmiş elbiseler için üç katı ücret ödeyeceği sözünü verdim."

Mia iç çekti. Zavallı Vander evlenmeye zorlanmıştı; en azından ona çok fazla para kaybettirmeyebilirdi.

Susan, "Makamınıza yakışır şekilde giyinmelisiniz," dedi.

Eğer altı aydan daha uzun bir süre düşes olacaksa, Susan haklıydı. "Pekâlâ," dedi Mia, boyun eğerek.

Hizmetçisinin kaşları kalktı. "Bu, korsenizi köprücük kemiğinizin altına indirmeyi kabul edeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Evet," diye kabul etti Mia. "Eğer mecbur kalırsam. Belki sadece akşamları."

"Genç bir düşes gibi davranan bakire bir teyze gibi görünmek istemiyorsanız, bunu yapmalısınız. Carrington House'dayken buna itiraz etmedim, çünkü herhangi bir sosyal etkinliğe nadiren katılıyordun. Ama şimdi durum farklı olacak."

"Her gün böyle bir elbise giymek istemiyorum," diye itiraz etti Mia. "Sadece bir düşes olarak görünmek zorunda kalırsam."

Susan kollarını kavuşturdu. "Bay Dautry ve Leydi Xenobia iki saatten daha kısa bir mesafede yaşıyorlar ve Ekselanslarının adamı bana sık sık ziyarete geldiklerini söyledi. Grnşnz beni yansıtıyor ve Leydi Xenobia'nın hizmetçisinin gardırobunuz hakkında ne söyleyeceğini hayal bile edemiyorum. Kıyafetiniz modaya uygun değilse onun yüzüne bakamam. Akşamları ve gündüzleri."

Mia ne zaman dayak yediğini biliyordu.

Muhtemelen gardırobu, yakaları belinin hemen üzerine kadar inen elbiselerle dolacaktı. Vander'in gözlerindeki parıltı aklına geldi.

Muhtemelen, o hoşlanmasa bile o .

Yirmi Beşinci Bölüm

KALE ERİĞİ HAKKINDA DAHA FAZLA NOT

- ~ *Kötü kalpli Lord Plum, Flora'ya bolca iltifat ve hediye vererek onun aklını karıştırmıştır. Onu terk eden adama hakaretler yağdırır.*
- ~ *Ya Frederic şatoya gelirse ve Lord Plum'ın nişanlısıyla tanışmak için yemeğe davet edilirse? Flora!*

Kont Frederic, mihrapta terk ettiği güzel, mütevazı, sanatsız, ama sıcakkanlı kızın, mücevherlerle süslenmiş ve süslenmede sanatsal bir titizlik sergileyen genç bir moda kadınına dönüştüğünü görünce dehşete düşer.

- ~ *Solgun yüzü artık gerçek güzellik için çok zayıf.*

İki gün sonra

Charlie iyi bir binici olduğunu kanıtlıyordu. Zayıf bacağını tercih etme eğilimi vardı, bu da atının yönünü etkiliyordu.

döndü, ama zamanla bunu aşacaktı. Daha da önemlisi, atlarla ilgili her şeyi seviyordu ve özellikle Jafeer'i seviyordu.

Jafeer de karşılığında ihtiyatlı bir şekilde sevecen davranıyor gibiydi; Vander yeni aygırının çocuğu Mia'nın tayı olarak gördüğü fikrine kapılmıştı. Düşesin hoşuna giden her şey Jafeer'in de hoşuna giderdi.

Vander o anda avlunun kenarında durmuş, Charlie'nin karısının doru atı Lancelot'un üzerinde dolaşmasını izliyordu. Bir seyisi atı bir ip yardımıyla yönlendiriyordu.

Karısı. *Karısı*. Vander hâlâ bu kelimeyi aklından çıkaramıyordu. Evlenmesi için şantaj yapılmıştı ama birkaç gün önce onu öfkeliendiren bu gerçek nedense şimdi önemsiz görünüyordu.

Nasıl olsun Mia Carrington onun karısıydı. Jafeer ona hayrandı. Herkes ona hayrandı.

İnsanın dikkatini çekmek için elinden geleni yapmasına neden olan türden bir kadındı. Kendini bir çocuk gibi davranırken, onun o gırtlaktan gelen kahkahasını ortaya çıkaracak espriler bulmaya çalışırken yakaladı.

İşine bile konsantre olamıyordu çünkü zamanını Mia'yı ve kendini hazır hissettiğinde onunla yapmak istediği her şeyi düşünerek geçiriyordu.

Bekareti bozulmuş bir bakirenin, bekaretinin bozulmasından sonra iyileşmesi ne kadar sürerdi? Bu, erkeklerin türden bir soru değildi. O hissetti

Saçma bir gurur duygusuyla, Mia'ya yakından dokunup içine dalan tek erkeğin kendisi olduğunu bilerek.

Daha fazlasını istiyordu. Ve hâlâ daha fazlasını. Şehveti o kadar baskın hale gelmişti ki son iki gündür ona hiç dokunmamaya özen gösteriyordu. Merdivenlerde ona sürtünmemiştir bile. Kendine güvenmiyordu.

Her halükarda, zamanının çoğunu odasına kapanarak romanı üzerinde çalışarak geçiriyordu. Vander onu izlerken o ve Chuffy akşam yemekleri boyunca büyük bir canlılıkla konuştular.

Mia'nın elleri havada sallanır, kahramanının sığındığı bir şatonun geniş ve görkemli dairelerini tasvir ederdi. Kahretsin, eğer bir şato istiyorsa, ona bir tane satın alabilirdi.

Chuffy her gece onu gülme krizlerine sokuyor, gittikçe daha çılgınca olay örgüleri öneriyordu. Vander'ın sağduyudan başka katabileceği bir şey yoktu.

Vander bir gece önce, "O kız -Flora'ydı, değil mi? Kendisini terk eden adama geri dönmekle aptallık etmiş olur," demişti. "Frederic bir erişte kadar gevşek. Flora'yı terk ettikten sonra 'gözyaşları içinde yıkanması' alçaklık. Daha iyi birini bulmalı."

"Kahramanımız Frederic," dedi Mia ona. "Öylece 'birini bulamaz'! Bir romanda sadece tek bir kahraman olabilir."

Aslında, Chuffy ve Mia onun önerilerinin çoğunu görmezden geliyorlardı. Dün gece bir saat boyunca şatoya "huzursuz bir ruhun inleyen sesinin" musallat olmayacağını tartışmışlardı.

Huzursuz ruhu, süt çocuğu kahramanı ve kötü kalpli Lord Plum'ıyla şato, Dante'nin cehenneminin bir versiyonu gibi görünüyordu. Vander şakacı bir tavırla, öldürülen dört prensin ruhlarının, tüm varislerin

kale surlarına musallat olmalıydı, ama bu şakası ciddiye alınıp aptal Frederic'in oyununa getirilecekti.

Mia yazmadığı -ya da Chuffy'yle komplo kurmadığı- zamanlarda bir terzinin yanına kapanırdı. Kendini bir düşese dönüştürüyordu. Bu çok saçmaydı. Onun değişmesini istemiyordu.

Avludan Charlie'ye doğru koştu. "Üç tur daha. Binek hayvanını tımar etmeyi unutma."

Charlie başıyla onayladı. Gözleri parlıyordu ve yeni bir binici olduğu düşünöldüğünde hem duruşu hem de oturuşu iyiydi. Vander uzandı ve zayıf bacağına dokundu. "Bu nasıl bir his?"

Charlie hemen, "Sorun yok," dedi.

Vander, çocuğun gözlerinin altında hafif lekeler görerek, ağrımaya başladığını teşhis etti. Charlie şikayetçi biri değildi. "Üç kez daha," diye tekrarlardı ve eve doğru yöneldi.

Karısını bulmak için. Kulağına saçma gelse de, Chuffy'nin orada olduğu ve tüm ilgisini çektiğı akşam yemekleri dışında onu neredeyse hiç görmemişti.

Kendi amcasını kiskandığından değil.

Sadece mantıksız şehvet nöbeti onu neredeyse bir yabancidan, birlikte zaman geçirmeyi önemsediğı tek kişiyeye dönüştürmüştü.

Gaunt'a başını sallayarak merdivenlerden yatak odasına ve oradan da doğruca banyo odasına koştu. Karısının odasına açılan kapının onarılmış olduğunu fark etti. Kırık mandal şüphesiz alt katta bir spekülasyon fırtınasına neden olmuştu.

Onu, belki de beline kadar çıplak bir halde, bir elbise giydirilirken bulacağını ümit ediyordu.

Ne yazık ki öyle bir şans yoktu; yatak odası boştu. Koridora döndü, merdivenlerin başına gitti ve "Düşesim nerede?" diye bağırdı.

Nottle sesini yükseltmeye tenezzül edecek türden bir uşak değildi ama Gaunt o kadar katı resmi değildi. "Majesteleri çalışma odasında," diye bağırdı.

"Vander kendini aptal gibi hissederek, "'Çalışma odası,' diye tekrarladı. "Neresi orası?"

Onun akşam yemeğinde bundan bahsettiğini hatırlamıyordu ve başka ne zaman bir şeyler konuşmaları gerekiyordu? Adam bütün gün evin dışında ahırda çalışıyordu ve birlikte uyumuyorlardı.

"Majesteleri Kraliçe'nin Yatak Odası'nı çalışma odası olarak kullanıyor," diye yanıtladı Gaunt merdivenlerin dibinde belirerek. "Büyük yatak duruyor ama kütüphaneden bir masa taşıdık."

Bir süre sonra Vander Kraliçe'nin yatak odasının kapısını iterek açtı, ancak bu odanın da boş olduğunu gördü. Batıya bakan pencerelerden güneş ışığı süzülüyordu; evin bu tarafının ne kadar çok ışık aldığını unutmuştu.

Masasına doğru yürüdü ve bir kâğıt aldı. Mia'nın el yazısı küçük bir kızken yazdığı aşk şiirinden bu yana pek değişmemişti. Güçlü bir eldi ve bazı harflerde güzel, yüksek bir kıvrım vardı. Babasının eline yapışmış olan delilikten ya da annesinin elini karakterize eden çekingenlikten eser yoktu.

Lord Carrington'ın yakınında bulunmayı reddettiği anlaşıldıktan sonra, düşes ona mektuplar yazmaya başladı. Sözcükleri aşırı kıvrımlarla süslenmişti.

arabeskler ve süslemeler. Mektuplarını sabırsızlıkla okumuş ve bir kenara fırlatmış, onu zina yapmakla, bencillikle suçlamıştı.

Şimdi de Chuffy'nin, anne ve babasının evliliğiyle ilgili gerçeği açıklamasını hatırlayınca kalbi çarpıyordu. Onca yıl boyunca annesinin babasına ihanetine karşı büyük bir öfke duymuştu ama durum bildiğinden çok daha karmaşık ve trajikti.

Sabırsız bir şekilde başını sallayarak, eline aldığı sayfaya odaklandı ve NOTLAR'a yöneldi: Üçüncü Bölüm.

"Bunu düşünmeye dayanamıyorum!" Leydi Ryldon küstahça bağırdı. "Maurice onunla evlenmeli. Bu iş artık son geldi. Eğer bunu başaramazsa hepimiz mahvolacağız."

"Nasıl oldu da böyle bir çeyize sahip oldu? Annesini tanırdım, değerli bir kadındı ama servetleri ne yazık ki tükenmişti."

"Anladığım kadarıyla Lord Mortimer onu sokakta görmüş ve vasiyetine yazmış. Bu bana çok tuhaf geliyor; herkes onun öz kızı olması gerektiğini söylüyor."

Bu, arkadaşını ürküttü. "Kesinlikle hayır! Annesini, babası Kont tarafından evlatlıktan reddedilmeden önce iyi tanırdım."

Gümüşi bir müzikal kahkaha onları böldü. "İşte geliyor!" Leydi Ryldon aceleyle söyledi. "Şimdi canım, o küçük aptalın oğlumla evlenmesini sağlamalısın. Hayatlarımız -ya da en azından şarap mahzenimiz- buna bağlı!"

Vander şaşkınlık içinde sayfaya baktı. Yemek masasında konuşulduğunu duyduğu olay örgüsüne uymuyor gibiydi. Leydi Ryldon kimdi? Bütün masa kâğıt yığınlarıyla kaplıydı, her bir kâğıtta bir diyalog parçası ya da bir not listesi vardı. Bir tane daha aldı.

"Bu arada," dedi Kont Frederic, kibar bir selamla, "sizi öpmeyebilir miyim?"

"Kesinlikle yapamazsın!" Flora bağırdı. Büyüleyici bir kıkırdamayla omzunun üzerinden ona baktı. "Öpücüklerden hoşlanmıyorum."

"Fikrinizi değiştirmeme izin verin." Yüzü neşeli değildi: onun yerine hava ciddi bir ifadeyle titriyordu.

Ne yazık ki metin tam da ilginçleşmeye başlamışken koptu. Vander masanın üzerindeki dağınıklığı karıştırarak bir sonraki sayfayı bulmaya çalıştı ama bulamadı. Mia'nın tüy kalemini alıp yarım satır kadar ilerledi ve bir düzeltme karaladı.

"Hayatım, fikrini değiştirmeme izin ver." Onu masaya geri itti, bir elini eteğinin altından geçirdi ve eğilerek ipekli kalçasını öptü.

Kollarını adamın boynuna doladı ve "Ama efendim, benimle yatmaya niyetiniz var mı?" diye bağırdı.

"Ancak böyle ahlaksız bir yol izlemek istiyorsan," diye cevap verdi, hiç de dürüst olmayan bir , çünkü bu konuda ne söylerse söylesin onun ırzına geçmeye niyetliydi.

"Alçakgönüllülük cevap yasaklıyor," diye soluyarak bacıklarını adamın beline doladı.

"Mükemmel," dedi onu coşkuyla eğlendirirken.

Bu oldukça eğlenceliydi. Vander, kendi düşüncesine göre düzeltilmesi gereken birkaç sahne daha bulana kadar etrafı karıştırdı. Örneğin Flora asla Frederic'e geri dönmemeliydi. Tüy kalemi tekrar eline aldı.

Vander burada: Bu saçmalık. Onu terk eden bir aptal. Ona aptalmış gibi davranmalı.

Kapı açıldı. Kalemini aceleyle yere bıraktı ve arkasını döndü.

Doğal olarak Mia'ydı ve ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım anılarınızı okuyordum," dedi ona doğru yürürken ve masum görünmek için elinden geleni yaptı. "Benimle evlenmeden önceki hayatının bu kadar büyüleyici olduğunu bilmiyordum."

"Ah sus," diye bağırdı, yüzü pembeleşmişti. "Bana sormadan müsveddelerime bakman çok korkunç."

"Bence biraz renklendirmelisin."

"Baharat mı?"

"Peki, nasıl bir erkek 'seni şimdi öpmesem olur mu' der?"

"Kahramanım Frederic son derece naziktir."

"O beyinsiz bir ahmak. Onun gibi bir adamı kim öpmek ister ki? Belli ki kahramanınız değil, çünkü öpücüklerden hoşlanmadığı gibi bir palavra uyduruyor."

"Frederic tam bir beyefendidir," dedi savunmacı bir tavırla.

"Peki ben değil miyim?" Vander sırttı ve konuyu değiştirdi. "Ne yapıyordun sen? Evin her yerinde seni aradım."

"Okuyorum," dedi biraz da suçluluk duygusuyla. "Kendi romanımı yazmam *gerektiği halde* son iki gündür Bayan Julia Quiplet'in kitaplarını elimden bırakamadım. İstedğin bir şey mi vardı Duke?" "Dük mü?" Vander aşağılanmış görünüyor. "Elbette çok yakın arkadaşız."

şartlar?"

Mia bir an aşırı sinirlendi.

Vander'ın herhangi bir anda uygun samimiyet derecesinin ne olduğunu düşündüğünü nasıl tahmin edebilirdi ki? Ne de olsa ona hâlâ "Düşes" diye hitap ediyordu. Kadın soruyu tamamen geçiştirdi. "Ahırda olduğunuzu sanıyordum. Charlie iyi mi?"

"Onu atları tımar etmesi için görevlendirdim. Ona kalsa bütün gün ata binerdi ama bacağının yeterince yorulduğunu düşündüm."

"Belki de gelişimini kontrol etmeliyim," dedi Mia. Vander'ın gözlerinde, evlendikten birkaç gün sonra bile tanıdığı bir bakış vardı.

Ama gündüzdü. Öğleden sonra. Hizmetçiler etraftaydı.

"Charlie seni özlemeyecek," dedi. Uzun bir adım attı, başını eğdi ve onu kollarına çekti. Mia onun öpücüğünü kabul etmek zorundaydı.

saf mutluluktı. Bayan Quiplet'in romanını bile bıraktı.

Son iki gündür yemekte Vander' görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu, çünkü onunla her göz göze geldiğinde pembeleştiğini hissediyordu. Geç saatlere kadar kitap okudu ama Vander kapısını hiç çalmadı.

Sadece evin içinde karşılaştıklarında gözlerindeki çiğ şehvet onu umutsuzluğa kapılmaktan alıkoyuyordu. Bu arzu dalgalarını tek başına hissetmiyordu.

Şimdi onu kontrol altında tuttuğu tüm özlemiyle öpüyor, ancak kocasının onu Kraliçe Elizabeth'in uyuduğu devasa yatağa doğru ittiğini fark ettiğinde kendine geliyordu.

"Yapmamalıyız," dedi Mia uzaklaşarak. "O değil. Burada olmaz."

"Neden olmasın?" Aceleci, aç bakışları Mia'nın nabzını hızlandırdı.

bacaklarından aşağı.

"Yakınlaşmalarımızı uygun zaman ve mekanlarla, örneğin geceleri yatak odamızla sınırlamalıyız."

"Bu oda bir ahır değil. Muhtemelen evdeki en güzel yatak odası."

"Burası benim çalışma odam ve ayrıca gündüz vakti."

Vander'in tek tepkisi her ikisini de yere devirmek oldu.

Yata

k. "Ciddiyim," diye itiraz etti. "Bu hiç uygun değil!"

Vander ellerini onun iki yanına koydu ve dilini dudaklarında gezdirdi. "Umurumda bile değil."

Adamın omzunu itti. "İstiyorum, çünkü bana tekrar 'açgözlü' denmesini istemiyorum. Açık olmak gerekirse, senden bir şey istemiyorum.

Sadece geceleri olması gereken yakınlaşmalar."

Geçmişte at hırsızlarını dehşete düşürdüğü için muhtemelen onun kararlılığını sarsacağını düşündüğü bir kaş çatmayla ona baktı.

"Bana daha fazla kaba şeyler söylemeni istemiyorum," dedi ona. "Eğer bir doxy gibi davranmazsam, bir doxy olarak etiketlenemem. Lütfen Vander, bırak . Charlie'yi görmek için ahıra gidiyorum." "Sana bir daha asla kötü bir söz söylemeyeceğim," dedi Vander.

Dudaklarını bir kez daha onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Kadın kuşkuyla bakmış olmalı, çünkü adam devam etti: "Bunları korktuğum için söyledim. Seni kendime olan saygımdan daha çok istiyorum. Mia, bir öpücüğün için Londra'ya kadar yürüyecek bir adama dönüşüyorum."

"Kendime olan saygım da önemli," diye belirtti. "Kocasının onu istediği zaman ve istediği yerde becerebileceğini düşündüğü *bir* kadın olmak istemiyorum."

"Sen kocasının onu Kraliçe Elizabeth için yapılmış bir yatakta yatırmak istediği türden bir kadınsın. Bir kraliçe için, Mia!"

Ağırlığını yavaşça kızın üzerine indirdi ve bu o kadar lezzetliydi ki kız küçük bir inilti çıkardı. Adamın gözleri karşılık olarak parladı ve nasırlı eli bacaklarında gezindi.

"Sanmıyorum-"

"Sus," dedi Vander onu öperek. Parmakları Mia'nın uyluğunun iç kısmına doğru ilerliyordu. Dudakları elmacık kemiğinde dolaştığında Mia kontrolü bıraktığını fark etti. Yine.

Adamın parmakları yukarı doğru kaydı ve kadın içgüdüsel olarak kalçalarını adamın okşamasına doğru yuvarladı. Kendine rağmen, sesi nefes nefese çıktı, sanki

Kraliçeye takdim edilen aptal bir sosyete kızı. "Bu doğru değil. Görülebilir. Değil . . . Evli değil. Yani, hala gündüz vakti."

"Biz evliyiz," diye düzeltti Vander, parmakları onun kaygan sıcaklığına batarken ve vücudunu titreten bir ritim tuttururken, mutluluk ulaşabileceği yerin hemen dışında geziniyordu. "Belki de gerçekten devam etmek istemiyorsun?" Parmakları hareketsiz kaldı.

"Durma." Tırnakları adamın koluna battı.

"Hâlâ gündüz vakti," Vander, gözleri şeytani bir ifadeyle. Geniş bir parmağını kadının içine soktu.

Bir nefes verdi ve parmağını içinde daha derine zorlamaya çalışarak ona doğru eğildi.

"Mia," dedi, sesi Mia'nın kulağında yankılanarak, "onunla sevişmek istiyorum.

sen."

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Seni çıplak görmek istiyorum." Dondu kaldı.

"," diye açıkladı.

"Hayır." Mia'nın kafası berraklaştı. O'nun altında asla eğlenemezdi.

Bu şartlar altında. Özellikle de gün ışığında. Adamın elini itti ve yatağın kenarına doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye hırladı.

"Bu şekilde davranamayız."

Adam onu bıraktı ve o da oturup eteklerini düzeltti. Ama adamın yüzüne bakarken kalbi sıkıştı. Adamın gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi ve ifadesinde hata yoktu.

Onun yüzü "hayır" kelimesini duymuş bir adamın yüzü değildi. Şey, evliliğini reddetmeye çalıştığı zamanlar hariç.

Teklif. Bu muhtemelen hayatında ilk kez engellenişiydi.

Bu ikinci olacaktı. Güpegündüz soyunma fikri onu dehşete düşürdü: Vander her kıvrımı ve gamzeyi görecekti.

Ortalama görünümlü bir adamla evlenmiş olsaydı, bunu düşünebilirdi ama aralarındaki fark göz önüne alındığında, bu düşünülemezdi.

Hayalindeki kahramanlardan birinin vücut bulmuş haliydi - ona deliler gibi aşık olmaması, sessiz, nazik ve hatta medeni olmaması dışında.

Mia çenesini kaldırdı ve ona mutlak gerçeği söyledi. "Ben soyunmayı seven türden bir kadın ."

"Neden olmasın?"

"Kadınlar çok özeldir. İffetlidirler," diye ekledi.

"Sen iffetli değilsin."

Kadın irkildi ve adam aceleyle, "Öyle demek istemedim," dedi.

"Dur. Sadece dur. Fikrimi değiştirmeyeceğim." "Düşes."

"Evet?"

Yüzü bir mermer bloğu kadar yumuşaktı. "Seni kıyafetlerin olmadan görmek niyetindeyim. Ve sana kıyafetlerin olmadan dokunmaya niyetliyim. Eteklerini yolumdan çekmekten bıktım."

"Kendi istediğini elde etmeye çok alışmışsın," diye patladı. "Hayatın boyunca seni hiç kimse reddetmedi mi?"

Buna cevap vermedi, sadece ayağa kalktı ve "Kıyafetlerimi çıkaracağım. Kendinizi hazırlayın."

"Soyunmak zorunda kalırsam benim için her şey mahvolur," diye açıkladı beceriksizce. "Rahat değilim."

Vander kaşlarını çattı. "Bir yara iziniz var mı Düşes? Umurumda bile değil."

"Hayır, . Kıyafetlerinizi çıkarma planınızı bu geceye, odanızın mahremiyetine kadar erteleyebilir misiniz?"

Vander çıkardı, bu da başlı başına bir cevaptı. Mia'nın kalp atışları hızlandı. Sırada yeleği vardı. Bu performans ona, Vander'in onu satın almadan önce dikkatle incelemesini istediği günü hatırlattı. İki haftadan kısa bir süre önce olması nasıl mümkün olabilirdi?

Öğleden sonra güneş ışığı pencerelerden süzülüyor, tenine koyu bakır renginde gölgeler düşürüyordu. Gömleği odanın içinde uçuşuyordu. Vücudunu saran kas şeritleri parmaklarının sert karnını okşamak için kaşınmasına neden oluyordu.

Botlarını çıkarmak için eğildiğinde, Mia'nın midesindeki panik kabardı. Eğer Vander onu soyunmaya zorlarsa, aşağılanmışlıktan bayılacaktı. Onun botlarıyla meşgul olmasından yararlanarak kapıya yöneldi.

Oraya ondan önce varmış.

"Bu iyi bir fikir *değil*," dedi panikle. "Bu son derece uygunsuz ve hiç kimse... hiçbir hanımefendi buna müsamaha göstermez." Eyer derisi ve baharat karışımı bir koku alıyordu.

Dizlerinin bağı çözüldü, bu yüzden yüz ifadesini daha da vahşileştirdi.

Vander kapıya yaslandı ve ona sırtıttı. Başparmaklarını pantolonunun kemerine soktu.

"Hayır!" diye bağırdı.

Tabii ki onu görmezden geldi. Pantolonu ve donu, huzursuz bir atın üzerinde zıplamaya alışkın bir adamın kalçalarının üzerinden aşağı kayıyordu. Mia titrek bir iç geçirdi. Gergin karnında küçük bir kıl çizgisi vardı.

Şurada.

Ağrımına şaşmamalı.

Şaftı çok büyüktü.

Pantolonunu ve iç çamaşırlarını bir kenara fırlattı ve sanki sık sık güneş ışığının altında çıplak duruyormuş gibi rahat bir şekilde öylece durdu.

"Bakışlarım seni memnun ediyor mu, Mia?" diye sordu, uzun kirpiklerinin altından ona bakarken, sanki arzusunun bir davul ritmi gibi onun içinde çarptığını çok iyi bilmiyormuş gibi. Onu kendisine dokunmaya, ona karşı kıvranmaya, onu yatağa çekmeye yönlendiriyordu.

Boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Çocukluğunuzdan beri her gün size söylendiğinden emin olduğum gibi, şıksınız."

"Ay ışığım beklentilerinizi karşılıyor mu?" Yüzündeki sırıtış, muhteşem olduğunu çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Aptal şiirimi hiç unutmayacak mısın?"

"Bundan şüpheliyim," dedi gülümsemesi derinleşerek. "Arkadaşlarım arasında sikine kaside yazılan tek kişi benim."

Mia sessizce inledi. Ona edebi metafor sanatını öğretmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Romanlarınızı okumak için sabırsızlanıyorum," diye ekledi. "Benim eserimde ay ışığıyla ilgili *hiçbir şey yok!*"

Omuz silkti. "Soyunma sırası sende."

"Açıkça belirttiğim gibi, gün ışığında soyunmak bana göre değil." Bir adım daha yaklaştı, eli göğsünden beline doğru kaydı. "Bu yeterli değil mi?"

"Yarı yarıya değil," dedi. Ama kızın elini tuttu ve sert boyunun üzerine koydu.

Elleri içgüdüsel olarak onun ipeksi erkekliğinin etrafında kıvrıldı. Adam gözle görülür bir şekilde ürperdi, sonra kadının yüzünü kavradı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Elini biraz daha sıktı. Gözleri buğulandı ve dudaklarının arasından sert bir ses çıktı. Elleri çenesine doğru kaydı ve ağzını almak için yüzünü yukarı doğru yönlendirdi.

Aklının bir köşesinde Mia'nın cesareti kırılıyordu. Ya göğüsleri korseden kurtulduktan sonra Vander artık onu arzulamıyorsa? Kendisi bile göğüslerinden tiksindirirken, Vander neden farklı hissetsin ki?

"Sana dokunmak istiyorum," diye hırladı Vander onun ağzına, elleri onun poposunu kavrayıp kendine doğru çekti. "O yemyeşil göğüslerini tutmak, yüzümü onlara gömmek, o güzel küçük meme uçlarını emmek istiyorum. . ."

Aman Tanrım.

Bunu yapmasına izin vermek zorundaydı. Ya öyle yapacaktı ya da Dört Gece kuralını devreye .

"Lütfen," diye umutsuzca sordu, "*Lütfen* bu geceye kadar, odamızın karanlık olduğu zamana kadar bekleyebilir miyiz?"

Göğsünden çıkan sert bir sesle ona yaslandı. "Bu geceye kadar bekleyebilirmişim gibi geliyor mu sana?"

Mia bayılacakmış gibi başının döndüğünü hissetti. Belki de bu işi bitirmeliydi? Onun yüzüne bakmazsa, nasıl hissettiğini bilemeyecekti. Bilmemek bilmekten daha mı iyiydi?

Evet. Şüphesiz.

Çevik parmakları Mia'nın elbisesinin arkasındaki düğmeleri açıyordu ama sabrı tükendi ve son birkaç düğmeyi de kopardı. Mia uyuşmuş bir halde adamın elbiseyi kollarının ve başının üzerinden kaldırmasına izin verdi.

Bir adım geri çekildi. "Düşes, geçen akşam giydiğiniz korse etkileyiciydi ama bunun vahşi kaplanları zapt etmek için tasarlanmış çelik bir kafese benzediğini söylemeliyim."

Korse, vücudunu kontrol etmek için büyük ölçüde balina kemiği kullanıyordu. Korse vücudundan düştü ve dantellerin gümüş akçaları yere çınladı.

Geriye sadece iç çamaşırı kalmıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

FLORA'NIN YENİ GARDİROBU ÜZERİNE NOTLAR

Flora, terzinin kendisini kemikli olarak gördüğünü öğrenince utandı. Hanımefendiye, "Dış Görünüşün Süsleri önemsizdir," diye bilgi verdi.

"Pas pour les hommes," dedi Fransız kadın acımasızca, ağzındaki iğneler yorumunu gizliyordu.

Flora, değerli hiçbir erkeğin böyle bir aptallığı dikkate almayacağını biliyordu. Yine de . . . "Bu elbisenin korsajını geliştirebilir misin?" diye yalvardı. Elbise beyaz pilili muslinden yapılmıştı ve Flora'nın kadınsı özelliklerinin çok az olduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Modist, domuz kulakları hakkında bir şeyler mırıldandı.

~ Bu işe yarıyor mu? Muhtemelen yaramıyor.

Yine de ilginç bir değişiklik.

Erkekler gerçekten

göğüslerden hoşlanır mı?

Korsesi düştüğü için Mia'nın üzerine atılmamak için Vander'ın tüm kontrolünü kullanması gerekiyordu. Karısı bembeyaz kesilmişti.

Taş gibiydi ve gözle görülür bir şekilde titriyordu ama yine de kombinezonunun kurdelesini çözdü. Bir an için gözlerini kapatarak, omuzlarından aşağı doğru çekti.

Vander bir iniltiyi dizginledi. Dük kılığına girmiş bir hayvan gibi ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Beyaz kombinezon, hayal edebileceğinden daha güzel göğüsleri ortaya çıkarmak için düştü: dolgun ve pürüzsüz dolgun kiraz gibi meme uçları.

Mia küçük bir kırırdanma yaptı ve kombinezon kollarından kaydı, kısa bir süre kalçalarına takıldı ve yere düştü. Ve işte oradaydı.

Karısı.

Düşesi.

"olsun," dedi Vander boğuk bir sesle, sözcükler onu terk etmişti.

Mia gözlerini devirdi. "Bana böyle abartılı iltifatlar etmene gerek yok."

"Çok güzelsiniz Düşes." Düşes'in bunu düşündüğünü görebiliyordu ama o sırada şehvetin pençesindeydi ve iltifatının korkusunu yatıştırmasını bekleyemezdi. kucağına alıp yatağı yatırdı ve yanına yan yattı. "Dokunabilir miyim?"

"Hayır." Ciddiydi.

Bir elini bacağından yukarı ve doğrudan en tatlı noktasına götürdü. Sırılsıklam olmuştu ve ona dokunduğı anda boğazından bir inilti koptu.

Arzuyla yanıp tutuşurken, onun üstüne yuvarlandı, arkasını döndü ve içine girdi. Hiçbir n hazırlık, hiçbir şefkatli okşama -Zevki kol ve bacaklarından aşağıya, yanan otlar gibi dumanlı ve sıcak bir şekilde gönderen hızlı, terli hareketler.

Ona izin vermediğı için ellerini göğüslerinden uzak tuttu, ama bir şekilde bunun için her şey daha vahşiydi.

Bunun yerine ellerini kadının omuzlarının yanındaki yatağı dayadı ve başını göğüslerinin üzerine koydu. Her baktığında göğüs uçlarının daha da bzştğne yemin edebilirdi.

Yatak tahtası duvara çarptı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ve Mia onunla birlikteydi. Vücudunu okşuyor, elleri kıından aşağıya iniyor ve uyluklarının etrafında kıvrılıyor, onu teşvik ediyordu.

Sustu. "şimdi göğüslerine dokunabilir miyim?" "Hayır!"

"," diye söz verdi.

Ani bir hareketle yuvarlandı ve sonra kadın onun stndeeydi.

Mia zevkten dört köşe olmuş, Vander'ın sert vücudunun kendisini tatmin etmesine izin verirken, onun ulaşabildiğı yerlerini okşuyor, okşuyor ve öpüyordu.

Ama her zaman olduğı gibi işin içine göğüsleri girdiğinde soğukkanlılıkla dikkat kesildi. Aşağıya baktığında onların gövdesinden bir küre gibi ayrıldığını gördü.

"Bana bak," diye emretti Vander.

İsteksizce de olsa bunu yaptı. Yüz ifadesi sayıklıyordu... kendinden geçmişti.

"Göğüslerin mükemmel," diye mırıldandı. "Yumuşak, verici, meme uçların ağzımı bekleyen çilekler gibi. Dokunmuyorum. Ama şimdi onları öpmek istiyorum."

Mia onu durduramadan Vander'ın ağzı meme ucunun üzerine kapandı ve Mia utanç verici bir endişeden o kadar şiddetli bir his fırtınasına kapıldı ki istemsizce Vander'ın sikinin etrafında dönerek yüksek sesle inlemesine neden oldu.

İri elleri onun kalçalarını kavradı ve yukarı doğru iterken onu aşağı çekti. Kadının saçları adamın yüzüne dökülüyordu. Meme uçlarını her emişinde, içindeki çaresiz, sıcak his sanki patlamanın eşiğinde kaynayan bir tencereymiş gibi artıyordu.

Vander her zaman boğuk bir sesle ona ne yaptığını, meme uçları ve göğüsleri hakkında ne düşündüğünü söylüyordu.

Ona inanmıştı. Ve her şeyini ona verdiğinde, vücudu tekrar tekrar sarsıldığında, kelimenin tam anlamıyla onun olduğunda, bunun doğruluğu ruhuna kadar yankılandı.

Onu seviyordu.

Onu sevmekten hiç vazgeçmemişti.

Edward'la paylaştıkları o hoş sevgi aşk değildi. Bu çılgın, vahşi, birbirlerinin bedenlerini tüketen, terli ve gerçek: bu aşktı.

"Vander," diye bağırdı, ona söylemek üzereydi.

Ama dinlemiyordu. Tekrar yuvarlandı ve gücü, kasları ve ağırlığı kadının üzerine çöktü. İticileri daha da şiddetlendi; boşalırken bağırdı, sesindeki terk edilmiş çılgın zevk kadının bedenini başka bir sarmala soktu, ta ki kadın onun etrafında sarsılana kadar.

O bembeyaz sevinç alanında ne Vander ne de Mia vardı: onlar birdiler, nefes nefese kalmışlardı, haykırıyorlardı, dünyanın kendisi kadar eski bir ilkel dansa birlikte hareket ediyorlardı.

Mutluluk verici ve çiğdi.

Vander geri çekildiğinde ikisi de tek kelime etmedi. Onu kendine yaklaştırdı ve Mia sersemlemiş bir halde onun omzuna yaslandı.

Ona her şeyini vermiş, vücudunu teslim etmişti. O da sırtını ona vermişti.

Evliliklerini tamamlamışlardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

*Pindar Düşesi'nden Yayıncıları Brandy, Bucknell & Bendal'a
15 Eylül 1800*

Sevgili Bay Bucknell,

Bayan Julia Quiplet'in üç romanını okurken iki gündür odamdan neredeyse hiç çıkmadım ve yakında Bayan Lisa Klampas'ın romanına başlayacağım.

Bunun sanki kendi yazdıklarım ihmal edilmiş gibi gelebileceğini biliyorum ~~ve ihmal edildi de,~~ ama sizi temin ederim ki ~~bunun~~ tam tersi doğru. Bayan Quiplet'in kitapları çok ilham verici oldu ve hatta kısmen romantizme olan inancımı tazeledi ve Aşkın dünyanın Gizli Mimarisi olduğuna dair inancımı yeniledi.

Bayan Quiplet'in bir sonraki romanı için memnuniyetle destek vereceğim.

En iyi dileklerimle,

Majesteleri, Düşes ve diğerleri.

İki gün sonra

Şafağın mavi ışığı pencereden içeri süzüldüğünde **Vander** uyandı. Bir an için nerede olduğunu bilemedi, sanki bir kaleydoskopun içine fırlatılmış, sarsılmış ve yuvarlanmış gibiydi.

Vücudu farklı hissediyordu.

Yavaşça başını çevirdi. Mia ona doğru kıvrılmıştı, saten saçları kolunun üzerine dökülüyordu. Uykusunda gülümsüyordu.

Farklı hisseden sadece vücudu değildi: *Kendisini* de farklı hissediyordu. Dengesiz hissediyordu. Savunmasız. Her gece deliye dönüyor, karısına vuruyor, inliyor, kontrolden çıkıyordu.

Kontrol hayatının belkemiği idi. Bu düşünceyi bir panik titreşimi takip etti. Belki de babası düşese, kendisini boynuzlayan kadına duyduğu şiddetli aşk yüzünden aklını yitirmişti.

Hayır.

Chuffy'nin ona söylediklerini unutamıyordu: Babası daha çocukken bile delilik belirtileri göstermişti. Ve eski dük karısını istismar etmişti. Bu nasıl bir aşktı böyle?

Mia'nın başını yavaşça omzundan kaydırıp ve ayağa kalktı. Sanki daha önce hiç zevk almamış gibi kanı yavaşça titriyordu. Sanki dünyada yapmaya değer tek şey yatağındaki kadını öpmekmiş gibi.

Elbette daha önce de bu kadar zevk almıştı. Şu anda tam olarak hatırlayamıyordu ama onu şehvet çılgınlığına sürükleyen başka kadınlar da olmuş olmalıydı.

Yıkanma ya da tıraş olma zahmetine katlanmadan giysilerini giydi. Jafeer öğleden sonra, Rutherford Park'tan sadece iki saat uzaklıkta, Thorn'un kır evi Starberry Court'un hemen bitişiğindeki bir pistte ilk kez yarışlara katılacaktı.

Ahıra çekilmeli ve dün gece kaybettiği her neyse geri kazanmalıydı. Belki kalbinin bir parçasını.

Bu kabul edilemezdi.

Merdivenlerden inerken Gaunt'a el salladı ama adam onu başından savmadı ve ön kapıdan çıkarken peşinden koştu.

"!"

Vander homurdanarak arkasını döndü. "Ne oldu?"

"Benden bunu öğrenmemi istediniz" -kâhya , soluk soluğa

- "Majestelerinin nişanlısı hakkında; hatırlıyor musunuz?"

Elbette Vander hatırlıyordu ama Mia'ya bu istekten hiç bahsetmemişti. Neden Sör Richard'ın sevgili Edward'ını öldürmüş olabileceği fikriyle onu endişelendirsin ki?

Gaunt yan tarafını tutarak, "Yaşıyor," dedi. "Vay canına, majesteleri, kızıışmış bir domuzdan daha hızlı yürüyorsunuz."

"Mükemmel," dedi Vander, Edward Reeve konusunu aklından çıkararak. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Ama o hapisteydi!" Gaunt sesini yükselterek konuştu.

Vander dondu kaldı. "Hapishane mi? Nerede?"

"Old Tolbooth, Edinburgh! Bow Street Runner onu ancak adam bir hapishane kaçışı organize ettikten sonra buldu."

"Uydurma suçlamalar," diye tahmin etti Vander. Hiçbir erkek Mia'yı gönüllü olarak terk etmezdi. Aklının bir köşesinde bunu hep biliyordu.

Gaunt başını salladı. "Gerçekten de öyle, . Runner, Sör Richard Magruder'ın Bay Reeve'i başka bir isim altında, hukuka uygun olmayan bir şekilde, asılsız bir suçlamayla hapse attırdığına dair Kraliyet'in kanıtını sunacak. Bay Reeve yakalanırken başından aldığı bir yara nedeniyle neredeyse ölüyordu ve suçlama cinayete teşebbüsü de içerecek."

Vander nefesinin altından küfretti.

"Görünüşe göre Bay Reeve, müebbet hapis cezasına çarptırıldığını ve İngiltere'de tutulması güvenli olmayan, inatçı, kanunsuz bir suçlu olduğunu belirten sahte bir emirle Old Tolbooth'a nakledilmiş." Gaunt burnunu çekti. "Sanki İskoç hapishaneleri İngiliz hapishanelerinden daha iyiymiş gibi. Kaçtığında Botany Körfezi'ne nakledilmek üzereydi."

Doğal olarak adam Mia'ya dönmek için hapisten kaçtı. Charlie'ye de dönmek için. Reeve'in her ikisi üzerinde de hakkı vardı. Vander'ın midesi bulandı ama bununla savaştı.

"Şimdi nerede?" diye sordu Gaunt'a.

"Bay Reeve buraya geliyor, Majesteleri." Gaunt'ın yüzü acı içindeydi. "Düşesi görmek için. Muhtemelen yarın sabah buraya varacak; Runner önden bir haberci gönderdi."

"Doğru," dedi Vander. Üzerine garip bir sakinlik çökmüştü. Vander'ın onunla bir günü daha vardı. Bir gece daha. "Tek kelime etme

Majesteleri."

Gaunt'ın kaşları çatıldı.

"Adam ortaya çıkmazsa onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Vander acımasızca. "Yarın sabah ona kendim haber vereceğim."

Daha önce de böyle hissetmişti: Dokuz yaşındayken, babası onu hırsız sanıp bulaşıkhanenin duvarına çarptığında; bir yıl önce de Emniyet Müdürü annesinin öldüğünü bildirmek için geldiğinde. "Bir yatak odası hazırlayın ama olası ziyaretçimizin kimliğini kimseye söylemeyin."

"Yarın sabaha kadar ona haber vermeyi düşünmüyorsunuz değil mi?" Gaunt sordu.

Eğer .

Vander'ın tanık olmak isteyeceği son şey, Reeve'in onu ya da Charlie'yi asla terk etmek istemediğini öğrendiğinde Mia'nın yüzünde beliren sevinçti. Sevgili Edward ikisine de tapıyordu ve onlara dönmek için hapisten kaçmıştı.

Kendisi de Mia'ya dönmek için Londra Kulesi'nden kaçacaktı.

"Hayır," diye cevap verdi, gerçek yüzüne çarparken: Babası annesine ne kadar tutkunsa, o da ona o kadar tutkundu. Merhum dük, düşesin ölüm haberini aldıktan birkaç gün sonra ölmüştü, sanki düşesin artık dünyada olmaması onu zatürreye karşı savunmasız hale getirmişti.

Yine de annesi başka bir adama aşık olmuştu. Karısı, şimdiki düşes de bir başkasına aşıktı.

Kısacası, kendisini Eton'a öfkeden çılgına çeviren aile içi üçlü ilişkiyi bir şekilde tekrarlamayı başarmıştı.

Tamam o zaman.

Bir günü kalmıştı. Bir gece. Birden bunun ironik olduğunu fark etti. Bu gece Mia'yla geçireceği dördüncü gece olacaktı.

Dördüncü ve son.

"Lütfen ev halkına, Jafeer'in ilk koşusunu izlemek üzere ona ve Charlie'ye Nestleford Yarışları'na kadar eşlik edeceğimi bildirin. Bir saat kadar sonra yola çıkacağız."

Uşak başıyla onayladı.

"Gaunt," diye uyardı Vander, "bu haberle ilgili en ufak bir ipucu bile yarın sabahdan önce Majestelerine ulaşırsa çok mutsuz olurum. Yeterince açık olabildim mi?" Gaunt'un gözlerinde acıma sezdiğini düşündü ama umurunda bile değildi.

"Düşes benden hiçbir şey duymayacak, Majesteleri. Ancak Bay Reeve'in hiç vakit kaybetmeme ihtimali olduğunu belirtmek isterim. Yarın sabahdan daha erken gelebilir."

"Burada olmayacağız," dedi Vander. "Yarış pistine yakın olduğu için geceyi Bay Dautry'nin evi Starberry Court'ta geçireceğiz. Her zaman olduğu gibi, Rutherford Park'a misafir gelirse, ben dönene kadar onları rahat ettirin."

Gaunt başıyla onayladı ve Vander yukarı çıkmak için döndü. Jafeer'i hazırlamak istiyordu ve ahırda onu yüzlerce başka görev daha bekliyordu.

Ama önce Mia'yı uyandırmak istiyordu. Kendi yöntemiyle.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Düklük ailesi bir saat içinde yarışlara gitmeye hazır değildi; en azından dük ve düşes hazır değildi, çünkü hâlâ yatak odalarına yerleşmişlerdi ve kimse içeri girmeye cesaret edemiyordu.

Ama birkaç saat sonra ev ve ahırlar hareketlenmişti. Charlie ilk yarışını göreceği için heyecandan çılgına dönmüştü. Dobbie'nin yuları koltuk değneğine bağlıydı ve ikisi birlikte evin önünde dolaşıyorlardı. Chuffy de alışılmadık derecede erken bir saatte aşağı inmiş, şatafatlı safran rengi paltosu ve açık kahverengi pantolonuyla göz kamaştırıyordu.

Jafeer'in yanı sıra, Pindar Ahırları iki kısarak ve bir tay koşuyordu. Seyisler ellerinde dükün renkleriyle bir o yana bir bu yana koşturuyor, jokeyler bir aşağı bir yukarı koşturuyor, ekinleriyle kalçalarına vuruyorlardı.

Mia her şeyi zar zor kavrayabiliyordu. Vander fırtınanın sakin merkeziydi: hizmetkârlar, seyisler, jokeyler onun etrafında dönüyordu. Jafeer ise Mia ve Charlie ona katılana kadar biraz yan çizdi ve şikâyet etti.

Mia arabasına yaslandı ve Charlie gerçekten de içeri tırmanıp bacağını dinlendirmek için alçak duvara yaslandı. Jafeer hemen sakinleşti ve uyanık, ilgili bir ifadeyle etrafına bakındı.

"İş görür," dedi Mulberry, kısa bir süre durarak. "Bir hafta önce bana Jafeer'in yanında bir çocuğa tahammül edebileceğini söyleseydiniz, affınıza sığınarak size aptal derdim, Majesteleri."

Charlie yanında küçük bir not defteri getirmişti ve atlar ve yarışlar hakkında kulak misafiri olduğu her şeyi yazıyordu, çünkü Mia'ya da açıkladığı gibi, bir gün İngiltere'nin en iyi yarış atlarını yetiştirmek istiyordu. "Tıpkı Dük'ün yaptığı gibi!"

Jafeer, Mulberry'ye cevap verircesine eğildi ve Charlie'nin saçlarını kokladı.

"Jafeer yeğenimi evlat edindi," dedi Mia gururla. "Doğru," diye onayladı Dut. "Sen ve o onun sürüsüsünüz." O eğildi ve Jafeer'in boynunu okşadı. "Bu akşamki yarışı kazanırsa hiç şaşırmam. Artık bunun için yüreği var."

Jafeer'in paltosu parlıyordu ve atlar arasında rüzgârla yarışabilecek bir kral gibi görünüyordu.

Nestleford yarış pistine vardıklarında Vander, Mia ve Charlie'ye kendi uşağı olan özel locasına kadar eşlik etti ve onları orada bıraktı. "Thorn ve India bir gelecekler," dedi ona.

Vander'ın tavırlarında bir tuhaflık vardı ama Mia bunun muhtemelen yarış yüzünden gergin olmasından kaynaklandığını söyledi. Belirgin bir endişe belirtisi göstermese de, Jafeer için İngiltere'de tek bir at için harcanandan daha fazla para ödemişti. Elbette biraz gerginlik hissediyordu.

Elbette *The Sporting News* da dahil olmak üzere krallıktaki her gazeteden gazeteciler yarış pistinde bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Anlayabildiği kadarıyla Jafeer dışında kimse bir şey konuşmuyordu. Chuffy ve Charlie locanın ön tarafına eğilmiş, gelip geçenleri heyecanla dinliyorlardı.

Mia yeni bir elbise giymişti. Neyse ki göğüsleri oldukça iyi örtülmüştü. Bir de şalı vardı ve bununla en güçlü korsesi arasında kendini oldukça güzel hissediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, yeni keşfettiği özgüveninde elbiseden çok, kocasının son birkaç gündür yaptığı samimi ve içten iltifatların etkisi vardı. Vander'in sözleri, kahramanı Frederic'in söylediği zarif sözlerle hiç benzemiyordu ama içtenlikle söylenmişlerdi.

Uşak Bay Tobias Dautry için bir kartvizit getirdiğinde, şampanya kadehine özellikle canlı bir anıyla gülümsüyordu. Bir dakika sonra da locanın arka tarafındaki kapıyı açtı ve sanki bir misafir odasıymış gibi, "Bay Dautry, Leydi Xenobia India Dautry, Bayan Dautry," diye anons etti.

Mia bardağını bıraktı ve onları selamlamak için ayağa kalktı. Thorn'un bir kızı olduğunu bilmiyordu ama bir kolunun altında kitap, diğerinde oyuncak bebek olan, vakur görünümlü küçük bir kızı içeri soktuğundan emindi.

Charlie döndü ve kutuya başka bir çocuğun girdiğini fark edince irkildiğini gördü. Çocuklarla olan sınırlı teması her zaman tatsız olmuştu.

Ama Rose'la karşılaşmaktan duyduğu rahatsızlığı gizleyen bir nezaketle yoluna devam etti. Rose

Hatta devrilmeden eğilmeyi bile başardı, bu Vander'ın ona öğretmiş gereken bir beceriydi.

Thorn ve India'yı düğünden beri görmemişti ama şimdi onlarla selamlaşmak çok farklı bir duyguydu. Hâlâ Vander'a evlenmesi için şantaj yapan kadındı ama artık kendini o kadın gibi *hissetmiyordu*.

Onunla böylesine tutkulu bir şekilde sevişirken ve bu sabah onu ahıra giderken bir şeyi gözden kaçırdığını fark ettiğini itiraf ederek uyandırmışken, bunu nasıl yapabilirdi? Unuttuğu şeyin bir öpücük olduğu ortaya çıkmıştı ve bu öpücük öylesine şefkatli, tutkulu yakınlaşmalara yol açmıştı ki Mia sonrasında saf sevinçten biraz ağlamıştı.

Thorn ve Chuffy yola çıktılar: Chuffy bahislerini oynamak için; Thorn ise Vander'ı bulup Jafeer'i kontrol etmek için, eğer "onun" aygırının sakinleştirilmeye ihtiyacı varsa Mia'yı almak için geri döneceğine söz vererek. Charlie zıplayarak kutunun önüne geri döndü ve Rose kitabını bıraktı ama bebeğini bırakmadı ve onu takip etti. Leydi Xenobia ve Mia oturdular ve çocuklar hakkında garip bir sohbeta başladılar.

India'nın da -kendisine böyle hitap edilmesini istiyordu- iki çocuğu bir araya getirme konusunda Mia kadar gergin olduğu ortaya çıktı. "Rose kendi yaşındaki insanlarla çok az karşılaşmış," diye açıkladı. "Alışılmadık bir yetiştirilme tarzı vardı."

"Charlie de çok az çocukla tanıştı."

"Neden not alıyor?"

Mia gülümsedi. "Vander, Charlie'nin duyduğu dedikoduları not ederek işe yarayabileceğini söyledi. Charlie bunu belki de Vander'ın amaçladığından daha fazla ciddiye aldı, ama parlak bir fikirdi.

Manevra: Charlie bırakın kalabalığı, insan içine çıkarken bile rahat değildir ama kendisine bir görev verildiği için bu çekingenliğini unutmıştır."

"Kocamdan anladığım kadarıyla Vander ile evlenmenizin sebebi Charlie'ymiş."

"Evet." Mia tereddüt etti ve şöyle dedi: "Geçici bir evlilik önerdim ama dük başka bir eş seçme zahmetine girmek istemedi. İşte "

India ona döndü, kaşları kalkıktı. "Onun sözleri mi?"

"Şey, evet."

"Erkekler aptaldır," dedi India iç çekerek. "Vander seninle evli kalmak istemeseydi, evliliğinizin sona erme yolunda ilerleyeceğini biliyorsun, değil mi? Kocamın onu senin teklifinden kurtarmak için bir şey yapmasına izin vermezdi ve inan bana, Vander gerçekten isteseydi Thorn töreni durdurmanın bir yolunu bulurdu."

"Vander düklüğünü kaybetmek istemiyordu," diye açıkladı Mia. "Aslında bence atlarını kaybetmeyi unvanından çok daha fazla önemsiyor."

"Bu muhtemelen doğru. Jafeer'i satın alma kararı aylarca kan bağlarını ve benzerlerini inceledikten sonra geldi ve ben bu tartışmaların çoğunda sessiz, sıkılmış bir gözlemciydim. Ama Vander sizi reddetmeye karar verseydi, Thorn siz talebinizi ilettikten bir saat sonra Vander'in ahırlarını satın alırdı. Bir pound ya da bin pound karşılığında, ancak daha sonra geri satmak için."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Mia.

"Vander, mektubun tamamen yok edilmesi de dahil olmak üzere Thorn'un her fikrini reddetti. O zamandan beri sizden boşanmayı ya da evliliğinizi feshetmeyi reddetti. Bu size ne anlatıyor?"

"O onurlu biri." Açık konuşmak gerekirse, babasının tam tersi. India kahkahayı patlattı. "İstersen buna inan."

"Başka bir açıklama göremiyorum," dedi Mia ilkel bir tavırla. Konuyu değiştirmeye karar verdi ve çok geçmeden çok daha ilginç bir şeyden konuşmaya başladılar: India'nın evleri düzenleme ve yenileme konusundaki yeteneği. Birkaç dakika sonra Mia dayanamadı ve kendini India'ya sessizlik yemini ettirip Lucibella Delicosa hakkında her şeyi anlatırken buldu.

birlikte yenen hafif bir öğle yemeğiyle bölünen, son derece tatmin edici birkaç saat geçirmişlerdi. Mia eve dönerken ikisinin de diğerini "oldukça tuhaf" olarak nitelendireceğini hissediyordu -ama hayranlık uyandırıcı bir şekilde. Jafeer'in ilk gösterisinin başlama saati yaklaştığında, Thorn ve Vander kutuya döndü, ama sadece kısa bir süreliğine. Charlie'nin büyük heyecanı karşısında Vander onu koltuk değneğiyle birlikte omzuna aldı. Kapıya dönerek, "Yarıştan sonra görüşürüz," dedi.

"Piste yakın olmalıyız," diye bağırdı Charlie, Mia'ya el sallayarak. Yanakları pembeleşmiş ve gözleri parlıyordu.

"Onlara eşlik etmek isterim," dedi sessiz bir ses. India,

"Ah, canım, korkarım-" diye başladı.

Ama Thorn kızını havaya kaldırdı. "Sıkıca tutunman gerekecek," dedi ona.

Omuzlarına tünemiş çocuklarıyla iki iri ve güzel adam gittiler. Onları görmek Mia'nın kalbinin sıkışmasına neden oldu.

O ve India yarışı izlemek için locanın ön tarafına geçtiler.

Anlaşıldığı kadarıyla Mia, Jafeer'in kolay bir zafer kazandığını görememişti çünkü onun yerine korkulukta duran adamı ve ikisi bağırıp tezahürat yaparken güvenle başına yaslanan çocuğu izliyordu.

Vander ve Thorn çocuklarla birlikte locaya döndüklerinde, Jafeer İngiltere'nin en önemli aygırı olma yolunda ilerliyordu. Gazeteciler bekleyen arabalara atlayıp Londra'ya doğru yola çıkmışlar ve Pindar Dükü'nün olağanüstü satın alma işlemini hararetli düzyazılarla anlatıyorlardı.

Aygır şimdiden Derbi'nin favorisiydi. Bu hızla giderse, Majesteleri'nin onun için ödediği fahiş miktarı kısa sürede geri kazanacaktı. Vander'ın yüz ifadesi değişmemişti ama Mia derin bir memnuniyet hissediyordu. Chuffy ise düpedüz coşkuluydu: Uzun bahis oranlarına rağmen tüm harçlığını Jafeer'e yatırmıştı ve şimdi And Dağları'na yapılacak bir arkeolojik keşif gezisini desteklemek için yeterli parası vardı.

Şampanyasını havada sallayarak Mia'ya, "Bir sonraki romanının malzemesini düşün!" diye seslendi.

O akşam Starberry Sarayı'nda herkes Vander'ın sadece soyuna dayanarak böylesine pahalı bir at satın alarak oynadığı kumarın şerefine kadeh kaldırdı. Hepsi içtikten sonra Vander Mia'ya döndü ve kadehini tekrar kaldırdı.

"Eşimin ilgisi olmasaydı, Jafeer ahırında kaburgaları görünecek şekilde çürüyor olurdu. Karım onun ailesi ve kalbi."

Mia ona buğulu bir şekilde gülümsedi.

Bundan sonra Vander tüm nezaket kurallarını çiğneyerek onu masadan ve üst kata taşıdı. Kız itiraz etmedi ve ev sahipleri sadece güldü.

Bir süre sonra Vander, "Bu bizim dördüncü gecemiz Mia," dedi.

Sözleşmeler ve geceler hakkında düşünmeyi bırakmıştı ve cümle kalbine korku saldı. Parmakları onu daha sıkı tutmak için kıvrıldı. "Daha fazlası için yalvarırsam beni reddeder misin?" diye fısıldadı, sesi adamın onu ikna talep ettiği zevkten boğuk çıkmıştı.

Bir an sessiz kaldı. "Bana yalvarırsan seni asla reddedemem, Mia. Asla."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah geç saatlerde, araba Rutherford Park'a yaklaşırken, Vander Mia'yla paylaştıkları gecenin tüm tutkusunu kasıtlı olarak bir kenara bıraktı.

O iş bitmişti. Dört gecesini harcamıştı. . tükenmişti.

Mia'nın kocası olarak daha fazla gece talep edebilir, Edward Reeve'le görüşmesine izin vermeyebilirdi. Doğru ya da yanlış hiçbir şeyi umursamayan vahşi bir yanı onu yatak odasına kilitlemek istiyordu. O onundu, lanet olsun.

Ama Mia'nın Reeve'i sevdiğini ve onu mihrapta terk ettiğinde kalbinin kırıldığını defalarca açıkça belirtmiş olduğunu da görmezden gelemezdi. Charlie'yi güvende tutmak için çaresizce onunla geçici bir evlilik talep etmişti.

Ama Reeve onu terk etmemişti. Mia'nın sevdiği adam geri dönmüştü.

Ve Vander başka birini seven bir kadını kabul edebilecek bir adam değildi.

Her ne olursa olsun, Mia'yı eve vardıklarında eski nişanlısının onları bekliyor olma ihtimaline karşı hazırlamalıydı. Hazırlamalıydı.

Reeve'in onu asla mihrapta bırakmadığını ve dahası, ona dönmek için hayatını tehlikeye attığını açıklar.

Ama onun kontrol edilemeyen tarafı - hiçbir zaman bir centilmen olmamış olan tarafı - bu fikri reddetti. Belki de adam bugün gelmeyecekti. Belki Vander onunla bir gece daha geçirecekti.

Ön girişte durdular, uşaklar onları karşılamak için aceleyle dışarı çıktılar. Arabayı terk ederken sadece, "Jafeer ve diğer atları ahıra yerleştireceğim Düşes, hemen eve geliyorum," dedi.

Mia'nın ağzının kenarlarında, akşamki aktivitelerini hatırlatan bir gülümseme belirdi. İçine bir sıcaklık doldu ve alçaldı. Neredeyse uzanıp onu kollarının arasına alacaktı.

Onun yerine döndü ve mırıldandığı bir lanetle uzaklaştı.

Vander ahıra vardığında Reeve'in gerçekten de birkaç saat önce gelmiş olduğunu gördü. Atlar bir kez daha güvenle Mulberry'nin ellerine geçtiğinde, eve geri döndü. Doğru olduğunu bildiği her şeye rağmen, zayıf bir umut göğsünde ritim tutuyordu.

Ama Gaunt salonun kapısını açtığında Vander, Edward Reeve'in kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Mia'yı görünce donakaldı.

Karısının başı adamın göğsüne yaslanmış, elleri ceketini sıkıyordu. Reeve'in başı Mia'nın üzerine eğilmişti ve bir şeyler mırıldanıyordu, kolları Mia'nın etrafında sıkı, sahiplenici bir şekildeydi.

Vander'ın her zerresi gördüklerini reddetti. Güçlkle kontrol altına aldığı öfke onu zorladı; karısına dokunan adamı öldürme dürtüsünü güçlkle kontrol etti.

Ama bir sorun vardı: O aslında karısı değildi. Geçici bir kocadan fazlası değildi. Bir amaç için bir araç.

Nasıl devam etmesi gerektiği konusunda herhangi bir şüphesi varsa bile, sahne kararını vermişti. Başka bir erkeği seven bir kadını elde tutmanın imkânsız olduğunu herkesten çok o biliyordu. Mia nişanlısını sevmiştir. Onu hâlâ sevdiği, birbirlerine kavuşmalarından belliydi.

Reeve başından beri evliliklerine musallat olmuştu. Şimdi ise ölümden dönmüş, sevdiği kadına dönmek için hapishaneden savaşıarak çıkmıştı. Lucibella Delicosa'ya yakışır romantik bir dönüşü.

Vander odaya girdiğinde Mia fark etmemişti ama Reeve'in başı yukarı kalktı ve göz göze geldiler. Eğer Vander, Mia'nın nişanlısını hayal etme zahmetine katlansaydı, çok fazla okumaktan ve çok az fiziksel aktiviteden dolayı kamburlaşmış, gözlük takan bir profesör hayal ederdi. Engelli bir çocuk yetiştirme gerçeğinden kaçan bir korkak.

Oysa Reeve, Vander kadar iriydi. Burnu yeni kırılmıştı ve bu da ona bir boksör havası veriyordu. Yine de Thorn onu parlak biri olarak tanımlamıştı ve Reeve'de bir Oxford profesörünün tanımlanamaz özgüveni vardı, bu da Thorn'un haklı olduğunu gösteriyordu.

Reeve, Vander'ın gözlerindeki ölümcül bakışı net bir şekilde yakaladı ve kendi gözleri de kısıldı. Krallığın en vahşi mahkûmlarını tutmak için tasarlanmış bir hapishaneden yeni bir adamın gözleriydi bunlar. Bu, kadını için ölümüne savaşacak bir adamdı.

Bu hiç de sürpriz değildi. Her erkek Mia için savaşırdı.

Başını kaldırdı ve ellerinden birini Reeve'in yanağına koydu. "Ne kadar eziyet çektiğinizi düşünmeye dayanamıyorum," dedi sesi titreyerek. "Seni Sör Richard'la tanıştırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum! Ben olmasaydım bunların hiçbirisi ."

Reeve duyulamayan bir şeyler mırıldandı ve Mia onun kollarından kurtularak elleri iki yanına düştü. "Vander, neler olduğuna inanamayacaksın!" diye bağırdı. "Bu Edward Reeve, sonuçta bana kazık atmadı. Charlie'nin aşağılık amcası onu asılsız suçlamalarla hapse attı ve neredeyse hayatını kaybediyordu." Boğazından bir daha koptu. "Neredeyse ölüyordu!"

Vander son birkaç adım daha ilerledi ve eğildi. "Reeve," dedi düz bir sesle.

"Majesteleri." Reeve, jestini bir meydan okumaya dönüştürecek kadar hesaplı bir gecikmenin ardından eğildi.

Mia iki adam arasında havada titreşen irade savaşından habersiz görünüyordu. Yüzü kederliydi, gözleri yaşlarla doluydu. "Vander, bu korkunç: Edward tam Botany Körfezi'ne gönderilmek üzereyken hapisaneden kaçtı." Sertçe yutkundu ve gözyaşları tekrar döküldü. "Ve hepsi benim hatamdı!"

Bariz olanı söyleyen Reeve oldu. "Hata Sör Richard'ın, senin değil Mia."

İlk adını kullanmak Vander'a göre çıplak bir savaş ilanıydı.

"Bir gözünü kaybedebilirdin!" Mia ağlayarak Reeve'in yüzüne inen siyah çürüğe dokunmak için uzandı. "Düşünmek için

hapishanede ölmüş olsaydınız, kimse nerede olduğunuzu bilemezdi." Bir hıçkırık kaçtı ve ağzına bir mendil bastırdı.

Vander onu izlerken damarlarında buz gibi bir sükunetin dolaştığını hissetti. Başka bir adamın acısına ağlayan bir eş istemiyordu. Kâğıt üzerinde onun karısıydı ama kalbi Reeve'e aitti.

"Sana inanmadığım için kendimi çok kötü hissediyorum!" Mia Reeve'e sulu bir gülümseme verdi. "Yine de tüm hikâye inanılmaz. İtiraf etmelisin ki benim romanlarımdan birine benziyor."

Reeve, "Maceralarımı bir gün bir kitapçada görmeyi umuyorum," dedi. Vander'a döndü. "Ailemin Koşucuları hâlâ Hindistan'a gidiyor ve beni orada bulmayı umuyorlar. Gerçeği öğrenenin senin Runner'ın olduğunu bildiğini sanıyorum. Beni İskoçya'ya kadar takip etmişti ve ben hapishaneden kaçtığımda ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. İzimi süren muhafızları dağıtmakta çok yardımcı için ikinize de minnettarım."

Vander, Mia'nın kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü ve sessiz bir küfür savurdu.

"*Vander's* Runner?" dedi, mendili yere düşerken. "Ne diyorsun sen, Edward?"

"Nişanlını bulması için bir Bow Street Runner kiraladım," dedi Vander. "Adamın seni kendi isteğiyle mihrapta bırakmış olma ihtimalinin düşük olduğunu düşündüm."

"Sen mi yaptın?" Ona bakakaldı. Pembenin geri geldiğini gördü Yanakları. "Ve sen bana söylemedin?" Kadının gözlerinde dehşetin belirdiğini görebiliyordu. "Bana bugünden önce Edward'ın hapisten kaçtığını bilmediğini söyle. Beni mihrapta terk etmediğini!"

Parlak gözlerine bakılırsa, gerginliği ve kederi az önce Vander'inkinden farklı olmayan bir öfkeye dönüşmüştü. Ama Vander cevap vermeden önce Reeve onun omuzlarından tuttu ve nazikçe yüzünü ona çevirdi.

"Önemli değil sevgilim," dedi. "Ben buradayım. Seni ortada bırakmadım. Bunu düzeltmek için gereken her şeyi yapacağım."

Mia'nın başının üzerinden baktı. "John Carrington'ın vasiyetindeki hükümleri elbette biliyordum ve Mia bana seni kendisiyle evlenmeye zorlamak için uyguladığı aşırı önlemlerden bahsetti. Sana minnet borçluyum." Çenesi gözle görülür bir şekilde sıkıldı ve sonra ekledi, "Charlie'nin Sör Richard'ın bakımında ne kadar hayatta kalabileceği konusunda güçlü şüphelerim var."

Vander, "Sanırım Sör Richard'a karşı suç duyurusunda bulunma niyetindesiniz," dedi.

Reeve gülümsedi ve iyi cilalanmış bir profesörün kalan tüm izleri buharlaştı. Ellerini Mia'nın omuzlarından indirdi ve yüzü, avına yaklaşan bir aslanın vahşi beklentisine büründü. "Elbette. Onu ziyaret etmek istiyorum. Ama önce Mia geldi." Mia'nın ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı.

Hesaplanmış bir hareketti. Metaforik eldiven bir takırtıyla kaldırırma çarptı.

Mia önce elini çevreleyen parmaklara, sonra da Reeve'e baktı. Dudakları aralandı.

O daha konuşmadan Reeve, "Kaçırılmamla sonuçlanan talihsiz koşulları süratle çözmeliyiz," dedi.

Vander izledi, çenesi gergindi. Ama gördüğü karısı değildi: Lord Carrington'a bakan annesiydi. Bu tablo onu aciz bir öfkeyle kaynayan babasının yerine koydu.

Vander, aklındaki tek Şeyin cinayet olduğunu kirpiklerinin ucuyla bile belli etmeden, "Bu işin çabucak halledilebileceğinden eminim," diye onayladı. Onun babası olmayı *reddetti*.

Mia'gözlerini üzerinde hissetti. "Ama biz evliyiz," diye fısıldadı.

Vander ona baktı ve ne mutlu ki hiçbir Şey hissetmedi. İçindeki o parçayı kapatmıŐtı. "Sizin de bana söylediğiniz gibi Düşes, boşanma altı ay içinde gerçekleŐebilir." Ses tonunu sakın ve makul tuttu.

"zellikle de bu durumda, tatlım," diye ekledi Reeve. "Babam talep ederse kralın kendisi evliliği feshedecektir. Kont, Majestelerine oldukça yakın."

Vander başıyla onayladı. "Bu durumda, bu işi halletmek için bağlantılarınıza güveneceğim." Bu hassas buluŐmadan yeterince sıkılmıştı. "Bir ocuk taŐıdığınızdan Őpheliyim," dedi Mia'ya. "Bunun dışında, fesih için hiçbir engel çıkarmayacağım."

Mia, Vander'a doğru bir adım atarak Reeve'den uzaklaştı. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" Sesi yükseliyordu.

"Evet," dedi, dudakları zorlukla kıpırdıyordu. "Sevdiğiniz adam size geri döndü Düşes. Asla terk edilmediniz. Artık benim korumama ya da adıma ihtiyacınız yok."

ne doğru sıçradı, o küçük yumruklarından birini kaldırdı ve adamın göğsüne tam isabet ettirdi. "Biz evliyiz! Ben. Senin. DŐesiniz!"

Odaya girdiğinde dŐesini başka bir adamın kollarında bulmuştu. Ebeveynlerinin evliliğine olan benzerlik

Onu dibe çekmekle tehdit eden başka bir öfke dalgası. "Feshetmem için bana yalvardığın yeminlerle," diye belirtti.

"Evet, ama ondan sonra-"

"Tanrı aşkına Düşes, istediğinizi elde ediyorsunuz," diye ısırdı. "Ben de istediğimi alıyorum. Bu en başından beri bir hataydı ve sen de bunu biliyorsun."

Bir adım geri çekildi. "Bu bir skandal olacak."

Düşes olduğunu söylerken daha fazlasını kastetmiş olma ihtimali olduğunu umduysa da, bu cümle onu bu fikirden vazgeçirdi. Hiçbir kadın annesinden daha fazla skandal istemezdi ama annesinin korkuları sevdiği adamla birlikte olmaktan sonra gelirdi. Yine de annesi düşes olarak kalmayı ve sevgilisini elinde tutmayı başarmıştı.

Elini yumruk yaparak sıktı ve kendini sakın bir şekilde konuşmaya zorladı. "Birkaç yıl sürebilir ama skandal yatışacaktır. Sen Reeve'e sahip olacaksın, ben de başka bir düşes bulacağım. Acelem yok."

Kadın irkildi. "Anlıyorum," dedi kadın, gözleri Reeve'in yüzünü tararken. "Sadece birkaç gündür birliktesiniz," diye araya girdi Reeve, "yani

Bu bir evlilik sayılmaz. Sanki çok şey paylaşmışsınız gibi."

Mia'nın nefesi kesildi. Reeve'in kaşları bu sesle çatıldı ve Vander hiçbir şey söylemedi, sadece ona sabit bir şekilde baktı. Bu doğru, seni piç kurusu, diye düşündü beyninin derin, ilkel bir yerinde. Onu ilk ben yakaladım. Adımı haykırdı. Onu ahırın duvarına yasladım ve daha fazlası için yalvardı.

Ama Vander'ın zafer nabzı güneşteki sis gibi buharlaştı. Reeve önemli olan her şeyi alıyordu. Mia'nın aşkına sahipti.

Onun tüm kahkahalarına ve şefkatine sahipti. Tüm cesareti

Mia bir dük ya da bir erkek olarak ondan asla korkmamıştı. Romanlarına akıttığı tüm zekâ, yaratıcılık ve tutku. Chuffy ve Jafeer'in ona hemen aşık olmasını sağlayan tüm nezaket.

Vander eğildi ve Gaunt'u çağırmak için döndü. Odanın içinde yürürken kendini ölü bir adam gibi hissediyordu.

"Bir şey daha var," dedi Mia arkasından.

Vander kapıya doğru yarı yolda durdu.

"Edward'ın bana şaka yapmadığını zaten biliyordun ama hiçbir şey söylemedin." Sözleri sessizliği bir tabancanın keskin çatırtısı gibi bozdu. "Gerçeği öğrenir öğrenmez neden bana söylemedin?"

Kendini rahatlamaya zorlamadan önce ağzı gerildi. Yüzünü ona döndü. "Dün öğrendim ama dördüncü gecemi istedim Düşes. Parasını ödemiştin."

"Parasını *sen* mi ödedin?" diye yavaşça tekrarladı. "O gecelerin parasını *ben ödedim*, yoksa suçlamayı hatırlamıyor musun?"

"Dört gecenin büyüğü vardı."

"Dört gece," diye fısıldadı. "Senin için sadece bu kadar mıydım: dört gece mi?"

"Beni bir kahramana dönüştürmeyin Düşes. Bir hikayede bunlardan sadece bir tane olabilir, unuttunuz mu?"

Bu kez kapıya doğru yürüdüğünde kimse ona seslenmedi.

Otuzuncu Bölüm

Belki de Mia'nın kısa evliliği boyunca döktüğü onca gözyaşı bu kaynağı kurutmuştu. Ya da belki de gözyaşları için çok acı bir keder vardır. Dünya tarafından parçalanmış, hurdaya ayrılmış ve paralı yola atılmıştı.

İnsanlık artıkları ağlayamaz.

El yazması ve Madam duBois'nın eserleriyle dolu bir valizle Rutherford Park'tan ayrıldı. Charlie'yi bile geride bırakmış, mümkün olan en kısa sürede onu çağıracağına dair güvence vermişti. Doğrudan Carrington Malikânesi'ne gidiyor olsaydı durum farklı olurdu ama Edward, Sör Richard gözaltında tutulana kadar bunun uygun olmadığını düşünüyordu. Charlie'yi Edward'la birlikte bir hana sürükleyerek kafasını karıştıramaz ve üzemezdi, özellikle de Sör Richard hâlâ bir tehditken. Onun yerine, Susan'ı onunla ilgilenmesi için geride bıraktı.

Arabaları yolda ilerlerken Mia ilk birkaç dakika boyunca sessizce pencereden dışarı baktı ve boşuna kendini sertleştirmeye çalıştı. Hain kalbi çığlık çığlığa bağıyor, ondan

arabayı durdurup Vander'a dönmek. Ona kendisini tutması için yalvardı, gerekirse onu baştan çıkardı.

Hiç gururu yok muydu? Adam dört gecesini almış ve sırtını dönmüştü. Keder ve öfke savaşıyordu ama Edward öne doğru eğilip elini dizine koyduğunda sefalet kazanmak ve onu altına çekmekle tehdit ediyordu.

"Hapisteydim Mia, ama dükle yaptığım konuşma kadar acı veren bir saat bile olmadı. Olanlar için üzgünüm."

"Vander beni az önce bıraktı." Sesi kesildi ve derin bir nefes aldı. "Tartışmadı bile. Onun için yanlış adreslenmiş bir paketten farkım yoktu."

Edward dikkatle, "Bazı erkekler evlilik yeminlerine kadınlar kadar önem vermezler," dedi.

Mia içinde bir delik açılmış gibi hissediyordu; babasının küçümseyici tavrına ve ağabeyinin onu Charlie'ye uygun bir vasi olarak görmeyi bile reddetmesine kadar uzanan bir acı kuyusu.

Aynı zamanda, Vander'ı bir daha asla göremeyecek ya da ona dokunamayacak olma fikri tüm vücudunu acıtıyordu. Akıl almaz bir şeydi. İmkânsızdı. Onu gerçekten ele vermiş olamazdı.

Ama vardı.

"Ne düşündüğümü hiç sormadı," dedi, sesi acıyla gerilmişti. Edward'in gözlerindeki merhametten nefret ediyordu, bu yüzden ekledi, "Daha bir hafta kadar önce evlendik ve o bana çoğu zaman çok kötü davrandı. İyileşeceğim." Bu doğru değildi. Asla iyileşemeyecekti.

"Yine de o şiiri yazdığın adam oydu. Bana bahsettiğin şiir."

"Evet."

"Mihrapta görünmediğimde memnun oldun mu?" Sesi her zamanki gibi kararlı ve sakindi.

Suçluluk duygusu yine içini parçaladı. "Hayır! Tabii ki ! Ben sevdim

-Yani, seni seviyorum. Sadece-"

"Sonuç olarak onunla evlendiniz."

"Başka seçeneğim yoktu," diye ağladı, kollarını kendine sarıp gözyaşlarını bastırarak. Ama o haklı değil miydi? Eline geçen ilk fırsatta doğruca Vander'a koşmamış mıydı? Bir şekilde onunla evlenecek bir beyefendi bulabilirdi. Daha da kötüsü, hiç tanımadığı biriyle evlenebilir ve Sör Richard'a kendisini dava etmemesi için rüşvet verebilirdi. "Neredeyse ölmene sebep olduğum için çok üzgünüm," diye ekledi, utanç boğazını sıkarak. "Sör Richard'ın sana yaptıkları için kendimi çok kötü hissediyorum. Ve sana daha fazla güvenmediğim için daha da kötü hissediyorum."

Edward ayağa kalkıp onun yanına oturdu ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Dük'ün senden vazgeçmek istemesini şaşırtıcı buluyorum."

Sözleri kadının içinde yeni bir umutsuzluk dalgası yarattı ama bir yanı da Vander'ı savunmak istiyordu. "Ben ona şantaj yapmadan önce, kendi iradesi dışında hiçbir şey yapmaya zorlanmamıştı. Bana defalarca eş olarak seçeceği niteliklere sahip olmadığımı söyledi."

Edward'ın kolu gerildi. "O bir aptal. Ama bilmelisin ki seni benim yaptığım an, senden asla vazgeçmeyeceğim. Asla onun kadar aptal olamam."

Gözlerini kapadı ve bir nefes alarak adamın sözlerinin üzerine izin verdi. Onu rahatlatmaları gerekirdi. Ama ona verdikleri tek şey

daha büyük bir umutsuzluktu.

Sonunda gözyaşlarını zorlukla geri çekti ve başını kaldırdı. "Gerçek şu ki onu seviyorum," dedi kelimeleri boğuk boğuk söyleyerek.

Edward'ın kaskatı kesildiğini hissetti ama aceleyle devam etti. "Yani aptalın *ben olduğumu* söylemek daha doğru, çünkü benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum. Benim hakkımda ne hissettiğini."

Gerçek şu ki, onun gibi bir kadın zengin ve yakışıklı bir düke asla bakmamalıydı.

Gerçekler zihninde dönüp duruyordu. Menekşe gözlü ve ince değildi. Çok tatlı bile değildi ve kimse ona gizli bir miras bırakmamıştı.

Bunların hiçbiri Vander'ın suçu değildi. Kendini ona zorla kabul ettirmiş, sonra da onunla sevişmişti ama Vander onunla sadece cinsel ilişkiye girmişti. Dört gecelik.

Yine de yatakta çok cömert davranmıştı. Başka hangi erkek şantaja uğradığı için öfkesini bir kenara iter, karısını suç teşkil eden davranışları için affeder ve evliliklerini böylesine şefkatle tamamlardı?

O iyi bir adamdı ve ondan çok daha iyisini hak ediyordu. Bir sonraki düşesi menekşe gözlere sahip olabilir ya da olmayabilirdi ama onun kadar bağışlayıcı ve cömert olmalıydı.

Mia ürpertici bir nefes aldı. Bu acıyı atlatacaktı. Ağabeyinin öldüğü zamanki kadar keskin hissediyordu ama bu çok saçmaydı.

Yine de netleştirmesi gereken bir şey vardı. Hata yapmaya devam etmeyecekti ve Charlie artık Sör Richard'a karşı güvendeydi.

"Seninle evlenemem," dedi Edward'ın yüzüne dönerek. "Çok özür dilerim. Ben sadece ... Her şey için üzgünüm. Nişanlandığımızda Vander'ı hâlâ sevdiğimi bilmiyordum ama onunla yaşadıktan ve onun karısı olduktan sonra seninle evlenmek doğru olmazdı. Bir gün benden çok daha iyi kadın bulacaksın."

"Ne demek istiyorsun?" sordu kaşlarını çatarak.

"Gerçek bir hanımefendi," diye açıkladı, Vander'la ahırdaki davranışlarını hatırlayınca içinden bir ürperti geçti. Sesine zorla biraz coşku kattı. "Güzel ve sana çok daha uygun biri!" Şimdi sesi cılız bir domuzu satmaya çalışan bir çığırtkan gibi çıkıyordu.

"Kendine bir bardakta bakmanı asla sağlayamadım," dedi başını sallayarak.

Mia aşağı baktı. Madam duBois'nın korse fikrinin tülle kaplanmış bir korseden biraz daha fazlası olduğu ortaya çıkmıştı.

"Sadece göğüslerin değil," dedi Edward, bir bilginin müstakil ses tonuyla, "gerçi onlar da çok güzel. Sen enfessin, Mia. Her parçan: ruhun, gülüşün, yüzün, vücudun."

Mia kendini pembeleşirken buldu. "Daha önce hiç böyle bir şey söylememiştin."

"Hapishanede düşünmek için çok zamanım oldu."

Onun nerede olduğunu düşününce irkildi ve sadece titrek bir gülümsemeye yetindi. Edward onun iki elini de avuçlarının içine aldı ve birini dudaklarına götürdü. "Bu evliliğin dışında kalmalısın, Mia. Benimle evlen ve Charlie'yi kitaplarla ve çocuklarla dolu bir evde, büyüyen ve derinleşen bir aşkla büyütelim."

"Kulağa hoş geliyor." Sallantılı bir gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim. Ama seninle evlenemem. Seni seviyorum, ama daha çok bir kardeş gibi, Edward."

Gözleri karardı. "Şu anda ailevi hissediyor olabilirsin ama seni temin ederim ki zamanla aramızda farklı bir bağ oluşacak."

Hapishane Edward'ı değiştirmişti. Daha kaslıydı ve kızın hatırlamadığı vahşi bir yanı vardı. Eskiden profesör gibi görünürdü. Ama kırık burnuyla bile çok yakışıklı bir adamdı.

"Bana şimdi cevap verme," dedi adam, kız cevap vermeden önce. "Karar vermek için uygun bir zaman değil."

"Pekâlâ," diye cevap verdi. Kendini kaynamaya başlayan bir çaydanlık gibi hissetmeye başlamıştı. İçinde fokurdayan sadece gözyaşları değildi. Öfke de vardı.

Vander evlilikleri boyunca incitici şeyler söylemişti ama başka şeyler de söylemişti. Ona kendini güzel hissettirmişti. Onun şakalarına gülmüştü. Onunla Lucibella'nın aynı kişi olduğunu öğrendiğinde en ufak bir hoşnutsuzluk bile göstermemişti; hatta Lucibella'nın yazdıklarından büyülenmişti.

Babası ve erkek kardeşi onun romanlarını reddetmişlerdi. Edward destekleyici olmuş ama ilgilenmemişti. Vander karakterleriyle dalga geçmiş olabilirdi ama onu dikkatle dinlemiş ve hiçbirini işe yaramasa da önerilerde bulunmuştu.

Ona başarılı olduğunu hissettirmişti. El üstünde tutulduğunu. Ama hepsi bir yalandı.

Edward öne eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Mia onu durduramadan öpücük derinleşti. Mia dondu kaldı, olmasına izin verdi.

Hiçbir tepki hissetmedi. Hiçbir tepki. Edward hapisten kaçmış, sonra da ona geri dönmüştü ve nankör bir zavallı olduğu için ona karşı şefkatten başka bir şey hissetmiyordu.

Mia, aşkın bir düğünden sonra gelebileceğini düşünürdü. Ama Edward'a olan aşkı asla önüne çıkan her şeyi yakıp yıkan bir orman yangını gibi olmayacaktı. Mia'yı kendisi ve dünya hakkındaki tüm yanılsamalarından sıyırıp çırılçıplak yere atmayacaktı. Onu arzuyla yanıp tutuşan bir kadına dönüştüremezdi.

Bu onun başına bir daha asla gelmeyecekti. İşte o zaman gözyaşları geldi.

Otuzbirinci Bölüm

Edward Reeve düşesiyle birlikte uzaklaştıktan sonra, Vander bir mesaj gönderdi için Thorn, BİLGİLENDİRME onu . ve adamın Mucizevi

yeniden ortaya çıktı. Sonra Charlie'yi başka bir binicilik dersi için çocuk odasından çıkardı.

Bütün öğleden sonra "Gimpy" dedi, çünkü koğuşu solgun ve şok olmuş görünüyordu, ancak Vander Lancelot'u ilk kez tırısı kaldırmasına izin verdikten sonra Charlie iyileşti. Bir süre sonra atı birlikte tımar ettiler ve Vander ona atın toynağındaki taşların nasıl ayıklanacağını gösterdi.

Olaylar birbirini izledi ve kendilerini malikânedeki demirci dükkânında buldular. Charlie keskin dumandan ya da kor halindeki kömürlerden korkmuyordu ama Mia sevgili oğlunun ceketinin uçan bir kıvılcım yüzünden yandığını görseydi feryat ederdi.

Vander aklındakini açıkladıktan sonra demirci Charlie'nin koltuk değneğini söktü ve onlar izlerken küçük bir hançer yerleştirdi. Mia muhtemelen bunu da onaylamayacaktı.

Dönüş yolunda Vander Charlie'yi omzuna aldı ve çocuk ince kolunu Vander'in boynuna dolayarak tepeye kadar atlar ve demirciler hakkında sohbet etti. Charlie demirci olmak istediğine karar vermişti. Vander, kalıtsal bir unvandan ve onun mirasından bir demirci dükkânı uğruna vazgeçilemeyeceğini söylemedi. Bir asilzade üyesinin kendini balo salonlarında aylaklık etmekle sınırlamaması gerektiğinin canlı kanıtıydı.

"Benim gibi insanlar için koltuk değneği yapabilirim," dedi Charlie ona. " çeliğinden mi? korkunç bir gürültüsü yaparlardı.

parke taşları."

"Ama tahta o kadar güçlü değil. Çelik bir koltuk değneğini sallayıp birinin kafasını uçurabilirsin," dedi Charlie keyifle. Baştan aşağı bir çocuktü.

Charlie mutlu bir şekilde gevezelik ederken bile Vander'ın zihnindeki kararlılık yavaş yavaş artıyordu. Sör Richard Magruder onun lanet olası hayatını mahvetmişti, sanki kafasına çelik bir koltuk değneği indirmiş gibi. Ve Vander o gece onu ziyaret etmek niyetindeydi.

Charlie durup dururken, "Mia Teyze Carrington House'a geri döneceğimizi söylüyor," dedi. Dengesini korumak için Vander'ın saçlarını tutuyordu.

"Evet ama okulda değilsen beni sık sık, hatta her gün ziyaret edeceksin."

"Yapacak mıyım?"

Vander göğsüne doğru sarkan bacaklarını sıktı. "Sen benimsin, Squinty."

"Gözlerimi kısmıyorum!" Charlie .

Vander ona, "Senin için hazırlık yapıyorum," dedi. "İleriye bakıyorum."

Charlie onun saçını çekiştirdi. "Burada, seninle yaşamak istiyorum. Her gün ahıra gitmek istiyorum."

Vander uzandı, onu başının üzerine kaldırdı ve yere bıraktı. Sonra göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Okula gitmek zorundasın, Charlie. Diğer çocuklarla birlikte Eton'a gideceksin. Ama sen onlardan daha şanslı olacaksın, çünkü iki baban olacak: Bay Reeve ve benim."

Charlie'nin ağzı seğıirdi.

"O iyi bir adam," dedi Vander, her kelimededen nefret ederek. "Mia Teyzen onun karısı olacak. Ama şunu asla unutma, senin arazin benimkiyle yan yana. Hayatımızın geri kalanında birbirimizi sık sık göreceğiz."

Charlie bir adım öne çıktı ve çocukluğun verdiği büyük bir sadelikle kollarını Vander'in boynuna doladı. Hiçbir şey söylemedi.

Vander da bir şey söylemedi.

Bir süre sonra yollarına devam ettiler. Bir demircinin büyük bir malikânenin kalbi olduğundan bahsettiler. Charlie'nin bunları bilmesi gerekiyordu.

Vander, profesörlerin mülkleri nasıl yöneteceklerini bilmediklerini düşünüyordu. Neden bilsinler ki? "İyi bir demirci 'iyi yapılmış bir iş, bir daha asla görülmeyecek bir iştir' der," dedi Charlie'ye, çocuğun aşırıya kaçmaktan bayılmaya başlayıp başlamadığını görmek için gözlerini dört açarak. Ama bacağı son bir haftada gözle görülür biçimde güçlenmişti.

Ahırlara döndüler ve Thorn arabasından inip o gevşek bacaklı vahşiliğıyle yürüyene kadar orada kaldılar.

onun. Olanlar hakkında tek kelime etmedi. Bunun yerine, üçü birlikte Jafeer'i yıkadılar ve damatlarla birlikte kabaca kesilmiş jambonlu sandviçler yiyerek eğitim programlarını ve diğer önemli şeyleri tartıştılar.

Charlie Susan'ın bakımına gönderildikten sonra Vander başını Thorn'a doğru salladı. "Sör Richard Mia'nın nişanlısını -Reeve'i- sahte suçlamalarla hapse attırdı. Kaçtığında Botany Körfezi'ne gönderilmek üzereydi."

"Reeve mi? Size bahsettiğim kağıt makinesini yapan Edward Reeve mi?"

Vander başını salladı.

"Karınızın nişanlısının adını hiç bilmiyordum."

"Uzun süre benim karım olmayacak," dedi Vander eve doğru adım atarken. "O Reeve'in karısı olacak, olması gereken de bu."

"Doğru." Thorn'un sesinde temkinli bir şeyler vardı ama Vander bunu duymazdan geldi.

"Sör Richard?" Thorn onu yatak odasına kadar takip ederek sordu.

Vander başını salladı. Zamanı gelmişti. Soyundu, ardından siyah bir gömlek ve ayak bileklerine kadar inen dar bir pantolon giydi.

"Pantolonum ve ceketim koyu renk ama gömleğim olmaz. Başka siyah gömleğin var mı?" Thorn sordu.

"Bu tehlikeli olacak. Karınız bir çocuk taşıyor."

Thorn'un buna cevabı dudağını bükmek oldu ve bir süre sonra Vander ona giydiğine benzer bir gömlek fırlattı. Sonra Thorn arabasında bıraktığı tabancalarını almak için ayrıldı ve Vander silah dolabından kendi Bennett & Lacy tabancalarını aldı. Bunlar

Düklük nişanları gümüşle seçilerek onun zevkine göre aşırı süslenmişti ama amaçları doğruydı.

Hızlı atlarla karşıya geçerlerse, Sör Richard'ın Carrington topraklarının uzak tarafındaki malikânesine varmaları yaklaşık bir saat sürerdi. Vander'in ahırlarının sağlayabildiği bir şey varsa, o da hızlı atlardı.

Her zamanki bineğini almayı düşünmüştü ama ahırın orta koridorunda yürürken yumuşak bir viyaklama duydu. Jafeer'in başı ahır kapısının üzerinde belirdi. Gözleri yalnız ve şaşkın bir ihanetle parlıyordu. Mia gitmeden önce ahıra gelmemiştı.

"Jafeer'i eyerleyin," diye talimat verdi Vander Mulberry'ye. "Ve Bay Dautry için Ajax."

"Jafeer konusunda emin misiniz, Majesteleri?" Mulberry, Vander'in kıyafetini açıkça değerlendirmiş ve bir şeylerin döndüğünü tahmin etmişti, Vander'in kemerine sıkıştırılmış tabancalar göz önüne alındığında bu çok da büyük bir sıçrama sayılmazdı. "Hâlâ en ufak bir şeyden ürkme eğiliminde."

"O iyi olacak." Vander bunu Jafeer'in gözlerinde görebiliyordu. At Arabistan'da aşkı tanımış ve onu kaybetmişti; burada, İngiltere'de aşkı tanımış ve onu kaybetmişti. İlk yarışını kazanmıştı. Jafeer büyümüştü.

Yarım saat sonra Pindar tarlaları boyunca düz uçuyorlardı, Jafeer, Vander'in dizlerinin ellerinin her dokunuşuna sanki sırtında bir erkekle doğmuş gibi karşılık veriyordu.

Vander Jafeer'i yavaşlatıp Thorn Ajax'ı çektiğinde ay yükseliyordu. Atlar nefes alıyordu

Ama Jafeer'in kulakları zevkten ve gece boyunca dörtnala koşma isteğinden seğiriyordu.

Sör Richard'ın arazisinin sınırına ulaşmışlardı. Etraftaki ağağların arasından sessizce ilerlediler ve sonunda uzun, inişli çıkışlı bir çimenliğin kenarında durdular.

Vander atından indi, Jafeer'i bir ağaca bağladı ve ona sessiz olmasını söyledi. Thorn da onu takip etti ve dişbudak ağağlarının arasında eriyip gittiler.

Sör Richard'ın bütün gece nöbet tutan adamları olduğuna dair kurnazca bir fikri vardı. Muhtemelen her türden düşmanı vardı. Vander yaklaştıkça, ön revakın altında bir adamın durduğunu gördü; ay bir bulutun arkasından çıktığında adamın dış hatları seçilebiliyordu.

Thorn onun koluna dokundu ve evin yan tarafına yaslanmış bir adamın oluşturduğu gölgeye doğru başını salladı. Ön kapının içinde muhtemelen en az iki muhafız daha vardı.

O anda ay bulutların arasından tamamen ortaya çıktı ve Vander ön kapıyı koruyan adamın zalim yüzünü gördü. Önemsiz bir şey için, kumpir için adam öldürebilecek bir adamın tüyler ürpertici havası vardı.

Vander eliyle yere paralel bir işaret yaptı ve Thorn başıyla onayladı. Sessizce, yavaşça bir ağaca yaslanıp oturma pozisyonuna geçtiler ve bir şey olmasını, avantaj sağlayabilecekleri bir şey olmasını beklediler.

Bir saat ya da belki daha uzun bir süre boyunca, arazi tamamen sessizdi. Daha fazla bulut sürüklendi ve ayın parladığından daha sık gizlenmesine neden oldu. Öndeki adam merdivenlerden işedi, ama hiç kimse

evin etrafında bir tur attı. Aslında iki adam da kıpırdamamıştı, Vander bunu Sör Richard'ın eve arkadan girilmesinden endişe etmediği şeklinde yorumladı.

Hayır, tehditleri doğrudan ön kapıdan giriyordu, muhtemelen Squire Bevington gibi, hain bir caniyle nasıl mücadele edeceğini bilmeyen onurlu bir beyefendiyi dolandırdığı için.

Vander'ın ağzı hafif bir eğlenceyle kıvrıldı. O ve Thorn bu niteliklere sahip değildi.

Thorn sokaklarda büyümüşü ve Vander'a çok şey öğretmişti. Vander bu becerilerini, çaresiz bir mal sahibinin rakibini gizlice ya da düpedüz şiddet kullanarak ortadan kaldırmak için istediği sayıda haydut kiralayabildiği at yarışlarının zorlu dünyasında uygulama fırsatı bulmuştu.

Thorn'un koluna dokundu ve ayağa kalkıp sessizce evin arka tarafına doğru ilerlediler. Orada hiç kimse yokmuş gibi görünüyordu. Tam mutfak penceresine doğru gidecekleri sırada, mutfak bahçesini çevreleyen duvarın önünde belli belirsiz bir şekil gördü. Görünüşe göre Sör Richard'ın evin arka tarafında bir muhafızı vardı.

O ve Thorn izlerken, ay bir bulutun içinden çıktı ve doğrudan Reeve'in yüzünde parladı. Vander nefesinin altından küfretti ve ikisi de gölgelerden çıkıp ona doğru yürüdü.

Reeve'in üzerinde Thorn'un hapisyanede giydiğini tahmin ettiği yırtık pırtık bir gömlek ve demircilerin giydiği türden deri bir pantolon vardı.

Vander'ın tenini bir ürperti kapladı, Mia'yı kaçıran adama karşı içgüdüsel bir nefret duyuyordu. Karısını.

Lanet olsun.

Reeve onların varlığına hiç şaşırılmamıştı. Bunun yerine, başlarının bir kat yukarısındaki loş ışığa doğru başını salladı. Vander önden gitti. Bir profesörün haneye tecavüz konusunda deneyimli olduğundan şüphe ederdi ama Reeve beşikten itibaren soygun için eğitilmiş bir adam gibi evin gölgesine süzüldü. Elbette, İskoçya'nın en müstahkem hapishanesinden kaçmakla kıyaslandığında bu çocuk oyuncağıydı.

Fırınların ısısının evden dışarı çıkmasını sağlamak için mutfak penceresi açık bırakılmıştı. Vander pencereyi biraz daha iterek açtı ve bir bacağını pervazın üzerine koydu. Bir anda bir elini ayakkabı boyacısının ağzının üzerine kapattı.

İri gözler korkmaktan çok heyecanla ona bakıyordu. Vander masadan bir bez aldı ve çocuğun ağzının etrafına bağladı.

Kısa bir an için hepsi sessizce durdular ve büyük evin nefes alış verişini dinlediler. Havada huzursuz bir akış vardı. Evin efendisi uyanıktı; Vander bunun üzerine bahse girerdi. Muhtemelen Sör Richard, Reeve'in hapisten kaçtığı haberini almıştı. Muhtemelen kaçmayı da planlıyordu; sadece bir aptal intikam alınmayacağını düşünürdü ve başka ne olursa olsun, Sör Richard aptal değildi.

Thorn ve Reeve, Vander'ı alçaktan ve yakından takip ederek hizmetkârların koridorundan geçip çuha kapıya, oradan da girişe ulaştılar. Girişte dövüş için eğitilmiş muhafızlar olacaktı ama arkalarından saldıracak adamlar beklemiyor olacaktı.

Üçü birden kapıdan içeri girdiler. Vander bir adamı dizlerinin üstüne çöktürürken vahşi bir çatırtı duyuldu.

Reeve bir diğeri indirirken bir ılık ve Thorn üçüncü adama tabancasının kabzasıyla bir darbe indirene kadar kısa bir boğuşma sesi duyuldu. Tam onları bağıyorlardı ki dışarıdan bir ayak sesi geldi; verandadaki adam kargaşayı duymuştu.

Muhafız ön kapıyı iterek açtığında, ay ışığı kaba yüz hatlarını ve gevşek, ince dudaklarını aydınlattı. Sör Richard kirli işleri başına yapacak biri değildi, bu yüzden her şeyi yapabilecek gibi görünen bir adamı işe almış olması şaşırtıcı değildi. Vander onu sessiz bir telaşla yakaladı ve iyi yerleştirilmiş bir darbeye bayılttı.

Vander önce Reeve'in muhafızı bağlamaya yardım etmek için onun yanına geçtiğini düşündü ama bunun yerine kınından çıkan bir hançerin ani sesini duydu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Vander homurdanarak Reeve'in bileğini yakaladı.

Reeve'in çenesi sertleşti ama Vander'ın tutuşuna direnmedi. "İki damadımı vurdu, beni bayılttı ve hapse attı. Beni kendi düşünümünden alıkoydu."

"Bırakın yetkililer icabına baksın." Vander zaman zaman kanunu kendi ellerine almıştı -at yarışlarına katılan hiç kimse bundan kaçınamazdı- ama hiçbir zaman bir adamın soğukkanlılıkla öldürülmesine tanık olmamıştı ve şimdi de olmaya niyetli değildi. "Cinayetin bedeli çok yüksek," diye ekledi.

Göz göze gelmeleri bir an sürdü. Sonra Reeve hırladı: "On üç yaşındaki karnından bıçakladı. Dün gece bana çocuğun ölmeden önce tam bir gün dayanılmaz acılar içinde yaşadığını söylediler. O bir canavar."

"Onu öldürerek kendin de bir canavara dönüşme riskini alıyorsun." Bunun gerçekliği Reeve'in yüzüne yansıdığında, Vander kolunu bıraktı.

Merdivenleri kar taneleri gibi sessizce çıktılar, Vander derin derin düşünüyordu. Sör Richard Magruder'dan nefret ediyordu ama Reeve öfkeyle dolup taşıyordu, vücudunun çelik gibi bir ateşle yandığı belliydi. Sör Richard'ın açgözlülüğü Reeve'in o çocuğun ve diğer hizmetkârlarının hayatına mal olmuştu, neredeyse Reeve'in kendi hayatına mal oluyordu, evliliğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Aynı açgözlülük Vander'a hayatının en güzel günlerini yaşatmıştı. Ona Mia'yı vermişti. Ona sadece kısa bir süre sahip olmuş olsa da, buna değmişti. Diğer adamın intikam hakkını elinden alarak geri çekildi.

Reeve, Sör Richard'a her ne yaptıysa. . . yaptı.

Vander en üst merdivene ulaştığında, Reeve'in dönüşünün yarattığı şok sanki buharlaşmış gibiydi. Bunun yerine, yeni bir gerçek bedenini ürperten bir darbeye içine saplanmıştı. İyi ya da kötü, babasıyla olan benzerliklerine rağmen Mia olmadan yaşayamazdı.

Onun *kızıydı*.

Onun kadını, onun karısı.

Reeve hızlı ve soğukkanlı bir şekilde adamı yere sererken Sör Richard'ın çalışma odasının kapısında durdu.

Dalgın dalgın onu izlerken, Vander'a başka bir gerçek daha çarptı: Orada olan ama bakmasına izin vermediği bir şey. Kız onun hayatıydı. Birkaç gün içinde onun ruhuna işlemişti ve hayatında ilk kez her şey temiz ve gerçek hissettirmişti.

Geçmişinin, ailesinin ilişkisinin canı cehenneme. Onun için savaşımadan gitmesine izin vermeyi reddetti.

Eğer bu onu babasının evliliğinin trajedisiyle aynı hizaya getiriyorsa, canı cehenneme. Umurunda bile değildi. Çekip gitmekle aptallık etmişti.

Vander, Magruder'a tek kelime etme zahmetine katlanmadan oradan ayrıldı. Adam artık umurunda bile değildi.

Mia çileden çıkarıcı ve ateşliydi. Muhtemelen her gün onunla aynı fikirde olmazdı. Skandallar yaratır, gözleri kapalı ata biner ve erkeklerin bir çırpıda dizlerinin üzerine çöktüğü hikâyeler yazardı.

Hayatı boyunca her gece yatağa ona aç girecekti. Ve her sabah o yataktan memnun kalkacaktı.

Tek yapması gereken, onun kendisiyle birlikte olması gerektiğini anlamasını sağlamaktı. Onu geri almalı, Reeve'den uzaklaştırmalıydı.

Onu ve *sadece* sevdiğini açıkça söyle.

Bölüm Otuz iki

Araba, Sör Richard'ın mülküne en yakın han olan Kraliçe'nin Minyonu'na vardığında Mia hüngür ağlamaya başlamıştı. Onun Kalbi göğsünde yanıyordu ve boğazı ağrıyordu ama artık gözyaşı dökmüyordu.

Merdivenleri yatak odasına doğru tırmanırken kafasında sorular uçuşuyordu. Neden hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştı? Babası, erkek kardeşi, şimdi de Vander... üçü için de sadaka vakası olmuştu: kolayca gözden çıkarılmış, önemsiz. Babasının kızına ayıracak fazla sevgisi olmamıştı; tüm sevgisini merhum düşesin zina peşinde koşarken harcamıştı. Ağabeyi ona düşküncü ama en değerli varlığı olan oğlu konusunda ona güvenmiyordu.

Ve Vander.

Vander onun arkadaşlığından, özellikle de yatakta, gerçekten hoşlanmıştı. Ama ona aşık olmamıştı. O sadece birkaç gece için elde edilmiş, kullanılmış, bir kenara atılmış bir kadın bedeniydi.

Eğer Vander'ın kendisine aşık olduğuna inanmasaydı -gerçekten inansaydı- onu kaybetmek bu kadar acı vermezdi.

Yine de en azından kendine karşı dürüst olabilirdi.

Eğer Vander'a kahraman rolünü tekrar tekrar vermeseydi bu kadar acıtmazdı. Lucibella Delicosa'nın kitaplarında *Vander* her zaman hanımefendisini kurtarmaya giderdi ve *Vander* her zaman aşkın kaderin tüm cilvelerine galip gelmesinin ardından düşük doğum yapmış bir terziyle evlenirdi - eğer böyle bir kadın kahraman yaratmış olsaydı, buna kısa ve yuvarlak olmak da dahil olurdu.

Bir sandalyeye çökerken göğsünden alçak, acı bir kahkaha koptu.

Gerçek Vander onu kalması için ikna etmeye çalışmamıştı bile.

Gerçek hayatta var olmayan romantik bir aşk hayalini beslemekten vazgeçmesi gereken bir aptaldı. Vander haklıydı: Babası ve annesi, çevrelerindeki herkesi lekeleyen adi bir *ilişkiye* girmişlerdi.

Onurlu ya da güzel hiçbir yanı yoktu. En iyi ihtimalle acınası, en kötü ihtimalle de aşağılık bir şeydi. Vander'a olan aşkını şiire ya da kurguya dökerek geçirdiği yıllar? Aynı derecede acınası.

Ve aşağılık.

En ironik nokta ise, kalbi ne kadar boş ve solgun hissederse hissetsin, *Bir Meleğin Biçimi*'nin hâlâ yazılması gerektiği. Kendisini ve Charlie'yi Bavyera'da dolaşırken desteklemek zorundaydı.

Bir uşak valizini, el yazmasını ve Edward'ın akşam yemeğinde Mia'ya katılamayacağı için özür dileyen notunu getirdiğinde yüzünü yıkıyordu.

Muhtemelen Sör Richard'a karşı bir tür saldırı planlıyordu. Mia bir parça bile endişe duymaya kendini zorlayamadı.

Charlie'nin amcası için. Sör Richard gelen her şeyi hak etti.

Odasında akşam yemeği sipariş etti ve yemek yerken taslağını okumaya başladı, orada burada bir satır karaladı. Aptal kızlık hayallerinin romanın temelini ne kadar oluşturduğunu fark etmek dehşet vericiydi, Frederic'in diz çökerek Flora'yı iç güzelliği yüzünden sevdiğini söylediği andan daha açık değildi bu.

Mia birkaç dakika boyunca sayfaları -tüm notlarını, bölümleri ve diyalog parçalarını- ateşe atma fikriyle oynadı.

Ama hayır.

Aşka olan inancını kaybetmiş olabilir, ama okurların onun romanlarına ihtiyacı vardı, özellikle de kalpleri hasta, çaresiz, ölüme yaklaştıklarında ya da sevdikleri birinin soluşunu izlediklerinde.

Kendisinin artık inanmadığı peri masalına onların inanması gerekiyordu.

Yemeğini bitirdikten sonra sayfaları yatak odasının köşesindeki masanın üzerine bıraktı, lambanın fitilini düzeltti ve çalışmaya başladı.

Frederic değişmeliydi. Çok yumuşak ağızlı, çok pasifti. Birkaç saat sonra lamba söndü ve Flora daha fazla yağ için zili çaldı. O zamana kadar Frederic'i iri yarı, güçlü ve Flora'ya ne yapması gerektiğini söylemeye eğilimli bir adama dönüştürmüştü; oysa onu narin ayak parmaklarının dibine kadar seviyordu.

Frederic, Flora'yı aramak için İngiliz otoyollarında dolaşmak yerine, açlıktan zayıflayıp bitkin düşerek onun peşinden dörtnala gitti,

Muhteşem gece yarısı siyahı atının üzerine çömelirken paltosu arkasında çırpınıyordu. Yoksa bir aygır mı olmalıydı?

Aradaki farkın ne olduğundan emin değildi. Genç hanımların bilmemesi gereken bir şey diye düşündü. Tanımlanmasını istediği kaba kelimelerin bir listesini yapmaya başladı. *Aygır. Sik çukuru. Lolpoop. Quim.* Son kelimenin ne anlama geldiği konusunda oldukça iyi bir fikri vardı ama emin olmak istiyordu. *Aşk muhallebisi.*

Grose adında biri tarafından bir araya getirilmiş bir kaba dil sözlüğü yok muydu? Belli ki gerçekçi karakterler yaratabilmek için bir kopyasına ihtiyacı vardı.

Hafızasında genç hanımlara yasaklanmış başka kelimeler arıyordu ki, pencere pervazında aniden bir bacak belirdi. O daha sesini çıkaramadan, bacağı Vander'ın geri kalanı takip etti.

Mia ayağa fırladı ve tüy kalemmini bıraktı. "Burada ne ?" diye sordu alçak sesle ve öfkeyle. Onu dünkü banyo suyu gibi dışarı atmıştı ve onu görmek bile kalbinin güm güm atmasına neden olacak kadar aptalcaydı.

Bir an cevap vermedi, gözleri ona sabitlenmişti. "Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu.

Bakışları kızın üzerinde gezindi, ateşli ve öfkeliydi. "Reeve için bir gecelik mi?" diye homurdandı, onun sorusunu duymazdan gelerek.

Sözleri ona bir tokat şiddetiyle çarptı. Sanki sokaktan geçen biri çenesine bir darbe indirmiş ya da ona fahişe demişti. "Elbise senin içindi, kocam için. Ben zina yapan bir kadın değilim." Bağırarak istedi ama sesi ona ihanet etti, sıkıntıyla yırtık pırtık çıktı.

Onun gözlerinde memnuniyetin parladığını gördü.

Madam duBois geceliği Mia'nın her kıvrımını saran siyah ipekten yapmıştı. Genelde kuşgözü dantelle süslenmiş beyaz pamuklu giyerdi, yani Vander'ın bir bildiği vardı.

"Size modacının adını vereyim de bir sonraki düşesiniz için bir tane sipariş edin," diye cevap verdi, olabildiğince soğuk bir sesle.

"Bir 'sonraki düşes' olmayacak," dedi Vander, sonunda gözlerini onun bedeninden ayırıp yaklaşarak. "Siz benim düşesimsiniz, tek düşesim."

Mia, adamın ne dediğini anlayamadan yanağında kararan bir morluk gördü ve keten gömleğinin bir bıçakla kesilip açıldığını fark etti. Nefes nefese kaldı ve kendini durdurmadan önce öne doğru bir adım attı. "Yaralandın mı?" Yaralı görünmüyordu; her zamanki zarif gücüyle hareket ediyordu. "Sör Richard'ın evine gittin! Ne oldu? Edward orada mıydı?"

Son soruda gözleri uğursuz bir şekilde karardı, ama onun karşısında hiç korkmamıştı ve şimdi de korkmaya başlamayacaktı.

"Evet, öyleydi." Vander dişlerini sıkarak konuştu. "Onu son gördüğümde Reeve iyiydi."

Birden aklına korkunç bir düşünce geldi. "Charlie'ye bir şey olduğu için mi buradasın?"

"Hayır. Charlie bütün gün at sürdü ve yorgun argın yattı. Ben seni görmeye geldim."

Mia kararsız bir nefes aldı. Doğru. Paniği kayboldu ve yerini çaresizce kendini koruma isteğine bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla

Pindar Dükü'nün nezaketiyle daha fazla aşağılanmaya dayanamayacaktı. "O zaman neden buradasın?" diye sormayı başardı.

Vander terden kararmış buklelerini alnından itti. "Senden vazgeçmeyeceğim."

Mia'nın kalbi çarptı. Vander'la kal. Onunla yaşa. Onun yatağında uyuyacak, her gece onunla sevişecekti.

Bu görüntü onu kendine getirdi. Kendine olan saygısı neredeydi? Yırtık gömleğinin kaslı göğsünü ortaya çıkarması bile onun dokunuşunu arzulamasına neden oluyordu. Adamdaki bir şey onun için yıkıcıydı.

Sadece saygısız değil, aynı zamanda kaba da olan bir adamı istemenin acınacak bir şey olduğunu kendine hatırlattı. Ona altı farklı isim vermesine rağmen, tek bir dük -Vander- hakkında yazdığı tüm o romanlar kadar acınasıydı.

"Fikrini bu kadar çabuk mu değiştirdin?" Küstahlaşmaya çalıştı. "Yarın yine fikrini değiştirecek misin? Bana hiç vefasız bir adam gibi gelmemiştin."

Çenesi gerildi. "Ben vefasız değilim: Aslında ben Charlie'nin vasisiyim ve ondan vazgeçmeye niyetim yok."

İnanılmazlık Mia'nın omurgasını kavurdu ve yakıcı bir nefes aldı. "Charlie yüzünden seninle evli kalmamı mı istiyorsun?" Utanç bıçak gibi kesilmişti: Sekiz yaşındaki yeğeni bile ondan daha değerli görünüyordu. Kendini hiç bu kadar sevimsiz hissetmemişti.

Vander, "Sadece bu değil," dedi. Sonra gözlerinde başka bir şey parladı. "Bak, annem ne yaparsa yapsın, benim

Babam o kadar yıl boyunca, akıl hastanesindeyken bile onu sevmekten hiç vazgeçmedi."

Mia biraz rahatlamış olsa da, öfkenin sahneyi bir oyuna girmiş gibi uzaktan izlemesine izin verdiğini fark etti.

"Bunun evliliğimizle nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamıyorum," diye gözlemledi. "Eğer ebeveynlerimiz konuşulacaksa, babamla annenin birbirlerini sevdiklerini söylediğimde, babamı anneni baştan çıkaran bir piç olarak değerlendirmen ve dahası benim de aynısı olduğumu ima etmen bence çok daha önemli. Kötü bir ağacın kötü bir elması."

Bunu bir anlık sessizlik daha izledi. "Ben öyle bir şey demedim." "Pek çok kelimeyle, söyledin."

"Niyetim bu değildi."

"O anda ne düşündüysen onu söyledin! İnanmışın şeyleri söyledin!"

"Lanet olsun!" Sanki kontrolünün ipi sonunda kopmuş gibi kelimeler ağzından döküldü. "Hayatım boyunca babamın annem tarafından ihanete uğradığına inandım," dedi Vander, ona doğru bir adım daha atarak. "Ama sonra onu dövdüğünü öğrendim."

Mia irkildi. "Hiçbir fikrim yoktu. Çok özür dilerim."

"Onu o kadar kötü yaralamış ki ben doğduktan sonra çocuk sahibi olamamış." Vander'in sesindeki bir şey ona bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemediğini ve bir daha asla söylemeyebileceğini söylüyordu.

Mia dikkatle, "Bu korkunç," dedi. Tüm o cam hayvanlar konusunda haklıydı. Oraya birini göndermesi gerekecekti.

Vander'ın evi tüm kırılğan küçük anneleri ve onların kristal yavrularını kutulamak için.

"Reeve bu sabah geldiğinde tek düşünebildiğim, tıpkı annem gibi başka bir erkeği seven bir kadınla evlenmiş olduğumdu."

"|-"

Son bir adım attı ve ellerini onun kollarının üst kısmına doladı. Gözleri onunkileri aradı. "Gitmene izin verdim. Lanet olsun, seni ittim çünkü başka bir adamı sevdiğine o kadar inanmıştım ki. Ama araban gözden kaybolduğu anda anladım. Yanılmışım. Onu sevmiyorsunuz, değil mi Düşes? Siz beni seviyorsunuz."

Mia soluk soluğa kaldı ve onun bu ifadesini şiddetle çürütmek için ağzını açtı ama adam başını eğip onu öylesine vahşice öptü ki, sıcaklık tenine orman yangını gibi yayıldı. Sadece ince bir kendini koruma içgüdüsü ona geri çekilme gücü verdi.

"Ailenizin geçmişi her ne kadar talihsiz olsa da, korkarım ki bu durumumuzu değiştirmiyor." Bütün öğleden sonra düşündüğü her şeyi ağzından kaçırdı. "Sen ve ben iyi bir çift değiliz. Çok dengesiz ve çok-" Kelimeyi bulamadı. "Seninle hiçbir kadının yapmaması gereken şeyler yaptım ve sen kendini kaybettiğinde affedemeyeceğim şeyler söylüyorsun."

"Değişebilirim," dedi Vander, gözleri öfkeliydi.

Mia başını salladı. "Sadece bu değil. Sana evlenme şantajı yaptığımda saygınlığımı kaybettim ve ... daha da fazlasını kaybettim.

. . şey, ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer evli , zamanla kendime olan saygımın kırıntılarını da kaybederim."

Vander'in kaba yontulmuş yüz hatları sertleşmişti. "Birlikte yaptıklarımızda utanmanızı gerektirecek hiçbir şey yok, tekrar ediyorum, hiçbir şey yok. Birlikte yaptıklarımız bir hediye idi Düşes. Ve benim başka bir düşesim olmayacak."

"Bana nasıl hissedeceğimi söyleyemezsin! Beni bir kenara atıp sonra da kayıp bir bavul gibi geri isteyemezsin. Paylaştıklarımız bir evliliği sürdürmek için yeterince iyi değil." Bir kenara çekildi ve pencereyi işaret etti. "Lütfen geldiğiniz gibi gidin."

Vander'ın gözleri karardı ve cevap vermeden onu tekrar kollarına çekti. Bir şimşek çakması gibi, o tehlikeli sıcaklık yeniden içine yayıldı. Kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda, Vander onu ele geçirdi.

Mia uzun dakikalar boyunca kendine gelemedi, ancak kendine geldiğinde titrediğini, kocasına yapıştığını ve dizlerinin bağının çözüldüğünü fark etti. Elleri Mia'nın vücudunda dolaşırken Vander nefesinin altında küfrediyordu.

Bir kez daha en basit dürtülerine yenik düşmüştü. Yine kendini utandırıyor. Kadınlar böyle davranmazdı.

Adamın göğsünü itti. "Gitmelisin," dedi sesi çatlayarak. "Bunu yapamam. Bunu bana yapamazsın. Bana saygı duyan bir kocayı hak ediyorum!"

"Size saygı duyuyorum," dedi Vander.

Gözlerindeki bakış, vücudunun ihtiyaçla zonklamasına neden oldu. Ama kafasını toplamayı başardı. "Beni *istiyorsun* ama bu aynı şey değil. Bana saygı duymuyorsun, bir beyefendinin evlendiği kadına saygı duyması gerektiği gibi değil. Kitaplarımdaki kahramanlar asla böyle şeyler söylemez.

bana söylediğin şeyler. Onlar bunları asla düşünmezler bile. Ama sen düşündün. Bir dakika önce bana bu geceliği başka bir adam için giyip giymediğimi sordun, ailelerimizin geçmişini ve bunun ikimize de verdiği zararı bile bile. Şimdi ne dersiniz deyin, benim hakkımdaki kötü düşüncelerinizi defalarca dile getirdiniz."

Sanki aralarına fiziksel mesafe koymak onu daha az sevmek anlamına geliyormuş gibi ondan bir adım daha uzaklaştı. "Gerçek şu ki ben senin için bir unvandan başka bir şey değilim - bir unvan ve onunla birlikte gelen bir beden." Öfke bir kez daha cesaretini desteklemeye başladı ve aralarına kalın bir buz tabakası koydu. "Kısa evliliğimiz boyunca adımları bir kez bile kullanmadığının farkında mısınız? Senin için ben her zaman 'düşes'im; bir noktada adımları hatırladığından bile emin değildim. Son kanıt? Dün sen ve Edward bana duygularımı sorma zahmetine girmeden evliliğimizi yeniden müzakere ettiniz - odada aranızda durmama rağmen."

"Yanlış anladınız. Öyle bir şey değildi."

"İkiniz de seninle evli kalmayı mı yoksa Edward'la evlenmeyi mi tercih edeceğimi sormayı düşünmediniz bile."

Vander, Mia'nın yüzündeki ifadeye : Etkileyici yüz hatları cansızdı, tüm neşesi ve tutkusu gözlerinden parlamasın diye kilitlenmişti.

Karısı önünde durmuş, gitmesini söylüyordu ama o . Kadın onundu. Bu düşünceyle, soluk soluğa kalmasına aldırmadan onu kucağına aldı ve yatağa kadar taşıyarak aşağıya indirdi. Vücudu onunkinin üzerine uzandığı anda, enfes bir rahatlama dalgası hissetti.

"Seninleyken evimde gibiyim," diye mırıldandı, önce burnunu, sonra elmacık kemiğini öptü. Başka kelimeler bulamadı, bu yüzden onu

Ağız.

Ve onun vücudunu. Ellerini Mia'nın bacaklarının arasına soktuğunda Mia çoktan ıslanmıştı. Bir saniye sonra gözleri buğulandı ve onu kendine çekti, böylece adam onun sıkı sıcaklığına doğru kaydı, onunla bir hayvan gibi çiftleşti, onun tadı ve kokusuyla çıldırdı.

Ham ve muhteşemdi, yavaş ve nazik değil. Ama kadın üç kez boşaldıktan ve adam nefessiz bir şekilde yana yuvarlandıktan sonra, kadın hâlâ onun gözleriyle buluşmuyordu. Ayağa kalktığı anda ise kalbi duracak gibi oldu.

"Bu doğru değil," dedi.

"Düşes-"

Bir anda döndü. "Gördün mü? Şimdi bile adımları kullanmıyorsun."

Vander onun sert, donuk bakışından nefret ediyordu. Ayağa kalktı ve sanki dokunuşuyla onu ısıtabilecekmiş gibi Mia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Mia, *sen* benim düşesimsin. Bu sana verebileceğim en büyük armağan. Adım, unvanım, bana ait olan her şey."

Mia gözlerini kapadı ve tekrar açtı. "İhtiyacım var..." Sözünü yarıda kesti ve tekrar başladı. "Bu yeterli değil. Saygıya ihtiyacım var, Vander. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Kendime saygı duymalı ve saygı görmeliyim. Ailemin bana veremediği tek şey bu ve sen de bunu hissetmiyorsun."

"Bu doğru değil," dedi, sesini yumuşatarak ve sakinliğini koruyarak.

Kadın bekledi ama doğru kelimeler aklına gelmedi. Sadece kaba kelimeler düşünebildi.

"Sana göre ben sevmeye değer biri değilim," dedi sonunda iç çekerek. "Seni suçlayabileceğimden değil. O korkunç şiiri ben yazdım; ben

Bana dokunduğunda aklımı tamamen kaybediyorum. Bunu tercih ederim. Zamanla kendimi kaybedeceğim."

Ona bakmadan ayağa kalktı ve bir paket giydi. "Şimdi git, Vander. Lütfen."

Vander onu takip etti ve nazikçe olmasa da onu savurdu. "Söylediğin her şey yanlış. Saçmalık."

Bir kahkaha attı. "Sanırım öyle düşünüyorsun." Serbest kaldı, çenesi havadaydı. En azından boş ve tahta gibi görünmüyordu: şimdi her yeri ateş ve kararlılıkla parlıyordu.

"Hislerim saçma değil Duke. Aynı fikirde olmamanız duygularımın geçersiz olduğu anlamına gelmez. Aslında, size daha önce söylediğim şeyi doğruladınız: kalbinizde benim fikirlerimin, duygularımın önemsiz olduğunu düşünüyorsunuz. Ve eğer evli kalsaydık, sizin görüşünüz her zaman şekilde ortaya çıkacaktı."

Sesindeki acı, her kelimenin derisini delen bir iğne gibi hissettirmesine neden oldu. "Sanmıyorum," dedi, canını yaktığı bu ateşli, asi kadına ne olduğunu açıklamak için kendini zorlayarak. Belagata hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı; zevklerinin bedelini ödemişti. Ama Mia güzel konuşmayı hak ediyordu.

"Git. Beni yalnız bırak. Lütfen." Yüzü ve sesi yine boştu, Chuffy'den Jafeer'e herkesin karşılık verdiği çekicilik ve güç gitmişti.

Bir kez daha denedi. "Adını biliyorum Mia ve yaşamak istemiyorum. Seninle evli olmayı seviyorum. Sen *benimsin*, karımsın."

"Ben kimsenin malı değilim!" diye parladı. "Ben kendimim, Vander. Her zaman. Ve boşanmak istiyorum."

Bir Şeyi fark ettiğinde ona sertçe baktı. Mia haklıydı.

Ona bir masal kahramanı gibi saygı duymuyordu. Diz çöküp ona elini uzatması için yalvarmak istemiyordu; onu tekrar yatağı aatmak ve ona her türlü saygısızlığı yapmak istiyordu. Bir ömür boyu onunla her konuda tartışmak, pes etmek ve anlaşmazlıkları ikisinin de umurunda olmayana kadar onu öpmek istiyordu.

Ona sahip olmak, onu yemek, onunla sevişmek, onunla yaşamak, onunla ölmek istiyordu. Tohumunu onun içine akıtmak ve çocuk sahibi olmak istiyordu - bir varise ihtiyacı olduğı için değil, birlikte bir çocuk yaratmak için.

Böylece onun gözlerine, zekasına ve derin tatlılığına sahip biri her zaman İngiltere'de, onun malikanesinde yaşayacaktı. Böylece gelecekteki Pindar dükleri, kendi kanlarındaki deliliğı karşı onun kanından biraz alabileceklerdi.

Keskin bir baş hareketiyle gitmek için döndü.

Ancak arabasına geri dönüp Rutherford Park'a giden yola girdiğinde, aziz Frederic'in Flora'ya "tohumunu atmaktan" asla söz etmeyeceğı umutsuzluk nabzıyla aklına geldi.

İş o noktaya geldiğinde, Frederic de onu becermek istemezdi.

Bu romantik değildi. Mia'nın istediğı bu değildi.

Gerçekten de evliliğini kurtarmanın bir yolu yoktu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah, birkaç saatlik kısa bir uykudan sonra Vander kahvaltı salonuna girdiğinde Thorn'u düşünceli bir şekilde konserveleri yayarken buldu

bir yandan da karısından gelen bir notu okuyordu. Thorn ve India, Thorn çalışma odasındaysa ve India birkaç adım ötedeki oturma odasındaysa uşak aracılığıyla ya da Thorn Londra'daysa ve India taşradaysa seyis aracılığıyla sürekli not gönderiyorlardı.

Vander Mia'ya bir mektup göndermeyi düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Yazan oydu, kendisi değil.

Thorn başını kaldırarak, "Hindistan hiç memnun değil," dedi.

Not.

"Ona kırık kaburganızdan bahsettiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece morarmış göz. Gitmemiz gerekiyordu

Gelecek Pazartesi kraliyet salonuna gideceğim ve hırpalanmış bir bakış beni 'beyefendi'ye ulaşmadan 'piç'te bırakacak." Bunu belirgin bir memnuniyetle söylemişti. Thorn sokaklarda büyümüştü ve bu sabah sanki sokakları hiç terk etmemiş gibi görünüyordu.

"Neden bir kraliyet salonuna gitmek istiyorsun? Çok sıkıcı olacak."

"Hindistan beni rehabilite ediyor."

Vander homurdandı.

"Kibar toplumda başarılı oluyor ve ben onu seviyorum."

Thorn bunu kolayca söylemişti: sanki aşkı doğanın bir gerçeğiymiş gibi. Yine de bu kelime bile Vander'ın sanki etrafı dalgalı sularla çevrili küçük bir adadaymış gibi karaya oturmuş gibi hissetmesine neden oldu.

Hayatının büyük bölümünde babasının onu çok sevdiğinde ısrar etmişti. Ama Chuffy'ye göre dük onu birçok kez öldürmeye çalışmıştı.

Yine de bu sevemeyeceği anlamına *gelmiyordu*. Annesini hayatından çıkarmış olsa da onu sevmişti. Rahatlıkla unuttuğu fırtınalara ve şiddete rağmen babasını da sevmişti. Thorn'u sevmişti. Chuffy'yi. Charlie'yi.

Mia.

Mia'yı seviyordu. Aslında gerçek şu ki, onu becermekten bahsetmek, onun *içinde* olmak istediğini söylemenin bir yoluydu. Onun kendisinin olduğunu hissetmek de aynıydı. Onu sevdiğini söylemenin kaba bir yoluydu. Onu asla elinden alamayacağına ısrar etmenin bir yoluydu.

Onun içindeki tüm kırık, kararmış parçaları alıp onardığına dair mantıksız bir inancı vardı.

Thorn, Vander'ın tüm dünyasının alt üst olduğundan habersiz, "Demek kibar sosyeteye giriyorum," diyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Vander sert dudaklarının arasından sordu. Mia'yı duyguları konusunda nasıl ikna edecekti?

"Şövalyelik. Babam bunu destekliyor, bu yüzden bunun kaçınılmaz olduğundan şüpheleniyorum."

Vander talaş gibi tadı olan bir parça jambonu çiğnedi. Thorn'un öngörüsünün gerçekleşeceğinden hiç şüphesi yoktu: Villiers Dükü her zaman istediğini elde ederdi.

Mia'ya dönmek zorundaydı. Gerekirse diz çökmeliydi. Ona doğru kelimeleri söylemeliydi. Yatmak ve ona sahip olmak hakkında bir şeyler söylemekten kaçınmalıydı.

"Berbat görünüyorsun," diye gözlemledi Thorn. "Karınızın geri dönmeye niyetli olmadığını varsayabilir miyim?"

"Fikrini değiştirmesini sağlamak niyetindeyim."

"Daha bir hafta önce şantaja uğradığınız için öfkelenmemiş miydiniz?"

Vander cevap verme zahmetine girmedii. Bir süre sadece çatal bıçak sesleri duyuldu, çünkü çok sayıda yumurta, sayısız biftek ve jambon dilimleri ve bir dağ dolusu ekmek mideye indirilmişti.

Modaya uygun kahvaltılarını sadece gününü araba koltuk arasında tembel tembel hareket ederek geçirenleri ayakta tuttuğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Görevi olan bir adam gibi yemek yedi, çünkü hayatının en önemli görevlerinden birini yerine getirmişti.

"Umarım evlenmeden önce sana benzememişimdir," dedi Thorn çatalını bırakarak. "Gerçi muhtemelen benziyordum. Düşesin Reeve'i sevmediğinden emin misiniz?"

"Evet," dedi Vander, artık bundan emindi. "Ama ona saygı duymadığımı söylüyor." Mia'nın saygıdan söz ederken aslında sevgiyi kastettiğinden şüpheleniyordu. Düşesinden bahsederken de aynı şeyi kastediyordu. Aşk.

"Ona şantajın tam olarak-" Thorn, Vander'in kaşlarını çatmasıyla sözünü kesti. "Oh, pekala; sanırım sağduyunun konuyla ilgisi yok. Ben de senin bir şantaj yaptığını kabul edeceğim.

kraliyet hash of it. Bu da gerçekten büyük bir jest yapmanız gerektiği anlamına geliyor."

Vander bunu düşündü. Mia'dan başka neye her şeyden çok değer veriyordu? "Ona Jafeer'i verebilirim," diye önerdi. "Daha ilk yarışı bitmeden onun için teklifler almaya başladım. Şu anda tüm İngiltere'de en çok rağbet gören at o."

"O bir at istemiyor, seni aptal."

Chuffy yuvarlanarak odaya girdi ve yıpranmış bir halde bir sandalyeye çöktü. Saçları ağarmış bir kuş yuvasını andırıyordu.

"Beyler," dedi ağlamaklı bir sesle. "Sakin köyün fırıncısını dart oyununa davet etmeyin. Bir saat öncesine kadar tek bir oyun bile kazanamadım ve bunun tek nedeni biramı ondan daha iyi tutmamdı."

Thorn selam vermeden, "Vander karısını geri kazanmalı," dedi. "Bir fikrin var mı?"

Chuffy'nin başı yavaşça masanın üzerine düştü. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

Vander'ın kalbi küt küt atmaya başladı. "Mia benden bu kadar çok mu nefret ediyor?"

"Hayır. Ama bir Lucibella kahramanıyla boy ölçüşemezsin." Chuffy'nin sesi masa örtüsü yüzünden boğuk çıkıyordu.

Bu Vander için yeni bir şey değildi ama Thorn kaşlarını çattı, kafasının karıştığı belliydi. "Neyi ölçmek için?"

"Mia, Lucibella Delicosa adında başka bir isimle yayın yapan son derece popüler bir romancı," diye açıkladı Vander. "Amcam onun bütün kitaplarını okumuştur."

"Romanlar ve Shakespeare. Tam olarak senin uzmanlık alanın değil." "Bunun farkındayım," dedi Vander suratsızca.

"Peki nasıl oluyor da hayali bir kahramanın gerisinde kalıyor?"

Thorn, Chuffy'ye sordu.

"Şiirsel bir ruhu yok."

Vander'ın vardığı sonuç da tam olarak buydu. "Kinross yemin ediyor.

John Donne'un şiiri," dedi Thorn. "Her zaman bir şiir ezberleyebilirsin.

Ya da"- yüzünü buruşturdu-"bir tane yazmayı deneyebilirsin."

"İskoç dükünden mi bahsediyorsun?" diye sordu Vander.

"Kinross'u şiir okurken hayal etmekte çok zorlanıyorum."

"Bir gece bana evliliğindeki mutluluktan Donne'ı sorumlu tuttuğunu söyledi."

"Şiir bir başlangıç olabilir," diye söze girdi Chuffy, her an tereyağında bayılacakmış gibi bir hali olmasına rağmen doğruldu. "Ama

bundan daha fazlası var. Bir Lucibella romanının doruk noktasında,

kahraman her zaman kahramanca bir şey yapar. Mia'nın şu anda yazmakta olduğu romanda Frederic, Flora'yı ölümcül bir tehlikeden

kurtarıyor." Vander suratsızca, "Frederic tam bir ," dedi. Ama o yine de bariz soruyu sordu: "Frederic bunu nasıl yapıyor?"

"Muhtemelen onu yanan yetimhaneden kurtarıyor ya da Bu çizgide bir şey," dedi Thorn.

"Hayır, vahşi bir kaplan," dedi Chuffy, tökezleyerek ayağa kalkarken. Gecenin bir noktasında kravatını kaybetmişti ve yeleğinin hem düğmeleri açık hem de ters . "Yatağa gitmeliyim," diye mırıldandı.

"Kapan romanın sonunda mı geliyor?" Thorn sordu. "Flora hayaletlerin istila ettiği şatodan kaçıyor ama kötü kalpli Lord Plum, kadının onun çirkin tekliflerini reddetmesine öfkelenir -çatı katında bir karısı olmasına rağmen- bu yüzden yarı

Şatonun avlusunda bir kafeste tuttuğu açlıktan ölmüş, insan yiyen kaplan." Chuffy nefes almak için bile duraksamadan olay örgüsünü sıraladı.

"Kahramanlık kısmı nedir?" Vander sordu.

"Frederic sevgilisinin kaplan tarafından yenmek üzere olduğunu görür, bu yüzden canavarın dikkatini dağıtmak için avluya fırlar ve hayvan ona doğru koşarken, adam bir yay ve ok çıkarır ve onu vurarak öldürür. Mia'yı bir tabancanın daha iyi olacağına ikna etmeye çalıştım ama o okların daha romantik olduğunu düşünüyor."

Vander (ve muhtemelen Thorn) bu pek de olası olmayan olaylar dizisini hayal etmeye çalışırken bir anlık kısa bir sessizlik oldu.

Chuffy savunmacı bir tavırla ekledi: "Kulağa biraz melodramatik geliyor ama bunun nedeni ikinizin de bu türden anlamıyor olmanız. Sizi temin ederim ki krallığın dört bir yanındaki okurlar o sahne sırasında dehşetten titreyecek."

"Ne yazık ki Berkshire'da kaplan kıtlığı var," diyor Thorn, "bu yüzden Vander o heyecan verici finali tekrarlayamıyor."

"Mia'nın en popüler kitaplarından biri olan *Esmeralda*'da, kötü adam bir aygırdan kahramanın hareket halindeki arabasına atlar ve araba nehre düşer," dedi Chuffy, daha uyanık görünerek. "Kahraman - bu sen oluyorsun, Vander- kadın kahramanı kurtarmak kara ve buzlu sulara dalıyor ve tam boğulmaya başladığı anda ona ulaşıyor."

Vander ayağa kalkarak sabırsızca, "Saçmalık," dedi.

"Kendi sonunu kendin yaz Nevvy!" diye haykırdı Chuffy. Titreyen ama kararlı bir şekilde elini uzattı. "'Dük, Düşes ve Yetim'! Altın damgalı güzel bir deri cilt içinde satılacak."

"Bence biraz şiir ezberlemelisin," dedi Thorn, Chuffy'yi görmezden gelerek. "John Donne'dan daha az alıntılanmış birini dene, belki sana aitmiş gibi bile gösterebilirsin."

"Beni gerçekten dizlerimin üzerine çöküp bir şiir okurken görebiliyor musun?"

Thorn ve Chuffy ona baktı ve Vander tam olarak ne gördüklerini biliyordu: Düke hiç benzemeyen iri yarı bir adam. Gülümsemesi en iyi ihtimalle kurt gibiydi; en kötü ihtimalle ise düpedüz tehditkârdı.

Hiç Lucibella romanı okumamıştı ama yıllarını Chuffy'nin en sevdiği kitapların konularını nefes nefese özetlemesini dinleyerek geçirmişti. Bir fikir şekillenmeye başladı.

Charlie'ye ihtiyacı var.

Bölüm Otuz Dört

Mia sabahın dördünde kalktı ve yazmaya başladı, kelimeler sanki bir nehir taşmamış gibi içinden akıyordu. Flora şaşırtıcı derecede pratik bir eğilimi olduğunu kanıtladı. 1217'de terk edildiğinden beri ağlayarak şatoda dolaşan hayalet gelinle birkaç kez karşılaştıktan sonra Flora, hayatını Frederic için yas tutarak geçirmenin bir kayıp olacağı görüşüne varmıştı.

Öğleye doğru Mia Charlie'yi o kadar özliyordu , Sör Richard'ın artık kesinlikle bir tehdit olmadığı gerekçesiyle onu alıp Carrington Malikânesi'ne geri dönmeye karar verdi. Aşağı indiğinde, hancı ona Edward'ın özel yemek salonunda beklediğini ve öğle yemeğinin birkaç dakika içinde servis edileceğini söyledi.

"İyi günler," dedi kapıdan içeri girerken.

Edward hemen ayağa kalktı, eğildi ve onun elini öptü. "Biraz hırpalanmış olan Sör Richard'ın şu anda sulh yargıcının gözetiminde olduğunu ve Ağır Ceza Mahkemesi'ni beklediğini bilmek sizi mutlu edecektir," dedi ve onu oturması için yönlendirdi.

Bir Lucibella kahramanı, Sör Richard'ın durumundan söz edilince dehşete kapılırdı ama Mia cezanın yerine getirildiği fikrinden hoşlanmıştı. "Bunu duyduğuma sevindim," diye itiraf etti. "Umarım herhangi bir görmemişsinizdir?"

"Neyse ki değil."

"Bu koşullar altında, Charlie'yi hemen getireceğim. Gecikmeden Carrington House'a yeniden yerleşmek istiyorum."

Vander'in evinin kapısından içeri girme fikri bile içini acıya boğmuştu. Ama güçlü olmak zorundaydı.

O kendi kadınıydı, diye o sabah kendine yüzüncü kez söyledi. O sadece bir unvan değildi - "düşes" ya da "eş", hatta "kız" ya da "kız kardeş".

O Mia'ydı, Lucibella da öyle. Ve Charlie'nin annesi. Bu yeterli olmalı.

Yemekten sonra Edward hancıyla hesaplaşmaya gitti ve o da kendini avluya attı, yürürken başlığını bağladı. Kapı aralığını geçer geçmez tanıdık bir kişneme duydu.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı, Jafeer ona doğru zıplarken gülümsemekten kendini alamadı. "Burada ne yapıyorsun?" Kendinden son derece memnun görünüyordu. Kız onu durduramadan kapüşonunu dişlerinin arasına aldı ve sanki bir oyun oynuyormuş gibi sallayarak geriye doğru dans etti.

Jafeer eyerlenmiş ve dizginleri atın kulpuna asılmış olmasına rağmen görünürde kimse yoktu. "Vander nerede?" diye sordu ona, neredeyse atın cevap vermesini bekleyerek.

Jafeer kaputu bıraktı ve yanına geldi. Etrafına bakınırken onun burnunu okşadı. Hanın avlusu, avlunun uzak tarafında duran ve sadece uyuklayan bir arabacının eşlik ettiği bir araba dışında terk edilmişti. Genelde aylaklık edip yapacak bir şeyler bekleyen postacılar ve seyisler neredeydi? Gözlerini kıstı. Horlayan arabacının Mulberry'ye belirgin bir benzerliği vardı.

"Vander!" diye seslendi.

Kocası yerine bir çocuk kahkahası duydu ve Charlie arabanın açık kapısından atladı. Jafeer onaylayan bir kişneme çıkardı.

"Sevgilim!" Kollarını uzattı. "Burada ne yapıyorsun?"

Charlie kendini kaldırım taşlarının üzerinde salladı, tüm yüzü alev alev yanıyordu. "Seni eve götürmeye geldik!" diye bağırdı.

"Biz' mi? Dük seninle mi?" Mia, Charlie'nin yüzüne düşen kalın bukleleri geriye itip alnına bir öpücük bırakarak sordu.

"Bir şiir okumam gerekiyor," dedi ve ona sıkıca sarıldı. "Ekselansları ve ben birlikte yazdık. Eskiden Romalı hatiplerin yaptığı gibi ben de okuyacağım."

Mia, Vander'ın arabadan indiğini görünce nefesi kesildi; sonra hızla Charlie'ye baktı. Hanın açık kapısının önündeki granit levhanın üzerinde zıpladı ve açık avluya geri döndü. Charlie, Romalılara ve hemşerilerine bir şeyler söylemek üzere olan genç bir lordun tüm heybetiyle, "*Güller kırmızı, menekşeler mavidir*-" diye duyurdu.

Charlie'nin arkasındaki gölgeli karanlıktan aniden bir kol çıktı ve boğazına dolandı. Kanlar içindeki, darmadağınık Sör Richard Charlie'yi ileri doğru iterken Mia çığlık attı.

Çocuğunu sıkıca kendisine doğru tutuyordu, Charlie'nin boğazına bir bıçak dayamıştı. Sör Richard'ın o çok gurur duyduğu Elizabeth döneminden kalma havası silinip gitmiş, geriye vahşi bakışlı bir yırtıcı hayvan kalmıştı.

Göz ucuyla Vander'ın onlara doğru dikkatli bir adım attığını gördü. Mulberry aniden uyandığını gösterdi ve oturduğu yerden sıçradı.

"Sör Richard, ne yapıyorsunuz?" diye bağırarak onun dikkatini adamlardan başka yöne çekmeyi umdu.

"Oh, sadece küçük bir sıçanı öldürmeyi düşünüyordum," diye cevap verdi. Korkunç bir şekilde, sesi hâlâ sanki cinayetten değil de çay ve tosttan bahsediyormuş gibi aynı kibar tona sahipti.

Charlie'nin gözleri kocaman açılmış ve ona sabitlenmişti. "Mia Teyze," dedi belli belirsiz. Göğsünden bir çığlık daha yükseldi ama onu bastırmayı başardı.

"Cinayet aşırı bir çözüm mü?" Vander sordu. Şimdi Mia'nın yanında duruyordu. Mulberry arkadan yaklaşabilmek için sessizce avlunun etrafında dönüyordu.

"Bütün bunların sorumlusu o," diye hırladı Sir Richard. "Bu lanet ülkeyi terk etmek zorundayım ve bunların hepsi doğar doğmaz boğulması gereken bu sakat küçük ahmağın suçu." Charlie'yi acımasızca salladı ve bıçak tehlikeli bir şekilde çocuğun boğazına yaklaştı.

"Hayır!" Mia öne doğru tökezledi. "Ben sorumluyum. Bu benim hatam.

Lütfen, Charlie'yi bırakın."

Onun bu hareketine karşılık olarak Sör Richard çocuğun başını daha da geriye çekti ve bıçağın parlak kenarını tam çenesinin altına yerleştirdi. Charlie'nin değneğinin kaldırım taşlarına çarptığını duydu ama gözlerini Sör Richard'ın yüzünden ayırmaya cesaret edemedi.

Sör Richard'ın sürekli, vahşi davalarının ardında fark ettiğinden çok daha fazlası vardı. Çatlamıştı, tamamen delirmişti.

"Neden Charlie?" diye mırıldandı. "Lütfen! O senin yeğenin! Bunu hak etmiyor."

"Şimdi," diye bağırdı Vander.

Mia'nın büyük şokuna rağmen Charlie'nin sağ kolu yukarı ve geriye doğru fırladı ve Sör Richard'ın koluna küçük bir hançer sapladı. Muhtemelen ona batırmaktan fazlasını yapamamıştı ama Sör Richard'ın bıçağı titredi ve bu da Vander'a ihtiyacı olan saniyeyi verdi: Öne doğru fırladı ve Charlie'yi serbest bırakarak onu döndürdü.

Sör Richard öfkeli bir böğürtü kopardı ve Mia'yı yere devirerek peşlerinden saldırdı. Charlie çoktan güvenli bir şekilde Vander'ın arkasındaydı ve düşmanını lime lime ederek ailesini korumaya hazır vahşi bir savaşçı havasıyla Sör Richard'ın donup kalmasına neden oldu.

Sonra, tam Mulberry ileri atılırken, Sör Richard sola saptı, Jafeer'in kulpundan tuttu, eyere atladı ve aygırı dörtnala hanın avlusundan dışarı gönderdi. Mulberry bir lanetle onun peşinden kapıdan içeri daldı.

Bir an için hiçbir hareket etmedi ya da konuşmadı. Sonra: "Jafeer'i çaldı!" Charlie öfkeyle bağırdı.

Vander sakince, "Ona uzun süre sahip olamayacak," dedi. Kocaman bir adımla Mia'ya ulaştı ve onu kollarının arasına aldı.

Kendini konuşmaya zorlayamadı; sadece onun göğsüne yaslandı, gözleri kapalıydı.

"Jafeer için endişelenme," dediğini duydu Vander'ın başının üstünden. Saçlarına bir öpücük mü kondurmuştu? "Sör Richard kıyıya ulaştığında onu satacak ama ben İngiltere'deki herkesin onu aramasını sağlayacak bir ödül teklif edeceğim."

Kaldırım taşlarında bot sesleri duyuldu ve hoşnutsuz bir ses homurdandı: "Umarım bu Sör Richard Magruder değildir."

Mia gözlerini açarak, "Charlie bu tür sözler duymak için çok küçük," dedi.

"Özür dilerim." Edward kısılmış gözlerle Vander'ın ona sarılmış kollarına bakıyordu.

"Sör Richard'ın cebinde Berkshire'ın sulh yargıcı var," dedi Vander. "Yine de bu, burada bulunabileceğimizi neden bildiğini açıklamıyor."

"Sanırım beni arıyordu," dedi Edward. "Dün gece bana karşı bir dizi tehditte bulundu. Gözaltına alındıktan sonra şerife, tanıklık etmem gerekirse diye burada kalacağımı söyledim."

Mulberry avluya geri döndü. "Dover'a doğru yola çıktı," dedi nefes nefese. "Sanırım Fransa'ya gitmeye çalışıyor."

Vander başını salladı ve Edward'a döndü. "Eğer beni bağışlarsanız, Bay Reeve, karımı kısa bir gezintiye çıkarmak istiyorum."

Avlu uzun bir süre sessiz kaldı.

"Doğru," dedi Edward. Sesi ifadesizdi ama gözleri kasvetliydi. "Charlie, yaşlı adam, neden benimle içeri gelmiyorsun?"

"Ne yaptığımı gördün mü?" Charlie istedi. "Sör Richard'ı nasıl bıçakladığımı?" Yaşadıklarından dolayı en ufak bir sarsıntı geçirmiş gibi görünmüyordu.

Vander Mia'dan uzaklaşarak Charlie'nin iki parçaya ayrılmış olan koltuk değneğini aldı. Vander'ın daha önce hançer bulunmayan değneğe küçük bir hançer saplamasını uyuşmuş bir halde izledi.

Edward Charlie'ye, "Sanki kendini kurtarmışsın gibi görünüyor," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi neşeyle, "Dük beni kurtardı. Ama ben Sör Richard'ı bıçakladım!" Değneğini Vander'dan aldı, kolunun altına sıkıştırdı ve hanın kapısına doğru ilerledi. Sonra geri döndü. "Geri geliyorsun, değil mi?" diye sordu, sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

"Bir saat içinde," diye söz verdi Vander. Bu çocuk için yeterli görünüyordu. Edward'la birlikte uzaklaştı, hikâye yeni baştan akmaya başladı.

"Sör Richard Charlie'yi öldürmek üzereydi," diye inledi Mia, durduğu yerde sallanarak. "Hayır, bunu kastetmiş olamaz! O Charlie'nin *amcası*, kendi kanından akrabası!"

Vander onu kucağına aldı ve avludan geçerek arabasına doğru yürüdü. Mia mücadele etmeliydi. Birkaç dakika içinde kesinlikle kendini gösterecek ve planladığı gibi kendi kadını olacaktı.

Ama şu anda tepeden tırnağa titriyordu ve güçlü bir adam, bir savaşçı tarafından tutulmak harika bir histi.

onu ve çocuğunu korudu.

"Sör Richard çıldırmış," dedi Vander, arabanın köşesine oturup onu kucağına çekerek, "ve tehdidinde ciddi olabilir. Görünüşe göre babam benim için bir tehlike oluşturuyormuş. Ben hiç ama Chuffy, dükün düzenli çocuk odasına ulaşmaya çalıştığını ve gece gündüz kapıya uşak koymak zorunda kaldıklarını söylüyor."

"Bu korkunç!" Mia boğuldu. "Tanrıya şükür baban seni yaralamayı başaramadı! Eminim bu onun kalbini kırardı." Gözlerindeki bir şey Mia'nın kararlılıkla eklemesine neden oldu: "Ve şükürler olsun ki onun hastalığı sana miras kalmadı."

"Onun öfkesi miras kaldı," dedi Vander, Mulberry'ye hazır olduklarını söylemek için tavana vurarak. "Eskiden mobilyaları kırardım ama bugünlerde en kötü yaptığım şey ara sıra Thorn'la yumruklaşmak."

Birbiriyle boğuşan iki güzel adamın görüntüsü Mia'nın gözünün önüne geldi ama onu itti. "Öfkeyle birini asla yaralayamazsın," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. Yanağını adamın omzunun kıvrımına yasladı ve onun gücünü içine çekti.

"Ama içimden gelmeyen şeyler söylüyorum. Sana karşı piç gibi davrandım, Mia," dedi Vander, gözleri buluşacak kadar uzaklaşarak. "Sen tanıdığım en güzel, en zeki kadınsın ve ben senin duygularını incittim. Özür dilerim." Sözcükler sert ve vahşiydi.

İçgüdüsel olarak Vander'ın daha önce hiç böyle sözler söylemediğini biliyordu. Mia sertçe yutkundu. Onu nasıl reddedebilirdi? Ama reddetmek zorundaydı.

"Seninle seviştikten sonra," dedi Vander, avularındandır birini dudaklarına götürerek, "aklımdaki tek şey, herhangi bir şekilde tekrar içinde olma arzusu."

Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. "Yapamam," diye fısıldadı. Hayalini kurduğu şey buydu ama doğru şekilde değil. Sesindeki acılı ton aşağılayıcıydı ve adam sessiz kaldı, bu yüzden yüklü havayı doldurmak için konuşmaya devam etti. "Bu yeterli değil." Gözleri yaşardı. "Senin yatağında sadece bir kadın olamam."

Vander'ın sesi paslı bir kapı gibi çıkıyordu. "Sana olan aşkımın yatağımla hiçbir ilgisi yok."

"Ne dedin sen?" Mia nefesini tuttu.

"ok fazla insanı sevmedim ve bu konuda çok iyi değilim. Babamı sevdim ama o beni birkaç kez öldürmeye çalıştı. sevdim ama annemle babamın arasında kaldım, bu yüzden ona karşı nazik davranarak babama ihanet ediyormuşum gibi hissettim hep."

Durakladı, gözleri onunkileri arıyordu. "Thorn'u seviyorum. Hindistan'ı seviyorum.

Chuffy, tabii ki. Charlie. Ve *sen*. En da sen, Mia."

Mia'nın akılı karıştı. "Ama beni inciten şeyler söyledin." Huysuz bir ocuk gibi konuşmuştu. "Bana her zaman 'Düşes' dedin, sanki ben bir kişi değil de sadece bir rolmşm gibi."

"Size düşesim dediğimde, sevmek, sarılmak ve sevişmek için benim olduğunuzu kastetmiştim. Bu benim için her şey demek." Mia onun sözlerindeki derin gerçeği duyabiliyordu. "Beni seviyor musun, Mia? Eğer sevmiyorsan, çekip giderim ve seni bir daha rahatsız etmem. Sana söz veriyorum."

Kararsızlık içinde kıvrılırken kalbi hızla çarpıyordu.

"Ama eğer beni seviyorsan," dedi, elleri onun ellerini sıkarken, "gitmene asla izin vermeyeceğim. Hayatımızın sonuna kadar. Reeve sana yüzlerce aşk şiiri yazsa ve benim söyleyemediğim her şeyi söylese bile. O lanet Frederic ortaya bile. Anlıyor musun?" Gözleri onunkileri yaktı.

Dudağını ısırarak başka tarafa baktı. "Bu sadece-"

Eli Mia'nın yanağını kavradı ve nazikçe ona sırtını döndü. "Sadece tek bir önemli soru var, Mia. Beni seviyor musun?"

Sözler bir talepti, evet, ama aynı zamanda bir kırılma izi de duydu, sanki onun derinlerini, kimseye nadiren ya da hiç göstermediği bir parçasını görüyordu. Ona yalan söyleyemezdi.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Seni seviyorum, Vander. Ben seninim."

"Tanrı'ya şükür," dedi alçak sesle ve sertçe, onu kendine çekip yüzünü saçlarına gömdü. "Ne kadar aptalmışım. Beni asla terk etmeyeceğini söyle." Sesi duygu doluydu, sanki vahşi savaşçı sonunda dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Asla." Bu sözcük gün ışığı kadar, Charlie'nin gülümsemesi kadar doğru geldi. Mia ona tekrar, "Seni seviyorum," dedi. "Her zaman." Utanç verici görünen şey artık basit bir gerçektir. "bakarsan, ikimiz de on beş beri seni seviyorum. Belki ondan da önce."

"Seni hak etmiyorum," dedi Vander, geri çekilerek, bir kez daha kontrol altına alarak. "Ama buna sahibim." Elini ceketinin cebine attı ve bir avuç dolusu sararmış ve yırtılmış kâğıt parçasını çıkardı.

Üzerindeki el yazısı zarif değildi ama ciddiydi. Bu onun el yazısıydı.

"O zamanlar senden hoşlanıyordum," dedi Vander, şiiri onun ellerine dökerek. "En çok göğüslerinden, ama gülüşünden ve baban odada olsa bile beni daha az sinirlendirmenden hoşlanıyordum."

"Ah," diye nefes aldı Mia.

"Bir çocuğun başına gelebilecek en kötü şeylerden biri alay edilmektir. Okulda bunu o kadar çok yaşadım ki, on beş yaşına geldiğimde çok ince bir derim vardı. O gün Rotter kütüphaneye geldikten sonra doğru düzgün düşünemedim. Herkese anlatacağını söyledi. Mahvolurdun, bu yüzden onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi söyledim. Tabii ki bu her şeyi daha da kötüleştirdi."

Mia kâğıt parçalarına baktı. "Şiirimi bunca yıl sakladın mı?"

Vander başını salladı. "Birinin benim için yazacağı tek şiir olan şiirimin bir çöp gibi süpürülmesine izin verirsem lanetlenirim. Bu yüzden onu aldım."

Mia'nın gülümsemesi o kadar büyüktü ki sanki yüzü çatlayacakmış gibi hissediyordu. "Bunca zamandır neredeydi?"

"Onu bir kutuya koydum ve orada kaldı. Ta ki Thorn büyük bir jest yapmamı ve bir şiir yazmamı söyleyene kadar. Charlie bana yardım etti ama ikimiz de şiirimizin başarısız olduğunu biliyorduk. Sonra bunu düşündüm."

"Bana şiirle kur yapma fikri nereden aklına geldi?" Kıkırdamasına engel olamadı. Kalbindeki gülümsemeyi bastıramıyordu.

"Çaresizdim," dedi basitçe. "Ama ayetin yeterince ikna edici olmaması ihtimaline karşı yedekte başka bir planım daha var."

Tabii ki biliyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Al." Ona bir mektup uzattı. Damgalı ve mühürlüydü ve tamamen düke ait görünüyordu.

Mia ona kaşlarını çattı ve sonra kâğıdı kırıp açtı. Bir kez okudu. Üç kez. "Bana *şantaj* mı yapıyorsun?"

Başını salladı. "Eğer beni terk edersen, o mektubu *The Times*'a gönderirim. Tüm dünya Lucibella Delicosa'nın gerçek adını öğrenecek. Kraldan mutfakta ateşin başında kitap okuyan en küçük bulaşıkçıya kadar herkes."

Güldü ve mektubun düşmesine izin verdi.

"En çok ne istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Sana sahip olduğum her şeyi veririm Mia. Arzu ettiğin her şeyi." Ciddiydi.

"Bir öpücük," diye nefes aldı.

Vander ileri atıldı ve onu arabanın koltuğuna doğru iterken ağzını aldı. Vander'ın vücudu Vander'ın vücudunda harika bir his uyandırıyordu ve Vander'ın kanı bu hazzın etkisiyle o kadar çok aktı ki gözleri yaşardı. Kolları sanki hayatı buna bağılıymış gibi Vander'ın etrafında kıvrıldı.

"Seni seviyorum," dedi ona tekrar, tam o sırada ellerinden biri aşağı kayarak Mia'nın göğsünü kavradı. Madam duBois'nın korsajı açıldı ve Mia'nın göğsü adamın eline döküldü.

Vander başını eğdi ve Mia'nın sağ meme ucunu ağzına aldı. Bu o kadar iyi hissettirdi ki Mia inledi ve vücudu sıvı, kemiksiz bir hal aldı. Adamın ellerinden biri Mia'nın eteklerini yukarı çekmiş, titreyen ateş izleri bırakarak dolaşıyor ve Mia'nın en çok olmasını istediği yere yaklaşıyordu.

"Seni istiyorum," diye .

Mia'nın boğazından bir inilti koptu. "Al beni o zaman," diye fısıldadı. "Seninim, Vander."

Sustu. "Tekrar söyle."

Gözleri şefkatten sonsuz derecede vahşi bir şeye dönüşmüştü. Yine de tereddüt etti. "Seni istiyorum Mia, ama daha çok seni seviyorum."

"Bana sahip olabilirsin," dedi, bunun sevinciyle başı dönüyordu. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar."

Vagonda, çok dar bir koltukta, Vander ona ateş, sevgi ve kahkahalarla yaklaştı. Ona saygı ve hayranlıkla yaklaştı.

Bir süre sonra her şey sıcak ve terli bir hal almıştı. Mia'nın saçları kirli zemine dökülüyordu. Dizlerinin arkası ve başka yerleri de terliyordu. Nefes nefese kalmıştı çünkü Vander sanki ona asla doyamayacakmış gibi tekrar tekrar ağzına alıyordu.

"Yapamam, yine olmaz. Ben-" diye yalvardı.

"Gel Mia," sesi yine çığdı. "Benimle gel." Geldi.

PINDAR DÜKÜ TARAFINDAN, ÜSTAT CHARLES WALLACE
CARRINGTON'UN DEĞERLİ YARDIMLARIYLA YAZILMIŞ BİR ŞİİR

*Güller kırmızı, menekşeler mavidir.
Dükünüz size saygı duyuyor ve o da sizi seviyor.*

Sonsöz

Ertesi sabah Gaunt ön kapıyı açtığında büyük bir şok yaşadı: Jafeer, Mia'nın yatak odasının penceresinin altındaki ön çimenlikte otliyordu, binicisizdi ve dizginleri sallanıyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde şerif bir ziyarette bulunarak, yanlışlıkla gözaltından serbest bırakılan, bir at çalan ve adaletten kaçan Sir Richard Magruder'in kaçarken bir hendeğe düştüğünü ve boynunun kırılması sonucu anında öldüğünü bildirdi.

Görünüşe göre Jafeer, Sör Richard'ın yanında olmasından pek hoşlanmamıştı.

Geri.

Aslında, kendi sürüsünü tercih ederdi; ailesi olduğu sürece yaklaştığında, Jafeer hayvanların en uysalı oldu. Takip eden bir yıl boyunca, Lancelot ve Mia'nın etrafında hoplayıp zıpladığı, acı verici derecede yavaş yürüyüşlere çıktı. Yine de Jafeer ona ne kadar ateşli bir şekilde kur yaparsa yapsın, Mia o büyüklükte bir ata binmeyi inatla reddediyordu.

Ertesi bahar Majesteleri hikayesini değiştirdi ve Lancelot'tan daha enerjik bir bineğe binerek doğmamış bebeğini riske atmak istemediğini açıkladı.

Bundan iki yıl sonra, Flora'nın annesinden uzun süre ayrı kaldığında çok sinirli olduğunu ve bu yüzden onu her gün ata bindirmek istediğini söyledi. Babasının siyah saçlarına ve annesinin gülüşüne sahip olan Flora'ya kimse Lancelot'tan başka bir ata güvenmezdi.

Flora'yı sırasıyla Cuthbert (adını çok sevdiği büyük amcasından almıştır) ve Edward (adını annesinin özel bir arkadaşından almıştır) izlemiştir; böylece Pindar Düşesi uzun bir süre boyunca korkunç uzunluktaki bir atın üzerine itilmekten başarıyla kurtulmuştur.

O zamana kadar Jafeer tüm Büyük Britanya'da kazanılabilecek her yarışı kazanmış ve büyük bir hevesle üstlendiği bir görev olan aygırlık yapmak üzere emekliye ayrılmıştı.

Derken, bir sabah erkenden dük ve düşes en yakınlarını ve en sevdiklerini şok edecek bir şekilde davrandıktan sonra yataklarında uzanırken, Majesteleri Lancelot'un yaşlandığını ve muhtemelen ahırda kalmaktan daha mutlu olacağını belirtti.

Lancelot'nun gerçekten de ahırından bir daha hiç çıkmamaktan mutlu olacağını dünyadaki herhangi biri söyleyebileceğinden, düşes hiçbir karşı argüman sunmadı. Majesteleri, Jafeer'in çok uzun boylu olmadığını ve ayrıca üç çocuğunun da düşesin iki katı boyundaki atların üzerinde koşturduğunu ekledi.

Mia kocasının yarısına kadar sarkmış, bir parmağıyla göğsünde daireler . "Çocukların hepsinin böyle dev gibi olduklarına inanamıyorum," dedi iç çekerek. "Küçük bebeklerdi ve şimdi bir de onlara bakın."

Vander onu alnından öptü. "Senin güzelliğine ve benim boyuma sahipler."

"Biliyor musun, bence Bertie bir roman yazarı olabilir. Bana Eton'da olan bir şey hakkında mükemmel bir zamanlama duygusuyla bir hikaye anlattı."

O sabahın ilerleyen saatlerinde Vander, Mulberry'nin şaşkınlığına rağmen karısının Jafeer'in sırtına binmesine yardım etti. Mia atının dizginlerine yapışıp gözlerini kapatma eğiliminde olsa da -Vander tüm binicilerin gözlerini açık tutması gerektiğini çok güçlü bir şekilde hissediyordu- sonunda ormanın içinden geçen patikaya doğru ilerlediler.

Ondan sonra Mia için başka bir at olmadı.

Mia Arap atlarından kaçınmak için büyük bir enerji harcadıysa da aynı şey Charlie için söylenemezdi. Tıpkı Vander'ın tahmin ettiği gibi, Charlie kısa sürede beş ilçenin en iyi binicisi haline gelmişti. At sırtında korkusuzdu ve en inatçı aygırların bile üstesinden gelebiliyordu.

Eton'da, çeşitli yarışlar için dersleri kaçırmak için özel izni vardı ve bu ilk başta biraz kıskançlığa neden olmadı. Ama diğer çocuklar, genç Lord Carrington binicilik takımında ata bindiği sürece Eton'un, yıllarca Eton ve Harrow arasında gidip gelen gümüş bir kadeh olan Engel Atlama Kupası'nı kaybetmeyeceğini anladıktan sonra, kimse ona derslerini kaçırdığı için kızmadı ya da lord hazretlerine "Topal" veya "Bacaklı Pete" demeye cesaret edemedi.

Aslında, Mia'nın editörü Bay William Bucknell'e de söylediği gibi - ki kendisi birkaç yıl önce Bay Bucknell olmaktan çıkıp sadece "Will" olmuştu

Sanki yeğeni düke şöyle bir bakmış ve Vander olmaya karar vermiş gibiydi.

"Charlie yarı eğitilmiş atlarla güreşerek o kadar kaslandı ki kocama bile benziyor; hiçbir kadın onun topallığını fark etmiyor," dedi Mia. "Vander gibi de konuşuyor. Anlatılanlara bakılırsa, kendi kadın kahramanlarımdan biri olacak kadar güzel olan Bayan Alicia Gretly, yeğenimin aşkı için yanıp tutuşuyor. Ama bunu ona söylediğimde Charlie yüzünü ve bir eş aldığında onun peşinden gitmeyi planladığını söyledi." Burnunu kırıştırdı. "Tam da Vander'ın o yaşta söyleyeceği şey!"

Will Bucknell gülmekten kendini alamadı. Rutherford Park'her ay yaptığı ziyaretin ilk günüydü ve bu sırada düşesin son el yazmasını düzenliyordu; o ay her zaman yılın en mutlu ayı olurdu. "Eğer 'nin izinden giderse, Lord Carrington'ın doğru kadını bulmak için önünde on yıl gibi uzun bir süre var," dedi.

Düşes iç çekerek, "Koltuk değneğiyle hoplayıp zıplayan küçücük bir çocuk olduğu daha dün gibi," dedi ve tüy kalemini eline aldı. "Sanırım çalışmaya başlamalıyız; en az bir saattir dedikodu yapıyoruz."

Will cevap veremedi. Dük kafasını kapıdan içeri soktu. "Çok önemli bir konuda kısa bir danışma için karımı yanınıza çekebilir miyim?"

Will biraz ilgiyle izledi. Ona göre, Düşes'in romanlarının bazı çevrelerde Bayan Jane Austen'in romanlarıyla karşılaştırılmasının nedenlerinden biri, özel yaşamında çok belirgin olan neşeyi alıp okurlarıyla paylaşmasıydı.

Ama Majesteleri başını sallıyordu. "Siz gidin," dedi kocasına bir öpücük göndererek. "Will ve ben en az on sayfayı bitirene kadar *danışmak* yok."

Dük kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Majesteleri geniş ve muzip bir gülümsemeyle geri döndü. "Ne kadar sakın ayrıldığını gördünüz mü? İnanır mısınız, kocam her zaman elde edebileceğini düşünürdü. Onu bu düşünceden vazgeçirmek evliliğimizin en az bir yılını aldı."

Will uygun yanıt bulamayınca, önünde duran el yazması sayfalar yığınının dokundu. "Herhangi bir sahneye yakından bakmadan önce, kahramanınız Lord Xavier Hawtreay'in attan düştükten sonra hafızasını kaybettiği ve artık kendi karısını hatırlamadığı gerçeğini tartışmamızı öneririm."

Düşes hemen, "Okuyucularım buna bayılacak," dedi. Ve savunmaya geçti.

Will, sesini yatıştırıcı bir tona getirerek, "Bundan hiç şüphem yok," dedi. "Ama Lord Xavier'in, karısının yüzünü mucizevi bir şekilde ancak kötü kalpli ikinci kuzeninin onu öldürdüğüne inandığında hatırlamasını kabul edecekler mi? Bence okuyucularınız en azından onun hayatını kurtarmaya çalışmasını tercih ederdi. Aile bağı nedeniyle olmasa da iyi niyetinden dolayı."

Majesteleri içini çekti ve el yazması sayfaları kendisine doğru çekti. "Sanırım . Ama suçluluk kendini uçurumdan attığı sahneyi nasıl koruyacağımızı bulmamız . Chuffy o atlayışa bayılıyor ve biliyorsun ki Chuffy benim en iyi eleştirmenim."

Will sözlerini dikkatle seçti. "Lord Xavier'in bunu yapamadan ölmüş olacağından biraz endişeliyim..."

Ve böyle etti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Will Bucknell'ın ailelerine katıldığı, son el yazmasını düzelttiği ve Chuffy ile tartıştığı yıllık ay, Grace'in de yıl içinde en sevdiği aylardan biriydi.

Bu kadar çok seven ve karşılığında bu kadar çok sevilen bir kadın neredeyse her an neşeyi bulabilir. Kesinlikle her ay.

Ve kesinlikle kocasıyla yaptığı her *görüşmede*.

1800'de ve Kariyer **Romantizmi Sonrasında**

Bu roman, kaynaklarına şey borçludur, ama daha da fazlasını eserimi kutlayan, beni bir roman yazmaya teşvik eden okurlara borçludur. (benim için şaşırtıcı) bugüne kadar yirmi dört roman yazdı. On dokuzuncu yüzyılın başlarında aşk romanları yazan bir kadın yazar yaratırken, sadece aşk romanı yazmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini tasvir etmek değil, aynı zamanda dönemin yazarlarını da onurlandırmak istedim. Çoğunlukla, yazarların eserleri artık basılmıyor, ancak romanları o dönemde son derece popülerdi. Sarah Scudgell Wilkinson gibi yazarlar, *The Fugitive Countess* (1807) gibi macera dolu kurgular yazarak kendilerini desteklediler. Anna Maria Bennett çok satan uzun kariyerine ilk baskısı bir günde tükenen *Anna* (1785) ile başladı. Romanlar son derece kazançlı olabiliyordu: 1796'da Fanny Burney'e *Camilla* adlı romanı için telif hakkı da dahil olmak üzere 2.000 pound ödendi ki bu rakam bugünün pounduyla 100.000'den fazla eder. Elbette bu, eserlerinin evrensel olarak kutlandığı anlamına gelmiyor. Mia'yı ezberden okuyabilecek kadar rahatsız eden eleştiri gerçektir; 1848'de *Graham's Lady's Magazine*'de yayınlanmıştı ve

"kaba ahlaksızlık ve doğal olmayan dehşet" sergileyen roman Emily Brontë'nin Uğultulu *Tepeler*'iydi.

Brandy, Bucknell & Bental yayınevini ben uydurdum ama aslında Lucibella'nın kitaplarının yayıncısı muhtemelen Minerva Press'tir. William Lane bu basımevini 1790'da kurmuş ve daha sonra sürekli bir kurgu yayın akışının yanı sıra bir dolaşım kütüphanesi de işletmiştir. Gotik korku-aşk romanlarında uzmanlaşmıştı ve Lucibella'nın tehlikedeki kahramanlarını memnuniyetle karşılayacaktı. Lucibella'nın düzyazısı o dönemdeki romanları yansıtırsa da, *An Angel's Form and a Devil's Heart*'ın (Selina Davenport tarafından yazılan ve 1818'de Minerva tarafından yayınlanan gerçek bir roman) miras olay örgüsünü Dorothy Parker'ın "The Standard of Living" adlı kısa öyküsünden aldım.

Orta ve çalışan sınıflar için erişilebilir olmalarını sağlamak amacıyla, bu tür romanlar tipik olarak sırtlarında deri etiketler bulunan karton ciltlerle ciltlenmiştir. Örneğin Jane Austen'ın *Emma*'sı (1816) ilk olarak "düz gri tahtalar" ve damgalı fas derisinden yapılmış bir başlık etiketi ile ortaya çıktı. Ancak Chuffy'nin daha lüks ciltleri de mevcuttu: dönemin önde gelen ciltçisi Roger Payne, ciltleri altın bordürlerle, gömülü incilerle ve hatta (zaman zaman) kitabın içeriğini yansıtan ipek işlemelerle Rus derisiyle yeniden ciltliyordu.

Mia'nın karakteri on sekizinci yüzyılın sonları ve on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki kadın romancılardan esinlendiyse, Sir Cuthbert de görünüşünü ve neşeli doğasını Shakespeare'in en büyük karakterlerinden birine, *On İkinci Gece*'deki Sir Toby Belch'e borçlu. Mia'nın da fark ettiği gibi, Chuffy bu oyundan muzipçe alıntılar yapıyor, ancak benim en büyük umudum, selefinin pervasız yaşam sevincini de beraberinde getirmesi.

Alıntılardan bahsetmişken, Mia'nın çokça kötülenen şiiri Percy Bysshe Shelley'nin bazı romantik şiirlerinden ödünç alınmıştır. Son olarak, genç Efendi Charles Wallace, Madeleine L'Engle'in *A Wrinkle in Time'daki* adaşı karakterin doğaüstü zekâsına sahip olsa da, Charlie'nin Charles Dickens'ın ciddi ve büyüleyici engelli çocuğu Tiny Tim'e daha çok şey borçlu olduğu tartışılabilir.

Baştan çıkarıcı hergele Edward Reeve'in bir e e ihtiya ı var: Kusursuz   hretiyle toplumu onun  aibeli hayatını görmezden gelmeye ikna edecek bir kadın. geçmiş. Bu an o buluşuyor Hanımefendi Regina Cholmondeley-ffynche, istediği kişinin o olduğunu biliyor. Ama Regina asla Ward gibi bir adamla evlenmez. Son derece popüler bir görgü kuralları k  sesinin yazarı olarak, toplumun onaylamama riskini göze alamaz . . . kötü   hretli büyücünün yaklaşımlarını ne kadar cazip bulsa da. Kendisini büyüleyen bu ruhlu kadının elini ve kalbini kazanmaya kararlı olan Ward, Regina'yı birlikte olmaları gerektiğine ikna etmek için her türlü riski göze alacaktır. Ona cenneti vaat ediyor. Kadın ona yedi dakika veriyor.

 n sipariş
[Cennette Yedi Dakika](#)
Şimdi!

Yazar Hakkında

ELOISA JAMES, *USA Today* ve *New York Times* çoksatan yazarı ve İngiliz edebiyatı profesörüdür, ailesiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır ancak bazen Paris veya İtalya'da bulunabilir. (Kocası gerçek bir İtalyan şövalyesidir!) Eloisa'nın web sitesinde kısa öyküler, ekstra bölümler ve hatta Floransa'da alışveriş rehberi bulunmaktadır. Onu www.eloisajames.com adresinde ziyaret edin

www.avonromance.com

www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Eloisa James tarafından

DÜK İLE DÖRT GECE LADY X
İLE ÜÇ HAFTA BİR ZAMANLAR
BİR KULE ÜZERİNE
DİLEDİĞİNİZ GİBİ

BU ÖPÜCÜKLE (üç bölümden oluşan bir
roman) BİR KORSAN TARAFINDAN

KANDIRILMAK (bir roman)

ÇİRKİN DÜŞES DÜK

BENİM

DUVAR ÇİÇEĞİNİ KAZANMAK (bir roman)

A FOOL AGAIN (a novella)

WHEN BEAUTY TAMED THE BEAST

STORMING THE CASTLE (a novella)

GECE YARISI BİR BİR

ÖPÜCÜK KENDİSİNE

AİT DÜK

BU DÜŞES BENİM DÜK

DÖNDÜĞÜNDE DÜŞES

GECE

NOEL ÖNCESİ BİR İLİŞKİ ÇARESİZ

DÜŞESLER ZEVK ZEVKİÇİN

DÜKÜN EVCİLLEŞTİRİLMESİ

ÖP BENİ ANNABEL

SENİN KÖTÜ YOLLARIN

HAKKINDA ÇOK ŞEY

VAHŞİ BİR

ARAYIŞ AŞK İÇİN

APTAL AŞIK

DÜŞES

Çok Yakında

CENNETTE YEDİ DAKİKA

RAVISHING ROMANCE FROM
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELOISA JAMES

The Ugly Duchess

978-0-06-202173-1

Theodora Saxby is the last woman anyone expects the gorgeous James Ryburn to marry. But after a romantic proposal, even practical Theo finds herself convinced of her soon-to-be duke's passion . . . until she suspects that James desired not her heart, but her dowry.

stories in which gentlemen who rule the waves learn that true danger lies not on the high seas, but in the mistakes that can break a heart . . .

Gowan Stoughton, Duke of Kinross, is utterly bewitched by the emerald-eyed beauty, Lady Edith Gilchrist. But after Gowan's scandalous and locks herself in a tower. Somehow Gowan must find a way to enter the

Three Weeks With Lady X

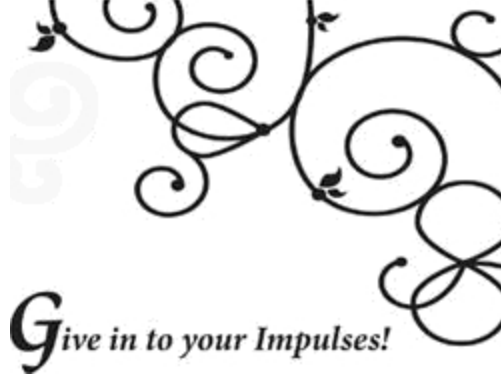
978-0-06-222389-0

To marry a lady, the newly rich Thorn Dautry must acquire a gleaming, civilized façade. Lady Xenobia India vows to make Thorn marriageable in just three weeks. But neither Thorn nor India anticipate the forbidden passion that explodes between them.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive information on your favorite HarperCollins authors.

A random selection of books are sold or please call 1-800-351-3761 to order.

EM 014

Bu tinfozgettable hikayeleri yağlı göl satın
almak için bir saniye ve size saatlerce cadiog
keyfi verir!

Rio to w r".AroiiJnipufse.rom siid ser what we*e io
tiller.

AVONIMPULSE

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DÜK İLE DÖRT GECE Telif Hakkı© 2015 Eloisa James. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı NİSAN 2015 ISBN: 9780062223920

Basılı Baskı ISBN: 9780062223913

FRİST EDİSYONU

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000,

Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20. Kat

Toronto, ON M4W 1A8, Kanada

www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand

Unit D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632

Auckland, Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
London SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

